

Джуджит Макнот

*Тя ще промени живота му, ще го
изпълни със смисъл, смях и любов,
ще го направи съвършен*

Съвършенство

ДЖУДИТ МАКНОТ СЪВЪРШЕНСТВО

Превод: Галина Костова

chitanka.info

Джули беше на негова страна, когато целият свят го беше белязал като престъпник, беше го желала, когато нямаше какво да ѝ предложи, беше го научила да прощава.

На осемнайсет години на път за Лос Анжелис се беше закълел никога да не се обръща назад и никога да се пита какъв ли би бил животът му. И все пак сега, вече закоравял от всичко, което беше извършил и преживял, той се вгледа в Джули Матисън и се замисли. Щеше ли тя да го предпази от самия него, да го научи да прощава, да смекчи сърцето му, да запълни живота му? Щеше ли да открие пред него по-важни и по-обещаващи цели от преследването на власт, пари и признание, които осмисляха живота му? Щеше ли да му дари нещо по-трайно от мимолетното физическо удоволствие?

Джули е сираче, обградено с любов от съпрузите, които са я осиновили. Минават години и тя вече е красива млада жена, уважавана преподавателка в малко тексаско градче. Джули се е зарекла да се отплати на осиновителите си за добротата и любовта, с която са я дарили — нищо и никой няма да разруши съвършения ѝ живот.

Закари Бенедикт е прочут филмов актьор и режисьор, чиято кариера е съсипана, след като го обвиняват в убийството на невярната му съпруга. Като по чудо той успява да избяга от затвора, похищава Джули и я принуждава да го закара до планинското му убежище в Колорадо.

Тя го ненавижда и се страхува от него, ала интуицията ѝ подсказва, че този човек е невинен. Той е циничен и недоверчив към всички жени, но не може да устои на привличането към нея.

Страстта ще ги грабне в огнената си прегръдка, но пътуването към взаимното доверие и доказването на невинността на Зак тепърва започва...

ПРОЛОГ

1976

Маргарет Станхоуп стоеше на вратата към верандата — аристократичното ѝ лице бе застинало в ледена маска, докато наблюдаваше как икономът поднася напитки на внуците ѝ, завърнали се току-що от различните си частни училища за лятната ваканция.

Долу, в тучната долина, бе сгушен град Риджмонт. Ясно се различаваха криволичещите улици с дървета от двете им страни, добре поддържаният парк и старомодният търговски център. Вдясно, сред хълмистите възвишения се издигаше сградата на местния клуб. Точно в центъра на града бяха разположени тухлените сгради на завода „Станхоуп“, който осигуряваше препитанието на повечето местни хора. Като във всички американски градчета в Риджмонт строго се спазваше социалната йерархия и семейство Станхоуп безусловно се намираше на върха на обществената стълба, а имението Станхоуп — на най-високия Риджмонтски хълм.

Ала днес Маргарет Станхоуп не мислеше за завидното социално положение, което заемаше от самото си раждане, и което след брака ѝ бе станало още по-високо. Съзнанието ѝ бе заето със зашеметяващия удар, който се канеше да нанесе на тримата си отвратителни внуци. Най-малкият от тях — Алекс, на шестнадесет години, забеляза, че тя го наблюдава, и неохотно си взе чай с лед вместо шампанско. „Със сестра си си приличат като две капки вода“ — помисли си с презрение Маргарет, докато ги наблюдаваше — невъзпитани, безхарактерни, развратни и безотговорни. Пиеха твърде много, харчеха твърде много, обичаха комара — бяха прекалено разглезени деца, които не знаеха какво е самоконтрол. Но всичко това скоро щеше да свърши.

Проследи с поглед икономата, който поднасяше таблата на облечената с тясна жълта рокля с дълбоко деколте Елизабет. Като видя, че очите на баба ѝ я следят, седемнадесетгодишната Елизабет хвърли към нея предизвикателен, високомерен поглед и с детински жест, показващ явно неподчинение, си взе две чаши шампанско. Маргарет я

изглежда, но не каза нищо. Внучката ѝ бе копие на майка си — повърхностна, прекомерно сексапилна, несериозна и чувствена жена, загинала преди осем години при катастрофа заедно със сина на Маргарет. Четирите им деца останаха сираци. Полицейският доклад посочваше, че и двамата са били в нетрезво състояние, а колата се е движела с превишена скорост от сто и шестдесет километра в час. Шест месеца по-късно, пренебрегвайки както напредналата си възраст, така и лошото време, съпругът на Маргарет бе загинал, докато пилотирал собствения си самолет — предполага се, че е отивал на риболов. „Двадесет и пет годишната манекенка, която е пътувала с него, вероятно му е помагала да закача стръв на въдицата си“ — мислеше си Маргарет със студено безразличие, фаталните злополуки бяха красноречиви доказателства за разврата и нехайството, които съпътстваха живота на мъжете от фамилията Станхоуп от много поколения насам. Всеки един от тях — безочлив, дързък и красив, бе живял с мисълта, че е безсмъртен и че не дължи обяснения никому.

Вследствие на това Маргарет цял живот се бе уповавала на своето достойнство и самоконтрол, докато развратният ѝ съпруг беше прахосвал състоянието си, отдавайки се на пороците си, и бе научил внуците си да живеят точно като него. Миналата година, докато тя спеше на горния стаж, той бе довел къщи проститутки и заедно с внуците си се беше забавлявал с тях. Всички бяха от един дол дренки, с изключение на Джъстин. Любимото ѝ момче...

Учтив, разумен и трудолюбив, той бе единственият от четиримата ѝ внуци, който приличаше на мъжете от нейния род, и тя го бе обичала с цялото си същество. Но сега Джъстин беше мъртъв, за разлика от брат си Закари, чиято жизненост изпълваше Маргарет с гняв. Тя извърна глава и го видя да тича по каменните стъпала към верандата. Омразата, която забушува в гърдите ѝ при вида на високия, тъмнокос, осемнадесетгодишен младеж, беше почти непоносима. Стисна чашата си и едва се пребори с непреодолимото желание да я запрати право в загорялото му лице.

Закари Бенедикт Станхоуп, кръстен на съпруга на Маргарет, изглеждаше точно като дядо си на тази възраст, но не това пораждаше нейната ненавист. Имаше много по-сериозни причини и младежът отлично ги знаеше. След малко най-сетне щеше да си плати за онова,

което бе извършил. Тя не можеше да получи пълно възмездие и презираше своята безпомощност почти толкова, колкото мразеше него.

Изчака, докато икономът му поднесе чаша шампанско, и бавно излезе на верандата.

— Сигурно се питате защо съм свикала този малък семеен съвет точно днес — започна тя.

Закари я наблюдаваше безмълвно, облегнат на перилата, но Маргарет забеляза изпълнения с досада поглед, който си размениха Алекс и Елизабет, настанили се до засенчената с чадър маса. Несъмнено копнееха да избягат от верандата и да се срещнат с приятелите си, тийнейджъри досущ като тях — слабохарактерни, безнравствени търсачи на силни усещания, които правеха всичко каквото поискат, защото знаеха, че парите на семействата им ще ги спасят от неприятните последствия.

— Виждам, че изгаряте от нетърпение — обърна се тя към тях. — Така че ще пристъпя направо към въпроса. Сигурна съм, че на нито един от вас не му е хрумвало да се замисли за нещо толкова досадно като финансовото си състояние. В действителност дядо ви беше толкова зает със „социалните си контакти“ и така твърдо убеден в собственото си безсмъртие, че не успя да постави наследството ви под нужното попечителство. Вследствие на това аз упражнявам пълен контрол върху състоянието му. В случай, че се питате какво общо има това с вас, ще побързам да ви обясня — усмихна се доволно и продължи: — Докато вие двамата все още ходите на училище, ако подобрите оценките си и се държите по начин, който намирам за приемлив, ще продължа да плащам обучението ви и ще ви позволя да задържите луксозните спортни коли. Това е решението ми.

Реакцията на Елизабет беше по-скоро продиктувана от объркване, отколкото от тревога.

— А какво ще стане със сумата, отпускана ми за лични разходи, когато постъпя в колеж през следващата година?

— Няма да получиш пари за никакви „лични разходи“. Ще живееш тук и ще посещаваш колежа с двегодишен курс на обучение! Ако през тези две години докажеш, че заслужаваш доверието ми, но само при това условие, ще ти позволя да се преместиш в друго училище.

— Колеж с двегодишно обучение! — повтори момичето, вбесено от мисълта. — Сериозно ли говориш?

— Сама ще се увериш, Елизабет. Опитай се да не ми се подчиниш и ще те оставя без пукнат цент. Ако науча за още някое от пиянските ви събирания, за наркотиците и за развратния ви живот, няма да получите абсолютно нищо — хвърли поглед към Александър и добави: — В случай, че все още имаш някакви съмнения, всичко това се отнася и за теб. И още нещо — през есента няма да се върнеш в Екзитър, а ще завършиш гимназиалното си образование тук.

— Не можеш да ни причиниш всичко това! — избухна той. — Дядо никога нямаше да ти го позволи!

— Нямах право да се бъркаш в живота ни — изхленчи Елизабет.

— Ако не ти харесва предложението ми — уведоми я Маргарет с глас, нетърпящ възражения, — предлагам ти да започнеш работа като сервитьорка или да си намериш сводник, защото това са единствените професии, подходящи за теб в момента.

Изгледа пребледнелите им лица и кимна със задоволство. Александър внезапно попита:

— А какво ще стане със Зак? Оценка му от Йейл са чудесни. Няма да го принудиш да живее тук, като нас, нали?

Дългоочакваният момент най-сетне бе настъпил.

— Не — каза тя, — няма да го накарам — обърна се към Закари, за да вижда лицето му, и отсече:

— Махай се! Напусни този дом и не се връщай! Не желая да те виждам и да чувам името ти!

Ако не бе рязкото стисване на челюстите му, щеше да си помисли, че думите ѝ не го засягат. Не поиска обяснение, защото знаеше отговора. Несъмнено бе очаквал това да се случи от момента, в който тя постави условията си на сестра му. Безмълвно се изправи и понечи да вземе ключовете от колата, които бе захвърлил на масата. Но разгневеният глас на Маргарет накара ръката му да застине още преди да успее да ги докосне.

— Остави ги! Няма да вземеш нищо, освен дрехите на гърба си!

Той отдръпна ръка и погледна към брат си и сестра си, като че ли очакваше да се намесят, но те мълчаха — бяха прекалено погълнати от собственото си нещастие или твърде уплашени, че ще ги сполети съдбата му, ако предизвикат Маргарет.

Тя презираше и двамата заради малодушието и предателството им, но в същото време се постара никой от тях да не прояви в бъдеще прикривана в момента смелост.

— Ако някой от двама ви го потърси — предупреди ги, когато Закари се обърна и тръгна към стъпалата, — ако някой посети събиране, на което присъства и той, ще ви сполети същата участ, ясно ли е?

Предупреждението, което отпрати към омразния ѝ внук, бе различно:

— Закари, ако мислиш да се възползваш от благоволенieto на някого от приятелите си, не си прави труда. Заводът „Станхоуп“ осигурява работа на повечето хора в града, а аз съм единственият собственик. Никой няма да рискува да предизвика гнева ми и да изгуби работата си.

Думите ѝ го накараха да се обърне на последното стъпало и от смразяващото презрение в погледа му тя със закъснение разбра, че не беше и помислял да приема подаяния от приятели. Но най-много я поразя онова, което прочете в очите му. Дали не беше терзание? А може би гняв? Или страх? Тя искрено се надяваше да е изпитвал всичко това.

Фургонът намали скоростта и тронаво спря пред самотния младеж, който крачеше по банкета на магистралата, праметнал през рамо спортно яке и привел глава, като че се бореше със силния вятър.

— Хей! — извика Чарли Мърдок. — Ще се качиш ли?

Кехлибарените очи на непознатия се втренчиха в него и в първия момент младежът изглеждаше напълно объркан, сякаш се разхождаше насън по магистралата. После кимна. Докато пътникът се качваше в кабината, Чарли забеляза скъпите му панталони от щавена кожа, излъсканите му мокасини, стилната му прическа, и предположи, че е взел колежанин, който по някаква причина пътуваше на автостоп. Опита се да завърже разговор с него.

— В кой колеж учиш?

Момчето преглътна с усилие, но когато отговори, тонът му беше студен и необщителен.

— Не уча в колеж.

— Да не би колата ти да се е повредила?

— Не.

— Може би семейството ти живее наблизо.

— Нямам семейство.

Въпреки резкия тон Чарли, чиито трима сина вече живееха в Ню Йорк, разбра, че момчето се напруга с всички сили, за да прикрие чувствата си. Изчака няколко минути, сетне попита:

— Как се казваш?

— Зак... — отговори младежът и след кратко колебание добави:
— Бенедикт.

— Къде отиваш?

— Където и ти.

— Отивам чак до Уест Коуст, Лос Анжелис.

— Чудесно — заяви Зак с тон, който подсказваше, че разговорът е приключил. — Всъщност няма особено значение.

Едва след няколко часа младежът попита:

— Имаш ли нужда от помощ за разтоварването на камиона, когато стигнеш до Лос Анжелис?

Чарли го изгледа изпод око, като си припомни първите си впечатления от Зак Бенедикт — облечен като богаташко дете, говори като богаташко дете, но именно това богаташко дете очевидно беше закъсало с парите, чувстваше се не на място и явно не му вървеше. Беше готов да преглътне гордостта си и да се залови с физическа работа, което показваше, че е момче с характер.

— Изглеждаш като човек, който доста лесно ще се справи с тежките товари — каза Чарли, като хвърли одобрителен поглед към дългото, добре развито мускулесто тяло на Бенедикт. — Тежести ли си вдигал?

— Тренирах бокс в... Тренирах бокс.

„В колежа“ — довърши наум мисълта му Чарли и може би защото Бенедикт по някакъв начин му напомняше за собствените му синове на тази възраст, когато се опитваха да се справят с неприятностите, или пък защото долавяше, че проблемите му са отчайващо сериозни, но той реши да му намери някаква работа. Стигнал до това решение, шофьорът подаде ръка:

— Казвам се Мърдок, Чарли Мърдок. Не мога да ти плащам много, но когато стигнем Лос Анжелис, поне ще имаш възможността

да видиш истинско филмово студио. Този камион е натоварен с реквизит, който принадлежи на „Импайър Студиос“. Подписах с тях договор за доставка. Ако ми свършиш добра работа, мога да те представя на службата за наемане на работници.

— Много благодаря. Никога няма да го забравя — отговори Бенедикт с глас, прегракнал от облекчение, смущение и признателност.

1

1978

— Аз съм госпожа Боровски от детския дом „Ла Сал“ — представи се жената на средна възраст. Тя посочи единадесетгодишното момиченце, което неохотно се влачеше след нея и студено добави: — А това е Джули Смит. Има час за доктор Уилмър. Ще се върна за нея, след като приключа с покупките си.

Секретарката се усмихна на момиченцето:

— Доктор Уилмър ще дойде след малко, Джули. Можеш да седнеш ей там и да попълниш тази карта. Забравих да ти я дам предния път.

Смутена от износените си джинси и мърляво яке, Джули стеснително огледа елегантното фоайе. Госпожа Боровски отново подаде глава през вратата и предупреди секретарката:

— Джули може да открадне всичко, което не е заковано. Тя с подла и действия бързо, така че по-добре да не я изпускате от погледа си.

Зададено от унижение и гняв, момичето се отпусна на стола, опитвайки се да изглежда безразлично към отвратителната забележка, но страните му издайнически почервеняха.

След миг обаче с ужас погледна картата, която жената ѝ подаде. Беше сигурна, че няма да разбере думите, но все пак опита. Прехапа език и напрегнато се съсредоточи върху написаното. Първата дума започваше с „И“ като „ИЗХОД“ върху пътните знаци. Знаеше какво пише на тези знаци, защото едно от нейните приятелчета ѝ беше казало. Следващата буква беше „М“, като в думата мишка, но думата не беше мишка. Ръката ѝ здраво стисна жълтия молив, докато се бореше с познатите чувства на гневно безсилие и отчаяние, изпълващи я, когато трябваше да прочете нещо. Знаеше думата мишка от първи клас, но никой никъде не пише тази дума! Чудеше се защо учат децата да четат глупави думи, които можеш да срещнеш само в скучните учебници за първолаци.

Друго дете на нейната възраст вероятно щеше да прочете тази глупава карта още на секундата! Тя обаче не можеше да прочете и дума от нея. Тя беше единствената глупачка.

От друга страна, знаеше неща, за които другите деца не бяха и чували, защото обръщаше внимание на всичко. И едно от нещата, които бе забелязала, беше, че когато ти връчат нещо за попълване, почти винаги искат да напишеш името си на него...

Старателно написа Д-ж-у-л-и-С-м-и-т в горното поле на картата и след това спря да пише, неспособна да се справи с останалите. Усети, че гневът отново я обзема, но вместо да се ядосва заради някакво тъпо парче хартия, реши да мисли за нещо приятно — например за вятъра, който гали лицето ѝ през пролетта, когато приятният глас на секретарката я накара виновно да повдигне глава.

— Нещо с молива ли не е наред, Джули?

Момичето заби върха на графита в джинсите си и го отчупи.

— Графитът се счупи.

— Ето ти друг.

— Днес ме боли ръката — излъга и се изправи. — Не ми се пише. И освен това ми се ходи до тоалетната. Къде се намира?

— Точно до асансьорите. Доктор Уилмър ще те приеме съвсем скоро. Не се бави много.

— Няма — послушно обеща Джули. След като затвори вратата на кабинета, тя се обърна да види името на нея и внимателно разгледа първите няколко букви, за да разпознае вратата, когато се върне. „П“ — прошепна на глас, за да го запомни. „С, И“? Доволна, тръгна по дългия, застлан с пътека коридор, зави наляво, после, при фонтана, вдясно, но когато стигна до асансьорите, откри, че и двете врати до тях са с надписи. Беше почти сигурна, че това са тоалетните, защото според оскъдните ѝ знания дръжките на вратите на тоалетните бяха различни от тези на обикновените врати. Проблемът беше, че на нито една от тези врати не пишеше „момчета“ или „момичета“ — думи, които тя разпознаваше, нито пък се виждаха онези фигурки на мъж и жена, които подсказваха на хора като нея къде да влязат. Тя сложи ръка на дръжката много предпазливо, откряна вратата и надникна вътре. После веднага се отдръпна назад, тъй като съзря на стената онези смешни тоалетни. Имаше още две неща, които тя знаеше, но се съмняваше, че другите деца знаят. Първо — мъжете използваша

странни тоалетни. И второ — направо побесняваха, ако някое момиче отвори вратата, докато са вътре. Джули отвори другата врата и тържествено влезе в дамската тоалетна.

Мислеше, че е минало доста време и затова бързо се върна до вратата, където трябваше да е кабинетът на доктор Уилмър. След това усърдно зачете надписите по вратите. Името на доктор Уилмър започваше с П-С-И. На следващата врата Джули съзря П-Е-Т, и като реши, че грешно е запомнила буквите, бързо я отвори.

Непознатата белокоса жена вдигна поглед от пишещата си машина.

— Да, моля?

— Извинете, сбъркала съм стаята — промърмори момичето и се изчерви. — Знаете ли къде се намира кабинетът на доктор Уилмър?

— На доктор Уилмър?

— Да, Уилмър. Започва с П-С-И.

— П-С-И... А, сигурно имате предвид психоаналитик. Кабинет 2516, в дъното на коридора.

Джули обикновено си даваше вид, че е разбрала, и продължаваше да влиза в кабинетите, докато намереше, който ѝ трябва, но сега беше разтревожена, че закъснява.

— Ще ми кажете ли цифрите една по една?

— Моля?

— Цифрите! — Беше отчаяна. — Кажете ми ги една по една, ето така — три, шест, девет, четири, две.

Жената я изгледа така, че тя се почувства като кръгла глупачка. Всъщност знаеше, че е, но мразеше, когато други хора го разбират. Отговорът прозвуча с раздражение:

— Доктор Уилмър е в кабинет номер две, пет, едно, шест.

— Две, пет, едно, шест — повтори Джули.

— Четвъртата врата вляво — добави тя.

— Разбрах! — извика Джули, силно разстроена. — Защо не ми го казахте веднага?

Секретарката на доктор Уилмър вдигна глава при влизането ѝ.

— Изгуби ли се Джули?

— Аз ли? Как не! — излъга момичето и енергично поклати къдравата си глава. После се върна на стола си.

Без да подозира, че я наблюдават през стъклото, което приличаше на обикновено огледало, Джули насочи вниманието си към

аквариума до стола. Първото нещо, което ѝ направи впечатление, беше, че една от красивите рибки е умряла, а други две плуваха около нея, сякаш размишляваха дали да я изядат. Тя почука по стъклото, за да ги сплаши, но само след миг те отново се върнаха.

— Една рибка е умряла — обърна се към секретарката. — Мога да ви я извадя.

— Чистачите ще я извадят довечера, но все пак благодаря за предложението.

Джули си каза, че не е честно нещо толкова невероятно красиво и така безпомощно да бъде изоставено по този начин. Взе едно списание от масата и се престори, че го разглежда, но с крайчеца на окото си продължи да следи двете хищни риби. Всеки път, когато се обърнеха към своето мъртво другарче, тя поглеждаше крадешком към секретарката, за да се увери, че не гледа към нея, и протягаше по-небрежно ръка, за да потропа по стъклото и да прогони рибите.

Зад двустранното огледало доктор Тереза Уилмър следеше малкото представление. Очите ѝ многозначително се усмихваха, докато наблюдаваше благородните усилия на Джули да защити мъртвата рибка и в същото време да изглежда безразлична. Като погледна към мъжа зад себе си — също психиатър, който напоследък отделяше доста време за нейния специален експеримент — доктор Уилмър иронично каза:

— Ето я. Ужасната Джули. Подрастващото страшилище. Някои от директорите на детски домове я смятат не само за невъзприемчива, но и за неконтролируема, с лошо влияние върху връстниците си, пример за малолетна престъпница. Можеш ли да си представиш — продължи с глас, в който се долавяше нескрито възхищение, че тя всъщност е организирала гладна стачка в „Ла Сал“. Уговорила е четиридесет и пет деца, повечето по-големи от нея, да се присъединят към искането ѝ за по-добра храна.

Доктор Джон Фрейзър погледна към момиченцето през двустранното огледало.

— Предполагам, че подсъзнателно е искала да предизвика ръководството.

— Не — сухо отвърна колежката му. — Направила го е, защото се е нуждаела от по-добра храна. Храната в „Ла Сал“ е питателна, но безвкусна. Имах възможността да я опитам.

— А какво ще кажеш за кражбите ѝ? Не можеш да ги пренебрегнеш така лесно.

Тери се облегна на стената и кимна в посока към детето, което чакаше отвън, после каза с усмивка:

— Чувал ли си някога за Робин Худ?

— Разбира се. Защо?

— Защото пред теб стои съвременният Робин Худ. Преди да се усетиш, Джули може да открадне златните ти зъби, толкова е ловка.

— Не мисля, че това е добра препоръка, за да я изпратиш да живее в Тексас при нищо неподозиращите ти братовчеди.

Доктор Уилмър сви рамене.

— Джули краде храна, дрехи или играчки, но не задържа нищо за себе си. Раздава ги на по-малките деца в „Ла Сал“.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Проверила съм всичко.

Неохотна усмивка се появи на устните на Джон Фрейзър, докато оглеждаше момиченцето.

— Изглежда по-скоро като Питър Пан, отколкото като Робин Худ. Представях си я по-различна, съдейки по досието ѝ.

— Аз също се изненадах. Директорът на детския дом „Ла Сал“ я намира за „недисциплинирана, със склонност към бягство от училище, кражби, размирици и шляене с аморални младежи от мъжки пол“.

След всички тези неблагоприятни оценки в досието ѝ бе очаквала да види някакво арогантно, безчувствено момиче, твърде вероятно преждевременно развито и дори сексуално активно, за което сочеха многобройните ѝ връзки с млади мъже. По тази причина преди два месеца тя едва не зяпна от почуда при вида на Джули, която бавно пристъпи в кабинета ѝ. Детето изглеждаше като малка фея, облечена в джинси и парцалива фланелка, с къса къдрава тъмна коса. Вместо младата фатална жена, която доктор Уилмър бе очаквала, пред нея стоеше Джули Смит с хитро гаменско лице, на което правеха впечатление огромните очи с дълги, гъсти ресници и изумителен теменужен цвят. Имаше нещо по момчешки дръзко в начина, по който тя стоеше пред бюрото на доктор Уилмър — с ръце в джобовете и гордо вдигната брадичка.

Тереза бе запленена от момичето на тази първа среща, но в действителност Джули я беше очаровала още преди това — още от

вечерта, в която отвори досието ѝ вкъщи и започна да чете отговорите на момичето по множеството тестове — част от образователната програма, разработена от самата Тереза. След като ги прегледа, вече имаше ясна представа за онова, което ставаше с детето, за болката му. Изоставена от истинските си родители и отхвърлена от две семейства на осиновители, Джули беше прекарала детството си в поредица от пренаселени детски домове в бедняшките квартали на Чикаго. Затова и през целия си живот беше получавала подкрепа и истинска човешка топлина единствено от приятелите си — мръсни, рошави като нея деца, които тя смяташе за „себеподобни“. Те я учеха да краде и да бяга от училище. Пъргавият ѝ ум и сръчните ѝ ръце я бяха направили толкова добра, че честите премествания в нов детски дом бяха без значение — почти веднага печелеше популярност и уважение сред събратята си — толкова големи, че няколко месеца по-късно група момчета бяха благоволили да ѝ покажат различните начини, чрез които влизат в колите и ги запалват — демонстрация, завършила със залавянето на цялата група включително и Джули от един дежурен чикагски полицаи.

В този ден бе отбелязан първият ѝ арест, въпреки че тя не го разбираше, и първото ѝ истинско провинение, което от своя страна незабавно я доведе до вниманието на психиатърката. След ареста ѝ — донякъде несправедлив — при опит за кражба на автомобил Джули беше включена в новия експеримент на доктор Уилмър, който съдържаше програма от психологически тестове, тестове за интелигентност, интервюта и оценяване под ръководството на доктор Уилмър и доброволна група от психиатри и психолози. Програмата имаше за цел да предпази непълнолетните престъпници от по-нататъшни закононарушения.

В случая с Джули твърдо беше решила да постигне точно това и на всеки, който я познаваше, бе ясно, че когато си постави някаква цел, тя я постигаше. Тери Уилмър беше тридесет и пет годишна, с изтънчени обноски, приветлива усмивка и желязна воля. Освен защитените медицински степени и родословно дърво, дълго като телефонен указател, тя притежаваше три отличителни качества — интуиция, доброта и пълно отдаване. С неизчерпаема доброжелателност на истинска християнка, посветила се на спасяването на изгубени души, Тереза Уилмър беше пожертвала

процъфтяващата си частна практика в името на безпомощните млади жертви на пренаселените обеднели детски домове. За да постигне целта си, възнамеряваше да използва всякакви средства, включително и подкрепата на колегите си като доктор Фрейзър. При Джули бе решила да използва дори помощта на далечни братовчеди, които дори не бяха и богати, но имаха свободна стая в дома си и място в добрите си сърца за едно необикновено момиченце.

— Искан да я видиш — каза и се пресегна да дръпне завесата на огледалото точно когато Джули внезапно се изправи, хвърли отчаян поглед към аквариума и бръкна в него.

— Какво, за Бога... — започна Джон Фрейзър, но замлъкна, гледайки как момичето върви към съсредоточената в работата си секретарка с мъртвата рибка в ръка.

Момичето знаеше, че не бива да мокри килима, но не можеше да изтърпи нещо толкова красиво да бъде разкъсано пред очите му. Не особено сигурна дали секретарката не я наблюдава, или просто се прави, че не я забелязва, застана зад стола ѝ.

— Извинете — каза високо и протегна напред ръце. Жената, изцяло погълната от писането, подскочи стреснато, завъртя се на стола си и тихо извика при вида на лъскавата мокра рибка.

Джули бързо отстъпи назад, но настоя:

— Мъртва е — каза дръзко, като се опитваше гласът ѝ да не издаде мъката, която изпитваше. — Другите риби ще я изядат, а аз не искам да гледам това. Грозно е. Ако ми дадете лист хартия, ще я увия и ще я сложа в коша за отпадъци.

Като се посъвзе, секретарката отвори едно чекмедже и подаде на детето няколко салфетки.

— Искан ли да я вземеш вкъщи И да я погребеш?

Джули желаше точно това, но реши, че е доловила ирония в думите на жената, затова бързо загъна рибката в салфетките и я тикна пред нея.

— Не съм толкова глупава. Това е просто една рибка, не заек или нещо по-специално.

Зад огледалото Фрейзър се засмя и поклати глава:

— Умира от желание да погребее рибката с почести, но гордостта не ѝ позволява да го покаже — после добави: — А как ще обясниш

„невъзприемчивостта“ ѝ? Доколкото си спомням, още е на ниво втори клас.

Доктор Уилмър посегна към кафявата папка върху бюрото си, в която бяха последните резултати от тестовете на Джули. Като я задържа отворена пред него, каза с усмивка:

— Виж резултатите ѝ от устните тестове, където не трябва да четете.

Той погледна резултатите и тихо се засмя.

— Това дете има по-висок коефициент на интелигентност от моя.

— Джули е твърде особено дете в много отношения, Джон. Забелязах го още когато разглеждах досието ѝ, и когато се срещнах с нея, се убедих, че това е така. Дълбоко в душата ѝ се крие изключителна нежност, неугасима вяра и донкихотовски плам. Тя не може да избяга от съдбата си и затова подсъзнателно се е посветила на каузата да защитава децата от всички детски домове, в които е живяла. Краде заради тях, лъже заради тях и ги организира в гладни стачки. И те я следват навсякъде. На единадесет години вече е лидер, но ако не ѝ помогнем бързо, може да стигне до дома за непълнолетни престъпници. Но това не е най-главният ѝ проблем в момента.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че въпреки изключителните си способности това момиченце е без никакво самочувствие. Тъй като вече е давана за осиновяване, е убедена, че отблъсква хората и е негодна за нищо. Тъй като не може да четете добре, смята, че е глупава и че не може да се научи. А най-ужасното е, че е готова да се откаже — Тери развълнувано заяви: — Няма да позволя всичките ѝ способности, вяра и оптимизъм да отидат по дяволите.

При тези думи доктор Фрейзър смръщи вежди.

— Прости ми, че повдигам този въпрос, Тери, но ти винаги си настоявала да не приемаме твърде лично пациентите си.

С извинителна усмивка тя се облегна на бюрото си.

— Лесно е да се следва това правило, когато всичките ти пациенти са деца от заможни семейства, които се чувстват „онеправдани“, ако не получат за шестнадесетия си рожден ден спортна кола за 50 000 долара. Но почакай, докато се заемеш с повече деца като Джули — деца, зависещи от системата, създадена от нас, за да поеме грижите за тях, ще си загубиш спокойния сън.

— Сигурно си права. — Той ѝ върна кафявата папка. — А защо не е била осиновена?

— Най-вече съчетание на лош късмет с неподходящо време. Според досието ѝ от службата за осиновяване била е изоставена на една алея близо до родилния дом. Болничните сведения посочват, че е родена преждевременно и често с боледувала. Докато навърши седем години, няколкократно постъпвала в болница.

Когато станала на две години, службата за осиновяване ѝ намерила родители, но по време на делото двамата решили да се разведат и тя отново е изоставена. Няколко седмици по-късно ѝ намерили други родители — този път подбрани изключително грижливо, но Джули се разболяла от пневмония и осиновителите, които били загубили дете на нейната възраст, се уплашили и оттеглили молбата за осиновяване. След това е дадена в детски дом, уж само временно, но след няколко седмици служителят, който се занимавал с нейния случай, пострадал при катастрофа и напуснал работа. Оттук нататък следва пословичната „комедия от грешки“. Досието ѝ било забутано някъде...

— Какво?! — Фрейзър не можеше да повярва.

— Недей да съдиш служителите от бюрото за осиновяване толкова остро. В повечето случаи са изключително старателни и добросъвестни, но и те са хора. Като се има предвид колко са претоварени, и колко малко средства им отпускат, се справят даже изумително добре. Но накратко — детският дом бил пълен с проблемни деца и от там предположили, че службата за осиновяване не може да намери осиновители за Джули, защото често боледувала. Докато разберат, че досието ѝ е изгубено при разместването, тя навършила пет години и преминала възрастта, на която повечето осиновители желаят дете. Дали я в семейство, което отглеждало чужди деца, но поради чести астматични пристъпи в първи и втори клас отсъствала от училище. Тъй като била „толкова добро момиченце“, учителите я пуснали да премине в трети клас. Новите ѝ осиновители имали вече три деца с физически недъзи и били толкова заети с тях, че не забелязали изоставането ѝ в училище. В четвърти клас тя осъзнала, че не може да се справи, и започнала да се преструва на болна, за да остава вкъщи. Когато разбрали истината, осиновителите ѝ настояли да посещава училище, но Джули започнала да бяга от часовете и да се

скита с децата из улиците. Както вече казах, тя е смела, дръзка и сръчна — те я научили да краде от магазините и да бяга от училище.

Най-накрая я заловили и я изпратили в „Ла Сал“ при децата, провалили се в обикновените детски домове. Преди няколко месеца я арестували заедно с по-големи момчета, които ѝ показвали изключителните си умения в паленето на коли без ключ — Тери завърши: — Джули била само наблюдател, но и тя може да го прави. Предложи да ми покаже. Представяш ли си, това малко момиченце е способно да запали колата ти без ключ. Но няма да я открадне. Вече казах, че взема само неща, които децата от „Ла Сал“ могат да използват.

С многозначителна усмивка Фрейзър кимна към огледалото:

— Предполагам, че един червен молив, химикал и шепа бонбони ще им свършат работа.

— Моля?

— Докато разговаряме, твоята безценна пациентка е откъднала всичко това от чакалнята.

— Господи! — възкликна доктор Уилмър.

— Достатъчно сръчна е да изпълнява фокуснически номера — добави той с неохотно възхищение. — Ще я доведе, преди да измисли как да откъдне аквариума. Обзалагам се, че на децата в „Ла Сал“ ще им хареса някоя и друга екзотична тропическа рибка.

Доктор Уилмър погледна часовника си и каза:

— Семейство Матисън трябва да ми се обадят точно сега от Тексас, за да ме уведомят кога ще са готови да я приемат. Искам да ѝ го кажа, когато влезе.

Докато говореше, телефонът на бюрото ѝ иззвъня и гласът на секретарката съобщи:

— На телефона е госпожа Матисън, доктор Уилмър.

— Точно навреме — обърна се радостно Тери към Фрейзър.

Той хвърли бърз поглед към часовника си.

— След няколко минути започва първият ми сеанс с Кера Питърсън — тръгна към вътрешната врата, която водеше към кабинета му, спря се и рече с усмивка: — Току-що ми хрумна, че разпределението на задълженията в твоята програма е възмутително несправедливо. Имам предвид — пошегува се той, — че ти работиш с

момиче, което краде бонбони и моливи, за да ги раздава на бедните, а оставяш на мен Кера, която се опита да убие втория си баща.

— Ти обичаш предизвикателствата — засмя се Тереза и като посегна към телефона, добави: — ще помоля ръководството на службата за осиновяване да премести госпожа Боровски от „Ла Сал“ в област, където ще се грижи за бебета и малки деца. Работила съм преди време с нея — справя се с тях отлично, тъй като са податливи и не нарушават правилата. Не трябва да се занимава с по-големи деца, защото не прави разлика между невинен младежки бунт и престъпници.

— Да не би съвсем случайно да си отмъщаваш, задето предупреди секретарката ти, че Джули краде.

— Не — каза доктор Уилмър и вдигна слушалката. — Но това всъщност потвърждава думите ми.

Когато приключи разговора си, стана и отиде до вратата на кабинета си, за да съобщи приятната изненада на госпожица Джули Смит.

2

— Джули — повика я тя, застанала на прага. — Заповядай в кабинета. — Когато момичето влезе и затвори вратата, Тери добави: — Програмата с тестовете приключи. Всички резултати са налице.

Малката пациентка застана предизвикателно пред бюрото с ръце, пъхнати в задните джобове на джинсите си, повдигна наперено и предизвикателно раменете си, но не попита за резултатите. Психиатърката знаеше, че тя се страхува от отговора.

— Тези тестове са глупави — заяви Джули. — Цялата програма е глупава. Не можете да научите нищо за мен от разни тестове и разговори в кабинета ви.

— Научих доста неща за теб, Джули, за тези няколко месеца, откакто се познаваме. Искаш ли да ти го докажа, като ти съобщя какво съм открила.

— Не искам.

— Моля те, позволи ми да ти кажа мнението си.

Момичето въздъхна, после се усмихна дяволито и рече:

— Вие така или иначе ще го направите.

— Права си — съгласи се доктор Уилмър и прикри усмивката си.

Тя беше винаги пряма с Джули — отношение, съвсем различно от методите, които обикновено използваше. Но момичето притежаваше твърде силна интуиция и житейски опит, за да бъде заблуждавано.

— Седни, моля те — каза ѝ и когато детето се отпусна на стола пред бюрото ѝ, тя започна тихо, но твърдо: — Открих, че въпреки всички безразсъдни постъпки и перченето ти пред другарчетата ти се страхуваш, Джули. Не знаеш коя си, за какво си създадена и какво ще стане с теб. Не можеш да четеш и да пишеш и затова си убедена, че си глупава. Бягаш от училище, защото изоставаш от децата на твоята възраст и се чувстваш ужасно, когато ти се смеят в часовете. Чувстваш се обезсърчена, хваната в клопка и в същото време ненавиждаш тези чувства. Знаеш, че си давана за осиновяване, когато си била малка, и че майка ти те е изоставила. Още преди време си решила, че истинските

ти родители са те зарязали, а други не искат да те вземат, защото смятат, че не си достатъчно умна и хубава. Ето защо се подстригваш като момче, отказваш да носиш женски дрехи и крадеш, но това не те прави по-щастлива. Всичко, което вършиш, не значи нищо за никого и ти се мразиш, защото искаш да си нещо — доктор Уилмър спря за миг, за да даде възможност на момичето да осъзнае последните й думи, после продължи още по-твърдо: — Ти искаш някой да държи на тебе, Джули. Това е единственото, което желаш.

Унизителни сълзи пареха в очите на Джули и тя примигна, за да ги задържи. Това не убягна от погледа на Тери, която прие сълзите й като потвърждение, че е засегнала кървяща рана — както беше в действителност.

— Мразиш себе си, че вярваш и мечтаеш, но не можеш да се спреш, затова съчиняваш чудновати истории, които разказваш на децата в „Ла Сал“ — приказки за грозни деца, които някой ден успяват да намерят семейство, обич и щастие.

— Не е вярно! — извика момичето и се изчерви до корените на косата си. — Според вас аз съм лигаво мамино детенце. Нямам нужда от никаква обич, нито пък децата от „Ла Сал“, не ми трябва обич, не я искам. Щастлива съм...

— Знаеш, че това не е вярно. Някой ден с теб ще си кажем цялата истина, пък и още не съм свършила... Истината е една, Джули. По време на изпитателната програма открихме, че си едно чудесно, смело и много умно малко момиче — тя се усмихна на слияното дете и продължи: — Единствената причина, поради която все още не си се научила да четеш и да пишеш, е, че си пропускала много учебни часове поради заболяване. Това няма нищо общо с умствените ти способности — това, на което ти казваш „да си умен“, а ние наричаме „интелигентност“. С малко помощ в началото ще се справиш. И още нещо — продължи жената, — освен че си умна, изпитваш естествена нужда да бъдеш обичана такава каквато си. Затова не желаш да виждаш другите деца наскърбени и правиш всичко възможно да ги направиш щастливи, като им разказваш приказки и крадеш разни неща заради тях. Знаем, че мразиш своята чувствителност, но повярвай ми, това с едно от най-ценните ти качества. Така че всичко, което трябва да направим, е да намерим подходящо обкръжение за теб — то ще ти помогне да станеш прекрасна млада жена...

Джули пребледня, като си мислеше за непознатата дума обкръжение — звучеше като институция, сигурно беше нещо като затвор...

— Познавам подходящите осиновители за теб — Джеймс и Мери Матисън. Госпожа Матисън беше учителка и ще ти помогне да се справиш в училище. Преподобният Матисън е пастор...

— Свещеник! — извика Джули и поклати глава при спомена за проповедите за адските огньовете и вечното проклятие. — Не, благодаря. Предпочитам затвора.

— Никога не си била в затвор, за да знаеш какво предпочиташ — заяви доктор Уилмър и продължи да ѝ говори за новия ѝ дом.

— Семейство Матисън се преместиха в малък град в Тексас преди няколко години. Имат двама сина — с три и пет години по-големи от теб и за разлика от другите семейства, при които си живяла, тук няма да има други осиновени деца. Ще бъдеш член на истинско семейство, Джули. Ще имаш дори и собствена стая — знам, че и двете неща са нови за теб. Говорих с Джеймс и Мери Матисън за теб — очакват те с нетърпение.

— Колко време ще остана при тях? — попита Джули. Опитваше се да не се вълнува за нещо, най-вероятно временно, от което така или иначе няма да излезе нищо.

— Завинаги, ако ти хареса и ако си готова да следваш едно строго правило, от което самите те се ръководят — честност. Това значи край на кражбите, на лъжите и на бягствата от училище. Всичко, което искат от теб, е да бъдеш искрена с тях. Те ти вярват и желаят да станеш част от семейството им. Госпожа Матисън ми позвъни преди малко и вероятно вече е тръгнала по магазините, за да купи игри и пособия, които ще ти помогнат да се научиш да четеш възможно най-бързо. Тя очаква да я придружиш, когато купува разни неща за стаята ти, за да бъде по твой вкус.

— Те не знаят, че съм арестувана, нали? Имам предвид за бягствата от училище — уплашено попита момичето.

— Знаят всичко — отговори остро доктор Уилмър. — И за бягствата, и за опита за кражба на автомобил.

— И въпреки това искат да живея при тях? Сигурно ужасно се нуждаят от парите, които ще им плащат от службата за осиновяване.

— Парите нямат нищо общо с решението им. Те са едно изключително семейство. Нямат много пари, но са надарени с други богатства — дар, който искат да споделят с едно дете, което го заслужава.

— И те смятат, че аз заслужавам? — в гласа на Джули звучеше насмешка. — Никой не ме искаше, преди да ми направят полицейско досие. Защо ще ме искат сега?

Доктор Уилмър стана и започна да се разхожда около бюрото си.

— Джули — каза нежно тя и изчака, докато момичето неохотно повдигна очи, — мисля, че си най-достойното дете, което някога съм познавала — погали я по бузата и рече: — Не знам как си успяла да се запазиш толкова мила и очарователна. Повярвай ми, ти заслужаваш всичко, с каквото бих могла да ти помогна, и цялата обич, с която ще си обградена в семейство Матисън.

Джули сви рамене в опита си да се предпази от ново, неизбежно разочарование, но когато се изправи, надеждата все още грееше, макар и слабо, върху лицето ѝ.

— Не разчитайте много на това, доктор Уилмър.

Младата жена меко се усмихна.

— Аз разчитам на теб, Джули. Ти си изключително интелигентно и чувствително момиче, знам, че няма да пропуснеш шанса си.

— Сигурно сте добра в работата си — каза детето с въздишка, в която се долавяше и надежда, и страх от бъдещето.

— Аз съм изключително добра в работата си — съгласи се с усмивка доктор Уилмър. — А ти трябва да си много интелигентна и чувствителна, щом си го разбрала. Ще ми пишеш ли от време на време, за да знам как се справяш?

— Разбира се — отвърна момичето и отново повдигна рамене.

— Семейство Матисън не се интересуват от миналото ти. Те вярват, че отсега нататък ще си честна с тях. Не искаш ли и ти да забравиш миналото и да им дадеш възможност да ти помогнат? Знаем, че можеш да бъдеш прекрасно дете.

Смутена, Джули се засмя и завъртя очи.

— Добре. Така да е.

Тереза продължи сериозно, като се опитваше да убеди детето колко е важно новото му бъдеще.

— Помисли добре за това, Джули. Мери Матисън винаги е искала да има дъщеря, но ти си единственото момиче, което някога е канила да живее със семейството ѝ. Разбираш ли?

Джули отвори уста да каже, че разбира, но някаква буца беше заседнала на гърлото ѝ. Затова само кимна.

Доктор Уилмър погледна големите сини очи и почувства, че и нейното гърло се стяга. После протегна ръка и прокара пръсти през кестенявите къдрици на момичето.

Детето най-после възвърна гласа си и уплашено попита:

— Тази дама, госпожа Матисън... така де... нали не мислите, че ще се опита да ми връзва панделки в косите, или нещо глупаво от тоя сорт?

— Няма, освен ако ти не искаш.

Когато Джули си тръгна, Тереза забеляза, че детето е оставило вратата леко открената. Знаеше, че в момента секретарката обядва, затова стана и тръгна да я затвори. Тъкмо посегна към дръжката, когато видя, че момичето минава покрай масичката, а след това и покрай бюрото на секретарката.

След него, на масичката останаха откраднатите бонбони, а върху подреденото бюро на секретарката стояха един червен молив и химикал.

Тереза прошепна развълнувано към отдалечаващото се дете:

— Не искаше да опетниш чисто новото си лице, нали скъпа? Милото ми момиче!

3

Училищният автобус спря пред уютната къща във викториански стил, която Джули си позволяваше да нарича свой дом през трите месеца, прекарани при семейство Матисън.

— Пристигнахме, Джули — каза любезният шофьор, но докато тя слизаше от автобуса, новите ѝ другарчета не извикаха „Довиждане“ както обикновено. Студеното им мълчание увеличи ужаса, който караше стомахът ѝ да се бунтува, когато бавно се качи на покрития със сняг тротоар. Парите за обяд на класа бяха откраднати от бюрото на учителката. Всички деца в стаята бяха разпитани за кражбата, но Джули беше останала, за да довърши проекта си по география. Към нея бяха отправени подозренията не само защото имаше чудесната възможност да открадне парите, но и защото беше дете от големия порочен град. В очите на всички тя беше крадлата. Следобед, докато чакаше пред кабинета на директора, чу господин Дънкан да казва на секретарката си, че възнамерява да посети семейство Матисън. Очевидно го беше сторил, тъй като колата на пастора беше на пътеката, а той рядко се прибираше толкова рано.

Когато стигна до бялата дъсчена ограда, Джули спря и загледа към къщата. Краката ѝ трепереха при мисълта, че ще бъде прогонена от това място. Семейство Матисън ѝ беше осигурило стая с легло, покрито с балдахин и покривка на цветя, но това нямаше да ѝ липсва толкова, колкото прегръдките. И смехът. И прекрасните им гласове. О, всички те говореха с толкова меки и приятни гласове. Само при мисълта, че няма да чуе Джеймс Матисън да казва: „Лека нощ, Джули. Не забравяй молитвата си, скъпа“, ѝ се искаше да зарови лице в снега и да заплаче. И как ще продължи да живее, без да чуе как Тед и Карл, които вече беше приела за свои по-големи братя, я викат да играе или да отиде на кино с тях. Никога вече няма да ходи на църква с новото си семейство, да седи до тях на първата пейка и да слуша спокойната проповед на пастора Матисън за Бог, докато цялото паство поглъща всяка негова дума в почтително мълчание. Отначало църквата не ѝ се

нравеше. Но по-късно започна да се вслушва в думите на пастора. След две седмици почти повярва, че съществува Бог, който се грижи за всички, дори и за лошите деца като Джули Смит. Докато стоеше на снега, промърмори молитва към Бога на пастора Матисън, но знаеше, че това няма да ѝ помогне.

Отдавна трябваше да предположи, че всичко това е твърде хубаво, за да продължи дълго. Сълзите замъглиха погледа ѝ. За секунда си помисли, че просто ще я напердашат, вместо да я върнат в Чикаго, но тя ги познаваше добре — новите ѝ родители не вярваха във възпитателната роля на боя, но вярваха, че лъжата и кражбата са тежки престъпления, неприемливи за Бога и за тях самите. Джули беше обещала да не ги върши и те ѝ вярваха.

Презрамката на новата ѝ ученическа чанта се скъса и чантата падна в снега, но Джули си имаше достатъчно грижи, за да се тревожи и за това. Влачейки я, тя бавно отиде до къщата и изкачи стъпалата към верандата.

Бисквити с шоколад — нейните любими — изстиваха в подносите върху кухненския плот. Обикновено миризмата им възбуждаше апетита ѝ, но днес от нея ѝ се повдигаше, защото знаеше, че Мери Матисън вече никога няма да ги приготвя специално за нея. Кухнята беше необичайно пуста, а един поглед във всекидневната я убеди, че и тя е празна, но Джули дочуваше гласовете на новите си братя, идващи откъм стаята им. С треперещи ръце окачи ученическата си чанта и зимното си яке на една от закачалките до кухненската врата и тръгна по коридора към стаята на момчетата.

Карл, шестнадесетгодишният ѝ брат, я видя, когато застана на вратата им. Приближи се, обгърна раменете ѝ с ръка и попита:

— Здравей, Късокоске, какво ще кажеш за новия ни плакат?

Прякорът, който ѝ беше измислил, винаги я разсмиваше, но сега ѝ се прииска да закрепци, защото го чуваше за последен път. Тед, другият ѝ брат, с две години по-малък от Карл, ѝ се усмихна и посочи към плаката на най-новия им филмов кумир — Зак Бенедикт.

— Какво ще кажеш, Джули, не е ли велик? Някой ден и аз ще си купя мотор.

Момичето погледна през сълзи към плаката с високия, широкоплещест, намръщен младеж, който стоеше до мотоциклета си.

— Супер е — отвърна с безразличие и после без всякаква връзка попита: — Къде са майка ви и баща ви?

Новите ѝ родители я бяха приканили още от самото начало да се обръща към тях с „мамо“ и „татко“, и Джули радостно прие, но тя знаеше, че това скоро ще ѝ бъде отнето.

— Трябва да говоря с тях.

Гласът ѝ прозвуча глухо, но тя беше решила да приключи с неизбежния сблъсък веднъж завинаги и колкото може по-скоро. Не можеше да понася повече това напрежение.

— В спалнята са. Водят някакъв таен разговор — отговори Тед, без да откъсва очи от плаката. — Довечера с Карл ще гледаме новия филм на Зак Бенедикт. Искахме да те вземем с нас, но е забранен за деца под тринадесет години заради насилието — откъсна очи от своя идол и забеляза тъжното лице на Джули. — Хей, дечко, не бъди толкова тъжна, ще те заведем на първия филм, който...

Вратата на спалнята се отвори и от там със сериозно изражение на лицата излязоха новите ѝ родители.

— Стори ми се, че чух гласа ти, Джули — каза Мери Матисън. — Искаш ли да хапнеш, преди да се заемеш с домашните си?

Пасторът Матисън се вгледа в напрегнатото лице на момичето и каза:

— Мисля, че Джули е твърде разстроена, за да се съсредоточи върху домашните си. Искаш ли сега да поговорим за това, което те тревожи? Или след вечеря?

— Сега — прошепна тя.

Момчетата се спогледаха объркано и понечиха да излязат от стаята си, но Джули им направи знак да останат. Чувстваше, че е по-добре това да приключи в присъствието на всички. Когато осиновителите ѝ се настаниха на леглото на Карл, тя започна с треперещ глас:

— Някакви пари бяха откраднати днес в училище.

— Вече знаем — спокойно изрече пасторът. — Директорът на училището ни позвъни. Господин Дъвкан, изглежда, е убеден, както и учителката ти, че ти си ги взела.

Джули вече беше решила, че без значение какви болезнени и несправедливи неща ще кажат, тя няма да ги умолява, да се извинява или да унижава себе си по какъвто и да е начин. Обаче не беше

предвидила силната болка, която щеше да ѝ причини раздялата с новото семейство.

— Ти ли открадна парите, Джули?

— Не съм аз! — извика тя.

— Е, значи не е тя — пасторът и Мери Матисън се изправиха, като че ли бяха решили, че освен крадла тя е и лъжкиня, и момичето започна да моли и да се извинява въпреки твърдото си първоначално намерение.

— Къ-къ-кълна се, не съм взела парите за обяда — силно хълцаше, като усукваше края на пуловера си. — Аз ви обещах, че няма да лъжа и да крада повече, и не съм го правила. Не съм! Моля ви, умолявам ви, повярвайте ми!

— Ние наистина ти вярваме, Джули.

— Аз се промених, наистина се промених и... — изведнъж престана да плаче и ги погледна недоверчиво, съвсем объркана. — Вие... ми вярвате?! — прошепна.

— Джули — отговори новият ѝ баща, като протегна ръка към лицето ѝ. — Когато дойде да живееш при нас, те помолихме да ни обещаеш, че с лъжите и кражбите е свършено. Ти ни даде дума, а ние ти гласувахме доверие, спомняш ли си?

Джули кимна, като си припомни съвсем ясно онзи миг преди три месеца, след това погледна към усмихнатото лице на майка си и се хвърли разплакана в прегръдките ѝ.

— Хайде, успокой се — каза Джеймс Матисън с усмивка и погледна грейналите очи на жена си. — Остави майка си да приготви вечерята и се довери на добрия Бог да се погрижи за откраднатите пари.

При споменаването на добрия Бог Джули внезапно се вцепени, после изхвърча от стаята, като извика през рамо, че ще се върне да подреди масата за вечеря. В напрегнатата тишина, последвала ненадейното ѝ излизане, пасторът разтревожено се обади:

— Точно сега не бива да ходи никъде. Все още е твърде разстроена, а и скоро ще се стъмни. Карл — добави той, — иди да видиш какво, за Бога, става с нея.

— И аз отивам — каза Тед, вече измъкнал якето си от шкафа.

Джули сграбчи замръзналата месингова дръжка и с мъка успя да отвори тежката врата на църквата, в която баща ѝ беше пастор. Бледа

студена светлина се процеждаше през високите прозорци. Момичето мина по пътеката, спря пред олтара и вдигна, искрящ поглед към дървения кръст. След малко плахо промълви:

— Безкрайно Ти благодаря, че накара семейство Матисън да ми повярват. Уверена съм, че ТИ си ТОЗИ, който ги накара, защото това е истинско чудо. Няма да се разочароваш — обеща тържествено тя. — Ще стана толкова съвършена, че всички ще се гордеят с мен. — Тя се обърна да си тръгне, но пак отново се върна. — А... и ако имаш време, нека господин Дънкан да открие истинския крадец. Иначе аз ще опера пешкира, а няма да е справедливо.

След вечеря Джули отново почисти стаята си. Докато се къпеше, изтърка мястото зад ушите си два пъти. Беше решила толкова твърдо да стане съвършена, че когато Тед и Карл я повикаха да поиграе с тях на думи, дори и не помисли да надникне в най-долните квадратчета, за да си избере букви, с които знаеше повече думи.

Още в понеделник един от седмокласниците беше заловен с шест бири, с които щедро почерпил няколко приятелчета. Пликът с надпис „Пари за обяд — класа на госпожица Абът“ бе намерен в празната кутия.

Джули получи официално извинение от учителката си пред целия клас и още едно — насаме, дадено неохотно от господин Дънкан.

Същия следобед тя слезе от училищния автобус пред църквата и остана вътре петнадесет минути, после хукна към къщи, за да съобщи новината. Влетя вътре с почервеняло от студа лице и нетърпеливо изтича в кухнята, където Мери Матисън приготвяше вечерята.

— Мога да докажа, че не съм взела парите за обяда — задъхано изрече, като поглеждаше в очакване ту към майка си, ту към братята си.

Мери Матисън я погледна озадачено, с усмивка, после продължи да реже моркови. Карл едва повдигна очи от скицата на етаж от къща — част от училищния му проект „Бъдещи архитекти на Америка“, а Тед ѝ се усмихна разсеяно и продължи да чете филмовото списание със Зак Бенедикт на корицата.

— Ние знаем, че не си ги взела ти, скъпа — най-сетне отговори госпожа Матисън. — Нали ни каза, че не си ти.

— Така е. Ти наистина ни го каза — напомни ѝ Тед и обърна страницата на списанието.

— Да... но сега мога да ви накарам наистина да ми повярвате. Имам предвид, че мога да го докажа — извика детето, а погледът му шареше по спокойните им лица.

Майка ѝ остави морковите и започна да разкопчава якето ѝ. С мека усмивка тя каза:

— Ти вече го доказа. Нали ни даде думата си, помниш ли?

— Да, но думата не е сигурна.

Госпожа Матисън я погледна право в очите.

— Не, Джули. Сигурна е. Напълно сигурна — и добави: — Ако винаги си честна с хората, както с нас, думата ти ще бъде достатъчна.

— Били Несбит отмъкнал парите, за да купи бира на приятелите си — настоя момичето в упорития си протест срещу този жалък завършек. После каза, тъй като не можа да се въздържи: — Откъде сте сигурни, че винаги ще ви казвам истината и няма да крада повече?

— Сигурни сме, защото те познаваме — отсече майка ѝ. — Познаваме те, вярваме ти и те обичаме.

— Да, сестричке, така си е — усмихна се Тед.

— Да, така е — потвърди Карл, като вдигна очи от проекта си и кимна.

Джули усети как сълзите парят в очите ѝ и бързо се извърна настрана, но денят стана превратен момент в живота ѝ. Семейство Матисън бяха предложили своя дом, любов и доверие на нея — не на някое друго дете с късмет. Тези прекрасни, сърдечни хора бяха нейното семейство завинаги, не само за малко. Те знаеха всичко за нея и въпреки това я обичаха.

Тя разцъфна от обичта им като нежен цвят, разтворил листчетата си на слънцето. Зае се с уроците си с още по-голямо усърдие и сама се изненада от лекотата, с която ги усвояваше. Когато настъпи лятото, помоли родителите си за разрешение да посещава и лятното училище, за да навакса повече от пропуснатите уроци.

През зимата бе организирано тържество по случай рождения ден на Джули, на което тя получи първите подаръци в живота си. Когато и

последният пакет беше отворен, семейството ѝ подари най-скъпия от всички подаръци.

Той бе изваден от един кафяв плик. Вътре имаше голям лист хартия с красиво отпечатани в горната му част букви: „Иск за осиновяване“.

Джули ги гледаше с насълзени очи, притиснала документа до гърдите си.

— За мен ли е? — пое си дъх тя.

Братята ѝ, не разбрали точно причината за сълзите ѝ, заговориха едновременно:

— Ние просто... само искахме да стане официално, Джули... Само това... за да можеш да носиш името Матисън като всички нас — каза Карл.

Тед добави:

— Така е... Ако не си сигурна, че искаш, не е задължително да се съгласяваш...

Джули се хвърли в прегръдките му и извика:

— Сигурна съм! Напълно съм сигурна!

Нищо не можеше да помрачи радостта ѝ. Същата вечер, когато двамата я поканиха на кино да гледат своя любим герой Зак Бенедикт, веднага се съгласи, въпреки че не разбираше защо го намират за толкова готин. Щастлива седеше между тях и разсеяно гледаше филма. В него се разказваше за висок, тъмнокос младеж, който не правеше нищо друго, освен че караше мотор, биеше се, изглеждаше отегчен и някак си студен.

— Какво ще кажеш за филма? Зак Бенедикт е супер, нали? — попита я Тед, когато излязоха от киното.

Правилото на Джули да говори истината беше по-силно от желанието ѝ да се съгласява с любимите си братя за всичко.

— Малко е... всъщност... струва ми се малко стар — каза и потърси подкрепата на трите момичета, които бяха с тях в киното.

Тед изглеждаше като ударен от гръм.

— Стар? Та той е само на двадесет и една! Но наистина е преживял много. Четох в едно филмово списание, че се издържал сам от шестгодишна възраст. Живял някъде на запад и работел в ранчо, за да си изкара прехраната. Сигурно се сещате — укротявал коне. После участвал в родео. Известно време обикалял из страната с банда рокери.

Зак Бенедикт... — в гласа му се долавяше силен копнеж — Зак Бенедикт е истински мъж.

— Да, но той изглежда... студен — възпротиви се Джули. — Студен и даже лош.

Момичетата се засмяха високо при тези думи, но тя смяташе, че критиката ѝ с основателна.

— Джули — каза Лори Полсън, — Закари Бенедикт е великолепен и невероятно секси. Всички смятат така.

Джули, която знаеше, че Карл харесва Лори, веднага го защити.

— Добре де, аз не мисля така. Не ми харесват очите му. Има кафяви, лоши очи.

— Очите му не са кафяви, а златисти. И са необикновено секси, попитай който и да е.

— Джули не може да съди за тези неща — намеси се Карл, като се отдалечи от тайната си любов и се присъедини към Тед, за да си ходят вкъщи. Твърде малка е.

— Не съм малка, за да знам — отвърна хитро тя, — че вие двамата сте далеч по-хубави от Зак Бенедикт.

При това хвалебствие Карл погледна към Лори с усмивка, която трябваше да подчертае превъзходството му и се поправи:

— Все пак Джули е твърде зряла за възрастта си.

Брат им все още беше погълнат от приказния живот на филмовия герой:

— Само си представете — да се издържаш сам от дете, да работиш в ранчо, да яздиш коне... да хващаш коне с ласо...

4

1988

— Махни тези проклетни коне от тука! Дори мъртвец не може да изтърпи тази воня! — нареди грубо Закари Бенедикт, изтегнат на черния брезентов стол с щампован надпис и погледна гневно към конете, които обикаляха до сградата на модерното ранчо. После продължи да нанася бележки по сценария си. Разкошната резиденция на шестдесет и пет километра от Далас с алея за коли, обградена с дървета, с разкошна конюшня и полета, осеяни с петролни кладенци, беше наета от един тексаски милионер за снимането на филма, наречен „Съдба“. Филм, който според списание „Варайъти“ по всяка вероятност ще донесе на Зак още една награда на филмовата академия за най-добра мъжка роля, както и за най-добър режисьор — разбира се, ако успее да довърши сцената, за която всички казваха, че е „кутсуз“.

До снощи Зак смяташе, че нещата не могат да се влошат повече. Започнат с бюджет от четиридесет и пет милиона долара и четиримесечен срок за снимки, „Съдба“ закъсняваше с един месец до момента и беше надвишил определената сума със седем милиона долара заради многото снимачни проблеми и инциденти, които го съпътстваха още от първия ден.

Сега, след месеци на протакане и злополуки, оставаха само две сцени, но задоволството, което трябваше да изпитва Зак, беше напълно заличено от безумна ярост и той едва я сдържаше, като безуспешно се опитваше да се съсредоточи върху необходимите промени в следващата сцена.

Вдясно от стола му камерата беше нагласена да улови великолепия огненочервен залез на фона на града, чийто силует се очертаваше в далечината. През отворените врати на конюшнията виждаше как работниците подреждат балите сено, как асистентите на осветителя се катерят в светлината на лъчите, за да нагласят светлините, докато операторът им дава наставления. Зад конюшнията, далеч от обсега на камерата, двама от дубльорите преместваха

автомобилите с отличителен надпис „Тексаска пътна полиция“ на подходящо място за сцената на преследване, насрочена за утрешните снимки. На затревената площ около дъбовата горичка в огромен полукръг бяха паркирани караваните, запазени за изпълнителите на главните роли във филма. Транспарантите им бяха спуснати, а климатичните инсталации се бореха с непоносимата юлска жега. В товарните камиони на доставчиците кипеше оживена търговия — продаваха студени напитки.

Снимачният екип и актьорите бяха опитни професионалисти, свикнали да чакат с часове само за няколко минути снимачно време. При нормални обстоятелства същите тези хора, които сега се тълпяха неспокойно около импровизирания бюфет, се навъртаха около Зак, за да се пошегуват или да поговорят за партито, което се организира при приключването на снимките. Обаче след случилото се предната вечер никой не разговаряше с него, освен по необходимост, и никой не очакваше заключително парти.

Днес всички членове на екипа се държаха на разстояние от него. Явно се бояха от следващите няколко часа. В резултат на това наставленията сега се даваха отсечено, нервно и припряно от всеки, заемащ съответната длъжност, а напътствията се изпълняваха припряно както винаги, когато хората бързат да завършат нещо неприятно.

Зак долавяше съчувствието на тези, които го обичаха, задоволството на онези, които не го харесваха или бяха приятели на жена му, жадното любопитство на безразличните към него.

Разбрал със закъснение, че никой не е чул нареждането му да отстранят конете, той се огледа за асистент-режисьора и го видя застанал на поляната с ръце в джобовете и вдигната нагоре глава — наблюдаваше излитането на един от хеликоптерите. Полетът до лабораторията в Далас беше ежедневен. Там отнасяха филмовата лента от деня за промиване. Хеликоптерът се завъртя и разпръсна вихрушка от прах и мръсотия, като запрати вълна горещ пясък право в лицето на Зак.

— Томи! — извика с раздражение той.

Томи Нютън се обърна и изтича към него, като изтупваше праха от кафявите си къси панталони. Нисък на ръст, с рядка кестенява коса, светлокафяви очи и очила с метални рамки, тридесет и пет годишният

асистент-режисьор имаше чувство за хумор и неизчерпаема енергия. Но днес дори и той не успя да разведри обстановката. Стиснал под мишница папката си, в случай че се наложи да нанася бележки, попита:

— Извика ли ме, Зак?

Бенедикт вдигна поглед и рязко нареди:

— Нека някой да премести тия коне по посока на вятъра!

— Както кажеш, Зак.

Дъг Фарлоу — главния сценичен работник, даваше наставления на хората си как да нагласят около конюшната подвижна ограда за добитъка за утрешните снимки.

— Дъг! — прозвуча от говорителя гласът на Томи.

— Кажи, Томи.

— Накарай онези от ранчото да преместят конете на южното пасбище.

— Мислех, че Зак ги иска за следващия кадър.

— Променил е решението си.

— Добре, ще се погрижа за това. Да започваме ли разместването на мебелите в къщата или Зак иска да ги зарежем?

Асистент-режисьорът се поколеба, погледна към Зак и повтори въпроса на Дъг.

— Зарежете ги — отсече той. — Не ги пипайте до утре. Може да възникне проблем, а не искам да губя повече от десет минути за смяна на декора.

Томи предаде отговора на Дъг Фарлоу, понечи да си тръгне, но се спря и изрече колебливо:

— Зак, вероятно точно сега не си в настроение да чуеш това, но нещата ще се развият... доста трескаво довечера и може би това е последната възможност да ти го кажа — Зак вдигна поглед и Томи бързо продължи: — Заслужаваш още два „Оскара“ за този филм, Зак. Някои от сцените, в които участваш и които направиха Рейчъл и Тони под твое ръководство, са впечатлили екипа... Не, не преувеличавам.

Само споменаването на името на жена му, и то най-вече във връзка с Тони Остин, накара кръвта му да закипи и той рязко скочи на крака.

— Много се радвам да го чуя. Няма да е достатъчно тъмно, за да снимаме следващата сцена до един час. Като наредите всичко в

конюшната, дай почивка на хората за вечеря, а аз ще проверя всичко ли с наред. А сега ще си взема нещо за пиене и ще отида някъде, където мога да се съсредоточа — кимна в посока към дъбовата горичка и добави: — Там съм, ако ти потрябвам.

Запъти се към бюфета, но в този момент вратата на караваната на Рейчъл се отвори и тя излезе точно когато той преминаваше покрай стъпалата. Погледите им се срещнаха, думите им напрегнато застинаха на устните, главите им рязко се извърнаха и очакването увеличи витаещото във въздуха напрежение. Зак подмина жена си и продължи към бюфета, където спря, за да поговори с помощника на Томи Нютън и да си размени две-три думи с двама от дубльорите. Това изпълнение заслужаваше „Оскар“. Той не можеше да погледне Рейчъл, без да си спомни как през нощта ненадейно се върна в апартамента им в хотел „Кресънт“ и я завари с Тони Остин...

Вчера той ѝ каза, че възнамерява да събере операторите и асистент-режисьорите, за да обсъди с тях новите си идеи, и след това по всяка вероятност ще остане да преспи в караваната си. Когато екипът се събра, Зак се досети, че е забравил бележките си в хотела. За да не губят време, реши да покани всички в „Кресънт“. Шестимата мъже влязоха в тъмния апартамент и Зак светна лампите.

— Зак! — извика изненадано Рейчъл, като избута голия мъж, когото беше възседнала на дивана, и грабна халата си.

Тони Остин, партньор на Зак и Рейчъл в „Съдба“ се надигна и седна на дивана.

— Добре, Зак... успокой се... — помоли го той, после скочи и изтича зад ъгловия диван.

— Не по лицето! — изкрещя, когато Бенедикт се приведе над него. — Имам още две сцени и...

И петимата мъже с мъка удържаха Зак.

— Зак, спри! — извика главният осветител, като се опитваше да го задържи. — Той няма да може да завърши проклетия филм.

Дъг Фарлоу се задъхваше, хванал разгневения съпруг за раменете. Той успя да отхвърли двама от по-слабите мъже встрани и с премерена точност нанесе удар в ребрата на Тони, преди отново да го хванат. Задъхан повече от ярост, отколкото от усилие, Зак ги наблюдаваше, докато изведат голия, куцукащ Остин от апартамента.

Десетина гости на хотела стояха в коридора пред отворената врата. Той гордо пристъпи напред и затръшна вратата в лицата им.

После се обърна и тръгна към Рейчъл, успяла междуременно да се наметне с халата си, като се опитваше да овладее силното си желание да я удари.

— Махай се! — предупреди я той и тя отстъпи назад.

— Изчезвай или не отговарям за това, което ще ти се случи!

— Не смей да ме заплашваш, нагъл кучи син! — отвърна тя с такова презрение, че Зак забави крачката си.

— Само с пръст да ме докоснеш и адвокатите ми ще вземат състоянието ти. Разбра ли ме, Зак? Искам развод. Адвокатите ми ще подадат молба утре в Лос Анжелис. Ще се омъжа за Тони.

Осъзнал, че жена му и любовникът ѝ не само са го мамели, но и спокойно са планирали как ще живеят с парите, спечелени от него с толкова труд, Зак изгуби контрол. Сграбчи я за раменете и я блъсна към вратата на хола.

— По-скоро ще те убия, отколкото да ти позволя да вземеш и половината. А сега изчезвай!

Тя се олюля, после сложи ръка на дръжката на вратата и нанесе окончателния си удар:

— Ако си мислиш да изриташ мен или Тони от актьорския състав за утрешните снимки, не си прави труда. Ти си просто един режисьор, филмовото студио е заложило цяло състояние на този филм. Ще те принудят да го довършиш или ще те съдят за всяко отлагане и провал. Знай, че във всички случаи губиш — завърши със зловна усмивка, като отвори рязко вратата. — Ако не завършиш филма, ще се разориш. Ако го довършиш, аз ще прибера половината от печалбата.

Вратата се затвори с трясък зад нея. Тя беше права за „Съдба“. Дори и ядосан, Зак го осъзнаваше. Оставаха само още две сцени за снимане — Рейчъл и Тони участваха в едната. Той нямаше друг избор, освен да изтърпи невярната си жена и любовника ѝ, докато режисира сцената. Пристъпи към бара и си наля скоч. Изпи го наведнъж и си наля отново.

С чаша в ръка отиде до прозореца и се загледа навън. Яростта и болката, които чувстваше, постепенно затихваха. Реши да се обади на адвокатите си, за да започнат преговорите по развода. Въпреки че беше натрупал огромно състояние като актьор, Зак многократно го беше

увеличил с умели капиталовложения, и те се пазеха грижливо от попечителски фондове, които щяха да скрият по-голямата част от доходите му от Рейчъл. Ръката му, здраво стиснала чашата, се отпусна. Беше се успокоил. Щеше да го преживее и да продължи нататък. Знаеше, че може и ще го направи. Знаеше го, защото преди време, още на осемнадесет години се беше сблъскал с много по-голямо предателство от това на Рейчъл и тогава беше открил, че притежава способността да забравя всеки, който го предава, и никога да не поглежда назад.

Обърна се, влезе в спалнята, извади куфарите на Рейчъл от гардероба и натъпка всичките ѝ дрехи в тях, след това вдигна телефона.

— Изпратете носач в главния апартамент — нареди той на администратора.

Няколко минути по-късно, когато носачът пристигна, Зак му подаде куфарите.

— Занесете ги в апартамента на господин Остин.

От този момент нататък, ако Рейчъл се върнеше и започнеше да го умолява да я приеме отново, дори да успееше някак си да го убеди, че не е знаела какво върши, щеше да бъде твърде късно. Защото тя вече беше мъртва за него. Мъртва като баба му, която някога беше обичал, мъртва като брат му и сестра му.

5

Като си наложи да забрави всичко, случило се предната вечер, Зак седна под едно дърво, откъдето можеше да наблюдава какво става наоколо, без някой да го вижда. Видя Рейчъл да влиза в караваната на Тони Остин. Сутрешните новини бяха изпъстрени със сензационни подробности около случилото се в апартамента и боя, който беше последвал. Подробностите несъмнено бяха предоставени от гостите на хотела, станали свидетели на скандала. В момента журналистите бяха обкръжили снимачната площадка и хората от охраната се опитваха да ги задържат. Той нямаше намерение да им дава никакви изявления. Изпитваше студено безразличие както към представителите на пресата, така и към новината, че адвокатите на Рейчъл в Лос Анжелис са поискали развод. Единственото, което все още го дразнеше, беше мисълта, че трябва да режисира една гореща, бурна и чувствена сцена с Рейчъл и Тони. Той не знаеше как ще я понесе, особено пред очите на целия екип.

Зак се намръщи и се запита защо напоследък животът беше започнал да му се струва толкова безсмислен. А невинаги се беше чувствал така.

Когато пристигна в Лос Анжелис с камиона на Чарли Мърдок, трябваше да се бори за оцеляването си. Работата, която започна в склада за декори на „Импайър Студиос“, му изглеждаше изключително постижение. Месец по-късно режисьорът, който снимаше гангстерски евтин филм, реши, че му е необходим още един младеж за общите сцени, и се спря на Зак. Ролята му беше да стои облегат на тухлена стена, със суров израз на лицето. Допълнителните пари, които изкара през този ден, бяха като дар Божии. След няколко дни режисьорът го повика:

— Зак, моето момче, притежаваш едно качество, което ние наричаме присъствие, фотогеничен си. Във филма се появяваш като съвременен Джеймс Дийн, само дето си по-висок и по-хубав от него.

Ти направо обсеби сцената, ей тъй, както си седиш там. Ако можеш да играеш, ще те взема в уестърна, който ще снимаме.

Зак бе въодушевен не толкова от перспективата да играе във филм, колкото от парите, които му предлагаша. Затова се научи да играе.

Актьорското майсторство не беше чак толкова трудно за него. Една от ролите беше репетираше с години, докато живееше при баба си — преструваше се, че нищо не може да го засегне. Друга роля беше целта, към която непрекъснато се стремеше — да докаже на баба си и на всеки друг в Риджмонт, че може да се справи сам и дори да стане известен. За да постигне тази цел, беше готов на всичко, независимо колко щеше да му коства.

Риджмонт беше малък град и Зак беше сигурен, че подробностите около позорното му заминаване са били известни на всички веднага щом напусна къщата на баба си. Когато първите му два филма се появиха на екрана, той изчете всеки ред от писмата на почитателите си с надеждата, че някой познат се е сетил за него. Но дори и да беше така, никой не си направи труда да му пише.

Първоначално мечтаеше да се завърне в Риджмонт с достатъчно пари, за да купи заводите „Станхоуп“ и да ги управлява, но когато стана на двадесет и пет години, осъзна, че това няма да промени нищо.

Вече беше спечелил един „Оскар“ и завършил университета в Южна Калифорния. Всички гледаха на него като на истинско чудо и го наричаха „легендата на успеха“. Можеше да избира ролите, имаше цяло състояние в банката и блестящо бъдеще.

Беше доказал на всички, че Закари Бенедикт може да се справи сам и дори да постигне нещо повече. Нямаше какво друго да желае или да доказва и липсата на цел го караше да се чувства ненужен. Затова започна да търси нови предизвикателства. Строеше имения, купуваше яхти, караше бързи коли, придружаваше красавици на блестящи приеми и после ги вкарваше в леглото си. Те нерядко му доставяха удоволствие, но той никога не се обвързваше емоционално. Зак се беше превърнал в завоевание — преследваха го само заради привилегията да преспят с него или заради влиянието и връзките, които имаше. Като всички суперзвезди и сексимволи, той беше жертва на собствения си успех. Не можеше да слезе от асансьора или да вечеря в ресторант, без да го заговорят възторжени почитатели.

Жени тикаха в ръцете му ключове от хотелски стаи и подкупваха прислужниците да ги пуснат в апартамента му. Канеха го на неделни събирания в домовете си и се измъкваха от брачните легла, а да се вмъкнат в неговото.

Въпреки че често се възползваше от многобройните благоприятни възможности, които му предоставяше славата, нещо в него въставаше срещу този повърхностен и непоследователен живот, срещу наркоманите, подлизурковците, себелюбците — всичко, заради което Холивуд изглеждаше като отводен канал за хора — разбира се, дезинфекциран и напарфюмиран, за да не подразни обонянието на публиката.

Една сутрин се събуди с мисълта, че трябва да промени живота си. Беше отегчен от секса без чувства, изпълнен с досада от шумни събирания, до гуша му беше дошло от нервни актриси и амбициозни звездички и беше напълно отвратен от себе си. Започна да търси нов начин да запълни дните си, ново предизвикателство, по-висока цел. Актьорската игра вече лесно му се удаваше, така че реши да се насочи към режисурата. Би могъл да се провали като режисьор, но мисълта, че рискува репутацията си, го стимулираше. Зак се посвети на режисурата със същата решителност, с която преследваше и другите си цели. Ървин Левин, президентът на филмовото студио „Импайър“, се опита да го разубеди, но в края на краищата се предаде.

Филмът, който му предостави да режисира, беше евтин трилър със заглавие „Кошмар“. Имаше две главни роли — едната женска, а другата за деветгодишно дете. Студиото настоя детската роля да изпълнява Емили Макданиелс, с която все още беше в договорни отношения. Емили беше бивша звезда сред децата актьори. Изглеждаше на девет години, въпреки че беше на тринадесет, и имаше трапчинки на бузите като Шърли Темпъл. Филмовата ѝ кариера залязваше, също като кариерата на зашеметяващата блондинка Рейчъл Евънс, която наеха за другата роля. В първите си филми Евънс беше играла само второстепенни роли.

Студиото пробута на Зак тези актриси, за да му покаже, че не режисурата, а актьорството е неговото, призвание.

Зак знаеше, че всички очакват да се провали, но това не го разколеба. Преди да започнат снимките, той прекара седмици пред малкия киноекран в дома си, за да изгледа старите филми на Рейчъл и

Емили. Разбра, че Евънс не е толкова бездарна, а миловидността на Емили, изчезнала с възрастта, е отстъпила място на очарование, което камерите улавяха, защото беше искрено. Зак насърчи двете жени и успя да постигне много по време на снимките. Решителността му да успее на всяка цена се предаде и на тях. Зак се ръководеше от чувството си за време и светлина, но най-вече от собствената си интуиция, и така успя да покаже най-доброто от Рейчъл и Емили.

Рейчъл ужасно се ядосваше от безбройните дубли, които я караше да прави, но когато ѝ показа пробните снимки от първата седмица, тя го погледна с големите си зелени очи и меко каза:

— Благодаря, Зак. За пръв път изглеждам така, сякаш наистина мога да играя.

— И също така изглежда, че мога да режисирам — пошегува се той.

Тя беше изумена.

— Искаш да кажеш, че си се съмнявал? Мислех, че си абсолютно сигурен в това, което правим.

— Всъщност откакто започнаха снимките, изгубих съня си — сподели той. За пръв път от години насам посмя да признае пред някого, че има съмнения относно онова, което върши, но този ден беше особен — вече беше сигурен, че има талант за режисьор. Още повече, че този новооткрит талант щеше да промени бъдещето и на Емили Макданиелс, когато критиците видят великолепната ѝ игра в „Кошмар“. Зак толкова се привърза към момичето, че работата с него го накара да копнее за собствено дете. Като я наблюдаваше с колко обич се отнася към баща си, застанал на снимачната площадка, за да се грижи за нея, ненадейно осъзна, че иска да има свое семейство. Ето какво му липсваше в живота — съпруга и деца, за които да се бори, и с които да споделя успехите си.

С Рейчъл отпразнуваха приключването на снимките с късна вечеря, сервирана от домашния му прислужник. Искреността, зародила се у тях още когато споделиха личните си съмнения в собствените си способности, се превърна в близост, която от страна на Зак бе и неочаквана, и лечебна. Настанили се удобно във всекидневната на една от къщите му — разположена на Тихоокеанското крайбрежие, пред двуетажната стъклена стена, от която се виждаше океанът, те разговаряха с часове, като избягваха темата за киното. Това бе добре

дошло за Зак, разочарован от срещи с актриси, които не говореха за друго. Свършиха в леглото, където дадоха воля на въображението си и изпитаха огромно удоволствие.

Страстта на Рейчъл му се стори искрена, а не просто отплата за това, че ѝ беше помогнал да изглежда добре във филма, и това също му хареса. Всъщност, докато бяха в леглото, беше напълно задоволен от всичко — от снимките, от чувствеността на младата жена, от интелигентността, от чувството ѝ за хумор.

Тя се повдигна на лакти:

— Зак, какво наистина искаш от живота си? Ама наистина?

Той не отговори веднага, може би защото се чувстваше уморен да изглежда свършен и доволен от живота в очите на хората. Каза с лека усмивка:

— Малка къща в прерията.

— Моля? Искаш да кажеш, че искаш главната роля в продължението на филма „Малка къща в прерията“?

— Не точно. Искам да го изживея. Не е необходимо къщата да е в прерията. Може да бъде и ранчо.

Тя избухна в смях.

— Ранчо! Та ти мразиш коне и ненавиждаш говеда — всички знаят това. Томи Нютън ми го каза — имаше предвид асистент-режисьора на „Кошмар“. — Работил е още в първия ти уестърн — онзи, в който Мишел Пфайфър играе ролята на приятелката ти — тя се усмихна и прекара пръст по устните му. — Какво всъщност имаш против конете и кравите?

Той закачливо ухапа пръста ѝ и отговори:

— Никога не вървят в правилната посока и хукват панически в грешната. Това се случи в първия ми филм — конете се обърнаха и се втурнаха право към нас.

— Мишел казва, че в този ден си спасил живота ѝ.

— Наложил се. Бягах като луд към скалите, а конете бяха точно зад мен. Мишел стоеше на пътя ми. Трябваше да я взема, за да не ми пречи — пошегува се той.

— Не съм много убедена. Тя казва, че тичала и викала за помощ.

— И аз виках — продължи Зак. После стана по-сериозен и добави: — И двамата бяхме деца. Сякаш беше преди сто години.

Тя легна на една страна и прокара пръст по гърдите му.

— В действителност откъде си? И моля те, не ме залъгвай с измислиците на студиото, че си се издържал сам, че си участвал в родео и си обикалял с рокерите.

Зак не пожела да ѝ разкаже миналото си. Никога не го беше правил и нямаше да го направи. Когато беше на осемнадесет години и в рекламния отдел му зададоха този въпрос, той студено отвърна да измислят някаква история, както и направиха. Истинското му минало беше мъртво и обсъждането му бе забранено. Рязко заяви:

— Не съм от някое специално място.

— Но все пак не си дете на скитник, отрасло, без да знае как се държи вилица. Дотолкова и аз знам — настоя тя. — Томи Нютън ми разказа, че още на осемнадесет години си показал класа и принадлежност към „изтънченото общество“, както го нарича той. Това е всичко, което знае за теб, въпреки че сте работили заедно в няколко филма. А и нито една от жените, с които работиш, не знае повече. Глен Клоуз, Голди Хоун, Лорън Хатън, Мерил Стрийп — всички казват, че е чудесно да се работи с теб, но личният ти живот е табу. Знам, защото съм ги питала.

— Ако мислиш, че ме ласкаеш с любопитството си, грешиш.

— Не мога да се сдържа — засмя се тя и го целуна по бузата. — Вие сте любовникът в мечтите на всички жени, господин Бенедикт, а също така сте и тайнственият мъж в Холивуд. Добре известно е, че нито една от жените, посещавали леглото ти, не е успявала да те предразположи да бъдеш искрен с нея. Тъй като случайно аз също съм в това легло и тъй като снощи разговаряхме за доста различни неща, си мисля, че или съм улучила момента, или просто ме харесваш повече от другите. И в двата случая съм длъжна да опитам да открия нещо повече за теб, което друга жена не е успяла. Залагам женската си гордост в това, разбираш ли?

Самоувереността ѝ превърна раздражението на Зак в пълно удивление.

— Ако искаш да продължа да те харесвам повече от другите — заяви той, — престани да ме разпитваш и говори за нещо по-приятно.

— По-приятно — тя го прегърна и му се усмихна.

Съдейки по езика на тялото ѝ, Зак очакваше да каже нещо неприлично, но темата, която подхвана, така го смая, че той силно се засмя.

— Добре, нека видим... Знам, че мразиш коне, но обичаш мотоциклети и бързи коли. Защо?

— Защото те не се събират на стада с приятелите ти, когато ги паркираш, и не се опитват да те прегазят, когато им обърнеш гръб. Отиват само там, където им посочиш.

— Зак — прошепна тя. — Мотоциклетите не са единствените, които отиват там, където им посочиш. Аз също ще го направя.

Зак знаеше точно какво има предвид. И той посочи. Тя се плъзна надолу по тялото му и наведе глава. На сутринта Рейчъл му приготви закуска.

— Искам да участвам в още един филм, за да покажа на света, че наистина мога да играя — каза тя.

Преситен и отпуснат, Зак я наблюдаваше как се движи из кухнята му в широки панталони и риза. Без скъпи дрехи и силен грим тя му се струваше далеч по-привлекателна. Освен това, както вече бе открил, беше интелигентна, чувствена и остроумна.

— А после какво? — попита той.

— После бих искала да се откажа. На тридесет години съм. И аз като теб искам нормален живот, изпълнен с нещо повече от грижи за фигурата и тревоги дали ще ми се появят бръчки. Има по-истински неща в живота от превзетия повърхностен свят на мечтите, който се опитваме да налагаме на останалата част от света.

Това неочаквано изказване го накара да погледне на Рейчъл с други очи. Освен това тя ясно се интересуваше от него, а не от връзките му в киното, след като смяташе скоро да се откаже от кариерата си на актриса. Такива мисли се въртяха в главата му, когато Рейчъл се приведе през кухненската маса и меко каза:

— Приличат ли мечтите ми на твоите?

Правеше му предложение, осъзна Зак, и го правеше дискретно, смело и без увъртане. В първия момент той безмълвно я погледна, а после и зададе въпрос, без да се опитва да прикрие огромното значение, което влага в него:

— А виждаш ли деца в мечтите си, Рейчъл?

— Твоите деца ли?

— Моите.

— Дали да не започнем още сега?

Зак се разсмя от неочакваното ѝ предложение, но скоро смехът му замря, заменен от нежност и трепетна надежда — чувства, които не вярваше, че отново може да изпита. Ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ и нежността му се сля с възбудата.

Ожениха се в имението на Зак в Кърмел пред погледите на около хиляда гости, включително няколко губернатора и сенатори. Дванайсет хеликоптера кръжа в небето, перките им раздвижваха въздуха, развяваха женските рокли и отнасяха перуки, докато репортерите насочваха камерите си към празненството долу.

Кум на Зак беше съседът му в Кърмел — индустриалецът Матю Феръл, който даде предложение как да се оправят с нашествието на журналистите. Той погледна към хеликоптерите и заяви:

— Трябва да отменят проклетата първа поправка на Конституцията^[1].

Зак се засмя. Днес беше денят на неговата сватба и той бе в изключително настроение. Вече си представяше уютни вечери с деца и семеен живот, непознат досега за него. Рейчъл беше поискала богато сватбено тържество и той бе удовлетворил желанието ѝ, въпреки че предпочиташе да отлетят до Тахо само с неколцина приятели.

— Винаги мога да изпратя някого за пушки — пошегува се младоженецът.

— Чудесна идея. Ще използваме павилиона за прикритие и ще свалим копелетата.

Двамата мъже се засмяха. Бяха се запознали преди три години, когато една нощ почитатели на Зак се бяха покатерили по оградата и бяха задействали алармите и на двете къщи. Същата нощ Зак и Мат откриха доста сходства помежду си, включително и това, че предпочитат хубавия скок, обичат искреността и не понасят преструвки. По-късно разбраха, че споделят едно и също мнение по въпроса за финансовите си инвестиции, затова станаха не само приятели, но и бизнес партньори.

Когато „Кошмар“ излезе на екраните, печалбите бяха огромни и критиците му поставяха отлични оценки, въпреки че не получи

„Оскар“ и дори не бе номиниран.

Филмът успя да възкреси западащите кариери на Емили и Рейчъл. Благодарността на Емили, а и на баща ѝ, беше безгранична. Рейчъл обаче внезапно откри, че не иска да изоставя кариерата си, както и че не е готова да роди детето, което Зак така силно желаше. Кариерата ѝ се оказа мания, която я обсебваше. Беше толкова жадна за слава, че презираше всяка по-известна от нея актриса. Същевременно отказваше да се снима във филм, ако негов режисьор не беше съпругът ѝ.

Зак беше подлъган да се ожени за умна и амбициозна актриса, която вярваше, че той държи ключа към славата и щастието ѝ. Знаеше го, но търсеше вината по-скоро в себе си, отколкото в Рейчъл. Отдавна трябваше да е наясно, че щастливите семейства са измислица на поетите и създателите на филми.

След загубата на тази илюзия му предстоеше скучен и еднообразен живот. Холивуд имаше изпитана рецепта за подобно заболяване — наркотик или алкохол. Зак обаче, подобно на баба си, ненавиждаше слабостта и отхвърляше с презрение подобни средства. Той реши проблема по единствения начин, който познаваше — работеше непрекъснато. Вместо да се разведе, той разумно осмисли брака си — въпреки че не беше за пример, все пак беше далеч по-сполучлив от този на баба му и дядо му, а и не по-лош от много други. И Зак даде на Рейчъл право на избор — или да се разведе, или да овладее амбициите си и да заживее нормално, като в замяна той ще удовлетвори желанието ѝ да режисира още един неин филм. Рейчъл мъдро избра второто предложение. Зак откри някакъв сценарий, който му хареса, филмът щеше да се казва „Победителят прибира всичко“ с главни роли за него и Рейчъл, а студиото им отпусна пари авансово. С търпение, ласкателство, остра критика и понякога ледена студенина ловко успя да получи от Рейчъл и от останалите актьори онова, което той искаше.

Успехът беше зашеметяващ. Рейчъл бе номинирана за ролята си, а Зак получи два „Оскара“ — за най-добра мъжка роля и за най-добър режисьор. Последната награда само потвърди онова, което холивудските магнати отдавна бяха забелязали — Зак притежаваше талант за режисьор. Той умееше да превърне напрегнатия момент в сцена, от която зрителите да изтръпнат от ужас, можеше да предизвика

неудържим смях от смешна забележка в сценария, успяваше да разпали страстите от любовните сцени. И най-важното — постигаше всичко това в рамките на отпуснатия филмов бюджет.

Двата „Оскара“ го радваха, но не му донесоха удовлетворение. Той вече не го търсеше и за да не забелязва липсата му, преднамерено се затрупваше с работа. През следващите две години режисира и изпълнява главните роли в още два филма — напрегнат еротичен трилър, в който му партнира Глен Клоуз, и приключенски филм, с участието на Ким Бейсинджър.

В търсене на нещо ново отлетя за Кърмел. Вечерта започна да чете случайно попаднал му роман. Още преди да го завърши, знаеше, че „Съдба“ ще бъде следващият му филм.

На другия ден влезе в кабинета на президента на „Импайър Студиос“ и му подаде книгата:

— Това ще бъде новият ми филм, Ървин.

Ървин Левин прочете кратките рецензии на корицата, облегна се във високия, тапициран с кожа стол и въздъхна:

— Това е тежка драма, Зак. Искам да направиш нещо по-развлекателно.

Завъртя се рязко на стола, взе един сценарий от масата до стъкленото си бюро и го подаде на Зак:

— Получих този сценарий по втория начин. Вече има купувач, но ако се съ согласиш да го направиш, можем да се договорим. Романтическа история. Публиката е зажадняла за подобен филм, а и ти си идеален за главната роля. Без много усилия ще направим от този сценарий хит.

Оказа се сладникава история, в която истинската любов променя живота на циничен магнат и той заживява щастливо с красивата си млада жена. Зак не го хареса, защото историята му напомняше собствените му наивни фантазии за любов и брак.

На следващата сутрин захвърли сценария на „Хубава жена“ върху бюрото на Левин и презрително заяви:

— Не съм достатъчно добър артист и достатъчно добър режисьор, за да направя от това нещо правдоподобно.

— Ставаш циничен — отвърна Левин и поклати глава. — Познавам те още от дете и те обичам като собствен син. Разочарован съм от това, което става с теб. Много съм разочарован.

В отговор на това покъртително излияние Зак само вдигна вежди. Президентът на студиото го обичаше като собствената си банкова сметка и беше разочарован, защото той не се съгласи да режисира „Хубава жена“.

— Никога не си бил фантазьор като младеж — рече Левин. — Беше твърд реалист, но никога не си бил скептик. Откакто се ожени за Рейчъл, се промени — забеляза гневните пламъчета в очите му и побърза да продължи: — Добре. Край на сантименталностите. Да говорим за бизнес. Кога искаш да започнеш снимането на „Съдба“ и кого имаш предвид за главните роли?

— Аз ще играя ролята на съпруга и искам Даяна Коупланд за ролята на съпругата, ако не е ангажирана. Рейчъл ще е подходяща за ролята на любовницата, а Емили Макданиелс — за дъщерята.

Левин смръщи вежди:

— Рейчъл ще побеснее, ако не получи главната женска роля.

— Аз ще се заема със съпругата си — заяви Зак.

Рейчъл и Ървин не се понасяха, въпреки че никой от тях не обясняваше причините. Той подозираше, че преди години са имали любовна връзка.

— Ако все още нямаш предвид някого за ролята на скитника — продължи Левин след кратко колебание, — ще те помоля за една услуга. Какво мислиш за Тони Остин.

— Не става.

Страстта на този актьор към алкохола и наркотиците беше пословична, както и другите му пороци. На него изобщо не можеше да се разчита. Последния път най-ненадейно беше взел свръхдоза в началото на снимките на филм за „Импайър“ и се наложи друг актьор да поеме ролята му, докато Остин се лекуваше в продължение на шест месеца.

— Тони иска да работи и да се реабилитира — спокойно продължи Ървин. — Лекарите твърдят, че вече е нов човек. Този път съм склонен да им повярвам.

Зак вдигна рамене.

— Каква е разликата този път?

— Този път беше взел свръхдоза. Успяха да го спасят, но случаят го изплаши до смърт. Вече е готов да порасне и да се захване за работа. Бих искал да му дам възможност — в гласа на Левин се прокрадна

набожност. — Това е единственото достойно нещо, което можем да направим, Зак. Всички живеем на тази земя. Трябва да се грижим един за друг, да си помагаме. Трябва да помогнем на Тони да си намери работа, защото е закъсал и защото...

— Защото ти дължи сума пари за филма, който не успя да завърши — предположи Бенедикт с равен глас.

— Всъщност... да. Дължи ни значителна сума пари за този филм — неохотно призна Ървин. — Но въпреки това той се върна и ни помоли да му дадем възможност да отработи дълга си и да се реабилитира. Тъй като явно си неподатлив на прочувствени молби, обмисли практическата полза от него — независимо от лошата му слава публиката все още го обожава. Той е тяхното лошо, заблудено, красиво момче, мъжът, който всяка жена е готова да приласкае.

Зак се поколеба. Ако наистина се е променил, Остин беше най-подходящият за ролята. На тридесет и три години, русоляв и младолик, той наистина изглеждаше добре. Хубавата му външност се разваляше от разгулността му, което обаче по някакъв начин го правеше още по-привлекателен в очите на жените от дванадесет до петдесет годишна възраст. Името му върху афиша беше гаранция за продажбата на билети за филма, както и името на Зак. Заедно щяха да имат възможността да счупят всички рекорди. Тъй като възнамеряваше да си докара значителни приходи като част от наградата за режисурата на „Съдба“, този факт силно повлия върху окончателното му решение. Както и фактът, че дори и пьян, Тони бе по-добър актьор от мнозина и беше идеален за ролята. От друга страна, щеше да направи услуга на „Импайър“, като вземе актьора за този филм, което пък предполагаше отстъпки от тяхна страна.

— Ще го оставя да прочете сценария за ролята си, но не съм въодушевен от перспективата да бъда бавачка на някакъв наркоман, влязъл или не в правия път. Дан Мойс ще ти позвъни сутринта — добави, имайки предвид своя представител, и стана да си върви. — Двамата с него можете да започнете уреждането на подробностите по договора.

— Този филм ще струва цяло състояние, с всичките терени, които изисква — напомни му Ървин, мислейки си с ужас за сумата, която Бенедикт ще поиска за главната роля и за режисурата на филма, както и за отстъпките, които вероятно ще получи за участието на

Остин. — Ще се съглася с този филм само защото ти го желаш. Аз лично ще се моля на колене печалбите от него поне да покрият разходите.

Даяна Коупланд отказа ролята, така че Зак я предостави на Рейчъл, която беше резервният му вариант. Няколко седмици по-късно Даяна промени плановете си, но той вече беше поел морално и правно задължение и остави по-добрата роля на Рейчъл. За негова изненада Коупланд поиска ролята на бившата любовница на съпруга.

Месец след започването на снимките тръгна слухът, че въпреки многобройните инциденти, протакането и закъсненията, съпътстващи работата по филма, заснетите до този момент сцени са направо фантастични. Холивудската мелница за клюки вече предсказваше номинации за „Оскар“.

[1] Първата поправка на конституцията на САЩ засяга свободата на пресата. — Б.пр. ↑

6

Шумоленето в тревата изтръгна Зак от унеса му и той хвърли поглед към Томи Нютън, който вървеше право към него в сгъстяващия се здрач.

— Екипът е в почивка за вечеря и всичко в конюшната е готово — съобщи той.

Бенедикт бавно се изправи на крака.

— Чудесно. Ще отида да проверя.

Вече го беше направил днес, но не обичаше да оставя нещата на случайността, а и освен това проверката на снимачната площадка си беше извинение, за да избегне разговора с останалите за още известно време.

— Няма да има репетиция — добави. — Ще започнем направо със снимките.

Асистентът му кимна.

— Ще съобщя на останалите.

В конюшната Зак разгледа декорите за последната важна сцена. През изминалите месеци драмата бе оживяла пред камерата — повълнуваща и по-напрегната, отколкото беше вярвал, че ще стане. Беше история на жена, разкъсвана между любовта към дъщеря си и съпруга си и страстта си към красив скитник, чиято нужда от нея го обсебва и впоследствие се превръща в опасна мания. Зак играеше ролята на съпруг, който привидно пренебрегва семейството си — вечно зает магнат, чиято финансова империя се разпада, но който по-скоро е готов да сключи сделка с пласъори на наркотици, отколкото да оцети жена си и дъщеря си в материално отношение. Емили Макданиелс беше петнадесетгодишната дъщеря, която не се интересува от разкоша, който родителите ѝ осигуряват, а иска само повече внимание и обич. Сюжетът беше силен, но това, което наистина правеше историята значителна, бе дълбочината и съдържателността на представянето на характерите, вникването в човешката природа и потребности, в човешките слабости и сила на духа. В „Съдба“ нямаше „лоши герои“.

Всеки характер беше представен по начин, който според режисьора щеше да окаже силен емоционален ефект върху публиката.

Повечето сцени от филма бяха снимани на групи, както беше нормата, но поради материално-техническата база, двете сцени, чиито снимки предстояха, бяха всъщност и последните от филма. В едната Рейчъл трябва да се види с любовника си в конюшната, където са се срещали и преди. Тя е принудена да дойде, защото той я заплашва, че ще разкрие връзката им на съпруга и дъщеря ѝ. Жената скрива пистолет в конюшната с намерението да го заплаши. Когато той се опитва да я изнасили, тя изважда пистолета и в борбата, която следва, и двамата се ранени.

Сцената беше замислена като изключително бурна и чувствена и това зависеше от Зак като режисьор.

Той огледа наоколо и тръгна бавно по пътеката в слабо осветената конюшня. Всичко беше на мястото си.

Сцената се разиграваше до масата в дъното на помещението, до балите сено. Балите бяха на място. Пистолетът лежеше на масата, скрит между бутилките течни мазила и четките за вчесване на конете.

В гредите отгоре втора камера вече бе насочена към двойните врати, откъдето след изстрела Емили трябваше да влети с коня.

Внезапно обхванат от нетърпение да започва и да свършва това изпитание, Зак се обърна и тръгна към вратата, стъпките му отекваха глухо върху лъскавата подова настилка.

Огромни прожектори осветяваха задния двор, където хората от екипа се хранеха на масите за пикник или направо насаждали в тревата. Той пристъпи в осветената част. Томи веднага го забеляза и извика:

— Имате още десет минути и започваме!

Настъпи суматоха — хората ставаха, отправяха се към конюшната или се придвижваха до масата да грабнат още някоя разхладителна напитка.

От караваната на Остин излязоха Остин и Рейчъл, следвани от стилистите и гримьорите си. Той изглеждаше неспокоен. Зак се надяваше, че ребрата ужасно го болят. Тя обаче премина точно покрай екипа и съпруга си с гордо вдигната глава — кралица, която не дължеше никому обяснение. Емили Макданиелс крачеше напред-назад около баща си и репетираше репликите си с негова помощ. Беше шестнадесетгодишна, но с трапчинките а ла Шърли Темпъл,

приличаше на не повече от единадесет. Вдигна поглед точно когато Рейчъл отмина покрай нея, и на лицето ѝ се изписа неприязън. След това рязко се обърна към баща си и продължи да репетира ролята си. Тъй като момичето в началото харесваше Рейчъл, Бенедикт реши, че внезапната промяна в отношението ѝ се дължи на изневярата на съпругата му, и това го трогна. Тъкмо си купуваше сандвич с ростбиф от бюфета, когато мекият, съчувствен глас на Даяна Коупланд го стресна:

— Зак!

Той се обърна и учудено повдигна вежди:

— Какво правиш тук тази вечер? Мислех, че си заминала за Лос Анжелис още сутринта.

Тя носеше бели къси панталони и червена блуза, кестенявата ѝ коса бе вързана на опашка. Изглеждаше красива... и неспокойна.

— Имах намерение да замина, но когато чух за случилото се в хотела, реших да се повъртя наоколо в случай, че имаш нужда от мен тази вечер.

— Защо?

— По две причини — тя отчаяно се опитваше да покаже, че е искрена. — Първата е за морална подкрепа, ако се нуждаеш от такава.

— Благодаря, няма нужда — учтиво я отрязва Зак. — А втората причина?

Даяна го погледна — поразителни кехлибарени очи, чийто поглед охладня под гъстите тъмни мигли, гордо изваяни черти на лицето — и осъзна, че говори така, сякаш го съжалява.

Смутена от студения му поглед, тя най-сетне изрече:

— Виж, Зак... не знам как да ти го кажа, но аз... аз мисля, че Рейчъл е глупачка. И ако мога да помогна с нещо, моля те позволи ми! И още нещо — довърши пламенно, — готова съм да работя с теб по всяко време и място, и във всяка роля. Искрах просто да го знаеш.

Долови промяната в него. Изражението му, което показваше, че тя не може да го заблуди, отстъпи място на мрачно задоволство и тя със закъснение разбра, че този път звучеше като че ли зад съчувствените ѝ изявления се крие амбиция.

— Благодаря ти, Даяна — отвърна ѝ с толкова студена любезност, че тя се почувства още по-неловко. — Нека представителят

ти ми се обади след няколко месеца, когато търся актьори за следващия филм.

Гледаше го как се отдалечава — грациозен като лъв... очи на лъв... гордо като лъв. Единственото нещо, което разваля аналогията, бе цветът на прекрасната му гъста коса, помисли си, изпълнена с копнеж. Толкова бе тъмна, почти черна.

С пламнало от объркване и срам лице, тя се облегна на дървото и погледна към Тони, който беше стоял до Зак по време на разговора.

— Наистина се провалих, нали, Тони?

— Бих казал, че досега това е най-слабото ти изпълнение.

— Той си мисли, че искам роля в някой от филмите му.

— А не е ли така?

След известна пауза тя отвърна:

— Чудя се как тази кучка може да предпочита Остин пред Зак!

— Може би й харесва някой да се нуждае от нея. Съпругът ѝ не се нуждае от никого, а Тони се нуждае от всички.

— Той само ги използва — поправи го Даяна, изпълнена с презрение. — Този светлокос Дионис всъщност е цял вампир — разкъсва хората, изпива им кръвта и ги изоставя, когато вече не са му необходими.

— Ти знаеш по-добре — каза той и я прегърна през раменете.

— Пращаше ме на срещите с пласъора си на наркотици. Веднъж ме арестуваха за притежание на дрога и когато му се обадох от полицейския участък да дойде и да плати гаранцията ми, побесня, защото са ме хванали, а той разчитал на мен. Бях толкова изплашена, позвъних на студиото, те платиха гаранцията и покриха случая. След това платиха и цялата съдебна гаранция.

— Очевидно притежава нещо за компенсация, щом си се влюбила в него.

— Тогава бях на двадесет години и заслепена от това, че е филмова звезда. А твоето оправдание, че си влюбен в него?

— Криза на средната възраст — направи той несполучлив опит да се пошегува.

— Твърде жалко, че успяха да го съживят в болницата след последната му свръхдоза.

Вътрешните прожектори осветиха конюшните и Томи кимна в тази посока.

— Ела. Представлението започва.

Тя го прегърна през кръста и двамата се отправиха надолу към конюшните.

— Кой каквото търси — намира, казват хората — отбеляза тя.

— Да, така е, но обикновено се чака твърде дълго.

В караваната си Зак набързо наплиска лицето си със студена вода, облече чиста риза и излезе. Спря, като видя бащата на Емили да крачи напред-назад пред нейната каравана.

— Емили в конюшните ли е?

— Още не, Зак. Вече дни наред не се чувства добре от жегата — оплака се Джордж Макданиелс. — Не трябваше да стои толкова време на слънце. Не може ли да остане в караваната с климатика, докато не ти дотрябва. Имам предвид, че по програма трябва да направиш по няколко дубъла с Остин и Рейчъл, преди да дойде нейният ред.

— Това е изключено и ти го знаеш, Джордж. Емили е калена. Ще понесе жегата, докато чака реда си.

— Но... добре, аз ще я доведа — поправи се бащата, като забеляза израза на лицето на Зак.

Обикновено Зак се отнасяше с презрение към досадните родители на децата актьори, но този човек беше по-различен. Съпругата му ги бе напуснала, когато Емили била още бебе. По една щастлива случайност момиченцето привлякло вниманието на някакъв филмов продуцент, който видял детето с трапчинките да играе в парка с баща си. Когато предложил роля на Емили, баща ѝ напуснал дневната си работа, за да я придружава на снимачната площадка, и започнал да работи нощем. Макданиелс чувствал, че е по-малко вероятно да бъде „покварена“, ако я оставя с бавачка през нощта, отколкото с платен придружител за снимките през деня. Само това, разбира се, не беше достатъчно да спечели уважението на Зак. Всички знаеха, че Джордж Макданиелс поставя всеки цент, спечелен от Емили, под попечителство за нея. Тя беше всичко, което имаше значение за него, и грижите му бяха възнаградени — Емили беше удивително добра за дете — звезда на Холивуд. Не вземаше наркотици и алкохол, не преспиваше тук и там, беше учтива и скромна и това се дължеше на упоритите усилия на баща ѝ.

Преди да наближи конюшните, Емили го настигна задъхана и той извика през рамо:

— Хайде, красавице, скачай на този кон и да приключваме.

Тя го подмина тичешком, облечена в бричове и жакет за езда.

— Готова съм, когато кажеш, Зак — извика, а очите ѝ бяха пълни с тревога за изпитанието, което му предстоеше. После изчезна зад ъгъла, където двама от сценичните работници я чакаха с коня.

Зак искаше да завърши възможно най-бързо горещата любовна сцена, защото без това напрегнатите отношения между жена му, любовника ѝ и него самия, като режисьор щяха да се влошават още повече.

Някаква сянка се показва иззад храстите до вратата и гласът на Остин го накара да застине.

— Слушай, Зак, тази сцена ще бъде достатъчно трудна и без съперничеството ни за Рейчъл — подхвана актьорът, като пристъпи на светло. — С тебе сме работили заедно много пъти, разумни хора сме. Нека се държим като такива.

Той подаде ръка. Зак я изгледа презрително, после по същия начин изгледа и Остин.

— Върви по дяволите!

Напрежението бе надвиснало като покров над конюшната, когато режисьорът премина покрай зяпачите и тръгна по пътеката към затъмнената площадка. Сам Хюджинс вече беше застанал зад долната камера. Зак спря до него, зад двата монитора, свързани с обектива на камерата, през които можеше да види как изглежда сцената през двете камери. После кимна към Томи и нещата започнаха да се движат в познатия ред.

Както обикновено асистент-режисьорът извика за тишина и внимание, въпреки че на площадката беше тихо като в гробница.

Двамата изпълнители заеха местата си и докато гримьорът пудреше плувналия в пот Тони, а жената, която се грижеше за костюмите, подръпваше корсажа на роклята Рейчъл, Зак отсечено им припомни в резюме сцената, която ще снимат.

— Така — каза той рязко и делово, — знаете историята и края ѝ. Може би ще успеем да направим сцената от първия опит. Ако не, ще приемем този опит за кратка репетиция.

Втреченият му поглед се насочи към Рейчъл, като се обърна към нея с филмовото ѝ име, както правеше обикновено:

— Джоана, влизаш в конюшната. Знаеш, че той дебне тук някъде, и се страхуваш от него, но се страхуваш и от себе си. Когато се опитва да те съблазни, ти за миг отстъпваш и този момент е силно възбуждащ.

Реши, че не е необходимо да обяснява на двамата любовници как да изиграят страстната сцена.

— Нали разбра? — попита я. — Много възбуждащ.

— Разбрах — отвърна тя и само едва забележимото потрепване на зелените ѝ очи издаде притеснението от това, което трябваше да изиграе пред толкова много хора.

Зак се обърна към Тони и рязко му напомни:

— Чакал си тук Джоана повече от час. Страхуваш се, че няма да дойде, и презираш себе си, защото въпреки всичко продължаваш да я

чакаш. Обсебен си от мисълта за нея, обмисляш дали да се качиш горе в къщата и да разкажеш всичко на дъщеря ѝ, на пазача, на всеки, който иска да те изслуша, че тя е спала с теб. Унижен си, защото те отбягва и защото трябва да се срещаш с нея в конюшните, докато съпругът ѝ споделя леглото ѝ. Когато тя влиза и пристъпва към вратата на празната конюшня, яростта и болката, които си трупал в себе си от месеци насам, избухват. Сграбчваш я, но в мига, в който я докосваш, я пожелаваш отново и си решен да я накараш също да те желае. Насила изтръгваш целувка от нея и усещаш, че тя ти отвърща. Когато Джоана се овладява и започва да се бори, ти си стигнал твърде далеч, за да повярваш, че не те желае. Не можеш да повярваш до момента, в който тя грабва онзи пистолет и го насочва към теб. Тогава побесняваш. Ставаш неудържим. Опитваш се да грабнеш пистолета и когато тя те прострелва, си твърде ядосан, за да осъзнаеш, че е станало случайно. Желанието ти и обичта ти към нея се превръщат в моментна лудост, докато се бориш с нея за пистолета. Още един изстрел и Рейчъл се свлича на пода, а ти изпускаш оръжието — изпълнен си с разкаяние и страх, тъй като осъзнаваш, че е опасно ранена. Чуваш, че Емили идва, колебаеш се, и чак тогава изчезваш. — Неспособен да прикрие докрай омразата си, той добави студено: — Мислиш ли, че ще се справиш?

— Разбира се — предизвикателно отвърна Остин. — Мисля, че мога да се справя.

— Тогава го направи и да свършваме с това отвратително представление — изстреля думите Зак, преди да успее да се овладее. Обърна се към Рейчъл и добави: — Никога не си мислела да използваш пистолета срещу него. Когато той гръмне, искам да видя на лицето ти, че си ужасена — толкова си потресена, че не реагираш достатъчно бързо, когато той го насочва към теб.

Без да я изчака да осмисли думите му, Зак меко каза на момичето:

— Емили, ти чуваш изстрелите и влизаш на кон в конюшнията. Майка ти е ранена, но е в съзнание и ти разбираш, че не е фатално. Въпреки това изпадаш в паника. Любовникът ѝ тича към камиона си, ти грабваш телефона и викаш линейка. След това се обаждаш на баща си. Дотук ясно ли е?

— А Тони... искам да кажа Рик? Трябва ли да започна да го преследвам или да вдигна пистолета, като че ли се чудя дали да тръгна

след него?

Обикновено тези неща се доуточняваха на репетицията и Зак осъзна, че е сгрешил с решението си да използват репетицията за кадър. След кратко колебание поклати глава и каза на Емили:

— Нека го направим първия път по сценария. После ще импровизираме, ако трябва.

Огледа всички от екипа — актьори и работници, и рязко попита:

— Има ли въпроси?

Изчака и кимна на Томи:

— Да започваме.

Рейчъл влезе в конюшната, като вървеше неспокойно и се оглеждаше на всички страни, лицето ѝ отразяваше ужаса, вълнението и страха.

— Рик? — извика тя с треперещ глас, точно както беше по сценарий, и когато ръката на любовника ѝ се подаде от скривалището, сподавеният ѝ писък беше съвсем убедителен.

Застанал зад камерата с кръстосани на гърдите ръце Зак наблюдаваше сцената с присвити очи, напълно безразличен, но когато Остин започна да целува и гали Рейчъл, когато я събори в сеното, всичко тръгна наопаки. Актьорът се чувстваше неловко и определено беше объркан.

— Стоп! — изкрещя Зак, ядосан, че ще се наложи да гледа няколко пъти „горещата“ сцена. После изрече със студено презрение: — Не я целувай като неопитен младок от църковния хор, Остин. Ще повторим сцената заради аматьорското ти изпълнение.

Лицето на Тони, чийто момчешки чар напомняше на Робърт Редфорд, силно почервеня.

— За Бога, Зак, защо не можеш да подходиш разумно поне към тези неща...

Без да му обърне внимание, той погледна към Рейчъл, която гневно го наблюдаваше, и отсече с необичайна грубост:

— Ами ти! Трябва да си възбудена, а не да мислиш за маникюра си, докато той те чука!

Следващите два дубъла бяха съвсем сполучливи и целият екип го знаеше, но той и двата пъти ги караше да спрат и да повтарят сцената отново точно преди Рейчъл да посегне към пистолета. Правеше го само защото беше започнал да изпитва перверзно задоволство от

факта, че ги принуждава да изиграят пред публика същата сцена на прелюбодеяние, с която го направиха за смях в очите на всички, но най-вече защото чувстваше, че има какво още да се желае от тази сцена.

— Стоп! — прекъсна четвъртия дубъл и пристъпи напред.

Остин се измъкна от сеното — разгневен, търсещ повод за свада, прегърнал Рейчъл, която най-сетне беше възвърнала чувствителността си дотолкова, че да усеща неловкото положение.

— Перверзен кучи син! Последните два дубъла си бяха наред! — гръмко заяви актьорът.

— Затвори си устата и слушай! — отсече Зак. — Този път ще опитаме по различен начин. Независимо че Джоана прострелва любовника си случайно, тя загубва съпричастността на публиката. Мъжът е обсебен изцяло от нея — от тялото и от духа ѝ, но тя никога не е имала намерение да изостави съпруга си заради него. Тя трябва да бъде ранена преди него. В противен случай той остава единствената жертва, а целият смисъл на този филм се крие в това, че всички са жертви.

Дочу одобрителния шепот на хората зад камерите и до вратата на конюшната, но и сам знаеше, че е прав. Като се обърна към Тони и Рейчъл, които имаха вид на насилствено принудени да приемат промяната, той рязко отсече:

— Още един път и мисля, че ще се получи. Всичко, което се иска от вас, е да обърнете резултата от първоначалното боричкане, така че Джоана да бъде ранена преди Рик.

— И после какво? — попита Тони. — Какво правя, след като разбирам, че съм я прострелял.

Зак се замисли, после решително заяви:

— Позволи ѝ да поеме пистолета. Ти не си искал да я нараниш, но тя не го разбира. Пристъпваш назад, но тя е хванала пистолета и го насочва към теб. Тя плаче от самосъжаление и заради теб. А ти се опитваш да се измъкнеш. Рейчъл — обърна се към нея, — искам да се разтърсваш от ридания. После затваряш очи и натискаш спусъка.

Това щеше да бъде последният дубъл, идеалният — Зак го почувства, като гледеше как Остин сграбчва Рейчъл и я принуждава да легне в сеното. В момента не водеха никакъв разговор, но съответното озвучаване щеше да бъде прибавено по-късно, така че когато тя

затърси пипнешком пистолета и го извади между двамата, той ѝ направи знак да продължи, подтиквайки я да се бори още по-упорито.

— Борба! — извика и с известна ирония добави: — Представи си, че съм аз!

Рейчъл се извиваше и нанасяше удари по раменете на Тони в гневно отчаяние, докато успее да хване пистолета.

По-късно на мястото на тихото „пук“ от празния пълнител в пистолета щеше да се прибави истински изстрел. Зак наблюдаваше как Тони измъква пистолета от ръката ѝ и изчакваше удобен момент в борбата, за да извика „Стреляй!“ и актьорът да натисне спусъка на празния пистолет, а Рейчъл да падне назад и да спуска торбичката с изкуствена кръв, скрита близо до рамото ѝ.

— Стреляй! — извика и цялото тяло на Рейчъл се разтrese в отговор на изстрела, който проехтя.

За момент всички застинаха. Трябваше да се чуе само мекото „пук“ от пистолета, зареден с незначително количество барут. Жената бавно се изплъзна от ръцете на Тони, но по рамото ѝ нямаше изкуствена кръв от фалшива рана.

— Какво, по дяволите... — започна Зак и се втурна напред. Тони се беше навел над нея, но той го бутна настрани. — Рейчъл?! — извика, като я обърна.

На гърдите ѝ имаше мъничка дупчица и от нея се процеждаше струйка кръв. Първата му мисъл, докато крещеше някой да повика линейка и лекари, беше, че тази рана не може да бъде смъртоносна — Рейчъл едва кървеше, раната беше по-близо до ключицата, отколкото до сърцето ѝ, и освен това професионалната медицинска помощ беше съвсем наблизо, под ръка за екипа, както изискваше законът. Навсякъде цареше паника — женски писъци, мъжки крясъци, и членовете на медицинския екип, които си проправяха път сред задушавачата тълпа.

— Стойте настрани! — крещеше той, и тъй като не успя да долови пулса ѝ, се опита да ѝ окаже бърза медицинска помощ.

Вече цял час Зак стоеше точно през конюшните, на няколко крачки от останалите и чакаше сведение от множеството лекари и полицаи вътре, при Рейчъл. Полицейски коли и линейки бяха паркирани навсякъде в затревената площ и по алеята. Зловещите им

червени и сини светлини проблясваха влудяващо в застиналата, влажна нощ.

Съпругата му беше мъртва. Чувстваше го. Знаеше го. Беше се срещал и по-рано със смъртта, знаеше как изглежда. И въпреки това не можеше да повярва.

Полицайте вече разпитаха Тони и операторите. Сега започваха да задават въпросите си на всеки, който е присъствал на случая. Но него никой не го питаше какво е видял. Струваше му се, доколкото беше способен да мисли разумно, че е твърде странно да не му задават въпроси.

Ярка светлина окъпа площадката и той чу над главата си свистенето от перките на хеликоптер. Забеляза яркочервения кръст и почувства силно облекчение — очевидно щяха да открат Рейчъл до най-близката болница, което със сигурност означаваше, че състоянието ѝ се е стабилизирало. Точно в този миг обаче видя нещо друго, от което кръвта му изстина — полицайте, които обградиха цялата площадка още с пристигането си, правеха път на някаква черна лимузина. В светлините на приземяващия се хеликоптер успя да прочете надписа върху вратата на шофьора: „Областен следовател при смъртни случаи“.

Всички останали го прочетоха. Емили се разплака в прегръдките на баща си. Зак дочу грубите ругатни на Остин, последвани от утешителните думи от страна на Томи, Даяна беше втренчила поглед в колата на следователя с бледо, застинало лице, а останалите... просто се гледаха едни други.

Но никой не поглеждаше към него, никой не направи опит да го доближи. В объркването си той намираше това странно, въпреки че предпочиташе да остане сам.

Всички членове на снимачния екип бяха изолирани на следващия ден в хотела си за полицейското разследване. Зак прекара времето в неспокойно вцепенение. Полицията отказа да му даде каквито и да е сведения, докато журналистите заливаха страната с информация. Според обедните новини по националната телевизия пистолетът, с който беше убита Рейчъл, е бил зареден с куршум с двоен заряд, който избухнал в нея и ударната сила предизвикала пълно разрушаване на голяма част от тялото ѝ, вместо с куршум, който просто да премине през нея. Това била причината за незабавната ѝ смърт. В Колумбийската телевизия бяха поканили балистичен експерт в предаването си, който стоеше пред статив с диаграма на тялото на Рейчъл и с показалка в ръка обясняваше на американците какво точно е засегнал куршумът и къде се е намирал. Зак изключи телевизора, отиде до банята и повърна. Съпругата му беше мъртва, и въпреки че в брака им липсваше истинска топлина, той не можеше да се примири със смъртта ѝ, с грозния, отвратителен начин, по който бе настъпила. Новините в 22:00 часа по Ей Би Си го засипваха с упреци, когато след аутопсията беше обявен фактът, че Рейчъл Евънс Бенедикт е била бременна от два месеца.

Той се отпусна на дивана и затвори очи, за да преглътне горчивата новина. Чувстваше се в центъра на ураган, който го беше помел. Рейчъл — бременна. Но не от него. Не беше спал с нея от месеци.

Небръснат, неспособен да приема храна, се мотаеше из хотелския апартамент, като от време на време се чудеше дали и другите са задържани като него и ако е така, защо никой не идва в стаята му, за да поговори, да изкаже съчувствието си или просто да прекара времето в компания. Хотелът беше обсаден от холивудски посетители, които се опитваха да се свържат с него — повечето от тях подтикнати по-скоро от интереса си към мръсните клюки, отколкото от

желанието си да изкажат искрени съболезнования за смъртта на съпругата му.

Зак не искаше да разговаря с никого, освен с Мат Феръл и прекарваше времето си в размишления кой, за Бога, е мразил Рейчъл толкова силно, че да желае смъртта ѝ. Насочваше подозренията си към някого от екипа си, после ги отхвърляше и ги сторваше върху друг, тъй като мотивите му се струваха неубедителни до абсурдност.

Подсъзнателно чувстваше, че подозренията на полицията са насочени към него, но тази мисъл му се струваше толкова нелепа, та до края остана убеден, че и полицията го съзнава.

Два дни след смъртта на Рейчъл той отвори вратата на апартамента си след почукването и изгледа гневно двамата високи детективи със сурово изражение на лицата, които го разпитваха предния ден.

— Господин Бенедикт... — започна единият, но търпението и самообладанието на Зак се бяха изчерпали.

— Копелета! За какво, по дяволите, си губите времето с мен? — избухна. — Искам да знам докъде сте стигнали в търсенето на убиецата на жена ми.

Беше толкова вбесен, че бе отслабил бдителността си. Единият от мъжете, който бе влязъл в апартамента и стоеше зад гърба му, неочаквано го блъсна към стената, сграбчи ръцете му и ги изви зад гърба. Почувства студената прегръдка на белезниците, точно когато другият казваше:

— Закари Бенедикт, арестуван сте за убийството на Рейчъл Евънс. Имате право да мълчите и право на адвокат. Ако не можете да си го позволите...

9

— Дами и господа съдебни заседатели, чухте ужасяващите свидетелски показания и неоспоримите доказателства.

Прокурорът Олтън Питърсън се беше изправил и пронизващият му поглед премина бавно по лицата на дванадесетте заседатели от съда в Далас, които трябваше да определят изхода на делото. Процесът беше привлякъл вниманието на публиката със скандалните разкрития за изневяра и убийство в семейството на холивудски звезди.

Коридорите извън съдебната зала бяха задръстени от репортери от цял свят, които чакаха, за да разберат последните пикантни подробности около развитието на процеса срещу Закари Бенедикт.

— Чухте доказателствата — напомни Питърсън още по-енергично и продължи заключителната си реч, — показания, неподлежащи на съмнение от десетки свидетели, някои от които приятели на Закари Бенедикт. Знаете, че в нощта преди убийството той заварва Рейчъл Евънс гола в обятията на Антъни Остин. Знаете, че обвиняемият побеснява, нахвърля се върху Остин и е изтръгнат насила от него. Чухте показанията на гостите на хотела, които са били в коридора пред апартамента на Бенедикт и са чули шумния спор между двамата. Същите свидетели твърдят, че Рейчъл Евънс е съобщила на Бенедикт намерението си да се разведе с него и да се омъжи за Антъни Остин, като при развода прибере половината от състоянието на съпруга си. Свидетелите посочват, че той заплашил жена си, и цитирам... — Питърсън погледна в бележките си, но това беше по-скоро за въздействие, тъй като никой в тази зала не можеше да забрави заплахата. — „По-скоро ще те убия, отколкото да позволя на теб и на Остин да приберете половината от каквото и да е!“ — замълча и огледа лицата, заслушани в захлас. — И той наистина я убива, дами и господа. Убива я хладнокръвно заедно с невинното неродено дете, което с носила. Вие знаете, че той го е извършил. Знам го и аз. Но начинът, по който той извършва убийството, го прави още по-

отвратително, по-подло, защото показва какво хладнокръвно чудовище е Закари Бенедикт.

Той се обърна и докато се разхождаше напред-назад, им припомни как е извършено престъплението.

— Закари Бенедикт не извършва убийството, обзет от ярост и ревност както обикновения убиец. Той изчаква двадесет и четири часа, за да завърши безценния си филм, и след това избира толкова странен, толкова хладнокръвен начин на отмъщение, че чак ми се повдига. Постава куршум с двоен заряд в пистолета и после в последната минута променя сценария, за да бъде убита съпругата му, а не Антъни Остин по време на лъжливата им борба — Олтън отново прекъсна речта си и се хвана за парапета. — Това не са просто предположения. Чухте свидетелските показания, които потвърждават всяка моя дума. Следобед преди убийството, докато останалите членове на снимачния екип почиват, Закари Бенедикт влиза сам в конюшната — под предлог да направи някои размествания по декорите. Какво е правил той вътре? Вие знаете какво. Сменил е халосните патрони, които асистентът потвърди, че сам е поставил, със смъртоносните куршуми с двоен заряд. Припомням ви още веднъж, че отпечатъците върху пистолета са на Закари Бенедикт. Негови и на никой друг, несъмнено оставени по погрешка, след като е избърсал пистолета. Но защо, след като е приготвил всичко, не е оставил пъкленото си дело да завърши като обикновено убийство? Не и той!

Олтън се обърна с лице към обвиняемия и изрече с открита омраза и отвращение:

— Вместо това Закари Бенедикт застава до оператора в конюшната, за да наблюдава как жена му и любовникът ѝ се прегръщат, целуват и галят един друг и за да ги накара да повтарят този момент отново и отново. Той ги спира всеки път, когато жена му посяга към оръжието. И тогава, след като се е позабавлявал на воля, след като е постигнал перверзното си отмъщение и вече не може да отлага момента, следващ по сценарий — момента, в който жена му трябва да вземе оръжието и да стреля в Тони Остин — Бенедикт променя сценария — Питърсън се обърна, посочи с пръст Зак и гласът му прокълна, изпълнен с ненавист: — Закари Бенедикт е толкова покварен от славата и богатството си и вярва, че стои над законите, на

които ние се подчиняваме. Той е убеден, че ще остане ненаказан. Погледнете го, дами и Господа съдебни заседатели!

Омагьосани от гласа му, всички в претъпканата съдебна зала се обърнаха едновременно към Зак. Зад него адвокатът му изсъска:

— По дяволите, Зак, гледай право в комисията!

Закари вдигна глава и механично се подчини, но вече подозираше, че каквото и да стори, няма да може да повлияе на решението на съдебните заседатели. И Рейчъл да беше скроила обвинението за собственото си убийство, с всичките тези доказателства срещу него нямаше да успее да му навреди толкова, колкото сам си бе навредил.

— Погледнете го — още по-яростно и разпалено нареди Олтън Питърсън, — и ще видите един убиец. Виновен е единствената присъда, която можете да произнесете, за да възтържествува справедливостта.

На следващата сутрин съдебните заседатели се оттеглиха за определяне на присъдата. Освободен под гаранция за един милион долара, Зак се върна в апартамента си в хотел „Кресънт“. Обмисляше възможността за бягство в Южна Африка или перспективата да убие Тони Остин. Тони му се струваше най-логичният заподозрян и въпреки това нито адвокатите на Зак, нито частните детективи, които те наеха, успяха да открият някаква улика срещу него, освен тази, че все още взема наркотици — скъпа привичка, която щеше да удовлетворява полесно, ако Рейчъл се беше омъжила за него след развода си. При това, ако Зак не беше променил сценария, не Рейчъл, а Остин щеше да умре. Той се мъчеше да си припомни дали беше споменавал пред Тони, че по сценарий крайт не му харесва. Понякога мислеше на глас и подхвърляше идеи на другите, без изобщо да си спомня след това. Беше отбелязал промяната в своето копие на сценария, което обикновено захвърляше някъде, но всички свидетели заявиха, че не знаят нищо за тази промяна.

Като тигър в клетка Зак обикаляше апартамента и проклинаше съдбата, Рейчъл и себе си. Отново и отново препрочиташе заключителната реч на адвоката си и се опитваше да повярва, че Артър Хендлър е успял да убеди съдебните заседатели в невинността му.

Единственото неоспоримо доказателство на Хендлър беше, че клиентът му трябва да е бил пълен глупак, за да извърши толкова безочливо и сериозно престъпление, когато знае, че всяко доказателство сочи право към него. Когато по време на процеса стана ясно, че обвиняемият притежава богата колекция от оръжия, и че е напълно запознат с различните видове пистолети и патрони, адвокатът се опита да обясни, че ако това е истина, той би могъл да смени патрона, без да оставя следи върху оръжието.

Зак непрекъснато си мислеше да избяга в Южна Африка. След това щеше да изчезне напълно. Идеята обаче не беше много добра и той го осъзнаваше. От една страна, ако избяга, със сигурност щяха да го признаят за виновен. От друга страна, лицето му беше толкова добре познато, особено след шумния процес, че веднага щяха да го разпознаят. Единственото, което му донесе удовлетворение, беше, че Тони Остин приключи филмовата си кариера — всичките му пороци и извратености излязоха на бял свят по време на процеса.

На следващата сутрин на вратата се почука. Той отвори рязко вратата и се намръщи при вида на приятеля си — единствения, на когото вярваше. Зак не желаше Мат Феръл да присъства на процеса, отчасти заради унижението, и отчаеш, защото не искаше името на известния индустриалец да бъде опетнено.

— Не изглеждаш особено доволен, че ме виждаш — глухо каза Мат, като нахълта в апартамента.

— Казах ти, че не е необходимо да идваш — отвърна той и затвори вратата. — Комисията заседава в момента. Всичко ще бъде наред.

— В такъв случай — рече приятелят, без да се притеснява от студения поздрав — можем да убием времето, като поиграем на покер. О'Хара ще паркира колата и ще резервира стаи за нас двамата. Имаше предвид своя шофьор и телохранител. Свали сакото си, хвърли поглед към изпитото лице на Зак и посегна към телефона.

— Изглеждаш ужасно — констатира той и поръча огромна закуска за трима.

— Днес наистина съм късметлия — каза Джо О'Хара шест часа по-късно и прибра печалбата от масата. Снажен човек, с лице на

боксьор и телосложение на борец, той прикриваше тревогата си зад шумни оптимистични възклицания, които не можеха да заблудят никого, но все пак поразведряваха напрегнатата атмосфера.

— Напомни ми да ти спра заплатата — кисело отбеляза Мат, вперил поглед в купчината пари, която се увеличаваше до лакътя на шофьора му. — Трябва да ти плащам по-малко, за да не залагаш на карти.

— Винаги го казваш, когато вие със Зак губите — весело отвърна Джо и разбърка картите. — Напомня ми за доброто старо време в Кърмел, когато дълго играехме така. Само дето винаги беше през нощта.

И животът на Зак не висеше на косъм...

Неизречената мисъл увисна в напрегнатата тишина, нарушена от остро иззвъняване на телефона.

Зак вдигна слушалката, послуша за момент и се изправи.

— Съдебните заседатели са определили присъдата. Трябва да тръгвам.

— Ще дойда с теб — каза Мат.

— Отивам да докарам колата — добави О'Хара и извади ключовете от джоба на самото си.

— Не е необходимо — отвърна младият мъж, докато се бореше с паниката. — Адвокатите ми ще ме вземат.

О'Хара стисна ръката му и той го изчака да излезе. После погледна към Мат и пристъпи към бюрото си.

— Искам да те помоля за една услуга — извади някакъв документ от чекмеджето и го подаде на приятеля си.

— Приготвил съм го, в случай че нещо се обърка. Това е пълномощно, което ти дава пълно право да се разпореждаш с парите и имота ми.

При тези думи Мат Феръл сведе поглед и пребледня — значи Зак наистина мислеше, че има вероятност да получи обвинителна присъда.

— Просто формалност. Ако се случи нещо непредвидено. Сигурен съм, че няма да се наложи да го използваш.

— Аз също съм сигурен — отвърна приятелят му.

Двамата се погледнаха в очите. Мат се покашля и запита:

— Ами... ако се наложи да го използвам, какво искаш да предприема?

Зак направи опит да се пошегува:

— Просто се постарай да не ме разориш. Това е всичко.

Час по-късно в съдебната зала, застанал до адвокатите си, той слушаше решението на комисията. Думите сякаш достигаха до него през далечен тунел.

— ... присъжда се за виновен в предумишлено убийство...

След кратко съвещание за определяне на наказанието Зак чу и другата присъда — още по-мъчителна от предишната.

Осъжда се на четиридесет и пет години затвор... Молбата за освобождаване под гаранция се отхвърля, тъй като определената присъда надвишава петнадесет години... Затворникът остава под арест до прехвърлянето му в затвора в Амарило, щата Тексас...

Зак не трепна. Не направи нищо, което би разкрило чувствата му... Отвътре болката го разкъсваше.

Остана напълно неподвижен дори когато някой сграбчи ръцете му, изви ги зад гърба му и щракна белезниците около тях.

10

1993

— Внимавайте, госпожице Матисън! Предупреждението на момчето в инвалидната количка достигна до нея твърде късно. Джули дриблираше от центъра на игрището. Като се смееше, тя се завъртя, за да прати топката в кош, но в този момент глезенът ѝ се заклеци в стъпалото на инвалидната количка, тя политна и за неин позор се стовари на задника си.

— Госпожице Матисън! Госпожице Матисън! — отекнаха тревожните викове на децата.

Джули водеше часа по физическо възпитание на деца с физически увреждания. Инвалидните колички, децата с патерици и бинтовани крака я наобиколиха.

— Добре ли сте, госпожице Матисън? — питаха те в хор. — Наранихте ли се, госпожице Матисън?

— Разбира се, че се нараних — пошегува се тя, като се надигна и отметна падналата върху очите ѝ коса. — Гордостта ми е твърде наранена.

Уили Дженкинс, деветгодишният училищен атлет, който изпълняваше ролята на главен и страничен съдия, пъхна ръце в джобовете си, изгледа я учудено и отбеляза с дълбокия си дрезгав глас:

— Как може гордостта ви да е наранена, след като паднахте на задника си...

— Само така ти се струва, Уили — засмя се тя.

— Госпожице Матисън! — изрева в този момент директорът и изгледа свирепо стъпките, които покриваха пода на светеция му от чистота гимнастически салон. — Това съвсем не ми прилича на игра на баскетбол. На какво точно играете?

Въпреки че в момента Джули преподаваше на трети клас в началното училище в Кийтън, отношенията ѝ с директора — господин Дънкан, не бяха се променили много от времето, когато я обвини в кражбата на парите. Той вече не поставяше честността ѝ под

съмнение, но затова пък непрекъснатото нарушаване на училищните правила заради нейните ученици беше като трън в очите му. И не само това. Досаждаше с идеите си за промяна, а когато той ги отхвърлеше, тя успяваше да получи морална подкрепа от останалите съграждани или, ако е необходимо, финансова помощ от частни лица. В резултат на една от тези идеи началното училище в Кийтън предлагаше специално разработена образователна и спортна програма за деца с физически увреждания, създадена и непрекъснато обновявана от самата нея. Господин Дънкан смяташе това за типичен пример на своеволно потъпкване на неговите отдавна доказани методи. Едва започнала да ръководи програмата за деца с физически недъзи, госпожица Матисън разработи нова — още по-обхватна и до известна степен подобна на първата. Този път тя се зае да ликвидира неграмотността сред жените в Кийтън и околността. Поводът беше откритието, че жената на портиера не може да чете. Джули я покани в дома си и започна да ѝ преподава, но скоро се оказа, че жената на портиера познава още една жена, която не може да чете, и че онази жена познава друга, която на свой ред познава някоя друга. За кратко време се събраха седем жени и тя се обърна към директора с молба за класна стая, където два пъти седмично ще може да се занимава с тях.

Когато той благоразумно отбеляза, че ползването на класна стая до късно вечерта ще увеличи разходите, тя спомена, че в такъв случай ще се обърне към директора на гимназията. За да не излезе коравосърдечно страшилище, когато директорът на гимназията изпълни молбата ѝ, покорен от сините ѝ очи и ведрата ѝ усмивка, господин Дънкан се съгласи да ѝ предостави нейната класна стая от началното училище. Скоро след това досадната рицарка реши, че се нуждае от специализирани материали за обучение на възрастните си ученици, за да ускори процеса на усвояване. И както вече беше разбрал от поредицата свои провали, щом Джули Матисън си науми нещо, нищо не може да я спре. Когато беше убедена в правотата си, Джули Матисън беше непреклонна и изпълнена с оптимизъм — качества, които бяха за него едновременно възхитителни и дразнещи.

Програмата за ограмотяване беше нейно лично постижение и нищо, което той казваше или правеше, не беше в състояние да я разубеди. Беше твърдо решена да си набави необходимите помощни материали и той беше сигурен, че за това му поиска два дни отпуска, за

да ходи до Амарило. Той знаеше със сигурност, че Джули е убедила състоятелния дядо на един от недъгавите си ученици — именно човекът, който живееше в Амарило — да направи дарение за закупуване на нужните за програмата материали.

Именно тази нейна склонност — да набира средства, той намираше за изключително отблъскваща и доста неудобна. Беше крайно непристойно да се обръща към състоятелни съграждани или техни роднини и да проси допълнителни средства. През четирите години като учителка в началното училище Джули Матисън беше като трън в очите му. Точно затова той не се поддаде на прелестното изпълнение, което тя му предложи, след като се изправи на крака и изпрати учениците си в съблекалнята, като едновременно им даваше напътствия за играта следващата седмица. Без грим на лицето и вързана на конска опашка кестенява коса, от нея лъхаше здраве и младежка жизненост, които го бяха заблудили, когато я назначаваше. Беше решил, че тя е красива, очарователна и няма да му създава затруднения. Беше висока метър и шестдесет и пет, с дълги крака, изящен нос и пълни, нежни устни. Под извитите ѝ тъмни вежди сияеха огромните ѝ тъмносини очи, опасани от дълги, гъсти, извити ресници, очи — едновременно нежни и невинни. Единствената черта на това нежно лице, която загатваше за характера ѝ, беше упоритата брадичка, с малка, не особено женствена трапчинка на нея.

— Брат ти Тед се обади — каза той с раздразнение. — Каза да ти предам, че майка ти ще те чака за вечеря в 20:00 часа и че можеш да вземеш колата на Карл за пътуването си. Спомена, че ще ходиш до Амарило. Май си пропуснала да ми го кажеш, когато поиска отпускат по лични причини.

— Да, ще ходя до Амарило — тя се усмихна лъчезарно и невинно. Надяваше се, че усмивката ще му е достатъчна, но тя само усили бдителността му.

— Приятели ли имаш там? — попита той и смръщи вежди.

Джули отиваше в Амарило, за да се срещне с богатия роднина на един от недъгавите си ученици с надеждата да го убеди да подпомогне финансово програмата ѝ за ликвидиране неграмотността на жените, и имаше ужасното чувство, че господин Дънкан подозираше за намеренията ѝ.

— Ще отсъствам само два дни — измънка тя. — Намерила съм вече заместник за часовете си.

— Амарило е на няколкостотин километра. Сигурно отиваш там по неотложна работа.

Джули не отговори, погледна часовника си и извика:

— О, Господи! Четири и половина е! По-добре е да побързам, ако ще си ходя до вкъщи. Трябва да взема душ и да успея да се върна за часа в 18.00.

Когато излезе от сградата на училището, Уили Дженкинс я чакаше намръщен до колата.

— Чух ви да разговаряте с господин Дънкан, че ще пътувате до Амарило — заяви момчето с невероятно дрезгавия си глас, който звучеше като на възрастен човек с ларингит, — и се чудех, госпожице Матисън, така де... ще пея ли или няма да пея на тазгодишното зимно тържество.

Джули прикри усмивката си. Уили Дженкинс беше най-добрият спортист на училището. Беше най-известният сред децата от долните класове, и фактът, че не участваше в концертите го измъчваше. Причината, поради която никога не му позволяваха да пее, беше, че щом Уили си отвореше устата, публиката избухваше в неудържим смях при звуците, които излизаха.

— Не зависи от мене, Уили — каза тя, като захвърли куфарчето си на седалката на стария си малък форд. — Тази година не отговарям за зимното тържество.

Той ѝ се усмихна дяволито — като мъж, който инстинктивно съзнава, че някоя жена има слабост към него. А Джули наистина го обичаше. Харесваше куража, дързостта, духа му и най-вече вниманието, с което той се отнасяше към едно недъгаво, доста особено момче от нейния клас на име Джони Евърет.

— Добре де — дрезгаво каза той, — ако вие отговаряте за тържеството, щяхте ли да ми позволите да пея?

— Разбира се, Уили — усмихна му се тя и завъртя ключа на таблото. — В деня, в който аз трябва да реша кой ще пее, ти ще си първият.

— Обещавате ли?

Джули кимна.

— Ела в църквата някой ден и ще ти го докажа. Ще ти позволя да пееш в детския хор.

— Моето семейство не ходи много-много на църква.

— В такъв случай си изправен пред сложна дилема.

— Какво значи „дилема“?

Тя протегна ръка през отворения прозорец и разроши косата му.

— Провери в речника.

Пътят до къщата ѝ минаваше през центъра на „Долен“ Кийтън — четири пресечки с магазини и офиси, които заобикаляха площада около внушителната сграда на Областния съд. Като дете, когато за пръв път видя малкото тексаско градче, без булеварди, без небостъргачи и без бедняшки квартали, то ѝ се стори странно и някак чуждо. Но скоро заобича тихите му улици и приветливите хора. През последните петнадесет години градът си беше останал почти същият — живописен и леко старомоден с красивия си бял павилион в центъра на градския парк, с павираните си улици и безукорно поддържани магазини и къщи. Въпреки че населението на Кийтън беше нараснало от три на пет хиляди жители, семействата все още ходеха на църква в неделя, мъжете все още се събираха в местния клуб в първия петък от месеца, а летните празници все така се празнуваха на затревения градски площад, където кийтънският градски оркестър свиреше на платформа, драпирана с червен, бял и син плат. Основоположниците на Кийтън навремето бяха пристигали за празниците на коне и с каруци. Това бе град, в който хората държаха на приятелството, на традициите, на спомените. Град, в който всеки знаеше всичко за другите.

Сега Джули беше част от този град и още от единадесетгодишна възраст избягваше каквато и да било постъпка, която би дала повод за клюки. Като ученичка се срещаше само с момчета, които родителите ѝ и целият град одобряваше, и ходеше с тях само на училищните забави и църковните събори. Никога не нарушаваше правилата. Живееше при родителите си, докато завърши колежа, и когато най-сетне миналата година нае малка самостоятелна къща в северната част на града, тя я поддържаше безупречно чиста и спазваше правилото да не допуска нощем никакви мъже вътре, освен, разбира се, членовете на семейството си. Друга млада жена през осемдесетте години на двадесети век никога не би търпяла тези ограничения, но не и Джули. Тя беше намерила истински дом, прекрасно семейство и беше твърдо

решена да запази уважението и доверието им в нея. Това си решение следваше с такова усърдие и старание, че в момента беше модел за образец гражданин на Кийтън. Освен че преподаваше в началното училище и доброволно посвещаваше времето си на програмата за децата с физически недъзи и програмата за ликвидиране на неграмотността, тя водеше часовете в неделното училище, пееше в хора, печеше кифли за църковните разпродажби и плетеше вълнени шалове, за да подпомогне набирането на средства за нова сграда на противопожарната охрана.

С непоклатима решителност заличи всички следи от онази нещастна, чувствителна, малка улична хлапачка. И все пак всяка жертва, която правеше, ѝ носеше удовлетворение и я караше да се чувства избраница. Обичаше работата с децата, а да учи възрастните за нея беше предизвикателство. Беше си изградила съвършен, живот.

Само дете понякога не успяваше да прогони чувството, че има нещо нередно във всичко това. Имаше нещо фалшиво, нещо липсваше или не бе на мястото си. Чувстваше се като маска, която сама си беше сложила. И не знаеше как да продължи по-нататък.

Преди година, когато пастор Грег Хоули, дойде да помага на баща ѝ, Джули осъзна това, което отдавна трябваше да е разбрала — нуждаеше се от съпруг, обич и свое семейство. Грег се нуждаеше от същото. Бяха обсъждали въпроса за женитбата, но тя искаше да изчакат, докато се почувства напълно сигурна. И ето — Грег беше във Флорида в очакване на решението ѝ. Градските клюкари, които одобряваха красивия млад пастор за съпруг на Джули, останаха разочаровани, когато миналия месец, след Коледа, той си замина, без да постави венчален пръстен на ръката ѝ.

Младата жена също го одобряваше. Само дете понякога я обхващаха онези необясними съмнения...

Джули се облегна на бюрото и се усмихна на седемте жени между двадесет и шестдесетгодишна възраст, които се учеха да четат. С решителността, дързостта и упоритостта си те вече бяха спечелили сърцето ѝ, а тя едва се бе научила да ги разпознава. Оставаха ѝ още двадесет минути, преди да тръгне за къщата на родителите си за вечеря. Погледна часовника си и каза:

— Добре, толкова за тази вечер. Имате ли въпроси по домашното за следващия път или нещо друго, което искате да ме питате?

Седем сериозни лица се вдигнаха към нея. Розали Силмет, двадесет и пет годишна самотна майка, вдигна ръка и плахо започна:

— Ние всички искаме да знаете колко много значи това, което правите за нас. Избраха ме да ви го кажа, защото засега чета най-добре. Искаме да знаете колко голямо значение има това, че вярвате в нас. Някои от нас смятат — тя се поколеба и погледна към Полин Пъркинс, която наскоро се бе присъединила към групата по настояване на Розали, — че не можете да ни научите, но все пак сме склонни да ви дадем тази възможност...

Джули проследи погледа ѝ и внимателно се обърна към тъмнокосата сериозна жена на около четиридесет години:

— Полин, защо смяташ, че не можеш да се научиш да четеш?

Жената се изправи, като че се обръщаше към някой особено важен човек, и смутено призна:

— Съпругът ми смята, че ако не съм глупава, щяла съм да се науча да чета още като дете. Децата ми мислят същото. Смятат, че ви губя времето. Дойдох само защото Розали каза, че бързо се е научила, а никога не е вярвала, че ще успее. И аз реших да опитам.

Останалите жени в класната стая кимнаха в потвърждение на думите ѝ и Джули притвори за кратко очи, преди да им открие истината — прикривана толкова дълго.

— Аз знам, че всички вие можете да се научите да четете. Знам със сигурност, че неграмотността няма нищо общо с умствените

възможности. Мога да го докажа.

— Как? — рязко запитва Полин.

Тя пое дълбоко дъх и след това отговори:

— Знам го, защото когато дойдох в Кийтън, бях в четвърти клас и почти не можех да чета. Знам как се чувства човек с мисълта, че е невъзприемчив. Знам как се чувства човек, когато върви по коридора и не може да прочете надписа на тоалетните. Знам начините, които измисляте да скриете това от хората, за да не ви се смеят. Аз не ви се смея. И никога няма да го направя. Защото знам и нещо друго... Знам колко смелост се изисква от всяка от вас, за да идва в тези часове два пъти седмично.

Жените я погледнаха удивено, после Полин попита:

— Истината ли ни казвате? Не сте можели да четете?

— Да — отвърна Джули, като я погледна право в очите. — Ето защо създадох тези часове. Затова съм решила да ви набавя всички нови пособия за възрастни, които искат да се научат да четат. Доверете ми се — каза и се изправи. — Ще намеря начин да ви осигуря тези материали. Утре сутринта заминавам за Амарило. Всичко, което искам от вас, е да ми вярвате. Поне малко. И да вярвате в себе си.

— Аз на вас ви вярвам — пошегува се Пеги Листръм, като стана и започна да прибира моливите и тетрадката си. — Но за себе си още не знам.

— Точно ти ли го казваш? — отвърна на шегата ѝ тя. — А не те ли чух да се хвалиш в началото на часа, че тази седмица си се научила да прочиташ на глас имената на улиците по табелите в града?

Жената се усмихна и вдигна детето, заспало на стола пред нея. Джули прие сериозно изражение, като реши, че в началото им е нужно насърчение, за да продължат и нататък.

— Преди да си тръгнете, може би трябва да си припомните защо искате да се научите да четете? Да започнем с теб, Розали.

— Лесен въпрос. Искам да отида в града, но не мога да си намеря работа, защото имам проблеми с попълването на формуляра. Дори и да измисля как да се справя с него, не бих могла да си намеря прилична работа, ако не мога да чета.

Две жени кимнаха в знак на съгласие, а Джули погледна към Полин.

— Полин, защо искаш да се научиш да четеш?

Тя се усмихна малко уморено.

— Бих искала да покажа на съпруга си, че греша. И още... — замлъкна, почувствала неудобство.

— И какво още?

— И още — въздъхна очарователно Полин, — искам да помагам на децата си за домашните.

Джули погледна към Деби Сю Касиди — тридесет и пет годишна, с права кестенява коса и блестящи кафяви очи, която беше прекъсвала няколкократно училището заради родителите си — пътуващи музиканти, и в пети клас го беше изоставила напълно. Беше приятно изненадана от нея. Деби бе необикновено умна и от малкото, което казваше в часовете, личеше, че е творческа личност и че умее да се изразява добре. Работеше като прислужница, но изглеждаше прилежна като библиотекарка.

— След като се науча да чета, ако мога да избирам, бих искала само едно — колебливо сподели тя.

— И какво е то?

— Само не ми се смейте. Искам да напиша книга.

— Не се смея — увери я младата жена.

Тези признания отприщиха нови и Джули започна да си изгражда ясна представа за живота на тези жени. На всяка от тях ѝ липсваше себеуважение и със сигурност бяха подложени на унижение от страна на мъжете, с които живеяха или за които бяха омъжени. Още повече, че самите те смятаха, че не заслужават нищо по-добро. Когато затвори вратата на класната стая, вече закъсняваше с десет минути за вечерята, но беше още по-твърдо решена да осигури парите за закупуването на учебни пособия, които щяха да им помогнат да напреднат.

12

Когато Джули пристигна, полицейската кола на Тед вече беше паркирана пред къщата на родителите ѝ, и братята се разхождаха по автомобилната алея и разговаряха. Синият блейзър на Карл, с който тя настояваше да тръгне за Амарило, тъй като не можеше много да разчита на своята кола, беше паркиран на алеята и Джули спря до него. Двамата мъже се обърнаха към нея и ти отново изпита гордост и удивление при вида на високите си красиви братя, които се отнасяха с топлота и обич към нея през всичките тези години.

— Здравей, сестричке. — Тед я прегърна.

— Здравей — отвърна на поздрава тя. — Как е полицейският бизнес?

Тед беше заместник-шериф в Кийтън, но току-що беше защитил правната си степен и чакаше резултатите от изпитите си за адвокат.

— Проспериращ, както винаги — пошегува се той. — Връчих призовка на госпожа Херкович за нарушаване на правилата за уличното движение.

Въпреки шегата в гласа му се долавяше нотка на цинизъм, неизменно присъстваща през последните три години — от разпадането на краткия му брак с дъщерята на най-богатия човек в града. Преживяното го беше наранило дълбоко, а малко по-късно го беше направило суров — факт добре известен и крайно неприятен за цялото семейство.

Карл, напротив, беше женен едва от шест месеца и лицето му грееше от щастие. Той я стисна в мечешката см прегръдка и отбеляза:

— Сара няма да присъства на вечерята. Още не се е възстановила от настинката.

Лампата на верандата светеше и Мери Матисън застане до отворената врата. Въпреки няколкото бели косъма в тъмната ѝ коса и независимо от факта, че говореше малко по-бавно след инфаркта, тя беше все така хубава, жизнена и сърдечна.

— Побързайте, деца! — повика ги. — Вечерята изстива.

Пастор Матисън стоеше зад нея, все така висок, изправен, само дето вече носеше очилата си непрекъснато и косата му беше бяла.

— Хайде, побързайте — каза той, като прегърна Джули и потупа синовете си по раменете.

Единствената промяна с годините във вечерята на семейство Матисън беше, че сега Мери Матисън предпочиташе да сервира в хола и се отнасяше към тези събирания като към специални случаи, тъй като трите ѝ деца вече бяха пораснали и си имаха собствени домове. А иначе вечерите си бяха същите — събираха се да се посмеят, да споделят радостите си, да споменат мимоходом проблемите си и да намерят начин за разрешаването им.

— Как върви строежът на къщата на Адълсон — попита пасторът, като се обърна към Карл веднага след молитва.

— Направо ме подлудява. Водопроводчикът объркал крановете на топлата с тези на студената вода. Електротехникът свързал лампата на верандата с ключа за изхвърляне на боклука, така че като натиснеш копчето боклука, светва лампата на верандата...

На Джули положението се стори по-скоро смешно, отколкото бедствено.

— А с какво е свързал копчето за боклука? — засмя се тя.

— Херман го е свързал с вентилатора на фурната. Пак беше изпаднал в едно от неговите „настроения“. Честна дума, започвам да си мисля, че винаги щом си намери работа, нарочно я обърква, за да продължи по-дълго.

— В такъв случай по-добре внимавай да не свърже кабела на сешоара с нещо друго. Искам да кажа, че ще бъде ужасно, ако кметът Адълсон се прибере вкъщи и включи сешоара, а вградените му микровълнови печки избухнат.

— Не виждам нищо смешно в това, Джули. Адвокатът на кмета настоя да вмъкнем наказателна клауза в договора за строежа. Ако не го довърша до април, всеки просрочен ден ще ми струва сто и петдесет долара. Само Бог може да ми помогне.

Тя с мъка запази сериозно изражение на лицето си, като си представи как кметът щраква ключа за лампата на верандата и боклукът му шумно се прибира. Освен че беше кмет на града, Едуард Адълсон бе собственик на банка и на железарски магазин, търговски представител на „Форд“, а също така притежател на земи западно от

Кийтън. Всички в града познаваха Херман Хекелман — електротехник по професия, ерген по свой избор и чудак по наследство. Като баща си той живееше сам в малка къщичка в покрайнините на Кийтън, работеше, когато искаше, пееше, когато се напиеше, а когато беше трезвен, тълкуваше историята с начетеност и език, на които и университетски професор би завидял.

— Мисля, че няма защо да се тревожиш за наказателната клауза по договора с Адълсон — Джули видимо се забавляваше. — Херман със сигурност може да се определи като „Божията намеса“. Той е като ураганите и земетресенията — непредсказуем и неконтролируем. Всички го познават.

Карл най-сетне се засмя с дълбок, гърлен смях и отбеляза:

— Права си. Ако кметът Адълсон ме даде под съд, местната комисия от съдебни заседатели със сигурност ще отсъди в моя полза — после въздъхна и рече: — Не знам какво му става. Когато не е в някое от „настроенията“ си, е най-добрият електротехник, с който съм работил. Искан да му дам възможност да стъпи на крака, да посъбере малко пари. Мислех, че ще се справи.

— Кметът Адълсон няма да те даде под съд дори и да закъснееш с няколко дни — намеси се баща му и с усмивка пое подноса с агнешко печено. — Той е честен човек. Знае, че си най-добрият строител в тази част на Далас и че гарантираш отлично качество на работа за парите му.

— Така е — съгласи се Карл. — Да поговорим за нещо по-весело. Джули, от няколко седмици все се измъкваш. Кажеш ли сега ясно — ще се омъжиш ли за Грег или не?

— Уф! — каза. — Добре де, аз... ние...

Цялото семейство я наблюдаваше развеселено. Тя подреди сребърните прибори до чинията си, после внимателно завъртя купата с картофено пюре, така че шарката да застане точно в центъра. Тед се засмя и тя бързо отдръпна ръката си, като се изчерви. Винаги когато беше несигурна или разтревожена, изпитваше непреодолима нужда да размества предметите, да ги поставя в идеален ред, независимо дали „предметът“ беше леглото в спалнята ѝ, кухненските шкафови приборите за маса.

— Ще се оженим. Някой ден — усмихна се смутено. Все още си мислеше за това, когато си тръгнаха и по тротоара се зададе Херман

Хекелман. Изглеждаше смутен. Беше на седемдесет години, но все още висок и слаб. Когато изправеше рамене, осанката му излъчваше достойнство, което както винаги накара сърцето ѝ да се свие от жалост.

— Добър вечер — поздрави ги той. После се обърна към Карл: — Знам, че приключих с онази работа по къщата на Адълсон, Карл, но се надявам да ми позволиш да оправя нещата, които оплесках. Само за това те моля. Не искам да ми плащаш. Знам, че те разочаровах, и искам да поправа грешката си с каквото мога.

— Херман, съжалявам, но не мога...

Старият човек вдигна ръка — дълги пръсти, изненадващо аристократична ръка.

— Карл, никой, освен мен, не може да оправи кашата, която забърках. Не се чувствах добре през цялата седмица. Просто не исках да ти го казвам, защото се страхувах, че ще си помислиш, че съм стар и болнав и ще ме уволниш. Не съм сериозно болен. Беше само грип. Новият ти електротехник сигурно си мисли, че знае какво точно съм сбъркал, но ако нещо се появи, след като приключиш строежа, и Адълсон се нанесе, само след седмица ще трябва да събаряш стените. Знаеш, че не можеш да смениш електротехника в разгара на работата без по-късно да си навлечеш неприятности.

Карл се колебаеше. Джули и Тед тактично се сбогуваха с него и тръгнаха към блейзъра му.

— От север към Пенхендъл нахлува студен вятър — отбеляза Тед, като потръпна леко в тънкото си сако. — Ако започне да вали сняг, ще трябва да се радваш, че колата ти е с четири скорости. Жалко, че Карл се нуждае от телефона си в пикапа. Ще бъда по-спокоен, ако ти го остави.

— Ще се оправя — обеща тя и го целуна по бузата. Наблюдаваше го в огледалото за обратно виждане, докато се отдалечаваше по алеята.

Тед стоеше на тротоара с ръце в джобовете, висок, слаб, привлекателен рус мъж със студено, намръщено лице. Същият израз, който се появяваше така често след развода му с Кетрин Кохил. Кетрин беше най-добрата ѝ приятелка и си остана такава, въпреки че сега живееше в Далас. В присъствието на Джули бившите съпрузи не злословеха един срещу друг и тя не можеше да разбере защо двама души, които тя обича толкова силно, не могат да се обичат взаимно.

Прогони неприятната мисъл и насочи вниманието си към утрешното пътуване до Амарило. Надяваше се, че няма да вали сняг.

— Хей, Зак — шепотът беше едва доловим. — Какво ще правиш, ако вдругиден завали сняг, както сочи прогнозата за времето?

Доминик Сандини се надвеси от горното легло и погледна мъжа изтегнат на долното, с прикован в тавана поглед.

— Зак, чуваш ли ме? — прошепна по-силно.

Зак с мъка се откъсна от мислите си за предстоящото бягство и рисковете, свързани с него, и бавно извърна глава към мургавия си, жилив, тридесетгодишен съкилийник в щатския затвор в Амарило. Сандини беше посветен в плановете му за бягство, защото беше част от тях. Чичото на Доминик беше пенсиониран букмейкър, с предполагаеми връзки с мафията в Лае Вегас. Зак беше платил на Енрико Сандини цяло състояние, за да му помогне, когато избяга. Разчиташе на думата на Сандини, който го беше уверил, че чичо му е „почтен човек“. Така или иначе, нямаше начин да разбере дали парите, които Мат Феръл беше превел по сметката на Сандини в швейцарската му банка, са достатъчни.

— Ще се оправя — категорично заяви той.

— Добре. И когато „се справиш“, не забравяй, че ми дължиш десет долара, които загуби на залагането за новациите миналата година. Нали си спомняш?

— Ще ти се издължа, щом се измъкна от тук — в случай, че някой подслушва, добави: — Някой ден.

Със заговорническа усмивка италианецът се облегна назад, отвори писмото, което беше получил през деня, и се умълча, докато четеше.

Десет възливи долара, мрачно си мислеше Зак, като си спомняше как небрежно подаваше десет доларови бакшиши на куриерите и хотелските служители, сякаш ги беше изкарал на хазарт. В този ад, където беше прекарал пет години от живота си, мъжете се избиваха взаимно за десет долара. Десет долара можеха да купят всичко — шепа цигари с марихуана, шепа стимулиращи или успокоителни таблетки, списания, задоволяващи всякакви перверзни. С това се изчерпваха дребните удоволствия, които можеха да се купят с

пари. Обикновено се опитваше да не мисли за предишния си живот. Това правеше килията с големина три на пет метра, с мивка, тоалетна и две легла още по-непоносима. Сега обаче, когато беше твърдо решен да избяга или да умре при опита за бягство, искаше да я запомни добре. Това щеше да го убеди окончателно. Цената и рискът няхаха значение. Зак искаше да запомни онази ярост, която го обзе още през първия ден — когато решетката на килията се затвори с дрънчене зад гърба му, искаше да запомни и следващия ден, когато шайка убийци го заобиколиха на двора, подвиквайки:

— Хайде, филмова звездичке, покажи ни как побеждаваш в онези юмручни боеве по филмчетата...

Заслепен от ярост, се насочи към най-едрия от групата. Беше обзет от някакво безумие и смътно желание да сложи край на живота си точно там и в този момент, колкото е възможно по-скоро, но не и преди да причини болка на своя мъчител. И в този ден доста от тях изпитаха силата на удара му. Беше в добра форма и всичко, което беше научил за гангстерските роли, му свърши добра работа. Боят беше прекратен, Зак излезе от него с три счупени ребра и болки в бъбрека, но двама от противниците му изглеждаха значително по-зле.

Победата му завърши с едноседмичен престой в изолатора, но след случая никой не смееше да го дразни. Тръгна слухът, че е луд, и дори най-закоравелите престъпници се държаха на разстояние от него. Все пак беше в затвора за убийство, не за някое дребно престъпление. Този факт също му спечели известно уважение. Цели три години му бяха необходими, за да проумее простата истина, че най-лесният път е да стане довереник, което ще рече да се държи като добър войник и да спазва правилата на играта. И той го правеше, дори някои от затворниците му харесваха, но никога през трите години не намери покой. Покоят можеше да настъпи, ако се помиреше със съдбата си. Но нито за миг по време на дългия си престой в затвора не успя да последва съвета, който се даваше на затворниците — да се примирят и просто да изтърпят престоая си тук. Играеше по правилата на играта, даваше вид, че се е „приспособил“, но беше точно обратното. Всяка сутрин, още щом отвореше очи, борбата в него започваше и продължаваше да бушува, докато заспи. Трябваше да се измъкне оттук, преди да полудее. Планът му беше обмислен добре: всяка сряда началникът на затвора Хадли, за когото затворът беше като

собствената му кола, ходеше на някакво обществено събрание в Амарило. Зак беше шофьорът му, а Сардини негов помощник. Днес беше сряда и всичко необходимо за бягството го чакаше в Амарило. Но в последния Момент Хадли, който щеше да държи реч тази седмица, обяви, че събранието се отлага за петък. Зак стисна зъби. Ако не беше това отлагане, вече щеше да е свободен. Или мъртъв. Сега трябваше да чака и не беше сигурен как ще понесе напрежението.

Притвори очи и прехвърли наум плана още веднъж. Имаше доста слаби места, но на Доминик Сандини можеше да се разчита, така че отвътре помощта беше сигурна. За подготовката отвън — пари, превоз и нов паспорт, вероятно се беше погрижил Енрико Сандини. След това всичко зависеше от самия него. Засега най-много го безпокояха непредвидените обстоятелства. Дори и при грижливо подготвен план съществуваха хиляди дребни неща, които можеха да изникнат в последния момент и да предизвикат провал. Рискът беше огромен, но това не беше от значение. Поне не от голямо. За него имаше само две възможности — да остане в този ад и да се побърка напълно, или да избяга и да поеме риска да бъде застрелян по време на преследването. Що се отнасяше до него, перспективата да бъде убит беше за предпочитане пред тази да изгние в затвора.

Зак беше наясно, че ако успее да избяга, преследването му никога няма да се прекрати. До края на живота си — твърде близък по всяка вероятност — нямаше да може да се отпусне спокойно, без да се оглежда, независимо от това в коя страна се намира. Но рискът си струваше. Всичко си струваше.

— Мътните го взели! — възкликна Доминик и го изтръгна от мислите му. — Джина ще се омъжва!

Размаха писмото, което четеше. Зак бавно извърна глава, погледна го безучастно и той повтори още по-високо:

— Зак, чу ли ме? Сестра ми ще се омъжва след две седмици. За Гуидо Дорели.

— Правилно — гласът му беше пресипнал. — Особено след като е бременна от него.

— Така е, но както ти обясних, мама не й позволяваше да се омъжи за него.

— Защото е лихвар-кождодер — предположи Зак след кратък размисъл, за да си припомни нещо за Гуидо.

— По дяволите, не е така. Нали все някак трябва да се живее, мама го разбира. Гуидо просто заема пари на хора, изпаднали в затруднение. Това е то.

— И след като не могат да му ги върнат, им чупи краката.

Погледна изражението на Сандини и веднага съжали за саркастичната си забележка. Въпреки че беше откраднал двадесет и шест автомобила и беше арестуван шестнадесет пъти, преди да навърши двадесет и осем години, в дребния, мършав италианец все още имаше нещо детско. Той също беше довереник на началника, но срокът на присъдата му изтичаше само след месец. Италианецът беше наперен, винаги готов да се сбие, но беше дълбоко предан на Зак, чийто филми обожаваше. Имаше многолюдно весело семейство, което редовно го посещаваше в дните, определени за свиждане. В първия момент те бяха изпълнени със страхопочитание, когато разбраха, че е в една килия със Зак, но веднага щом откриха, че никой не го посещава, го приеха като член от семейството. Той обаче искаше да е сам и ясно им го показваше — зарязваше ги, преднамерено пренебрегваше вниманието им, когато му досаждаха. Но всичко беше напразно. Колкото повече се мъчеше да се отърве от тях, толкова по-настойчиво го обгръщаха с обичта и веселието си. Преди да се осъзнае, дебелията мама Сандини, сестрите и братовчедите на Доминик вече го прегръщаха и целуваха като близък роднина. Тъмнокоси дечица с лепкави от захаросаните пръчки ръце и стапящи сърцето усмивки се катереха в скута му, докато мургавите им майки си бърбеха за семейните работи в големия род на Доминик. Зак безуспешно се опитваше да запомни имената на всички, като в същото време зорко следеше захарните пръчки, които така или иначе неизбежно залепваха по косата му. Седнал на пейката в претъпкания с хора двор на затвора, беше станал свидетел на първите стъпки на едно от топчестите бебета Сандини, и то беше протегнало ръце за помощ към него — не към някого от семейството си, а точно към него.

Те го обгръщаха със сърдечността си, а когато си заминеха, два пъти месечно като по часовник Зак и Доминик получаваха колети с италиански бисквити и миризливи колбаси. Въпреки че колбасите му причиняваха стомашно разстройство, той винаги изяждаше част от тях и всичките си бисквити, и когато братовчедите на Сандини започнаха да му пишат писма и да искат автограф, покорно изпълняваше

желанието им. Мама Сандини му пращаше поздравителни картички за рождените дни и се безпокоеше, че е отслабнал. Когато Зак беше весел, причината неизменно беше Сандини. Той чувстваше Доминик и неговото семейство много по-близки, отколкото някога, като дете, беше чувствал своето собствено семейство.

За да успокои приятеля си, Зак отбеляза:

— Всъщност като се замисля, банките не са по-добри. И те изхвърлят вдовици и сираци на улицата, ако не могат да платят.

— Правилно. — Италианецът енергично закима с глава, възвърнал доброто си настроение.

Зак осъзна, че за него всъщност е облекчение да не мисли за възможните пречки в плана му за бягство, и насочи вниманието си към Сандини.

— Щом майка ти няма нищо против професията на Гуидо и затворническото му досие, тогава защо не разрешава на Джина да се омъжи за него?

— Нали ти казах, Зак — мрачно отвърна той. — Гуидо беше женен — имаше църковен брак. Сега е разведен, което ще рече отлъчен от църквата.

— Вярно. Бях го забравил.

Доминик се върна към писмото си.

— Джина ти праща поздрав. И мама също. Казва, че не ѝ пишеш редовно и че не се храниш добре.

Зак погледна пластмасовия си часовник — други не се разрешаваха в затвора — и бавно се изправи на крака.

— Размърдай си задника, Сандини. Време е за поредната проверка.

13

Възрастните съседки на Джули, близначките Елдридж, седяха на люлката на предната веранда — стратегическа позиция, която им даваше възможност да следят заниманията на съседите си по цялата Елм Стрийт. В момента двете стари моми наблюдаваха Джули, която хвърли пътната си чанта на задната седалка на блейзъра.

— Добро утро, Джули — извика Флоси Елдридж и тя бързо се огледа, изненадана от откритието, че двете белокози дами са станали в толкова ранен час.

— Добро утро, госпожице Флоси — ведро отвърна на поздрава и примирено тръгна през влажната трева към тях, за да изрази почитанията си.

И на шестдесет и пет годишна възраст приликата им беше поразителна — прилика, подсилвана от навика им да носят еднакви дрехи. Но с това общото помежду им се изчерпваше. Флоси бе пълничка, чаровна, хрисима и жизнерадостна, докато сестра ѝ Ада беше слаба, раздразнителна, властна и любопитна. Говореше се, че като млада Флоси била влюбена в Херман Хекелман, но сестра ѝ попречила на плановете им за женитба, като я убедила, че Херман — с няколко години по-млад от Флоси, се интересува само от дела ѝ от скромното им наследство. Ада смятала, че той ще го пропилее и ще я направи за смях пред целия град.

— Прекрасно утро — добави госпожица Флоси и се загърна в шала си, за да се предпази от студения януарски въздух. — Тези топли дни от време на време действително правят зимата по-кратка и по-поносима, нали, Джули?

Преди да успее да ѝ отговори, Ада Елдридж пристъпи направо към въпроса, който я интересуваше:

— Пак ли заминаваш, Джули? Нали се върна едва преди две седмици?

— Само за два дни.

— Пак ли по работа? Или на почивка този път?

— По работа.

Ада повдигна въпросително вежди и Джули добави по-скоро от учтивост:

— Отивам до Амарило, за да разговарям с един човек, който може да осигури средства за училищната програма.

— Дочувам, че брат ти има проблеми с приключването на строежа на къщата на кмета Адълсон. Трябваше хубавичко да си помисли, преди да наеме Херман Хекелман. Този човек не може да свърши каквато и да е работа.

— Карл е най-добрият строител в тази част на Далас, ето защо архитектът на кмета Адълсон го избра. Всичко в къщата трябва да се направи добре, а това изисква време и търпение.

Ада отвори уста, за да продължи с обвиненията, но тя я изпревари, като погледна часовника си и бързо каза:

— По-добре да тръгвам. До Амарило има доста път. Довиждане, госпожице Флоси. Довиждане, госпожице Ада.

— И умната — посъветва я Флоси. — Чух, че утре или вдругиден ще започне да нахлува студен въздух в посока към Амарило. Горе, на Пенхендъл има много сняг. Внимавай!

Джули се усмихна топло на пълничката близначка.

— Не се тревожете. С блейзъра на Карл съм. А според прогнозата вероятността да завали там горе е само тридесет процента.

Двете възрастни дами проследиха колата, която излезе на заден ход от алеята, после госпожица Флоси тъжно въздъхна:

— Джули води толкова интересен живот. Беше в Париж миналото лято, а предната година — на Големия каньон. Тя постоянно пътува.

— И скитниците правят същото — студено отбеляза Ада. — Ако питаш мен, трябва да си стои вкъщи и да се омъжи за онзи помощник-пастор, дето ѝ е любим, докато все още има тази възможност.

Вместо да се противопоставя на думите на властната си сестра, Флоси направи както обикновено — просто смени темата.

— Пасторът и госпожа Матисън сигурно много се гордеят с децата си.

— Няма да са толкова горди, ако разберат, че техният Тед прекарва нощите си с онова момиче, с което излиза сега. Ирма Бодър

казва, че преди два дни чула колата му да спира пред къщата му чак в четири след полунощ.

Лицето на Флоси доби мечтателен израз.

— Но, Ада, сигурно има за какво да разговарят. Обзалагам се, че са влюбени.

— По-точно разгонени! — рязко отвърна сестра й. — А ти си все същата глупава романтичка, също като майка си. Татко винаги го казваше.

— Тя е и твоя майка, Ада.

— Но аз приличам на татко. Нямам нищо общо с нея.

— Тя е починала, докато сме били още бебета, така че не можеш да си сигурна.

— Сигурна съм, защото така казваше татко. Той казваше, че ти си глупачка като нея, а аз съм силна като него. Точно затова ми повери имота си, ако си спомняш — защото на теб не може да се разчита да се погрижиш за себе си. Така че сега аз се грижа и за двете.

Флоси прехапа устни и после отново предпазливо смени темата.

— Къщата на кмета Адълсон ще бъде цяло зрелище. Чух, че ще има и асансьор.

Ада отпусна крака си и ядосано залюля люлката, която се заклати и заскърца.

— С Херман Хекелман в сградата кметът трябва да се радва, ако асансьорът му не е свързан с умивалника — отбеляза презрително. — Този човек е непоправим безделник, също като баща си и дядо си. Казах ти, че е такъв.

Сестра й сведе поглед към малките си пухкави ръце и замълча.

14

Зак стоеше пред малкото огледало за бръснене над мивките, вперил поглед в образа си и се мъчеше да се убеди, че днес Хадли няма да промени плановете си отново, когато Сандини влетя в банята. Хвърли поглед към коридора и доволен, че никой не е достатъчно близо, за да чуе, се приближи и прошепна:

— Хадли каза, че иска да замине за Амарило в 15.00 часа. Най-после.

Приятелят му беше толкова измъчен от напрежението и очакването, че не можеше да повярва на чутото. Две дълги години се беше преструвал на примирен. Беше станал образцов затворник, за да го направят довереник с всичките привилегии, съпътстващи това положение. И след всичките месеци на кроежи и плануване, най-после възмездието беше дошло. След няколко часа, ако има късмет, ще бъде на път с кола под наем, подробно начертан маршрут и самолетни билети, които ще пратят полицията за зелен хайвер.

Доминик рече:

— Господи, как ми се иска да дойда с теб. Искам да присъствам на сватбата на Джина.

Зак долови вълнението в гласа му, и то го стресна до смърт:

— Дори не си го и помисляй! Остават ти само четири седмици — добави и откачи хавлията от закачалката.

— Да, прав си. Ето вземи.

Той протегна ръка.

— Какво е това? — попита го, като избърса лицето си, захвърли хавлията на земята и погледна към парчето хартия в ръката му.

— Това е адресът и телефонният номер на мама. Ако нещата не се развият както трябва, иди при нея — тя ще те заведе при чичо ми. Той има връзки навсякъде. Знам, че се съмняваш дали ще свърши работата, но след няколко часа ще се убедиш. Той е чудесен човек — добави гордо.

Зак разсеяно пушна навитите ръкави на бялата си затворническа риза от груб памучен плат. Опитваше се да не мисли за нищо, но ръцете му трепереха, докато закопчаваше копчетата на ръкавелите. Каза си, че трябва да се успокои и да се концентрира върху разговора.

— Има нещо, което отдавна искам да те питам, Дом — започна той. — Ако чичо ти е такъв „чудесен човек“ и има толкова много връзки, защо, по дяволите, не ги използва, вместо да гниеш тук?

— А, това ли? Навремето направих невинна грешка и чичо Енрико смята, че ми трябва добър урок.

Сандини изглеждаше толкова смутен, че Зак вдигна поглед към него:

— И какво толкова си направил?

— Една от колите, които откраднах последния път, беше негова.

— Тогава имаш късмет, че все още си жив.

— И той така казва — приятелят му нервно се засмя. — Той ще присъства на сватбата на Джина. Жалко, че ще я пропусна — Доминик смени темата и продължи: — Добре, че на Хадли му доставя удоволствие да те разпознават, когато го разхождаш насам-натам. Ако трябваше да подстригваш косата си ниско като другите затворници, щеше да си доста подозрителен навън. С тази коса обаче...

Двамата застинаха. Още един от затворниците на лек режим влезе в банята и им посочи вратата:

— Размърдай се, Сандини. И ти също, Бенедикт. Началникът иска колата да е готова след пет минути.

— Добро утро, Бенедикт — поздрави Хадли, когато Зак почука на вратата на жилището му, построено близо до вратите в двора на затвора. — Доколкото виждам, си намръщен и неразговорлив както винаги. Преди да тръгнем обаче, изведи Хитлер на разходка в двора.

Докато говореше, той му подаде каишката на едър доберман.

— Не съм ти прислужник — отсече Зак.

Директорът доволно се усмихна.

— Май че ти е омръзнало да се радваш на моето благоразположение и на привилегиите на свободния режим? Явно искаш да си поговорим в „заседателната зала“, а, Бенедикт?

— Не точно.

Хадли беше висок само метър и шестдесет и осем, но имаше изключително високо мнение за себе си. Зад любезното му държание се криеше склонност към садизъм и злоба. Този факт беше известен на всички, освен на тези, които го бяха назначили за директор. Те или не знаеха, или не се интересуваха от високата смъртност в затвора на Хадли, обяснявана с „побой между затворниците“ или на „опит за бягство“. „Заседателната зала“ беше една шумоизолирана стая до кабинета на Хадли. Затворниците, които го предизвикаха, бяха водени тук, обзети от ужас. Обикновено не излизаха от там, а ги пренасяха до изолатора, до болницата или направо в моргата. Хадли изпитваше садистично удоволствие от това да кара хората да се гърчат и да пълзят в краката му. Зак беше станал довереник заради добро държание, с което именно беше погъделичкал самочувствието на директора. Дребният началник изпитваше голямо удоволствие от факта, че Закари Бенедикт е под негова опека — изцяло на негово разположение. Зак си помисли, че всъщност точно Хадли ще му предостави възможност за бягство.

Тъкмо завиваше зад ъгъла на сградата, когато гласът на Хадли го спря:

— И не забравяй да изчистиш след Хитлер, Бенедикт!

Зак тръгна отново, дръпна ръмжащото куче, за да го следва, и взе малката лопатка, която директорът държеше до предната врата. Закопча якето си и вдигна поглед нагоре. Времето беше студено, а небето изглеждаше оловносиво. Щеше да вали сняг.

На задната седалка на колата Уейн Хадли пъхна листовите с речта си в куфарчето, разхлаби вратовръзката си, изпъна крака и въздъхна със задоволство, като хвърли поглед към двамата затворници отпред.

Сандини беше дребен мошеник, мършав италиански боклук. Единствената причина да мине на лек режим беше, че някои от роднините му мошеници имаше влиятелен човек в системата и този влиятелен човек беше наредил Доминик Сандини да стане негов довереник. Италианецът не представляваше никакъв интерес, никакво забавление, никакъв престиж за Хадли. Да го дразни не му доставяше удоволствие. Виж, Бенедикт беше съвсем друго нещо. Бенедикт — филмовата звезда, секссимволът, богатият магнат, който някога беше притежавал самолети, лимузини и шофьор. Бенедикт беше важна клечка, от световна класа. Сега обаче пълзеше пред него — Уейн Хадли. Има справедливост на този свят, мислеше си той. Най-хубавото беше, че съществуваха моменти, в които успяваше да влезе под кожата на Бенедикт, колкото и дебела да е, и колкото и добре да се прикриваше — моменти, в които го караше да се гърчи и да мечтае за непостижимото. И все пак не беше толкова лесно. Дори когато го принуждаваше да гледа най-новите филми на видеокасата или раздаването на оскарите по телевизията, не беше напълно сигурен, че е улучил болното му място. С тези приятни намерения Хадли потърси подходяща тема за разговор и случайно се спря на секса. Зак спря колата на светофара, близо до мястото, където отиваха, и директорът любезно започна:

— Обзалагам се, че жените са те молили да прекарат нощта с теб, когато беше богат и известен, нали, Бенедикт? Мислиш ли си понякога за жените, а, Бенедикт? Да ги почувстваш, да ги помиришеш, да вкусиш от тях? Сигурно не си падаш много по секса. Ако си бил толкова добър в леглото, онази красива руса кучка, дето ти беше жена, нямаше да се мъкне с оня другия, Остин, нали така?

В огледалото за обратно виждане той наблюдаваше със задоволство лицето на затворника. Зак стисна челюсти и Уейн неправилно изтълкува жеста като следствие от приказките за секса, не заради споменаването на името на Остин.

— Ако някога те пуснат на свобода — а аз не бих се надявал на препоръките ми — ще се наложи да се задоволиш с проститутки. Всички жени са курви, но дори и курвите си имат принципи и не желаят мръсни бивши затворници в леглата си. Известно ли ти е?

Противно на желанието си да поддържа фасида на хладна учтивост, Хадли не успяваше да се сдържи. В момента отново чувстваше, че губи контрол.

— Отговори на въпросите ми, кучи сине, или ще прекараш следващия месец в изолатора! — осъзнал, че изпуска нервите си, добави почти любезно: — Бас държа, че в добрите стари времена си имал шофьор, нали? А сега... погледни се само! Ти си моят шофьор. Има Господ на тази земя.

Стъклената сграда вече се виждаше и Хадли се изправи, като стегна вратовръзката си.

— Не се ли чудиш къде са парите ти... всъщност каквото е останало от тях, след като си се разплатил с адвокатите?

В отговор Бенедикт удари спирачка и колата рязко спря пред сградата. Хадли тихичко изруга, събра разпръснатите по пода книжа и изчака затворникът да му отвори вратата. Но напразно.

— Нагъл кучи син! Не знам какво ти става днес, но ще се разправам с теб, когато се върнем! А сега слизай от колата и ми отвори вратата!

Зак слезе безчувствен към пронизващия вятър, който смъкна от рамото му тънкото бяло яке. Тревожеше го снегът. Още пет минути и бягството започваше. С подигравателен жест отвори задната врата на колата и размаха широко ръка:

— Можете ли да слезете сам, или да ви пренеса?

— Возиш ме за последен път — заплаши го директорът, като слезе от колата и измъкна куфарчето си от седалката. — Ще ти дам добър урок, като се върнем — отново овладя гнева си и погледна към Сандини, който гледаше втренчено в празното пространство с вид на покорен и глух. — Вземай списъка със задачите си, Сандини! Свършвай бързо и се връщай в колата! А ти — нареди той на Зак —

иди до хранителния магазин отсреща и ми намери качествено вносно сирене и пресни плодове. После стой в колата. Ще се върна след час и половина. Поддържай колата топла, без да гасиш двигателя.

Без да изчака отговор, тръгна по тротоара. Двамата мъже гледаха в гърба му — стояха и чакаха да влезе в сградата.

— Какъв мръсник! — измърмори под носа си Доминик, после се обърна към Зак: — Е, това е. Късмет.

Вдигна поглед към мрачното небе, от което се сипеше снегът.

— Всички признаци за снежна буря са налице.

Приятелят му бързо каза:

— Знаеш какво да направиш. Следвай плана и недей, за Бога, да променяш нищо. Ако го изиграеш точно както ти казах, ще излезеш герой вместо съучастник.

Нещо във вялата усмивка на Сандини и разсеяното, неспокойно изражение го стресна. Кратко и ясно, той повтори плана, който досега можеха да обсъждат само шепнешком.

— Дом, просто го направи така, както решихме. Остави списъка за покупки на Хадли на пода в колата. За един час свърши всичко, после кажи на продавачката в магазина, че си забравил списъка си в колата и че не си сигурен дали си купил всичко. Кажи, че отиваш да го вземеш, и се върни тук — колата ще бъде заключена.

Докато говореше, измъкна списъка от ръката на Доминик, хвърли го на пода на мястото до шофьора, след това заключи и затвори вратата. Привидно спокоен, хвана ръката на Сандини и го побутна към ъгъла.

Бавно пресякоха улицата. Приличаха на обикновени текеасци, които спокойно обсъждат икономическото положение или следващия мач на професионалната футболна лига, само дето носеха бели панталони и бели якета с черни шаблонни инициали на гърба. Преди да стъпят на бордюра, Зак тихо изрече:

— Когато стигнеш до колата и видиш, че е заключена, пресечи улицата до хранителния магазин отсреща, влез, огледай се и после питай продавачките, дали са виждали някого, който прилича на мен. Като ти кажат, че не са, иди до аптеката, след това до книжарницата. Когато ти отговорят, че не са те виждали, влез право в сграда на Хадли и питай къде е събранието на началника на затвора. Казвай на всички, че искаш да съобщиш за предполагаемо бягство. Продавачките в

магазините ще ти повярват. Като предупредиш началника, че пръв си открил бягството ми, той ще излезе виновен, а ти — невинен като бебе. Може би ще те пусне и по-рано, за сватбата на Джина.

Италианецът се усмихна и весело вдигна палци, вместо да стисне тържествено ръката му, което беше далеч по-подозрително.

— Спри да се тревожиш за мен и тръгвай.

Зак кимна, обърна се, понечи да тръгне и отново се върна.

— Сандини.

— Какво има, Зак?

— Ще ми липсваш.

— Да, знам.

— Прати поздрави на мама. И кажи на сестрите си, че си остават моите първи дами — добави, обърна се и бързо се отдалечи.

Хранителният магазин на ъгъла беше с два входа — единият към улицата, с лице към сградата, в която беше Хадли, а другият — към някаква глуха уличка. Наложил си да следва плана и влезе от главния вход. В случай, че Хадли го наблюдаваше, което не беше изключено, той пообиколи магазина, за да не го забележат продавачките, и бавно преброи до тридесет.

Пет минути по-късно вече се беше отдалечил на няколко пресечки, сгънал затворническото яке под мишница, и бързаше към първата цел — тоалетната на бензиностанцията „Филипс 66“ на Корт Стрийт. Сърцето му биеше силно. Пресече улицата на червено, като се провря между едно такси и някаква аварийна кола, след което видя онова, което търсеше — черна, двуместна кола, паркирана на средата на пресечката, с номер от щата Илинойс. Колата все още беше на мястото си, въпреки че беше закъснял с няколко дни.

С приведена глава и ръце в джобовете той забави ход и тръгна с умерена крачка. Снегът се усилваше. Зак премина покрай един червен корвет, спрял край помпите за гориво, и се насочи право към тоалетните отстриани на сградата. Сграбчи облата дръжка на вратата и я завъртя. Вратата беше заключена! Едва се съдържа да не я блъсне с рамо, сграбчи отново дръжката и силно я разтърси. Сърдит мъжки глас извика отвътре:

— Задръж малко, човече! Излизам след минута.

След няколко минути човекът от тоалетната най-после отвори вратата, огледа се наоколо и тъй като пред тоалетната нямаше никого,

се запъти към червения корвет до помпите. Зак се измъкна иззад прикритието на контейнера за смет, влезе в тоалетната и заключи вратата. Цялото му внимание беше погълнато от коша за отпадъци в тоалетната. Ако някой го беше изхвърлил преди два дни, всичко пропадеше. Сграбчи го и го обърна наопаки. Няколко хартиени салфетки и празни бирени кутийки се изсипаха от него. Той го разтърси отново. Най-сетне две брезентови торби се изтърколиха на мръсния под с меко тупване, което му донесе неописуемо облекчение. Разтвори първата торба и започна да разкопчава затворническата си риза. В торбата имаше джинси — неговия размер, черен пуловер, обикновено джинсово яке, ботуши с неговия номер и пилотски слънчеви очила. Другата торба съдържаше карта на Колорадо с набелязан в червено маршрут и напечатани на машина указания как да достигне крайната цел — самотна къща в планините на Колорадо, два претъпкани кафяви плика, 45-калибров автоматичен пистолет, кутия патрони, сгъваем нож и връзка ключове за черната кола на улицата. Ножът го изненада. Очевидно Сандини смяташе, че един добре екипиран избягал затворник не може да мине без него.

Зак бързо се преоблече, напъха старите дрехи в една от брезентовите торби и напълни отново коша с боклуците от пода. Да изчезне, без да остави следа или улика, беше жизненоважно за понататъшната му сигурност. Той отвори натъпканите пликове и провери съдържанието им — в първия имаше 25 000 долара в пачки от чисто нови двадесет доларови банкноти и паспорт на името на Алън Олдрич. Вторият съдържаше няколко заверени самолетни билета за различни градове, някои на името на Алън Олдрич, други — на разни имена, които можеше да използва в случаи, че властите открият псевдонима му. Трябваше да избягва да показва лицето си на летището, поне докато нещата се поутоложат. В момента надеждите му се крепяха на плана — скроен и уреден, доколкото може от затворническата килия — план, за който беше необходима помощта на скъпо платените експерти на Сандини. Те по всяка вероятност бяха наели някого, когото властите могат да оприличат на Зак. Този човек чакаше сигнал от Зак в един детройтски хотел, за да наеме кола на името Бенедикт Джоунс и да пресече канадската граница при Уиндзор късно през нощта. Ако полицията се хване, преследването щеше да бъде в Канада, а той

спокойно можеше да продължи към Мексико. После, когато шумът около търсенето му позатихне, щеше да замине за Южна Америка.

Той изпитваше мрачни подозрения, че това отвличане на вниманието на полицията или ще продължи твърде дълго, или пък ще бъде убит, преди да достигне първата си цел. В този момент най-важното беше, че е временно на свобода и че е на път да прекоси границата между Тексас и Оклахома. Ако успееше, щеше да се отправи към Колорадо, където високо в планините се намираше първата цел на пътуването му — самотната хижа. Отдавна се беше убедил, че може да я използва като убежище винаги когато пожелае.

Вдигна пистолета и го пхна в джоба си заедно с шепа двадесет доларови банкноти, после грабна брезентовите торби и ключовете за колата и излезе от тоалетната.

Трябваше да успее.

Зави зад ъгъла на сградата и слезе от тротоара, отправяйки се към колата си. Изведнъж застина на мястото си — не повярва на очите си: аварийната кола, пред която пресече улицата по пътя си към бензиностанцията само преди няколко минути, тъкмо тръгваше. На крика отгоре висеше черната двуместна кола с регистрационен номер от щата Илинойс.

За няколко секунди Зак не помръдна от мястото си, неспособен да направи дори крачка. Просто гледаше как аварийната кола се отдалечава. Зад него единият от работниците на бензиностанцията извика на колегата си:

— Казах ти, че колата е изоставена. Седи тука вече, три дни.

Гласовете го изтръгнаха от временното вцепенение. Можеше да се върне в тоалетната, да се преоблече в затворническите дрехи и да опита друг път или да импровизира. Всъщност нямаше избор. По-добре мъртъв, отколкото обратно в затвора. Спомнил си това, той направи единственото, което му хрумна — тръгна бързо към ъгъла, като се мъчеше да измисли как да се измъкне от града. По улицата се зададе автобус. Зак измъкна от коша за боклук един захвърлен вестник, махна на шофьора да спре и се качи на автобуса. Като държеше вестника пред лицето си, премина между седалките покрай група колежани, които си бърбеха за предстоящия футболен мач и седна на последната седалка. Двадесетина бавни и мъчителни минути автобусът бавно се придвижваше сред колоната от коли, като бълваше дим и

изсипваше пътници почти на всеки ъгъл, след което зави надясно и тръгна по шосето, което по-нататък се сливаше с пътя между двата щата. Към края на шосето броят на пътниците силно намаля. Бяха останали само десетина шумни колежанчета, които се приготвиха за слизване, когато пред очите на Зак изникна някакъв крайпътен ресторант.

Нямаше избор. Слезе с тях през задната врата, тръгна към кръстопътя — на километър и половина разстояние, където шосето се пресичаше с междущатския път. Единственият му избор беше автостопът. Добър избор, но само за половин час. Разбереше ли Хадли, че е изчезнал, всяко ченге в радиус от седемдесет километра щеше да е по петите му и всеки, тръгнал на автостоп, щеше да е подозрителен.

Снежинките покриваха косата му и се въртяха лудо около краката му и той наведе глава, за да се предпази от вятъра. Няколко камиона профучаха край него, шофьорите им не обърнаха никакво внимание на вдигнатия му палец, а той се бореше с паническото предчувствие, че зла съдба препречва пътя му. Движението по шосето не беше интензивно, но очевидно всички бързаха да изпреварят задаващата се снежна буря. Пред него на кръстопътя се виждаше старомодна бензиностанция с кафене. Две вили бяха спрени на огромния паркинг — син блейзър и кафявия камион на бензиностанцията. С двете брезентови торби в ръка Зак премина по алеята на паркинга. После покрай кафенето, като внимателно огледа посетителите през прозореца. В едното помещение седеше само една жена, а в другото — майка с две деца. Той тихичко изруга — и двете коли бяха на жени, а жените не бяха склонни да качват хора на стоп. Без да забави крачка, стигна до ъгъла на сградата, където бяха паркирани двете коли, като се чудеше дали ключовете са на таблата им. Но дори и да бяха, знаеше, че е лудост да открадне някоя от колите. Трябваше да премине пред предния прозорец на кафенето, за да излезе на паркинга. Ако го стореше, който и да беше собственикът на колата, веднага щеше да позвъни в полицията и да опише колата и крадеца още преди да е успял да излезе от проклетия паркинг. Още повече, че оттук се виждаше коя посока ще поеме. Може би трябваше да подкупи някоя от жените, за да го качи.

Ако парите не я убедят, може би пистолетът щеше да успее. Господи! Трябва да има по-добър начин да се измъкне оттук!

Камионите профучаваха надолу по пътя. Снегът се въртеше изпод колелата им и образуваше малки снежни вихрушки. Зак погледна часовника си. Близо час беше изминал, откакто Хадли отиде на събранието. Вече не смееше да маха на автостоп на този кръстопът. Ако Сандини беше спазил указанията му, Хадли щеше да вдигне под тревога местната полиция след около пет минути. Сякаш предизвикана от мисълта му, колата на местния шериф излезе от надлеза, намали скоростта и зави по алеята на паркинга пред кафенето на около петдесет метра от мястото, където той се криеше, и се насочи към него. Приклекна инстинктивно и си даде вид, че проверява гумата на блейзъра. Внезапно му хрумна решението. Измъкна ножа от брезентовата торба и го заби в гумата на блейзъра, като се отдръпна встрани, за да избегне силната струя въздух. С крайчеца на окото си видя патрулната кола да спира плавно зад него. Вместо да го попита защо се навърта около кафенето с тези брезентови торби, местният шериф свали стъклото на колата и констатира това, което беше очевидно:

— Изглежда ми като спукана гума.

— Спукана е — съгласи се Зак, като потупа гумата отстрани. Внимаваше да не гледа през рамо. — Жена ми ме предупреждаваше, че гумата е сцепена...

Останалите му думи бяха заглушени от острото писукане на полицейското радио. Без да каже дума, ченгето обърна патрулната кола — гумите изсвириха и колата изфуча от паркинга с виеща сирена. Веднага след това Зак дочу воя на множество сирени от всички посоки и видя полицейските коли, които преминаха надлеза. Сигналните им светлини бясно се въртяха.

Полицията вече бе известена за избягалия затворник. Ловът започваше.

Вътре в кафенето, Джули допи кафето си и бръкна в чантата си, за да плати сметката. Срещата с господин Върнън се бе оказала много полезна. Освен това домакините бяха настояли да поостане и тя не бе намерила сили да откаже на поканата. Чакаха я четири часа път, а може би и повече при този сняг, но в портфейла ѝ имаше тлъст чек и беше изпълнена с достатъчно въодушевление, за да измине дългия път

неусетно. Погледна часовника си, вдигна термоса, който беше донесла от колата, за да го напълни с кафе, усмихна се на децата, които се хранеха с майка си в съседното помещение, и отиде до касата, за да плати сметката.

Пред вратата на кафенето спря, изненадана от полицейската кола, която ненадейно направи остър завой пред нея, пусна сирената и бясно изфуча от паркинга. Озадачена от това, не забеляза тъмнокосия мъж, приклепнал до задната лява гума на колата ѝ, докато едва не се препъна в него. Той бързо се изправи и се надвеси над нея. Беше висок около метър и деветдесет. Стресната, тя отстъпи и попита с разтреперан от тревога и подозрение глас:

— Какво правите тук?

Зак се усмихна. Вече знаеше как да я накара сама да му предложи колата си. Фантазията и способността му да импровизира бяха най-ценните му предимства като режисьор. Той кимна към задната ѝ гума и каза:

— Имам намерение да сменя гумата ви, ако имате крик.

Джули въздъхна:

— Съжалявам, че бях толкова неучтива, но вие ме изплашихте. Гледах как онази полицейска кола изхвърча от тук.

— Това е Джо Лумис, местният шериф — импровизира спокойно Зак, сякаш Джо му бе приятел. — Получи повикване по радиото и се наложи да тръгне. Иначе щеше да ми помогне да сменя гумата ви.

Младата жена напълно се успокои и му се усмихна.

— Много мило от ваша страна. — Отвори багажника на колата и потърси крика. — Това е колата на брат ми. Крикът е тук някъде, но не съм сигурна къде точно.

— Ето го — каза Зак, който бързо го забеляза и го измъкна. — Ще отнеме само няколко минути.

Той бързаше, но паниката му беше преминала. Жената вече си мислеше, че е приятел на местния шериф, така че естествено можеше да му се има доверие, и след като смени гумата ѝ тя щеше да му дължи едно пътуване. Веднъж да потеглят, полицаите нямаше да ги погледнат втори път, защото търсеха мъж, пътуващ сам. А засега, ако някой го забележеше, той изглеждаше като най-обикновен съпруг, който сменя гумата, докато жена му гледа.

— Накъде сте? — попита той, като завъртя крика.

— Далеч на изток, към Далас, и после на юг — отвърна Джули, възхитена от лекотата, с която той повдигна тежкия автомобил.

Имаше изключително приятен глас — необикновено дълбок и спокоен и волева широка челюст. Косата му беше тъмнокафява и много гъста, но твърде къса. Джули напразно се чудеше как ли изглежда без тези слънчеви очила. Много е красив, реши тя. Но не външният му вид я накара да задържи погледа си върху профила му — имаше нещо друго, нещо познато. Пропъди това чувство и като прикрепяше термоса е ръка, учтиво започна разговор:

— Тук някъде ли работите?

— Вече не. Трябва да започна нова работа утре, но ме искат в 7.00 часа сутринта. В противен случай ще я дадат на друг.

Той повдигна колата колкото е нужно и започна да развива болтовете на гумата. После кимна към брезентовите торби, които Джули не беше забелязала, защото бяха натикани под колата ѝ:

— Един приятел трябваше да ме вземе оттук преди два часа. Беше обещал да ме откара. Предполагам, че нещо се е случило и няма да може да дойде.

— Чакали сте тук навън два часа? — възкликна жената. — Сигурно сте премръзнали!

Зак държеше лицето си извърнато встрани — очевидно съсредоточен върху задачата си, и тя изпита силното желание да се наведе и да го погледне отблизо.

— Искате ли кафе?

— С удоволствие.

Вместо да му поднесе кафе от термоса, Джули тръгна към кафенето.

— Ще ви купя. Как го обичате?

— Чисто — отвърна ѝ, като се опитваше да прикрие разочарованието си. Тя пътуваше на югоизток, а неговата цел беше на шестстотин и петдесет километра в северозападна посока. Погледна крадешком часовника си и заработи по-бързо. Близо час и половина бяха изминали, откакто се отдалечи от колата на началника, и с всяка минута забавяне в Амарило рискът да бъде заловен нарастваше. Трябваше да тръгне с жената независимо накъде. Всичко, което го интересуваше в момента, беше да се отдалечи от града. Можеше да пътува с нея около час и после да се върне обратно по друг маршрут.

Когато Джули се върна с пластмасовата чашка кафе, спасителят ѝ вече беше приключил със смяната на гумата. Снегът беше дълбок вече пет сантиметра и леденият вятър се усилваше. От него палтото ѝ се разтваряше, а очите ѝ сълзяха. Тя го видя как потрива ръцете си една в друга и си помисли за работата, която го чакаше утре — ако успееше да стигне дотам. Знаеше, че работа в Тексас се намира трудно, а тъй като той нямаше кола, вероятно ужасно се нуждаеше от пари. Джинсите му са нови, установи, забелязала едва сега, когато се изправи. Вертикалната гънка отпред на крачола му. Сигурно ги е купил, за да направи добро впечатление на бъдещия си работодател, реши и мисълта я накара да изпита топло чувство към него.

Джули никога не вземаше хора на автостоп — рискът беше твърде голям, но сега се реши не само защото той смени гумата ѝ, или защото изглеждаше приятен човек, а и заради новите му джинси. Нови джинси — изпънати и безукорно чисти, по всяка вероятност закупени от човек, изпълнен с надежда за по-добро бъдеще — надежда, която щеше да остане неосъществена, ако някой не го вземеше с колата си — поне за половината път, за да може да започне работа.

— Изглежда, че свършихте — каза Джули, като стигна до него.

Подаде му чашата с кафето и той я пие със зачервените си от студа ръце. В държанието му се долавяше сдържаност и тя се поколеба дали да не му предложи пари. Но в случай, че предпочиташе да пътува с нея, така или иначе щеше да му предложи и това.

— Искам да ви платя за смяната на гумата — започна, но той рязко поклати глава и тя добави: — В такъв случай мога ли да ви предложа да пътувате с мен. При кръстопътя поемам на изток.

— Приемам — каза Зак с усмивка, като се пресегна да измъкне брезентовите торби изпод колата. — И аз съм в същата посока.

Когато се качиха в колата, той ѝ каза името си — Алън Олдрич. Тя се представи като Джули Матисън, но за да разбере той, че просто го качва в колата си и нищо повече, следващия път се обърна към него с господин Олдрич. Той схвана намека и започна да я нарича госпожица Матисън.

Тя се отпусна напълно. Официалното обръщение „госпожица Матисън“ ѝ вдъхна пълно доверие, както и фактът, че той незабавно прие положението. Но мъжът си остана мълчалив и резервиран и тя започваше да съжалява, че настоя за тази официалност.

Трябваше да изминат цели десет минути от пътуването, преди да се отпусне, и Зак дълбоко пое дъх — за пръв път от часове насам с лекота. По-точно от години. Една червена кола профуча край тях, пресече пътя им, за да завие на кръстопътя, завъртя се и се размина само на сантиметри с тяхната. Не успя да ги удари само защото младата жена до него управляваше четири скоростния автомобил с удивително умение. Обаче тя караше дяволски бързо, освен това — с безразсъдна смелост и пренебрежение към опасността, което беше напълно непознато за него, но затова пък типично за Тексас.

Тъкмо се чудеше как да измисли някакъв начин да я накара да му отстъпи мястото зад кормилото, когато тя се обърна към него леко развеселена:

— Вече можете да се отпуснете. Намалих скоростта. Не исках да ви изплаша.

— Не се изплаших. — Гласът му неволно прозвуча рязко.

Тя хвърли поглед към него и се усмихна — лека, многозначителна усмивка.

— Бяхте се хванали с две ръце за таблото.

Две мисли му хрумнаха изведнъж: първо, че толкова дълго беше стоял в затвора, та подобна закачка го караше да се чувства неловко и не на мястото си, и второ, че Джули Матисън има усмивка, от която ти секва дъхът. Смехът проблясваше в очите ѝ и озаряваше лицето ѝ.

Предпочиташе да мисли за нея, а не за тревогите си. Насочи вниманието си към Джули Матисън. Тя не носеше грим, освен малко червило, и от нея лъхаше свежест. Гъстата ѝ, блестяща кестенява коса беше пусната свободно и това го накара да предположи, че е на около двадесет — двадесет и две години. От друга страна обаче, изглеждаше твърде сигурна и самоуверена за двадесетгодишна.

— На колко сте години? — безцеремонно я запита и веднага съжали заради своята нетактичност.

Ако все пак не го хванеха, изглежда, щеше да му се наложи да си припомни някои неща, за които беше мислил, че са му вродени — като например основните правила за вежливост.

Вместо да се ядоса от въпроса, тя му хвърли една от своите пленителни усмивки и отвърна развеселена:

— На двадесет и шест.

Зак възкликна:

— Мили Боже!

После затвори очи с отвращение — не можеше да повярва, че е способен на подобна нетактичност.

— Исках да кажа — обясни той, — че не изглеждаш на толкова.

Тя, изглежда, почувства неудобството му, защото се засмя и каза:

— Вероятно, защото навърших двадесет и шест само преди няколко седмици.

Страхувайки се, да не би да изтърси нещо, Зак се загледа в чистачките, които настойчиво чертаеха полумесеци върху снега на предното стъкло, докато внимателно обмисляше следващия си въпрос. Почувствал се по-сигурен този път, попита:

— А с какво се занимаваш?

— Учителка съм.

— Нямате вид на учителка.

Необяснимо защо смехът отново проблесна в очите ѝ и той я видя как хапе устната си, за да скрие усмивката си. Учуден от непредвидимите ѝ реакции, той я попита малко рязко:

— Нещо смешно ли казах току-що?

Джули поклати глава.

— Ни най-малко. Така казват повечето от по-старите хора.

Зак не беше сигурен дали „по-старите“ се отнася за него, тъй като в действителност изглеждала стар пред нея, или пък тя шеговито му връща заради нетактичните забележки относно възрастта и вида ѝ. Докато се чудеше, тя го попита какво работи и той назова първата професия, съвпадаща с онова, което беше разказал по-рано за себе си.

— Строителен работник съм.

— Наистина ли? И брат ми е в строителния бизнес. Предприемач е. С какво по-точно се занимавате?

Зак едва можеше да закове пирон и горчиво съжали, че не избра някоя по-рядка професия. Или пък по-добре изобщо да не беше

отговарял.

— По стените — отговори той неопределено. — Градя стени.

Тя откъсна поглед от пътя, което го разтревожи, и го изгледа продължително, което още повече го разтревожи.

— По стените? — объркано повтори тя и после обясни: — Исках да кажа, имате ли квалификация?

— Да градя — заяви ядосан на себе си, че изобщо започна този разговор. — За това съм квалифициран.

Джули реши, че вероятно първия път го е разбрала погрешно.

— Зидар! — възкликна тя със съжаление. — Разбира се, че зидар.

— Точно така.

— При това положение се учудвам, че имате проблем с работата. Добри зидари обикновено се търсят навсякъде.

— Аз не съм от добрите — отсече той, за да ѝ стане ясно, че не желае да продължава този разговор.

Тя с мъка потисна смеха си и насочи вниманието си към пътя. Не можеше да реши дали той ѝ харесва и дали се радва на компанията му. Доста странен човек. Не можеше да преодолее тревожното чувство, че ѝ напомня на някого. Искаше ѝ се да види лицето му без тези слънчеви очила. Градът зад тях изчезна и небето стана зловещо сиво от рано настъпилия здрач. В колата беше надвиснала тишина, а гъстият сняг се лепеше по предното стъкло и бавно се натрупваше по ръба на чистачките. Пътуваха пече половин час, когато Зак хвърли поглед към външното огледало от неговата страна и кръвта му застина — на половин километър разстояние, което при това бързо се скъсяваше, се движеше полицейска кола. Червените и сините сигнални светлини яростно се въртяха. Секунда по-късно той чу сирената да вие.

Жената до него също я чу. Тя погледна в огледалото, свали крак от газта, за да намали скоростта, и отклони колата към банкета. Зак бръкна в джоба на якето си. Ръката му напипа дръжката на пистолета, въпреки че в момента нямаше ясна представа какво ще прави, ако полицаят ги спре. Сега полицейската кола беше толкова близо, че той успя да забележи не един, а двама полицаи на предните места. Те се изравниха с блейзъра...

И го подминаха.

— Нещо се е случило там горе — отбеляза тя, когато спряха зад колоната от коли.

На заснеженото кръстовище, изглежда, имаше задръстване на разстояние осем километра. Малко по-късно две линейки профучаха край тях.

Зак се поуспокои. Обърна се на седалката си и каза:

— Мисля, че трябва да погледна картата.

Джули предположи, че проверява маршрута си до тексаския град, където се намираше новата му работа.

— За къде сте? — попита тя.

— За Елъртън — усмихна се той, докато се пресягаше към задната седалка, за да вземе брезентовата торба, захвърлена близо до задната врата. — Интервюто за работата беше в Амарило. Никога не съм пътувал насам — добави, за да не го разпитва повече за мястото.

— Никога не съм чувала за Елъртън.

Малко по-късно, когато той внимателно разтвори картата с прикрепения в горния край лист, напечатан на машина, Джули попита:

— Намери ли Елъртън?

— Не.

За да не му задава въпроси относно местоположението на несъществуващия град, той размаха листа пред нея и се наведе да прибере картата обратно в брезентовата торба.

— На този лист са написани подробни указания, така че ще го намеря.

Тя кимна, но вниманието ѝ вече беше насочено към отклонението пред нея.

— Мисля да отбия от главното шосе тук и да поема по страничния път. Така ще заобиколим катастрофата.

— Добро решение.

Отклонението се оказа селски път, който вървеше успоредно на главното шосе, после остро завиваше надясно.

— Май не се оказа много добро решение — каза тя няколко минути по-късно, когато тесният селски път започна значително да се отклонява от главното шосе.

Зак не отговори веднага. На кръстопътя имаше забутана бензиностанция с телефонна кабина в края на пустия паркинг.

— Искам да се обадя по телефона, ще се забавя само няколко минути.

— Добре.

Джули спря колата под уличната лампа до телефонната кабина. Видя го да преминава през лъчите светлина на фаровете. Беше се здрачило по-рано от обикновено и бурята по всяка вероятност щеше да ги изпревари — снегът се натрупваше невероятно бързо дори и за ветровития тексаски анклав. Като реши да свали тежкото палто и да облече пуловера си, за да ѝ бъде по-удобно да шофира, тя пушна радиото с надежда да чуе прогнозата за времето, после излезе от колата, заобиколи до задната врата и я отвори.

Така можеше да слуша радиопредаването от Амарило. Водещият тъкмо възхваляваше колите „Форд“ и предимството да ги купиш от Боб Уилсън.

... при Боб Уилсън, по всяко време, навсякъде, на ниски цени...

Свали палтото, измъкна от куфара светлокафявия си пуловер от ангорска вълна и погледна към картата, която се подаваше от брезентовата торба. Самата тя не носеше карта в себе си и не беше много наясно как да излезе отново на главното шосе, а и освен това не знаеше дали не отклонява много пътника си от неговото направление. Може би той щеше да предпочете да хване друга кола на автостоп. Реши да погледне картата. Хвърли поглед към телефонната кабина — искаше да вдигне картата и да поиска разрешение, но мъжът беше с гръб към нея и както изглеждаше, говореше по телефона. Джули реши, че най-вероятно той няма да има нищо напротив, разгърна напечатания лист с указания и разтвори картата върху вратата на колата, като придържаше краищата, за да не позволи на вятъра да я изтръгне от ръцете ѝ. Нужна ѝ беше цяла минута, за да осъзнае, че картата не е на Тексас, а на Колорадо. Объркана, зачете напечатаните инструкции към картата: „Като отминеш град Стентън, точно след четиридесет и два километра ще стигнеш до неотбелязан на картата кръстопът. След него, на петнадесет метра по главното шосе, отдясно, потърси тесен

черен път, който продължава навътре в гората. Къщата е в края на този път и не се вижда от главното шосе, нито от планинските склонове.“

Зяпна от почуда. Той трябваше да стигне не до тексаски град, за да си търси работа, а до някаква хижа в Колорадо.

По радиото водещият свърши с рекламите и започна:

Ще съобщим последните новини за приближаващата снежна буря, но първо най-новото от полицейското управление...

Тя почти не слушаше. Беше се втренчила във високия мъж на телефона и отново почувства онова необяснимо безпокойство, причината за което ѝ се изплъзваше... той ѝ напомняше смътно на някого. Все още беше с гръб към нея, но беше свалил слънчевите очила и сега ги държеше в ръката си. Сякаш почувствал погледа ѝ, той обърна глава към нея. Очите му се спряха на разтворената в ръцете ѝ карта в момента, в който Джули за пръв път видя ясно лицето му под ярката светлина, без прикритието на слънчевите очила.

Приблизително в 16.00 часа следобед — дочу тя гласа от радиото — затворническите власти откриха, че в Амарило е избягал осъденият за убийство Закари Бенедикт, докато...

Джули гледаше втренчено суровото му лице с остри черти.

И го разпозна.

— Не! — изкрещя, когато той пусна слушалката и хукна към нея. Тя се втурна към шофьорското място в колата, дръпна силно вратата и натисна копчето, за да заключи неговата врата. Зак я изпревари, отвори вратата и я сграбчи за ръката. Джули се бореше отчаяно, като накрая успя да освободи ръката си и да се измъкне настрани пред отворената врата. Падна на земята странично, изправи се бързо и затича. Краката ѝ се плъзгаха по снега, а тя викаше за помощ, макар да знаеше, че

наоколо няма кой да я чуе. Преди да направи и пет крачки, той я хвана, издърпа я и я приклеци върху вратата на колата.

— Стой мирно и млъкни!

— Вземи колата! — изкрещя Джули. — Вземи я и ме остави тук!

Без да ѝ обърне внимание, той погледна през рамо към картата на Колорадо, която вятърът беше отвял до ръждясалия контейнер за смет. Като на забавен кадър тя го видя да измъква от джоба си някакъв лъскав, черен предмет и да го насочва към нея. След това пристъпи заднешком към картата и я вдигна. Пистолет. Господи, той държи пистолет!

Тялото ѝ трепереше неудържимо и тя отчаяно отказваше да повярва на гласа от радиото, който със закъснение повтори новината в края на бюлетина.

Не е изключено Бенедикт да е въоръжен и опасен. Ако бъде забелязан, моля незабавно да бъде съобщено местонахождението му в полицейския участък в Амарило. Гражданите не трябва да правят опити да се доближават до него. Вторият избягал затворник Доминик Сандини е вече задържан и откаран в ареста...

Коленете ѝ се подкосиха, докато го гледаше как приближава към нея с пистолет в едната ръка и с картата и указанията в другата. Той пъкна пистолета в джоба си, но ръката му остана върху него.

— Влизай в колата! — нареди ѝ.

Джули хвърли поглед през лявото си рамо към приближаващия ги пикап и трескаво прецени незначителния си шанс да изпревари куршума. Ако пък случайно успееше, трудно щеше да привлече вниманието на шофьора, преди Закари Бенедикт да я застреля.

— Не се опитвай! — предупреди я той. Сърцето ѝ лудо биеше. Погледна пикапа, който зави наляво, но се подчини. Не тук, не точно сега. Инстинктът ѝ показваше, че този страничен път е твърде пуст. Единственото, което можеше да постигне, беше той да я убие.

— Тръгвай!

Хвана ръката ѝ и я помъкна към отворената от страната на шофьора врата. Забулена от падащия здрач, от снега и зимната вечер,

Джули Матисън вървеше до убиец, който я заплашваше с пистолет. Изпитваше смразяващото чувство, че и двамата изпълняват сцена от един от филмите му — сцената, в която убиват заложника.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че с мъка напипа ключовете на таблото и когато се опита да запали колата, едва не задави двигателя. Беглецът я наблюдаваше хладно.

— Тръгвай! — отсече той, когато двигателят запали.

Джули успя да обърне колата и да я закара до края на паркинга, но пред главния път спря.

— Казах да тръгваш!

— Накъде? — извика тя. Мразеше плахия си, умолителен глас и едва понасяше животното до нея, задето я караше да изпитва този необуздан ужас.

— Обратно, откъдето дойдохме!

— О-б-б-братно?!

— Добре ме чу.

В пиковия час по заснеженото шосе между двата щата колоната от коли едва се влачеше. Напрежението и тишината в колата бяха непоносими. Джули се мъчеше да се успокои и да открие някакъв начин за бягство. Протегна разтрепераната си ръка, за да смени радиостанцията — очакваше да ѝ заповяда обратното. Той не каза нищо и тя завъртя копчето, после чу гласа на въодушевения диджей да представя следващата кънтри песен.

Джули погледна настрани към хората в другите автомобили, които се прибираха вкъщи след дългия ден. Мъжът в джипа до нейната кола слушаше същата радиостанция и пръстите му потропваха върху кормилото в такт с мелодията. Той погледна към нея, видя, че и тя го гледа, и учтиво кимна за поздрав, после се обърна напред. Знаеше, че той не вижда нищо необикновено. Всичко му изглеждаше напълно нормално. Дори и да стоеше в блейзъра вместо нея пак щеше да му се вижда нормално.

Зак забеляза, че тя постоянно поглежда към ръба на шосето. Чувстваше растящата ѝ паника и знаеше, че страхът ще я накара всеки момент да се реши на нещо отчаяно.

— Отпусни се! — нареди ѝ.

Страхът ѝ внезапно достигна предела си и ужасът ѝ трескаво отстъпи място на гнева.

— Да се отпусна?! — избухна тя с треперещ глас и рязко извърна глава към него, като го изгледа гневно. — Как, за Бога, очакваш от мен да се успокоя, докато ти седиш с насочен към мен пистолет?

Зак осъзна, че тя има право. И преди да предприеме нещо, което може да доведе до залавянето му, той реши, че и за двамата ще бъде по-добре, ако ѝ помогне да се успокои.

— Просто стой спокойно — посъветва я.

Джули гледаше право напред. Колите в колоната се поразредиха, набраха скорост и тя се замисли за възможността да блъсне блейзъра в колите около нея, с цел да предизвика верижна катастрофа. Подобно действие можеше да доведе до намесата на полицията. А това щеше да бъде много добре.

Но тя и другите невинни пътници щяха да бъдат застрашени от Закари Бенедикт.

Чудеше се дали пистолетът му е зареден с пълен пълнител от девет куршума и дали в края на краищата ще убие беззащитни хора, когато той каза със спокоен, снизходителен глас — глас, с който възрастните успокояват истерични деца:

— Нищо няма да ти се случи, Джули. Ако правиш каквото ти кажа, всичко ще бъде наред. Трябва да стигна до границата на щата, ти имаш кола — толкова е просто, всичко, което искам от теб, е да шофираш и да не привличаш ничие внимание. Освен, разбира се, ако колата не е толкова ценна за теб, че да си готова да рискуваш живота си, за да ме изкараш от нея. Ако някое ченге ни познае, ще последва стрелба и ти ще си в центъра ѝ, така че бъди добро момиче и се успокой.

— Ако искаш да се успокоя — възрази Джули, — дай ми този пистолет и ще го направя. И още нещо — гневно продължи. — Не се отнасяй с мен като с дете и не ме наричай Джули. Бях госпожица Матисън за теб, докато още мислех, че си добър, учтив човек, който се нуждае от работа, и който си е купил тези проклети джинси, за да направи добро впечатление на работодателя си. Ако не бяха тези проклети джинси, никога нямаше да се забъркам в това.

За неин ужас сълзите опариха очите ѝ и тя му хвърли презрителен поглед. После се втренчи в пътя пред себе си.

Зак вдигна вежди и я изгледа невъзмутимо, но беше изумен от смелостта ѝ. Той обърна глава и се загледа в колоната от коли, които си проправяха път сред гъстия снеговалеж. Преди няколко часа този сняг му изглеждаше като проклятие, но в действителност той беше отклонил вниманието на полицията, която трябваше първо да се справи със закъсалите превозни средства, преди да се заеме с издирването му. И не на последно място, помисли си, имаше късмет, че попадна не на някоя малка кола под наем, а на стабилния четирискоростен блейзър, който лесно се управляваше в снега и нямаше опасност да закъса дори по запустелия път, водещ към планините на Колорадо. Благодарение на Джули Матисън щеше да стигне до хижата. Всъщност на госпожица Матисън, поправи се той и се отпусна на седалката. Обаче имаше нещо в съобщението за бягството му, което го разтревожи — то бе, че Доминик Сандини е „вторият избягал затворник“, който е „задържан и откаран в ареста“. Ако италианецът се е придържал към плана, Хадли със сигурност щеше да разтръби на пресата, че неговите довереници са му предани, вместо да се отнася със Сандини като към задържан избягал затворник.

Зак си каза, че вероятно има грешка относно Доминик, и вместо да мисли за това, реши да насочи вниманието си към разгневената млада учителка до него. Въпреки че ужасно се нуждаеше от нея и от колата ѝ, тя все пак объркваше плановете му. Сигурно знаеше, че той отива в Колорадо, а и нещо повече — вероятно беше видяла достатъчно от картата и указанията, за да може да опише на полицията точното местонахождение на убежището му. Ако я оставеше на границата между Тексас и Оклахома, тя можеше да уведоми властите. Снимката му вече се излъчваше по телевизионните екрани из цялата страна, така че не можеше да се надява да наеме кола, без да го разпознаят. Още повече, че той искаше полицията да си мисли, че е стигнал до Детройт със самолет и оттам се е прехвърлил в Канада.

Джули Матисън беше като Божия помощ и едновременно като катастрофална пречка за плановете му. Вместо да проклена съдбата, че го събра с нея, или ужасната заплаха за свободата му в нейно лице, Зак реши да остави този проблем на провидението и да направи опит да успокои и себе си, и нея. Пресегна се за термоса с кафе, като си

мислеше за последните ѝ думи. Темата изглеждаше подходяща за разговор. Затова попита учтиво:

— Какво им има на джинсите ми?

Тя го погледна объркано.

— Моля?

— Спомена нещо, че „проклетите ми джинси“ са единствената причина да ме качиш — обясни той, докато пълнеше чашата на термоса с кафе. — Какво им е на джинсите ми?

Джули потисна истеричния си смях. Тя се страхуваше за живота си, а той очакваше да чуе мнението ѝ за модата.

— Какво искаше да кажеш? — настоятелно повтори мъжът.

Тъкмо щеше да му отвърне ядосано, когато две неща и хрумнаха едновременно. Първо, че беше лудост да настройва срещу себе си въоръжен мъж и второ, че ако може да го накара да отслаби бдителността си, докато водят банален разговор, шарфовете ѝ да избяга или поне да се измъкне жива от всичко това, значително се увеличаваха. Тя направи опит да му отвърне учтиво и спокойно. Пое дълбоко дъх и каза, без да откъсва поглед от пътя:

— Забелязах, че джинсите ти са нови.

— Какво общо има това с решението ти да ме качиш?

— Тъй като беше без кола и от думите ти разбрах, че си без работа, предположих, че имаш сериозни финансови затруднения. После ти каза, че се надяваш на новата работа, и аз забелязах ръба по джинсите ти... — изведнъж осъзна с отвращение, че той не е беден човек, за каквто го прие, а филмова звезда, мултимилионер.

— И после? — попита я леко объркан.

— Стигнах до съответното заключение, за Бога! Мислех си — купил си е нови джинси, за да направи добро впечатление на шефа си, и си представих колко надежди си възлагал на тях и колко са били важни за теб, когато си ги купувал от магазина. И аз... аз не можах да понеса мисълта, че надеждите ти ще рухнат, ако не те кача в колата си. Никога през живота си не съм качвала човек на автостоп, но не можах да понеса мисълта, че ще пропуснеш шанса си.

Зак беше не само изумен, но и развълнуван. Доброта като тази, която предполага някакъв риск или саможертва от нейна страна, му липсваха през всичките години, прекарани в затвора. А и преди това, помисли си той.

— И си представи всичко това само от един ръб на джинсите? Въображението ти си го бива — добави, като поклати язвително глава.

— Да, и очевидно не мога да преценявам добре хората — горчиво отвърна Джули.

Забеляза, че лявата му ръка се извива към нея, и извика сподавено, преди да осъзнае, че той просто ѝ подава чашата с кафе от термоса. Тихо, сякаш ѝ се извиняваше, той каза:

— Смятах, че това ще ти помогне.

— Благодарение на теб няма опасност да заспя на кормилото.

— Пийни малко все пак — нареди ѝ Зак, твърдо решен да разсее страховете ѝ, макар да съзнаваше, че самото му присъствие е причината за тях. — Така... — поколеба се, докато търсеше думи, после добави: — така нещата ще изглеждат по-нормални.

Тя се обърна и го загледа изумена. Изражението ѝ красноречиво показваше, че смята „загрижеността“ му не само възмутителна, а направо налудничава. Мислеше да му го каже, но се въздържа, като си спомни за пистолета в джоба му, и пие чашата с разтреперана ръка. Като отпиваше от кафето, се обърна напред, като се мъчеше да не откъсва очи от пътя.

Зак наблюдаваше издайническото треперене на чашата, докато тя я поднасяше към устните си, и почувства някакво абсурдно желание да се извини, задето така я беше наплашил. „Има прекрасен профил — помисли си, докато гледаше лицето, осветено от светлината на таблото, — малък нос, упорита брадичка и високи скули. Очите ѝ са прекрасни.“ Сети се как хвърляха искри към него преди малко. Поразителни очи. Испита вина и срам, задето използва и плаши това беззащитно момиче, което се опитваше да бъде добра самарянка, и тъй като възнамеряваше да я използва и занапред, се почувства направо като животно. И без това всички смятаха, че е. Трябваше да я успокои по някакъв начин.

Забеляза, че тя не носи венчална халка — значи не беше омъжена. Опита си да си припомни на какви свободни теми разговарят „учтивите хора“ навън и най-сетне каза:

— Харесваш ли си учителската професия?

Тя отново се обърна към него — невероятните ѝ очи се бяха разширили от враждебност.

— Очакваш от мен да разговарям с теб?

— Да! — отвърна рязко той. — Точно това очаквам. Говори.

— Обичам професията си — отвърна Джули с треперещ глас. — Докъде искаш да те закарам? — попита тя, когато подминаха пътния знак, който сочеше, че до границата Между Тексас и Оклахома има тридесет километра.

— До Оклахома — отвърна Зак, като премълча пълната истина.

19

— В Оклахома сме — отбеляза Джули, едва преминали табелата на щата.

Зак я изгледа мрачно.

— Разбрах.

— Е? Къде искаш да те оставя?

— Продължавай!

— Да продължавам?! — ядосано извика тя. — Слушай, нещастен... Няма да те возя чак до Колорадо!

Той получи отговора, който искаше да чуе. Тя знаеше къде отива.

— Няма да те закарам! — неуверено изрече Джули, без да усеща, че вече е предопределила съдбата си. — Не мога!

Зак въздъхна — явно тя щеше да се бори.

— Можеш, госпожице Матисън. И ще го направиш.

Невъзмутимото му спокойствие беше капката, която преля чашата на търпението ѝ.

— Върви по дяволите! — изкрещя Джули и рязко изви кормилото надясно.

Колата поднесе към банкетата и спря, когато тя удари спирачката.

— Моля те! Вземи колата! Вземи я и ме остави тук! Няма да кажа на никого, че съм те виждала, нито накъде отиваш. Кълна се! Няма да кажа на никого!

Той потисна яда си и се опита да я успокои, като се пошегува.

— По филмите, хората винаги обещават същото — отбеляза и хвърли поглед към преминаващите по шосето коли. — Винаги съм смятал, че това обещание звучи доста глупаво.

— Това не е кино.

— Но все пак си съгласна, че обещанието е абсурдно — възрази ѝ с лека усмивка. — Знаеш, че е така. Приеми го, Джули, не очакваш от мен да повярвам — меко продължи той, — че ще оставиш да ми се размине. Аз те отвлякох, ще открадна колата ти и ти ще си ми толкова

благодарна, че ще удържиш някакво обещание към мен, дадено при това изцяло по принуда. Не ти ли звучи налудничаво?

— Очакваш да разисквам с теб философски проблеми, когато животът ми виси на косъм! — избухна тя.

— Разбирам страха ти, но животът ти не виси на косъм, освен ако не направиш нещо, което да го застраши. Дотогава си в пълна безопасност.

Може би от изтощение или от тихия му настойчив глас, или от това, че не откъсваше очи от нейните, но когато Джули се взря в лицето му, откри, че почти му вярва.

— Не искам да пострадаш — продължи той. — И няма да те нараня, ако не се опиташ да привлечеш нечие внимание или да предупредиш полицията...

— При което — прекъсна го с горчивина — ще ми пръснеш мозъка с пистолета. Много успокояващо, господин Бенедикт. Благодаря ви.

— Ако ченгетата ме хванат, ще трябва да ме убият, защото няма да се предам. Като се има предвид войнственият нрав на повечето от тях, има голяма вероятност да ранят или да убият и теб в престрелката. Аз не искам това да се случи. Можеш ли да го проумееш?

Ядосана, че думите на загриженост — твърде вероятно неискрена — изречени от един убиец, все пак успяват да я убедят, тя откъсна очи от неговите и отново се обърна напред.

— Наистина ли се опитваш да ме убедиш, че си сър Галахар, а не извратено чудовище?

— Очевидно, няма да мога — отвърна ѝ с раздражение.

Тя не го погледна повече и той въздъхна нетърпеливо, като каза остро:

— Престани да се цупиш и тръгвай. Трябва да намеря телефон.

Гласът му охладня и в същия момент Джули проумя глупавата си грешка. Как можа да пренебрегне опита му да завърже „приятелство“ с нея и да го настрои срещу себе си! Вероятно трябваше, осъзна със закъснение тя, да го заблуди, че се е примирила с факта, че продължава с него. Внимателно започна да обмисля начините да се измъкне от опасното положение. Трябваше да намери начин да осуети плановите му и да се измъкне. Това беше не само необходимост, но и явно предизвикателство за нея. За да го постигне, знаеше, че трябва да бъде

твърда и да овладее страха и гнева си. Все пак тя не беше никакво си наивно, капризно, отгледано на топло вкъщи цвете. Първите единадесет години от живота си беше обикаляла по улиците на Чикаго и се беше справила доста добре. Като прехапа долната си устна, Джули реши да погледне на собственото си положение като на сюжет от криминалетата, които обичаше да чете. Винаги беше смятала, че героините в тези романи се държат ужасно глупаво — точно като нея — като настройват похитителите срещу себе си. Умната героиня би направила точно обратното. Така че трябваше да бъде неискрена и да накара Бенедикт да отслаби бдителността си. Ако успееше, шарфовете ѝ да избяга, а него да го върнат обратно в затвора, където му е мястото, неимоверно се увеличаваха. Трябваше да се престори, че този кошмар вече ѝ се струва като приключение, може би дори щеше да успее да се престори, че е на негова страна. Това изискваше изключителни артистични способности, но тя беше склонна да опита.

Въпреки съмненията си, че ще успее, Джули ненадейно почувства спокойствие. Обхвана я твърда решителност, която прогони страховете и обърканите ѝ мисли. Изчака малко, за да не изглежда, че се предава твърде бързо, което от своя страна би събудило подозренията му, после пое дълбоко дъх и каза с известно разкаяние:

— Господин Бенедикт! Разбирам добре, че не искаш да пострадам. Не исках да те обидя. Просто се страхувах, това е всичко.

— А сега не се ли страхуваш? — язвително попита той.

— Да, разбира се — побърза да го увери. — Но не толкова много — това имах предвид.

— Мога ли да попитам на какво се дължи тази внезапна промяна? За какво си мислеше преди малко?

— За една книга — отвърна тя, тъй като темата ѝ се стори безопасна. — Криминален роман.

— Който си чела? Или, който мислиш да напишеш?

— Винаги съм мечтала да напиша някой ден криминале — светкавично импровизира тя. — И ми хрумна, че при създаването се положение мога да получа информация от първоизточника.

— Аха, разбирам.

Стрелна го с поглед и остана изненадана от топлотата на усмивката му. „Този дявол може да очарова и змия“ помисли си, като

си спомни тази усмивка от времето, когато тя се появяваше на филмовите екрани и влудяваше жените.

— Ти си изключително смела млада жена, Джули.

— В действителност аз съм най-голямата страхливка на света, господин...

— Името ми е Зак — прекъсна я той и по нетърпеливия му тон долови, че подозренията му се възвръщат.

— Зак — бързо се съгласи тя. — Всъщност прав си. По-добре да си говорим на малките имена, след като очевидно ще бъдем заедно за...

— За известно време — уклончиво отговори той.

— За известно време — съгласи се тя. Опитваше се да говори любезно. — Вероятно достатъчно дълго, за да имаш време да ми помогнеш в събирането на предварителните сведения — поколеба се, като се чудеше какво точно да го попита. — Ще ми разкажеш ли, всъщност ако искаш... за това как е в затвора в действителност. Това ще ми помогне за книгата.

— Мислиш ли?

Тези непрестанни едва доловими промени в тона му я плашеха до смърт. Не познаваше до този момент мъж или жена, чийто глас да изразява толкова много с почти незабележима промяна — от учтив се превръщаше във весел, после ставаше леденостуден и заплашителен.

В отговор на въпроса му Джули енергично закива с глава. Опитваше се да говори уверено и убедително.

— Да, напълно. Чувала съм, че в затворите има доста невинни хора. Ти невинен ли си?

— Всеки затворник твърди, че е невинен.

— А ти? — настоя тя — искаше й се да отвърне, че е невинен, за да му каже, че му вярва.

— Комисията отсъди, че съм виновен.

— Комисията може да сгреша.

— Дванадесет честни и почтени граждани — отвърна той с омраза — решиха, че съм виновен.

— Сигурна съм, че са се опитвали да съдят обективно.

— Глупости!

Беше толкова разгневен, че Джули стисна кормилото с двете ръце.

— Осъдиха ме, защото имах пари и слава. Гледах лицата им по време на процеса. Колкото по-разпалено прокурорът говореше за привилегиите и аморалния живот в Холивуд, толкова повече съдебните заседатели желяеха главата ми. Всичките лицемерни, „благочестиви“ заседатели знаеха, че има „основателно съмнение“ във вината ми за това убийство, и затова не поискаха смъртно наказание. Всички са гледали Пери Мейсън твърде много — мислеха си, че ако не съм го извършил аз, трябва да докажа кой го е извършил.

Младата жена почувства, че дланите ѝ се изпотяват. Сега разбираше, че се налага да го убеди в доверието си.

— Но ти не си виновен, нали? Просто не си успял да докажеш кой е убил съпругата ти, нали? — Тя упорстваше, но гласът ѝ трепереше.

— Какво значение има? — сопна ѝ се.

— З-з-за мен има.

Зак я изгледа студено, без да отговори, но след малко тонът му внезапно се промени — изрече с мек, покоряващ глас:

— Ако наистина има значение за теб, не съм я убил.

Разбираше, че я лъже, но побърза да го увери:

— Вярвам ти. Щом си невинен, имаш право да се опиташ да избягаш.

Той не отговори и настъпи неловко, продължително мълчание. Джули усещаше пронизващия му поглед. След малко той рязко изрече:

— Пътният знак посочва, че наблизо има телефонна кабина. Спри, като я видиш.

— Добре.

Кабината беше встрани от пътя и тя отклони колата в отбивката. Погледна във външното огледало за обратно виждане с надеждата, че ще забележи камион или друг автомобил, но по заснежения път нямаше движение. Гласът му я накара да обърне рязко глава, точно когато той измъкна ключовете ѝ от таблото.

— Надявам се — гласът му отново беше язвителен, — няма да си помислиш, че изпитвам съмнения относно твоята увереност, че съм невинен, и относно радостта ти, че съм избягал. Вземам ключовете от колата просто защото съм много предпазлив човек.

Джули успя да го погледне в очите.

— Не те обвинявам.

Зак се усмихна леко, но не измъкна ръка от джоба с пистолета — за да ѝ напомня за опасността — и остави своята врата отворена. Несъмнено искаше да я наблюдава какво прави, докато говори по телефона. Безсилна да надбяга него или куршума от пистолета му, точно сега Джули нямаше шанс да се измъкне, но можеше да се подготви за това за в бъдеще. Когато той пристъпи в снега, тя го запита колкото можа по-смирено:

— Имаш ли нещо напротив да извадя химикал и хартия от чантата си. Ще си вода бележки, докато свършиш разговора — Джули предпазливо посегна към чантата си на задната седалка и отбеляза: — Писането успокоява нервите ми. Ако искаш, можеш да претърсиш чантата ми, ще се увериш, че не разполагам с резервни ключове и оръжие.

За да му го докаже, отвори чантата и му я подаде. Той хвърли нетърпелив поглед към нея, което ѝ подсказа, че не вярва много на историята с писането на книга.

— Добре — каза, като ѝ върна чантата.

Когато Зак се обърна, Джули извади малък бележник и химикал, и бързо надраска една и съща бележка на три места: „Повикайте полиция. Отвлечена съм.“

С крайчеца на окото си виждаше, че и той я наблюдава. Почака, докато Зак се обърне настрани, после скъса трите листа от бележника, прегъна ги на две и ги натъпка във външния джоб на чантата си, за да са ѝ под ръка. После отново отвори бележника и се втренчи в него, докато трескаво обмисляше как да привлече вниманието на някого, който да ѝ помогне. Хрумна ѝ нещо. Погледна крадешком към Зак, за да се увери, че не я следи, после бързо измъкна една от бележките в чантата и я сгъна под формата на десетдоларова банкнота. Имаше план, вече беше пристъпила към изпълнението му и мисълта, че до известна степен може да контролира бъдещето си, прогони страха и паниката ѝ. Донякъде обзелото я спокойствие идваше от инстинктивното ѝ, но твърдо убеждение, че поне нещо от казаното от Закари Бенедикт беше вярно — той не искаше тя да пострада. Което означаваше, че няма да я застреля хладнокръвно. В действителност беше сигурна, че ако сега направи опит за бягство, той ще я преследва, но няма да я застреля. И тъй като точно сега коли не идваха, сметна за безсмислено да рискува. Не и когато той можеше да я настигне. Засега

беше по-добре да се прави, че му съдейства, и доколкото е възможно, да приспи бдителността му. Закари Бенедикт може и да е престъпник, но и тя не е наивна, лесна за сплашване страхливка, каквато се показваше досега. Преди време хитростта ѝ помагаше да се препитава. И докато той с бил задоволен от всичко филмов идол, Джули бе обикаляла улиците, крала и лъгала, за да оцелее! Разтвори бележника и нахвърли набързо няколко сладникави забележки за похитителя си, в случай че иска да види какво е написала. Като свърши, тя препрочете текста. Беше абсурден:

Закари Бенедикт е избягал от затвора, защото е бил осъден несправедливо от предубедена комисия. Той е интелигентен, вежлив, добър човек. Но жертва на обстоятелствата. Аз му вярвам.

Този коментар, констатира тя, е най-лошото художествено произведение, писано някога. Беше толкова погълната от мислите си, че за момент ужасът отново я обхвана, когато видя, че той е приключил разговора си и се качва в колата. Бързо затвори бележника, пъкна го в чантата и вежливо запита:

— Намери ли човека, който ти трябва?

Той присви очи — пронизващият му поглед я изпълни с тревожното чувство, че преиграва с „приятелското“ отношение към него.

— Не успях. Все още е там, но не е в стаята си. След половин час ще опитам отново.

Зак се пресегна за чантата и извади бележника ѝ.

— Просто предпазливост — язвително отбеляза той и отвори бележника. — Нали разбираш?

— Разбирам — заяви тя. — Е? — Престорено невинните ѝ очи се отвориха широко. — Какво ще кажеш?

Той затвори бележника и го пъкна обратно в чантата.

— Мисля, че ако действително вярваш в това, си твърде наивна за този свят.

— Много съм наивна — увери го Джули, като запали колата и излезе отново на главното шосе. Ако наистина я мислеше за наивна и

глупава, това беше чудесно.

Следващите два часа пътуваха в мълчание. Джули наблюдаваше пътя с надежда да съзре необходимия пътен знак и да приведе плана си в действие. И когато го видя, сърцето ѝ се разтуптя.

— Знам, че не искаш да спираме, но аз умирам от глад — предпазливо каза тя. — Табелата показва, че наблизо има заведение на „Макдоналдс“. Можем да си вземем нещо от гишетото, което обслужва преминаващи коли — той погледна часовника си и поклати отрицателно глава, така че тя побърза да обясни: — Трябва да ям нещо на всеки два часа, защото имам... — Запъна се за част от секундата, докато търсеше медицинския термин за болестта, от която не боледуваше. — ... хипогликемия. Съжалявам много, но ако не хапна нещо, ще ми прилошее, може да припадна и...

— Добре, ще спрем.

Джули отби в полегатата пресечка — златистите сводове на сградата вече се виждаха. От двете страни на заведението имаше два открити паркинга, а по-нататък и детска площадка.

— Спираме тъкмо навреме — каза, — така ми се вие свят, че скоро няма да мога да шофирам.

Въпреки снега на паркинга имаше няколко коли. Забеляза, че в заведението има няколко семейства. Като последва указанията върху табелата, тя заобиколи ресторанта, за да стигне до гишетото, което обслужваше преминаващите коли, и спря до микрофона.

— Какво ще искаш? — обърна се към Зак.

Той почувства, че устата му се пълни със слюнка само при мисълта за най-обикновен чийзбургер с пържени картофи. Каза си, че това е така, защото е свободен. На свобода въздухът беше по-свеж, а храната — по-вкусна. Но свободата го правеше неспокоен и подозрителен, защото имаше нещо в прекалено ведрлата усмивка на пленницата му. Тя го гледаше с огромните си сини очи и с мила усмивка, но май твърде бързо промени отношението си към него. От

ужасена пленница се беше превърнала в разярена зложница, а сега пък играеше ролята на любезна помощница.

Джули повтори поръчката в микрофона — два чийзбургера, две порции пържени картофи, две кока-коли.

— Пет долара и девет цента — каза гласът от микрофона. — Моля, докарайте колата до първо гише.

Спря до първо гише и го видя, че бръкна в джоба си за пари. Поклати глава и се пресегна за чантата си.

— Аз ще платя — рече. — Ще те почерпя. Настоявам.

Той измъкна ръка от джоба си след кратко колебание, но повдигна озадачено тъмните си вежди.

— Много спортменско от твоя страна.

— Такава съм си — добра. Всички го казват — говореше нехайно, докато изваждаше сгънатата десетдоларова банкнота, в която беше посланието ѝ. Неспособна да срещне отново влудяващия му поглед, бързо се обърна настрани и насочи вниманието си към отегченото момиче на гишето, което я чакаше да плати. На висящата табелка на гърдите му беше написано името му — Тифани.

— Пет долара и девет цента — каза.

Джули подаде десетдоларовата банкнота и настойчиво се загледа в касиерката. Животът ѝ зависеше от това отегчено момиче с къдрава, вързана на опашка коса. Като на забавен кадър гледаше как Тифани разгъва банкнотата от десет долара... малката бележка се изплъзва и пада на земята... Тя се навежда, за да я вдигне, като пуква балончето на дъвката си... изправя се... поглежда към Джули...

— Ваше ли е това? — попита с бележката в ръка, като надникна пред прозореца на колата, но не я прочете.

— Не знам... — отвърна Джули.

Искаше да накара момичето да я прочете.

— Може и да е моя. Какво пише на нея... — в следващия момент едва сподави вика си, тъй като ръката на Закари Бенедикт сграбчи нейната, а дулото на пистолета се вряза в ребрата ѝ.

— Всичко е наред, Тифани — спокойно каза той, като се наведе през спътницата си с протегната ръка. — Бележката е моя. Просто една шега.

Касиерката погледна бележката, но беше невъзможно да се разбере дали е успяла да я прочете, преди да протегне ръка, за да я

върне.

— Заповядайте, господине — каза, наведе се и му я подаде.

Джули стисна зъби, тъй като Закари Бенедикт се усмихна с благодарност на момичето — неискрена, разбира се — и Тифани се изчерви от удоволствие, докато пресмяташе рестото от десетдоларовата банкнота.

— Заповядайте. Това е поръчката ви — каза.

Пленницата механично пое белите торбички с храната и напитките. Лицето ѝ изразяваше уплаха и безмълвна молба към момичето. Тя подаде торбичките на Бенедикт, но не посмя да го погледне в очите. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва не изпусна кока-колите. Когато колата се отдалечи от гишетото, очакваше някаква реакция от негова страна, но не беше подготвена за гнева му:

— Глупава малка негодница! Искаш да те убия ли? Спри на паркинга! Точно тук! Тя ни наблюдава.

Джули механично се подчини.

— Изяж това! — нареди, като бутна чийзбургера в ръцете ѝ. — И се усмихай, иначе Бог ми е свидетел...

Тя отново се подчини. Дъвчеше, без да усеща вкуса. Напрежението в колата нарасна неимоверно. Това изопна още повече нервите ѝ и тя заговори само за да прекрати мълчанието:

— Мога ли да си взема кока-колата? — попита, като посегна към бялата торбичка в краката ѝ.

Ръката му сграбчи китката ѝ със сила, която заплашваше да пречупи крехките ѝ кости. Преди да успее да се отскубне, той я стисна още по-силно и болезнено. Тя се облегна на седалката, отпусна глава назад, затвори очи и преглътна, като разтриваше изтръпналата си от болка ръка. Допреди малко се самозалъгваше, че той не е хладнокръвен убиец, а по-скоро човек, който е отмъстил за изневяратата на жена си. Защо, отчаяно се питаше, допусна да мисли за него като за човек неспособен да убие своята пленница. Чисто и просто се бе заблудила от това, което беше прочела в списанията за него, от спомените за неизброимите часове, прекарани заедно с братята ѝ, а покъсно и с момчетата, с които излизаше, пред филмовия екран. На единадесет години тя не можеше да проумее какво толкова намират братята ѝ и техните приятели и Закари Бенедикт. След няколко години ѝ стана съвършено ясно. От него се излъчваше сурова красота,

недостижимост, сексапил, арогантност, остроумие, необузданост. По време на шумния му съдебен процес Джули беше във Франция и не знаеше нищо от мръсните подробности, нищо конкретно, което да засенчи онзи прекрасен образ от екраните, който ѝ изглеждаше толкова действителен. Затова когато ѝ каза, че е невинен, тя му повярва. Вероятно искаше да докаже невинността си, а това оправдаваше бягството му. По някаква необяснима причина тя все още допускаше тази възможност и това ѝ помагаше да овладее страха си, но не отслаби отчаяното и желание да избяга от него. Дори и да не беше извършил престъплението, за което беше изпратен в затвора, това не означаваше, че няма да убие, за да не бъде върнат пак там. Освен това съществуваше едно „ако беше невинен“ — по-скоро „ако“ и твърде вероятно „невинен“.

Подскочи от уплаха, когато торбичката на пода до нея издрънча.

— Дръж! — отсече той, като тикна бутилката към нея. Без да го погледне, Джули протегна ръка и я пое. Едва сега осъзна, че единственият шанс да избяга, без някой да бъде наранен или убит, беше да го накара да я остави навън, докато той е в колата. По-добре, отколкото да увърта и да се опитва да осуети бягството му. Това означаваше, че тя трябва да е вън от колата и пред очите на много хора. Беше осутил първия ѝ опит за бягство и той знаеше, че в момента е твърде отчаяна, за да направи втори. Когато опита отново, всичко трябва да е наред. Знаеше, че вероятно трети шанс изобщо няма да има. Поне вече не се налагаше да разиграва тази отвратителна пародия, че е на негова страна. — Да тръгваме! — нареди той.

След четвърт час пак ѝ заповяда да спре до крайпътен телефон и отново се обади. Не беше изрекъл нито дума, освен нареждането да спре колата. Когато той се върна, Джули го изгледа надменно, кимна към телефонната кабина и рече:

— Лоши новини, надявам се?

Зак прикри усмивката си — тя твърдо и упорито продължаваше да му се противопоставя. Красивото ѝ лице издаваше смела решителност и проникателен ум, а това го караше да бъде нащрек. Той само вдигна рамене. Мълчанието я изнервяше — вече го беше забелязал.

— Потеглай! — каза ѝ. После се облегна назад и протегна крака, като наблюдаваше нежните ѝ пръсти върху кормилото.

Само след няколко часа един мъж, който приличаше на Зак, щеше да тръгне от Детройт към Канада през Уиндзорския тунел. На границата щеше да направи всичко възможно да привлече вниманието на митническите власти, за да го запомнят добре. След ден-два, когато не успеяха да заловят беглеца, същите тези митничари щяха да уведомят властите в Съединените щати, че по всяка вероятност избягалият престъпник е пресякъл канадската граница. През следващата седмица Канада щеше да се превърне в център на неговото издирване, а Зак щеше да се заеме с останалата част от плана си. Засега до една седмица, както изглежда, нямаше какво да прави, освен да почива и да се радва на свободата си. Това му се струваше прекрасно и вероятно щеше да върне доброжелателността му към целия свят, ако не беше немирната му заложница. В момента например тя караше твърде бавно И от време на време го поглеждаше сърдито.

— Нещо не е ли наред? — рязко попита той.

— Искам да отида до тоалетна.

— По-късно!

— Но... — погледна я и Джули разбра, че е безсмислено да спори.

Час по-късно прекосиха границата на Колорадо и за пръв път от часове насам той проговори:

— Има един паркинг за камиони. Завий, когато видиш пресечката, и ако всичко е наред, ще спрем там.

Паркингът се оказа твърде оживен и измина още половин час, докато открият една бензиностанция, която беше сравнително пуста. Зак можеше да плати направо на служителя в кабината между помпите, без да се налага да влиза вътре, а и освен това тоалетните се намираха извън сградата.

— Хайде — каза ѝ.

Когато Джули слезе от колата и тръгна към тоалетната, той я предупреди:

— И по-спокойно!

Хвана ръката ѝ, като че я подкрепяше, за да не се подхлъзне. Снегът скриптеше под краката им. Когато стигнаха тоалетната, той се пресегна и отвори вратата.

— Възнамеряваш да влезеш вътре с мен? — избухна тя.

Без да ѝ обърне внимание, огледа малката, облицована с плочки тоалетна. Проверява дали има прозорец, предположи тя. После Зак пусна ръката ѝ.

— По-бързо. И не върши глупости, Джули.

— Какви например? Да се обеся с тоалетна хартия? Махни се оттук, да те вземат дяволите!

Дръпна ръката си и влезе вътре. Когато затваряше вратата, ѝ хрумна да се заключи отвътре. Джули завъртя ключалката и блъсна вратата с рамо. Вратата обаче не се заключи и тя изпита противното чувство, че от другата страна той държи дръжката, за да осуети намеренията ѝ.

От външната страна Зак завъртя облата дръжка и тя се превъртя в ръката ѝ. В същото време чу гласа му, който потвърди опасенията ѝ:

— Разполагаш с минута и половина, преди да отворя тази врата, Джули.

„Чудесно. На всичкото отгоре е и извратен“ — мислеше си тя. Миеше ръцете си на мивката с леденостудената вода, когато той отвори вратата и съобщи:

— Времето ти свърши.

Вместо да влезе в колата, Зак застана зад гърба ѝ.

— Налей бензин! — нареди ѝ, и когато тя се подчини, той се облегна отстрани на колата, за да я наблюдава.

— Плати за бензина! — заповяда ѝ, когато тя приключи зареждането. Държеше лицето си извърнато настрани заради мъжа в кабината.

Джули понечи да възрази, че не ѝ е дал пари, но в този момент осъзна, че в протегнатата си ръка той държи две двадесетдоларови банкноти. Негодуванието ѝ се увеличи от прозрението, че той едва сдържа усмивката си.

— Явно всичко това започва да те забавлява! — горчиво отбеляза, като грабна парите от ръката му.

Зак погледна скованите ѝ рамене, когато тя се обърна, и си напомни, че би било по-полезно, ако успее да подобри настроението ѝ. Засмя се:

— Напълно си права. Мисля, че всичко това започва да ми харесва.

— Негодник!

Зората вече багреше сивото небе в розово, когато Джули реши, че той най-сетне е заспал. Зак я караше да избягва главните пътища и да се придържа към второстепенните, което правеше шофирането в дълбокия сняг толкова опасно, че тя от дълго време караше със средна скорост петдесет километра в час. На три пъти бяха забавяни от катастрофи по главното шосе. През цялата нощ съобщаваха за бягството му, но колкото повече навлизаха в Колорадо, толкова по-рядко осведомяваха за изчезването му — без съмнение никой не предполагаше, че пътува на север, далеч от главните летища, гари и автогари. Знакът, който отминаха преди километър, посочваше, че наблизо има отбивка — на осем километра отгук, и Джули се молеше, че и тук, както и на предишната отбивка, ще има поне няколко паркирани камиона със заспали в кабините шофьори. Възнамеряваше да се отбие там и като се изравни с паркираните камиони, да удари спирачките, да изскочи от колата и изкрещи за помощ.

Отново го погледна, за да се увери, че спи. Той дишаше спокойно и равномерно. Ръцете му бяха кръстосани върху гърдите, дългите му крака — протегнати, главата му — облежната на страничното стъкло.

Още половин километър оставаше до отбивката, закрыта от борова горичка и поради това незабележима откъм главното шосе, когато тя намали скоростта до петдесет километра и леко изви кормилото, за да е готова да отбие колата от главния път. Като се молеше там да има паркирани камиони, премина между дърветата — не смееше да си поеме дъх. После въздъхна с облекчени — три камиона бяха спрели отпред, встрани на малки постройките, в които се намираха тоалетните, и въпреки че толкова рано призори навън нямаше никого, ѝ се стори, че дочува шум от дизелов двигател. Сърцето ѝ удряше гърдите като механичен чука, а тя едва се сдържаше да изскочи още сега от колата. За да увеличи шансовете си, трябваше да спре точно до камионите. Така можеше да достигне до вратата на един от тях, преди Бенедикт да я хване.

На петнадесет метра от първия камион Джули се увери, че действително е чула шум от мотор, и кракът ѝ предпазливо се насочи към спирачката. Цялото ѝ внимание беше насочено към кабината на

камиона и тя извика сподавено, когато Закари Бенедикт ненадейно се изправи.

— Къде, по дяволите... — започна той, но Джули не му даде възможност да довърши. Удари спирачките и рязко отвори вратата. После скочи в движение от колата и падна върху изровения от колелата, заснежен път. Със замъглени от болката и ужаса очи видя задната гума на блейзъра да преминава на сантиметри от ръката ѝ, преди колата рязко да спре.

— Помощ! — изкрещя и бързо се изправи на колене. Краката ѝ се плъзгаха, докато се опитваше да се измъкне от кишата и снега.

— Помогнете ми!

Изправи се на крака и вече тичаше към кабината на най-близкия камион, когато Закари Бенедикт изскочи от блейзъра, заобиколи го отзад, за да скъси разстоянието, и затича право към нея, като успя да пресече пътя ѝ. Джули смени посоката, за да го избегне.

— Моля ви, помогнете ми! — крещеше тя, докато тичаше направо през снега с намерение да стигне до тоалетните и да се заключи вътре. Вляво от себе си видя, че врата на камиона се отвори и един шофьор пристъп навън. Точно зад себе си чуваше тежките стъпки на Бенедикт по снега.

— Помогнете ми! — извика тя на шофьора и хвърли поглед през рамо тъкмо когато Зак загреба шепа сняг.

Една снежна топка я удари силно по рамото и тя отново изкрещя:

— Спрете го! Той е...

Силният му смях заглуши думите и.

— Престани, Джули! — извика той и в същия момент отново хвърли топка върху нея, сякаш се боричкаха в снега. — Ще събудиш всички!

Като се опитваше да поеме дъх, за да изпищи отново, тя се обърна и се просна в снега под тялото му — ужасяващите ѝ сини очи само на сантиметри от неговите очи, блестящи от ярост, но той се усмихваше, за да заблуди шофьора. Като се задъхваше, Джули рязко изви глава настрана и се опита да извика, но в този момент той размаза шепа сняг върху лицето ѝ. Задавена и ослепяла от снега, чу гневния му шепот, когато я улови за китките и изви ръцете над главата ѝ.

— Ще го убия, ако се приближи! — изсъска през зъби. Ръцете му стиснаха нейните още по-здраво. — По дяволите! Това ли искаш?

Някой да умре заради теб?

Джули изстена и поклати глава, здраво стиснала клепачите — не можеше да го понася, не можеше да понесе мисълта, че е била само на няколко крачки от свободата, че всичко е било напразно — за да свърши ето така, по гръб в снега. Зак трескаво настоя:

— Той се приближава. Целуни ме, и то убедително, или ще го убия!

Устните му се впиха в нейните. Джули отвори широко очи, погледът ѝ търсеше шофьора, който внимателно вървеше към тях, смръщил вежди, докато се опитваше да види лицата им.

— По дяволите, прегърни ме!

Устните му не се откъсваха от нейните, пистолетът в джоба му се заби в стомаха ѝ, но сега ръцете ѝ бяха свободни. Тя можеше да се бори и по всяка вероятност този шофьор с добродушно лице под черната шапка, ще забележи, че нещо не е наред, и ще дойде да ѝ помогне. И ще умре.

Бенедикт ѝ беше заповядал да го прегърне „и то убедително“. Като марионетка Джули вдигна ръце и вяло ги отпусна върху раменете му, но не успя да се насили да направи нещо повече.

Зак усети стиснатите ѝ устни. Чувстваше студеното като камък тяло под своето и предположи, че тя се опитва да събере сили за следващия момент, когато с помощта на шофьорите ще сложи край на кратката свобода и на живота му. С крайчеца на окото си видя, че шофьорът забавя крачка, но все още върви към тях.

Безпомощен, Зак направи последен опит да предотврати неизбежното — долепи устни до ухото ѝ и прошепна нещо, което не беше изричал от години:

— Моля те!

Ръцете му обгърнаха още по-здраво скованото женско тяло и той отново изрече — настоятелно, със стенание, което не успя да потисне.

— Моля те, Джули!

Стори ѝ се, че внезапно целият свят се обръща с главата надолу. Чу как молбата се изтръгва от похитителя ѝ, сякаш се откъсваше от гърдите му, секунда преди устните му да се впият в нейните и той прошепна измъчено:

— Не съм убивал никого. Заклевам се.

Молбата и отчаянието в гласа му и в целувката му се оказаха по-силни от гнева и заплахите. Това я накара да се поколебае и да му повярва.

Замаяна, Джули пожертва себе си, за да спаси шофьора. Водена от желанието да помогне на човека и от нещо напълно необяснимо, тя преглътна сълзите си, плъзна неуверено ръце по раменете на Закари Бенедикт и отговори на целувката му. В същия момент, в който той усети победата си, през тялото му премина тръпка и устните му станаха по-нежни. Джули го остави да разтвори устните ѝ. Ръцете ѝ обвиха врата му и се плъзнаха по меката, гъста коса на тила му. Тя усети учестеното му дишане, когато неуверено отвърна на целувката му, и после внезапно всичко се промени. Той я целуваше настойчиво, ръцете му плъзнаха по раменете ѝ, после ги зарови в мократа ѝ коса и повдигна лицето ѝ по-близо до жадните си, търсеци устни.

Някъде далеч над главата ѝ нечий мъжки глас изрече озадачено:

— Хей, госпожице, имате ли нужда от помощ или не?

Джули го чу и се опита да поклати глава, но устните, впити в нейните, я бяха лишили от способността да говори.

— Предполагам, че не ви трябва помощ — каза провлечено шофьорът и похотливо се захили. — А вие, господине? Имате ли нужда от помощ? Мога да ви отменя за малко там долу...

Зак повдигна глава. Гласът му беше дрезгав и нежен:

— Намерете си друга жена. Тази тук е моя.

Последните му думи бяха прошепнати до устните ѝ. Ръцете му я обгърнаха, целувката му стана по-настойчива, бедрата му притискаха нейните. С безмълвен стон Джули се отдаде на най-горещата, най-настоятелната, най-възбуждащата целувка.

На петнадесетина метра от тях вратата на един от камионите се отвори и някакъв мъжки глас извика:

— Хей, Пийт, какво става там в снега?

— По дяволите, човече, на какво ти прилича? Двама възрастни си играят на деца — бият се със снежни топки и се прегръщат на снега.

— Май ще вземат да направят някое дете, ако не поохладят малко страстите.

Може би този глас или внезапното чувство, че похитителят ѝ започва да се възбужда, върна Джули в реалността. Каквато и да беше

причината, тя го отблъсна и извика:

— Престани! Престани. Той си отиде.

Зак надигна глава и се вгледа в свежата кожа и меките ѝ устни с желание, което трудно успяваше да овладее. Той се огледа наоколо и неохотно се надигна от тялото ѝ. Не разбираше напълно защо тя не предупреди шофьора, но каквито и да бяха причините, не можеше като отплата да се опита да я изнасили. Мълчаливо ѝ подаде ръка, но тя пренебрегна жеста му и сама се изправи.

— Цялата съм мокра — оплака се тя, отбягвайки погледа му, и тръсна косата си. — И покрита със сняг — Зак посегна, за да изтърси снега от нея, но тя се отдръпна и избягна допира му. — Не мисли, че можеш да ме докосваш заради онова, което се случи преди малко — предупреди го, но той беше твърде зает с мислите за възхитителната промяна, настъпила в нея след целувката им — огромните ѝ очи с тъмни мигли блестяха, гладката кожа по високите ѝ скули беше порозовяла. Когато беше смутена и леко възбудена, както в момента, Джули Матисън беше поразителна.

— Позволих ти да ме целунеш само защото осъзнах, че си прав — не е необходимо някой да бъде убит просто защото аз се страхувам. Сега да тръгваме, та това мъчение да приключва по-скоро.

Зак въздъхна.

— Доколкото разбирам от сърдития тон, май че отново сме врагове, госпожице Матисън.

— Със сигурност — отговори тя. — Ще те закарам докъдето искаш без повече номера, но да сме наясно с едно — веднага щом пристигнем, ще ме пуснеш да си тръгна, нали?

— Да — излъга той.

— Тогава да тръгваме.

Зак изтупа снега от ръкавите си и я последва, като наблюдаваше разрошената ѝ от вятъра коса и грациозното полюшване на бедрата ѝ, докато тя наперено крачеше към колата.

С галантност, която не беше проявявал преди целувката и която се стори на Джули абсурдна и дори подозрителна при настоящите обстоятелства, той я придружи до колата, но не се наложи да ѝ отваря вратата — тя си беше отворена. Зак затвори вратата и заобиколи колата отпред до своето място. Но когато седна до нея, тя потръпна и изохка.

— Какво има?

— Ударих си хълбока и крака, когато скочих — отвърна му с горчивина, ядосана на себе си, че всъщност изпита удоволствие от целувката му. — Това достатъчно ли е да предизвика у теб съжаление или разкаяние?

— Да — тихо отвърна той.

Тя отмести очи от лицето му — не можеше, а и не искаше да бъде очарована от него и да повярва на тази лъжа. Той беше осъден за убийство и не биваше да забравя това.

— Гладна съм — каза, защото това беше първото, което ѝ дойде наум. Разбра, че е сгрешила в момента, в който погледът му се спря на устните ѝ.

— Аз също.

Тя гордо вдигна глава и завъртя ключа на таблото. В отговор той тихичко се засмя.

21

— Къде, по дяволите, може да е? — Карл Матисън Вървеше из малката канцелария на брат си в полицейското управление в Кийтън. После спря да се разхожда и погледна намръщено сребрилата значка върху униформената риза на Тед. — Ти си ченге, а тя е изчезнала, така че направи нещо, за Бога.

— Официално се смята за изчезнала едва след двадесет и четири часа — отвърна Тед, но сините му очи изразяваха тревога. — По законен път не мога да направя нищо дотогава и ти много добре го знаеш.

— А ти много добре знаеш, че не е присъщо за Джули да променя внезапно плановете си. А ако това е абсолютно наложително, поне щеше да ни позвъни. Между другото тя знае, че колата ми трябва за утре сутринта.

— Прав си.

Тед бавно пристъпи към прозореца. Когато отново заговори, гласът му беше колеблив, сякаш се страхуваше да изрече на глас мислите си:

— Закари Бенедикт вчера е избягал от Амарило. Бил е на свободен режим и се е измъкнал, след като закарал началника на затвора в града.

— Чух го по новините. Какво общо има това?

— Бенедикт, или поне мъжът, отговарящ на описанието, е видян в ресторант близо до пътя между двата щата.

Карл остави на бюрото рулото хартия, което навиваше, и се втренчи настойчиво в по-малкия си брат.

— Какво искаш да кажеш?

— Бенедикт е забелязан до кола, която изглежда като твоя блейзър. Касиерката от ресторанта мисли, че го е видяла да влиза в блейзъра с една жена, която спряла там за кафе и сандвич — той извърна поглед от прозореца и неохотно повдигна очи, за да срещне погледа на брат си. — Разговарях с касиерката преди пет минути —

неофициално, разбира се. По описанието, което тя ми даде, жената, отпътувала заедно с Бенедикт, изглежда точно като Джули.

— О, Господи!

Чиновничката зад бюрото, която до момента слушаше разговора, едновременно с това попълваше заповед за арестуване и чакаше помощник-шерифа да пристигне с черно-бялата патрулна кола, вдигна очи и прикова поглед на лъскавото червено БМВ със сгъваем покрив. Автомобилът спря на отсрещната страна на улицата до полицейската кола на Тед. От него слезе красива жена на около двадесет и пет години, с руса коса и Рита присви очи, докато те се превърнаха в тесни цепнатини. После се завъртя на стола си и се обърна към двамата мъже.

— Злото никога не идва само — предупреди тя Тед и когато двамата я погледнаха, Рита кимна с глава към прозореца и обясни: — Виж кой е отново в града. Самата принцеса от плът и кръв.

Въпреки, опита си да остане безразличен при вида на бившата си съпруга, на лицето му се появи сурово изражение.

— Сигурно Европа е доста скучно място по това време на годината — отбеляза той, докато дръзкият му поглед се плъзгаше по красивите форми и дългите бедра на блондинката. Тя изчезна в шивашкото ателие от другата страна на площада и чиновничката допълни:

— Чух, че Флоси и Ада Елдридж ще шият булчината й рокля. Коприната, дантелите и всичко останало пристига направо от Париж, със самолета, но госпожица Високомерна искала роклята да бъде ушита от близначките — със закъснение осъзнала, че Тед Матисън може и да не иска да чува подробностите около ексцентричната сватба на бившата си съпруга, жената се върна към работата си и рече: — Съжалявам. Беше доста глупаво от моя страна.

— Не се извинявай. Това изобщо не ме интересува — отвърна той и наистина смяташе така.

Новината, че Кетрин Кохил ще се омъжва отново — този път за петдесетгодишен представител на висшето общество от Далас, на име Спенсър Хейуърд, не го засегна, нито пък успя да го изненада. Той я прочете във вестниците наред с впечатляващото описание на реактивните самолети на Хейуърд, на имението му с двадесет и две

стаи и според слуховете — приятелските му отношения с президента. Нищо от това не успя да предизвика ревност или завист у него.

— Нека отидем да поговорим с мама и татко — каза той, докато навличаше якето си. — Джули трябваше да се върне снощи и те ужасно са разтревожени.

Тъкмо пресякоха улицата, когато вратата на шивашкото ателие се отвори и Кетрин излезе от там. Тя спря на средното стъпало — само един тротоар я делеше от бившия ѝ съпруг. Той ѝ кимна със студена учтивост като на напълно непознат човек и отвори вратата на патрулната си кола. Тя обаче не му позволи да я подмине, пристъпи напред и изрече:

— Тед?

Спря за момент и се усмихна на Карл, после се обърна отново към бившия си съпруг и добави:

— Наистина ли ще си тръгнеш, без да ми кажеш „Здравей“?

— Точно това възнамерявах да направя.

Кетрин пристъпи към него в яркочервения си вълнен костюм, който подчертаваше тънката ѝ талия, и протегна ръка.

— Изглеждаш... добре — завърши малко неуверено, когато Тед пренебрегна подадената му ръка. Тя погледна умолително към Карл. — Ти също изглеждаш добре, Карл. Разбрах, че си се оженил за Сара Уейкфийлд.

В ателието зад нея Ада Елдридж надникна пред процепа между транспарантите, а във фризьорския салон в съседство две от най-опасните градски клюкарки стояха на прозореца с ролки на главите и безочливо ги шпионираха. Търпението му се изчерпа.

— Свърши ли със заученото от книгите за социални взаимоотношения — попита саркастично. — Правиш сцена, ако не си забелязала.

Кетрин хвърли поглед към прозореца на козметичния салон, но въпреки унижението от презрителното му отношение попита:

— Джули ми писа, че си се дипломирал.

Той ѝ обърна гръб и отвори вратата на колата. Тя гордо вдигна глава.

— Ще се омъжвам — за Спенсър Хейуърд. Госпожица Флоси и госпожица Ада шият роклята ми.

— Сигурен съм, че се радват на всякаква работа, дори и когато ти им я предоставяш — каза Тед, докато се качваше в колата.

Хвана вратата, за да му попречи да я затвори.

— Променил си се.

— А ти не си.

— Напротив.

— Кетрин — каза той с тон, който показваше, че разговорът с приключил, — не ме интересува дали си се променила или не.

Затвори вратата, запали двигателя и тръгна, като я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Раменете ѝ се изправиха надменно. Тед се обърна и изгледа намръщено лицата на прозореца на козметичния салон. Ако не я презираше толкова силно, щеше да се удиви на самообладанието ѝ при такова публично унижение, но не чувстваше възхищение, нито пък ревност при мисълта, че тя се омъжва отново. Испитваше само някакво съжаление към онзи мъж — на път да си вземе жена, която нямаше да е нещо повече от украшение — красива, празноглава и обидчива. Вече знаеше, че Кетрин Кохил е разглежена, незряла, себелюбива и суетна.

Бащата на Кетрин — собственик на петролни кладенци и на ранчо за отглеждане на говеда, предпочиташе да прекарва повечето си време в Кийтън, където беше роден и където се радваше на завидното си обществено положение. Въпреки че момичето беше отрасло в Кийтън, от дванадесетгодишна възраст нататък беше живяла в скъпо платени пансиони далеч от дома. Тед я срещна, когато тя беше на деветнадесет години, току-що завърнала се у дома, за да прекара лятната ваканция в Кийтън след втората си година в един от снобските източни колежи. Родителите ѝ щяха да прекарат два месеца в Европа и бяха настояли тя да остане в Кийтън — като наказание, обясни му тя по-късно, за бягствата ѝ от часовете в колежа, които едва не довели до изключването ѝ. С типично детско гневно раздражение, което Тед щеше да изпита по-късно, Кетрин отмъщаваше на родителите си, като беше поканила двадесетина приятели на парти във фамилната къща, продължило цял месец. По време на един от купоните бяха дадени онези изстрели и беше повикана полицията.

Той беше пристигнал с още един полицаи да провери сигнала за тревога и самата Кетрин беше отворила вратата. Очите ѝ бяха

разширени от страх, силно изрязаните бикини разкриваха красивите ѝ, закръглени форми.

— Аз ви повиках — бързо каза тя и посочи към задната част на къщата — огромни врати водеха към плувен басейн и тераси, с изглед към Кийтън. — Приятелите ми са там, но май доста са се разбеснели и не искат да оставят оръжията на баща ми. Боя се, че някой ще пострада.

Тед с усилие откъсна поглед от заоблените ѝ бедра и я последва през къщата с персийски килими и френски произведения на изкуството. Навън той и партньорът му се изправиха пред двадесетина младежи, някои от тях голи, всички пияни или с вкаменени от марихуаната лица, които лудуваха из басейна и стреляха по разни предмети в дъното на терасата. Беше лесно да ги усмират. В момента, в който един от плувците извика: „Господи, тук има ченгета!“, врявата рязко утихна. Плувците излязоха от басейна, а стрелците оставиха оръжията си. Обаче един двадесет и три годишен младеж, твърде замаян от марихуаната, явно беше решил да изиграе сцена от „Рамбо“ заедно с Тед в ролята на негов противник. Когато насочи пистолета си към полицаия, Кетрин изпищя, а партньорът му извади служебния си револвер. Тед му даде знак да го прибере.

— Няма да има никакви неприятности — каза той на младежа. После набързо импровизира: — Ние дойдохме да се присъединим към партито. Кетрин ни покани — той погледна към нея и се усмихна: — Кажи му, че ти ме покани, Кати.

Обръщението, което беше измислил в момента, може би спаси нечий живот, тъй като то или изненада момчето достатъчно, за да го накара да свали оръжието, или успя да го убеди, че Тед наистина е приятел на семейството. Кетрин му оказа съдействие — бързо се приближи и прегърна Тед през кръста.

— Разбира се, че аз го поканих, Брандън — каза, без да откъсва очи от пистолета, който младежът все още държеше.

С намерението просто да продължи играта, полицаят я прегърна — ръката му обви невероятно тънката ѝ талия и той се наведе да ѝ каже нещо. Случайно или нарочно тя разбра погрешно своята роля, повдигна се на пръсти и го целуна по устните. Той изненадано разтвори устни, ръцете му несъзнателно я обгърнаха по-здраво, а момичето внезапно се озова в ръцете му и започна да го целува

горещо. Не се сдържа и отвърна на неочакваната ѝ пламенност. На свой ред я целуваше пред очите на група развеселени, пияни, дрогирани богаташки деца и пред заредения пистолет, който младежът на име Брандън беше насочил към него.

— Добре, той е от „нашите“ — извика Брандън. — Тогава да постреляме!

Тед я пусна и тръгна към младежа — бавно, спокойно, с усмивка на лицето си.

— Как казваш ти беше името — попита Брандън, когато Тед го приближи.

— Офицер Матисън — рязко отвърна той и дръпна оръжието от ръцете му, после го завъртя и сложи на ръцете му белезници. — А твоето как е?

— Брандън Беристър Трети — беше ядосаният отговор. — Баща ми е сенаторът Беристър — после започна да хленчи: — ще ти предложи нещо, Матисън — ти сваляш тези белезници от ръцете ми и изчезваш оттук, а аз няма да разкажа на баща ми как си се отнесъл с нас тази вечер. И ще забравим за недоразумението.

— Не. Аз ще ти предложи нещо — отвърна му той, като го обърна отново и го блъсна към къщата. — Ти ми казваш къде са наркотиците ти и аз ти позволявам да прекараш чудесна, тиха вечер в градския затвор, без да отбележа десетината обвинения, които ми идват наум още сега. Всичките от тях силно ще смутят баща ти, сенатора.

— Брандън — обади се едно от момичетата, когато той се заинати, — той говори сериозно. Направи каквото ти казва.

Гневът на Тед се поуталожил от реакцията им и той каза:

— Това се отнася за всички. Съберете всичко, което сте изнесли навън, и го оставете във всекидневната.

Обърна се към Кетрин, която го наблюдаваше замислена, със странна лека усмивка.

— Това се отнася и за вас, госпожице Кохил.

Усмивката ѝ стана по-топла, но гласът ѝ звучеше почти плахо:

— Кати ми харесва повече от госпожице Кохил.

Тя беше толкова прелестна — застанала там, с озарена от лунната светлина коса, облечена в изрязаните си бикини, но с усмивка на мадона, та Тед трябваше да си напомни, че е твърде млада за него, а

също и твърде богата, и твърде разглежена. Но да си напомня това ставаше все по-трудно в следващите дни, защото Кетрин Кохил притежаваше решителността на предците си — първите заселници, които бяха пребродили половината континент, докато очертаят границите на своите земи с петрол в Тексас. Където и да отидеше той, колкото и студено да се отнасяше с нея, тя се появяваше отново. Вървеше на крачка след него, когато напускаше сградата на полицията и го разпитваше за работата му; канеше го на вечеря, идваше до полицията и искаше да я посъветва каква кола да си купи; когато отидеше на обяд, тя се вмъкваше в съседното помещение и даваше вид, че срещата е случайна. След три седмици направи последния си отчаян ход. Позвъни в полицията, като даде фалшива тревога за грабеж в десет часа вечерта, когато беше сигурна, че Тед е дежурен.

Когато той пристигна да огледа къщата, тя стоеше на прага в съблазнителен копринен пенъоар и държеше в едната си ръка чиния с канапета, както ги наричаше, а в другата — питие, което беше приготвила за него. Щом разбра, че сигналът за тревога е просто детски трик, за да го доведе при нея, Тед ядосано извика:

— Какво, по дяволите, искаш от мен, Кетрин?

— Искам да влезеш и да опиташ чудесната вечеря, която съм приготвила за теб.

Отстъпи и му показва осветената със свещи маса в трапезарията, подредена с кристални съдове и сребърни прибори.

Той наистина се изкушаваше да остане. Искаше да седне, да наблюдава лицето ѝ на светлината на свещите, докато отпива от виното, поставено в сребърния съд за охлаждане, искаше да се храни бавно, да се наслаждава на всяка хапка, че тя ще бъде десертът му. Желаше я толкова силно, че едва се сдържаше да не я грабне в обятията си. Отговори ѝ колкото можеше по-остро, като засегна точно това място, което инстинктивно усещаше, че е най-уязвимото ѝ — младостта.

— Престани да се държиш като разглежено дете — тя отстъпи назад, като че ѝ беше ударил плесница. — Не знам какво, по дяволите, искаш от мене и докъде мислиш, че ще стигнеш с всичко това, но си губиш времето, а също и моето.

Въпреки че беше разстроена, го гледаше спокойно право в очите и той се възхити на самообладанието ѝ.

— Влюбих се в теб в онази нощ, когато дойде да разрушиш купона ни — каза му момичето.

— Глупости! Хората не се влюбват за пет минути.

Усмихна се неуверено на грубостта му и настоя:

— Когато ме целуна тогава, ти също почувства нещо към мен — нещо силно и необикновено и...

— Това, което чувствах, беше най-обикновено сляпо желание — рязко отвърна Тед. — Така че зарежи детските си фантазии за любов и престани да ми досаждаш. Достатъчно ли съм ясен или да обяснявам още?

Тя се предаде, като поклати глава и прошепна разколебано:

— Не е необходимо. Каза го съвсем ясно.

Той кимна рязко и понечи да си тръгне, но тя го спря.

— Ако наистина искаш да забравя за теб, за нас, тогава предполагам, че ще ми кажеш „сбогом“.

— Сбогом.

— Целуни ме за сбогом тогава и ще ти повярвам. Това е моето условие.

— За Бога! — избухна Тед, но се подчини.

Взе я в прегръдките си и я целуна подчертано грубо, после я отстрани.

Тя притисна пръсти към наранените си устни. Очите ѝ бяха пълни с болка.

— Лъжец — каза и затвори вратата.

През следващите две седмици Тед несъзнателно я търсеше, където и да отидеше, когато беше свободен и когато патрулираше или попълваше документи, и след като не успя да забележи нея или пък белия ѝ корвет, се почувства... разочарован. Реши, че сигурно е напуснала Кийтън и е заминала за някое място, където отиват богатите момичета, когато се почувстват отегчени през лятото. Едва през следващата седмица, когато на три километра от къщата ѝ беше забелязан крадец, разбра колко е обсебен от мисълта за нея. Като се мъчеше да убеди себе си, че е негово задължение да отиде до къщата ѝ на хълма, Тед спря до имението, за да се увери, че всичко е наред. Един прозорец светеше в задната част на къщата и той слезе от колата... бавно, неохотно, сякаш краката му разбираха това, което умът

му не искаше да приеме — че присъствието му тук ще има продължителни и вероятно пагубни последствия.

Вдигна ръка да натисне звънеца, после я отпусна. Това е лудост, реши. Внезапно предната врата се отвори и тя застана на прага. Дори и в обикновена розова деколтирана блуза без ръкави и бели къси панталони Кетрин Кохил беше прелестна.

— Какво ви води насам, офицер Матисън?

Тед се почувства като глупак.

— Имаше обир недалеч оттук — излъга. — Качих се да проверя...

За негово учудване тя понечи да затвори вратата и той чу собствения си глас да изрича името ѝ.

— Кетрин! Недей...

Вратата се отвори. Момичето се усмихваше лекичко, главата му беше наклонена встрани, докато чакаше.

— Какво те води насам — повтори. Очите ѝ търсеха неговите.

— Господи! Не знам...

— Напротив, знаеш. Още повече — каза със закачлива нотка в гласа — смятам, че синът на самия кийтънски пастор Матисън не трябва да заобикаля въпроса, като не казва истината за чувствата си, или да използва думи като „глупости“, или пък да изрича Божието име напразно.

— Това ли била причината за всичко? — рязко отвърна Тед, напълно изгубил контрол — удавник, който се хващаше за сламката, за да се спаси от съдбата си. — Мислиш, че да преспиш със сина на пастора, е велико удоволствие? Да видиш как ще те люби?

— Кой тук говори за секс, офицер Матисън?

— Сега разбирам — каза презрително, като се хвана за обръщението ѝ към него. — Имаш си и ченге на разположение, така ли? Бъркаш ме с Брус Уилис и си мислиш, че да правиш секс с...

— Ето! Отново започваш да говориш за секс. Само за това ли си мислиш?

Объркан и ядосан на себе си, пхна ръце в джобовете си и се намръщи.

— Ако не се интересуваш от секса с мен, тогава какво, по дяволите, се върти в ума ти?

Тя пристъпи напред. Изглеждаше по-дръзка и по-земна, отколкото той си мислеше, но ръцете му се протегнаха към нея. Катрин каза:

— В ума ми се върти мисълта за женитба. И недей да ругаеш.

— Женитба! — избухна Тед.

— Изглеждаш стреснат, мили.

— Ти си луда!

— Да, по теб — съгласи се тя. Като се повдигна на пръсти, плъзна ръце по гърдите му и около врата му и тялото на Тед пламна, сякаш нейното беше запалена факла срещу неговото.

— Това е единственият ти шанс да се извиниш, задето ме нарани миналия път, когато ме целуна. Не ми хареса.

Той наведе глава, докосна меките ѝ устни и езикът му се плъзна по тях. Тя изстена и това го накара да изгуби контрол. Устните му жадно се впиха в нейните, ръцете му я обгърнаха, целувката му стана по-нежна, после по-дълбока. Тя го караше да се чувства като в рая и беше сладка като него, гърдите ѝ изпълниха ръцете му, тялото ѝ се притисна към неговото. След известно време успя да надигне глава и да каже:

— И двамата сме луди!

— Един по друг — съгласи се тя. — Мисля, че септември е прекрасен месец за сватба. Какво ще кажеш?

— Не мисля така.

Тя наклони глава назад, погледна го и той отново изрече:

— Август ми харесва повече.

— Можем да се оженим през август на двадесетия ми рожден ден, но август е горещ.

— Далеч не толкова, колкото съм аз.

Опита се да го погледне с укор, но се засмя и го смъмри шеговито:

— Възмутена съм да чуя подобни приказки от син на свещеник.

— Аз съм обикновен човек, Кетрин — предупреди я той, но не искаше тя да му повярва. Искаше да го смята за най-необикновения човек — такъв, какъвто го караше да се чувства: могъщ, нежен, силен, улегнал. И все пак чувстваше, че трябва да ѝ даде време, за да разбере кой и какъв е всъщност.

— Съгласен съм със септември.

— Аз обаче не съм — каза тя със закачлива усмивка. — Имам предвид, че баща ти е свещеник, и че вероятно ще настоява да изчакаме до сватбата.

Тед успя да си придаде невинно и объркано изражение.

— Да изчакаме за какво?

— Да се любим.

— Баща ми е свещеник, не аз.

— Люби ме тогава.

— Не толкова бързо!

Изведнъж Тед изпадна в неловкото положение да прави изявление за това, какво очаква след женитбата, когато само преди един час изобщо не мислеше да се жени.

— Няма да приема нито цент от парите на баща ти. Ако се омъжиш за мен, ще бъдеш съпруга на полицай, докато завърша право.

— Приемам.

— Родителите ти няма да харесат идеята да се омъжиш за мен.

— Татко ще го приеме.

Оказа се права, както се убеди той по-късно. Когато се отнасяше до това да постигне нещо, Кетрин беше ненадмината. Всички, включително и родителите ѝ, просто се съгласяваха с нейните прищевки. Всички, с изключение на Тед. След шест месеца съвместен живот не можеше да приеме да живее в къща, която никога не се почиства, нито пък факта, че се храни с консерви. Но преди всичко не успя да свикне с мрачните настроения и неразумните ѝ желания.

Тя никога не беше желала да бъде негова съпруга в истинския смисъл на думата и със сигурност не желаше да стане майка. Ядоса се, когато разбра, че е бременна, и беше доволна, когато изгуби бебето. Това накара Тед да се реши да ѝ даде развода, с който тя го заплашваше всеки път щом ѝ откажеше нещо.

Гласът на Карл го изтръгна от спомените и той погледна към поголемия си брат.

— Няма смисъл да назоваваме името на Бенедикт пред мама и татко. Дори и Джули да е в опасност, нека им го кажем колкото може по-късно.

— Съгласен съм.

— Загубихме се. Знаех си! Къде, за Бога, отиваме? Какво може да има там горе, освен някое изоставено сечище?

Гласът на Джули трепереше, докато се взираше през снега. Бяха завили по стръмен път встрани от главното шосе, който се изкачваше нагоре в планината в безкрайни поредици от остри завои — завои, които щяха да опънат нервите ѝ дори през лятото, а сега, в хлъзгавия сняг и при слабата видимост косата ѝ направо настръхваше. И точно когато си мислеше, че не може да шофира при по-лоши условия, завиха в някакъв лъкатушещ път, толкова тесен, че клоните на дебелия черни борове удряха колата отстрани.

— Знам, че си уморена — каза пътникът ѝ. — Ако не се опитваше да скочиш от колата, щях да шофирам и да те оставя да си починеш.

От момента на целувката им той се отнасяше към нея учтиво, което я тревожеше повече от гнева му, защото не можеше да се освободи от чувството, че е променил плановете си... По тази причина отговаряше на всичките му любезни опити да завърже разговор с остри, язвителни забележки, които я караха да изглежда и да се чувства като опърничава жена.

— Според картата и упътванията сме на прав път, но няма нито едно указание за път, който върви право нагоре! Това е кола — не самолет или снегорин!

Тъй като не ѝ отговори, Джули замълча. При други обстоятелства щеше да бъде очарована от изумителната гледка — величествени планини, покрити със сняг, и високи борове. Но сега цялото ѝ внимание беше заето с пътя. Поне приближаваха целта, предположи тя, понеже бяха изоставили и последния нормален път преди повече от двадесет минути. Сега бяха в планината в бушуващата снежна буря по някакъв път, който беше само със сантиметри по-широк от колата.

— Надявам се, че онзи, който ти е дал картата и указанията, знае какво върши — каза тя.

— Наистина ли? — пошегува се той. — Мислех, че се надяваш да сме се загубили.

— Щеше да бъде чудесно, ако ти се изгубиш, но аз нямам никакво желание да се загубя с теб! Истината е, че шофирам в ужасно време по разбити пътища повече от двадесет и четири часа и съм напълно изтощена... — замълча, като видя тесния дървен мост пред тях.

Допреди два дни времето в Колорадо беше необичайно меко и от топящия се сняг се бяха образували малки поточета, които обаче бързо бяха прераснали в буйни реки, заливащи бреговете си.

— Този мост изглежда несигурен. Нивото на водата е твърде високо...

— Нямаме кой знае какъв избор.

Долови тревогата в гласа му и страхът я накара да натисне спирачката.

— Няма да премина през този проклет мост!

Зак беше стигнал твърде далеч, за да се върне назад, и освен това връщането по тесния път беше невъзможно. Както и спускането надолу по планината при тези остри завойи. Пътят беше разчистван наскоро — вероятно тази сутрин — като че ли Мат Феръл беше разбрал за бягството му и бе предположил защо две седмици по-рано го беше помолил да телефонира на някакъв човек и да му даде подробни напътствия как се стига до къщата в планината. Очевидно беше наел човек да разчисти пътя. И все пак мостът изглеждаше несигурен. Придошлата река беше стигнала до огромните греди на моста.

— Слизай! — нареди ѝ след кратко размишление.

— Да слизам? Ще умра от студ само след час! Значи такива са били намеренията ти спрямо мен през цялото време — да те докарам дотук и да ме оставиш да измръзна в снега!

Нито една от язвителните ѝ забележки не успя да развали настроението му през целия ден, но сега челюстите му се стегнаха и леденостуден гняв изостри гласа му:

— Слизай от колата! Аз ще я прекарам през моста. Ако издържи, можеш да преминеш от другата страна и да се качиш отново в колата.

Джули не се нуждаеше от втора покана. Слезе от колата, но облекчението, че е жива и здрава, се превърна в нещо друго, нещо

напълно абсурдно при тези обстоятелства — докато го наблюдаваше как заема мястото ѝ, изпита срам заради страхливостта си и безпокойство за неговата безопасност.

Той взе от задната седалка палтото ѝ и две от одеялата на Карл и ѝ ги подаде през отворената врата с думите:

— Ако мостът не издържи, увий се добре и намери по-тясно място, откъдето можеш да прекосиш реката. На хълма се намира къща с телефон и достатъчно храна. Можеш да повикаш помощ и да изчакаш там, защитена от бурята, докато помощта пристигне.

Той каза „ако мостът не издържи“, без гласът му или лицето му да издават някакво чувство. Джули потръпна при мисълта, че Закари Бенедикт може хладнокръвно да рискува живота си. Ако мостът не издържи, той и тежката кола щяха да потънат в придошлата, леденостудена вода. Хвана вратата, за да му попречи да я затвори.

— Ако не издържи — каза тя, — ще ти хвърля въже или клон, или нещо друго, за да излезеш на брега.

Той затвори вратата при последните ѝ думи и трепереца от студ, Джули се зави с палтото и одеялата. Гумите на колата избоксуваха в снега, после автомобилът бавно пое напред. Тя затаи дъх, като шепнеше несвързани молитви, докато се препъваше в снега към моста. Погледна надолу към бушуващата водна маса, като се опитваше да измери дълбочината. Дървета се въртяха и отново изплуваха. Издърпа някакъв сух клон, с дължина над два метра и го потопа във водата. Когато той не успя да докосне дъното, страхът ѝ прерасна в паника.

— Спри! — изкрещя. — Можем да оставим колата тук и да продължим пеша!

Ако изобщо я беше чул, не ѝ обърна внимание. Колата продължи да си проправя път през снега по моста. Гредите на моста започнаха да скърцат и тя изпищя:

— Недей! Мостът няма да издържи! Излез! Излез от колата!

Но беше твърде късно. Притиснала одеялата до гърдите си сред въртящия се около нея сняг, Джули беше застинала безпомощно — принудена да наблюдава онова, което не можеше да предотврати.

Едва когато колата и безумният ѝ шофьор бяха в безопасност, тя отново си пое дъх и изпита ярост към него, задето я подлагаше на нови мъчения. Бавно премина по моста, отвори вратата и се качи.

— Стигнахме — каза той.

Хвърли му убийствен поглед.

— Стигнахме до къде?

Отговорът дойде минути по-късно, когато направиха последния остър завой, вече на върха на планината. Там на уединено сечище между гъстите борове се издигаше величествена къща от камък и кедрово дърво, с дървени тераси и огромни стъклени прозорци.

— Дотук — отговори той.

— Кой, за Бога, е построил тази къща чак тук? Някой отшелник?

— Очевидно някой, който обича уединението.

— На някой твой близък ли принадлежи? — попита, внезапно обхваната от съмнение.

— Не.

— Знае ли собственикът, че ще използваш къщата му за скривалище, докато полицията те търси?

— Задаваш твърде много въпроси — каза ѝ, като спря колата отстрани на къщата и слезе от нея. — Но отговорът е „не“.

Заобиколи откъм нейната страна и отвори вратата.

— Хайде да вървим.

— Да вървим?! — избухна тя, като се облегна назад на седалката — Ти каза, че мога да си отида, след като те докарам дотук.

— Излъгах.

— Ти... ти се негодник! Аз ти вярвах! — извика, но и тя лъжеше.

През целия ден отчаяно се беше опитвала да потисне чувството, което ѝ подсказваше, че той я държи до себе си толкова дълго, за да ѝ попречи да ѝ извести властите и местонахождението му. Ако я пуснеше сега, нищо не можеше да ѝ попречи да го стори.

— Джули — търпеливо изрече той, — не прави нещата по-трудни за теб, отколкото са в действителност. Ще останеш тук за няколко дни, а и мястото не е толкова лошо.

При тези думи се пресегна през нея, измъкна ключовете от таблото и се отправи към къщата. За част от секундата беше твърде ядосана и твърде нещастна, за да успее да помръдне. След това преглътна сълзите, които пареха в очите ѝ, и слезе от колата. Разтреперана от пронизващия вятър, бавно го последва, като внимателно стъпваше в дълбоките до коляно стъпки, които той беше оставил в снежните преспи около къщата. Оказа се, че вратата е

заклучена. Той пусна дръжката. За момент остана неподвижен, загледан встрани, потънал в мислите си. Зъбите на Джули затракаха.

— С-с-сега к-к-какво? К-к-как смяташ да в-в-влезеш в-в-вътре?

Хвърли й подигравателен поглед.

— Ти как мислиш?

Без да изчака отговор, той се обърна и се отправи към верандата, която обграждаше предната и страничната част на къщата. Тя упорито го следваше по петите, премръзнала и ядосана.

— Възнамеряваш да разбиеш стъклото, нали? — Предположи с отвращение, после погледна нагоре към огромните стъклени прозорци, високи най-малко седем метра, които стигаха чак до върха на покрива. — Ако счупиш някое от тях, то ще падне и ще те нареже на парчета.

— Не се надявай толкова — отвърна й, оглеждайки няколко големи купчини сняг, които очевидно бяха навее около нещо под тях. Започна да разравя снега в едната и откри голяма саксия, която измъкна и занесе до вратата.

— Сега пък какво правиш?

— Познай.

— Как бих могла? — рязко отвърна Джули. — Ти си престъпникът, не аз.

— Така е, но аз съм съден за убийство, не за кражба с взлом.

Тя учудено наблюдаваше опитите му да изрови замръзналата почва в глинената саксия. После той запрати саксията в стената на къщата и я счупи, като разпръсна пръстта върху снега до вратата. Без да даде обяснение, клекна и започна да удря буците с юмрук пред очите на изумената Джули.

— Да не би да си полудял?

— Не, госпожице Матисън. — Той вадеше парчета пръст и ги стриваше между пръстите си. — Опитвам се да намеря ключ.

— Човек, който може да си позволи къща като тази и поддръжка на път, прекосяващ цялата планина, за да може да дойде дотук, не е толкова наивен, че да скрие ключа в саксия. Губиш си времето.

— Винаги ли си толкова опърничава? — раздразнено каза той, като поклати тъмнокосата си глава.

— Опърничава? Ти открадна колата ми, взе ме за заложница, изложи живота ми на опасност и сега имаш... имаш наглостта да критикуваш държанието ми?!

Прекъсна тирадата си, тъй като Зак измъкна някакъв ключ и го пхна в ключалката. После отвори вратата и с жест я покани да влезе.

— Вече се споразумяхме по въпроса, че съм нарушил всички правила на етикета на Емили Пост спрямо теб. Сега предлагам да влезеш вътре и да огледаш наоколо, докато сваля багажа от колата. Защо не се отпуснеш? Почини си. Наслаждавай се на гледката. Приеми всичко това като ваканция.

Джули го гледаше гневно. После ядосано изрече:

— Само че не съм във ваканция! Аз съм заложница и не очаквай от мен да го забравя!

Той не ѝ отговори и тя влезе в къщата. Отвътре планинското убежище изглеждаше като селска къща, но едновременно с това беше изненадващо разкошно, изградено около едно централно помещение с шестоъгълна фирма и три врати, които водеха към три апартамента със спални. Високите тавани се поддържаха от огромни напречни греди, грубо издялани от кедър, а витата стълба видеше към таванско помещение с красиво изработена библиотека. Четири от шестте стени на къщата бяха изцяло от стъкло и Джули знаеше, че гледката от тях към планината ще бъде направо зашеметяваща през ясен ден. Петата стена беше иззидана от необработен камък с огромна камина в средата. Във всеки друг случай къщата щеше да предизвика възхищението и любопитството ѝ, тъй като беше най-невероятното и красиво място, което никога беше виждала, но сега беше твърде разстроена и гладна.

Обърна се и влезе в кухнята — удобно, тясно помещение, отделено от всекидневната посредством висок бар плот с шест тапицирани с кожа стола пред него. Стомахът и изкъркори, докато гледаше шкафовете от дъбово дърво и вградения хладилник с облицована със същото дърво врата. Джули отвори шкафа с чиниите и стъкларията, после отвори друг, в който имаше консервирани храни. Като реши да си приготви сандвич и после да спи, тя посегна плахо към една консерва с риба тон в момента, в който Зак отвори задната врата и я видя.

— Смея да се надявам — каза ѝ, като изтърсваше снега от ботушите си, — че това, което виждам, означава, че си склонна да домакинстваш.

— Какво искаш да кажеш? Дали мога да готвя?

— Да.

— Не и за теб. — Прибра консервата обратно в шкафа.

— Господи, колко си упорита!

Като потриваше премръзналите си ръце, той отиде до термостата на стената и го включи, после се отправи към хладилника и отвори вратата на камерата. Джули също надникна и видя дебели парчета месо за скара, свински котлети, няколко пакета, кутии със зеленчуци, някои пресни, други консервирани. Гледката щеше да направи чест на всеки хранителен магазин.

— Трябва да поспя — каза тя, но вече не можеше да събере сили гласът ѝ да звучи студено и повелително. — Моля те. Накъде?

— Спалнята е насам — каза той, вече поел към вратата, която извеждаше от всекидневната. Когато натисна ключа за лампата, Джули се намери в просторен апартамент със спалня, камина и баня от черен мрамор и с огледални стени. Съзря телефона на нощната масичка до голямото легло в същия момент, в който и той го забеляза.

— Апартаментът има собствена баня — уведоми я той и като пристъпи към нощната масичка, рязко откачи апарата и го пхна под мишницата си.

— Но не и телефон, както виждам — отбеляза тя с горчиво примирение и се върна във всекидневната, за да си вземе куфара.

Той провери вратите на банята и спалнята, после я улови за ръката, когато се наведе, за да вдигне куфара си.

— Слушай — каза ѝ, — трябва да уточним правилата. Положението е следното: в планината няма други къщи, ключът за колата е у мен, така че няма друг начин да избягаш, освен пеша, а в този случай ще замръзнеш много преди да наближиш главното шосе. Вратите на банята и спалнята имат от онези безсмислени малки ключалки, които всеки може да отвори от другата страна с фиба за коса, така че не ти препоръчвам да се опитваш да се барикадираш отвътре, защото ще бъде загуба на време. Няма да споменавам, че ще бъде и ненужен за теб затвор. Разбра ли всичко дотук?

— Не съм малоумна.

— Добре. Значи вече си разбрала, че можеш да се заемеш с домакинската работа в къщата...

— С домакинската работа? Също като дресирано ловно куче, така ли?

— Не съвсем — каза Зак. Устните му вече се усмихваха, докато възхитеният му поглед се плъзгаше по гъстата и кестенява коса, която падаше на вълни, както и по неспокойната ѝ тънка фигура. — По-скоро като глезен ирландски сетер.

Джули бе твърде уморена да му отговори.

Апетитният аромат на пържола, която цвъртеше на скарата, я изтръгна от дълбокия сън. С неясното съзнание, че леглото, на което спи, е твърде голямо, за да бъде нейното собствено, тя се обърна по гръб. Примигна в мастиленочерната тъмнина на непознатата стая и извърна лице в противоположна посока, като търсеше източника на бледата светлина, която се процеждаше през тесния процепа между пердетата на стената. Лунна светлина. За няколко блажени минути си представи, че е някъде на ваканция в разточително огромна хотелска стая.

Погледна цифровия часовник на нощната масичка. Където и да се намираше, местното време беше 20.30 часа. И в стаята беше студено — онзи сух студ, който я накара да отхвърли Калифорния или Флорида като възможности за сегашното ѝ местоположение. След това ѝ дойде наум, че хотелските стаи никога не миришеха на храна. Тя се намираше някъде в някаква къща, не в хотел и в съседната стая се чуваха стъпки.

Тежки, мъжки стъпки...

Чувството я прободеше като болка в стомаха и тя рязко се изправи на леглото. С ужасяващо удивление огледа дрехите на гърба си — мъжка фланелка, която беше измъкнала от гардероба след душа. Предупреждението на похитителя ѝ отново изплува в ума ѝ: „Ключовете на колата са в мен и няма други къщи в планината... Ще замръзнеш, ако се опиташ да избягаш пеша... Ключалките на вратите се отварят лесно... Ти поемаш домакинската работа в къщата...“

— Просто се отпусни — каза си Джули на глас. Сега вече беше отпочинала и бодра. Започна да обмисля възможностите за бягство, но всяка от тях беше неприемлива. Освен това умираше от глад.

Измъкна от куфара си джинсите, с които беше пътувала до Амарило. Беше изпрала бельото си след банята, но то все още беше мокро. Като намъкна джинсите си, тя отиде до огромния гардероб и разгледа дебелия мъжки пуловер, грижливо подредени на рафтовете.

Извади един грамаден кремав пуловер, който ѝ стигаше до коленете. Реши, че не я интересува как изглежда, и че дебелият пуловер ще прикрие факта, че е без сутиен и го облече. После се среса и посегна към чантата си за червило, но промени решението си. Да изглежда добре пред един избягал затворник не само не беше необходимо, но вероятно щеше да бъде огромна грешка.

В джинси и твърде голям за нея пуловер нямаше да събуди желание, у който и да е мъж, особено пък у някого, който е бил в леглото със стотици филмови звезди. Интересът му към нея определено няма да бъде сексуален, реши Джули.

Като пое дълбоко и продължително дъх, тя посегна към дръжката на вратата и я завъртя — неохотно, но готова да се изправи лице в лице срещу похитителя си... и вкусната вечеря, както се надяваше. Вратата на спалнята не беше заключена. Тя смътно си спомняше, че я заключи, преди да си легне.

Тихо отвори вратата и пристъпи към главното помещение в къщата. В камината бумтеше огън, лампите, окачени на високите греди, бяха леко затъмнени, върху масичката за кафе горяха свещи и хвърляха отблясъци върху кристалните чаши за вино, които той беше наредил до ленените подложки за чиниите. Може би чашите за вино и свещите накараха Джули да се почувства, като че приближаваше сцена на прелъстяване, или пък причината беше намаленото осветление и леката музика от стереоуредбата. Като се опита да придаде рязък, делови тон на гласа си, тя се насочи право към Закари Бенедикт, който стоеше в кухнята с гръб към нея и сваляше нещо от скарата за печене.

— Очакваме ли някого?

Той се обърна и я погледна — лека усмивка се плъзна по лицето му, докато я измерваше с поглед от глава до пети. После вдигна чашата си с вино към нея, сякаш за тост и каза:

— Очарователна си в този огромен пуловер.

Със закъснение осъзнала, че след пет години затвор вероятно всяка жена би събудила желанието му, Джули предпазливо отстъпи назад.

— Последното нещо, което бих желала, е да ти изглеждам привлекателна. Всъщност по-скоро ще нося собствените си дрехи, дори и да не са чисти — каза тя, като се завъртя.

— Джули! — рязко изрече той.

Тя се извърна, удивена и разтревожена от опасната бързина, с която менеше настроенята си. После отново предпазливо отстъпи назад, докато той вървеше заплашително към нея с чашите с вино.

— Пийни нещо! — нареди ѝ и ѝ подаде чашата. — Изпий го, по дяволите! Ще ти помогне да се успокоиш.

— Защо трябва да се успокоя?

Въпреки гордо повдигнатата брадичка и тона ѝ, в гласа ѝ се долавяше страх и ядът на Зак към нея се изпари. Тя беше показала толкова смелост, такъв несломим дух през последните двадесет и четири часа — беше се борила с него така решително, което го накара да повярва, че не се страхува от него. Сега обаче, когато се вгледа в лицето ѝ, забеляза, че напрежението, на което я беше подложил, беше оставило сенки под великолепните ѝ очи, а гладката ѝ кожа беше бледа. Тя е удивителна, помисли си — храбра, мила и дръзка като дявола. Може би, ако не му харесваше, щеше да му е все едно, че го гледа сякаш беше хищно животно. И тогава направи нещо неочаквано и за самия себе си. Опита се да я убеди, че е невинен.

— Преди минута те помолих да се успокоиш и... — започна той.

Тя го прекъсна:

— Ти ми заповяда да се успокоя, не ме помоли.

— Сега те моля — усмихна се Зак.

Напълно изгубила душевното си равновесие от нежността, която долови в гласа му, Джули отпи от виното си, за да спечели време и да се успокои, докато той стоеше само на две крачки от нея — широките му рамене не ѝ позволяваха да вижда нищо друго, освен него. Внезапно ѝ хрумна, че докато е спяла, той е взел душ, избръснал се е и е сменил дрехите си... и че в тъмосивите си панталони и черен пуловер Закари Бенедикт изглеждаше много по-красив отколкото на екрана. Той вдигна ръка и я подпря на стената до рамото ѝ. Когато отново проговори, плътният му глас звучеше със същата странна, покоряваща нежност.

— По пътя насам ти ме попита дали съм извършил престъплението, за което ме изпратиха в затвора. Първия път ти отговорих пренебрежително, а следващия — неохотно. Сега възнамерявам да ти кажа истината доброволно и просто...

Джули откъсна поглед от неговия и се втренчи в тъмночервеното вино в чашата си, изплашена, че може и да повярва на лъжата, която

той щеше да изрече.

— Погледни ме, Джули.

Тя вдигна глава и срещна настойчивия поглед на кехлибарените му очи.

— Не съм убил и не съм замислял да убивам жена си. Бях изпратен в затвора за престъпление, което не съм извършил. Искам поне да повярваш, че съществува възможност да казвам истината.

Тя го гледаше безмълвно право в очите, но внезапно се сети за случилото се при моста. Спомни си отчаянието в гласа му, когато я целуна там на снега и я умоляваше да продължи играта, за да не нарани шофьора. После си припомни целувката — онази прибързана, груба целувка, която внезапно беше станала по-нежна, по-топла, настойчива и чувствена. Още от сутринта упорито се опитваше да забрави за тази целувка, но споменът за нея се връщаше — трепетен, жив и опасно вълнуващ.

— Това е първата ми нормална вечер от повече от пет години насам. Ако полицията е по следите ми, ще бъде и последната. Искам да ѝ се насладя, ако ми съдействаш.

Джули ненадейно се почувства склонна да му съдейства, защото въпреки съня тя беше изтощена и не искаше спори с него. Освен това беше гладна. Но споменът за целувката нямаше нищо общо с капитулацията ѝ. Нито пък имаше нещо общо с невероятната, внезапна убеденост, че той казва истината.

— Не съм виновен за това престъпление — повтори той още поразгорещено, без да откъсва очи от нейните.

Думите му я развълнуваха, но тя есе още упорстваше в опита си да не позволи глупавите ѝ чувства да надделеят над разума.

— Ако не можеш наистина да ми повярваш — каза той с въздишка, — можеш ли поне да се престориш, че ми вярваш и да ми съдействаш тази вечер?

Джули попита предпазливо:

— Какво „съдействие“ имаш предвид?

— Разговор — отвърна той. — За мен обикновенният разговор с интелигентна жена е отдавна забравено удоволствие. Както и добрата храна, камината, лунната светлина през прозорците, вратите вместо решетки и присъствието на красива жена. — После добави

подкупващо: — Ще приготвя вечерята, ако се съ согласиш да сключим примирие.

Джули се поколеба, удивена от отношението му към нея като към красива жена. После реши, че думите му просто са проява на любезност. Пред нея стоеше възможността да прекара една вечер без напрежение и страх. Какво лошо имаше в молбата му? Особено пък ако наистина беше невинен.

— Ще приготвиш цялата вечеря? — започна преговорите.

Зак кимна, усмивка озари суровото му лице, когато осъзна, че тя е на път да се съгласи, и тази усмивка ускори предателски пулса на сърцето ѝ.

— Добре — съгласи се тя и леко се усмихна въпреки желанието си да остане поне отчасти сдържана, — но само ако после почистиш.

Той се засмя.

— Поставяш ми трудни условия, но ще приема. Седни, докато довърша вечерята.

Джули се подчини и седна на един от столовете зад бара.

— Разкажи ми нещо за себе си — помоли я, като извади един печен картоф от фурната.

Тя отпи още една глътка от виното за смелост.

— Какво искаш да знаеш?

— Общи неща, като за начало. Спомена, че не си омъжена. Разведена ли си?

— Не съм била омъжена.

— Сгодена?

— С Грег обсъждахме този въпрос.

— Какво толкова има да се обсъжда?

Джули се задави с виното.

— В действителност не смятам, че въпросът спада към категорията на общите въпроси.

— Може би си права — съгласи се той с усмивка. — В такъв случай какво поддържа годежа?

Джули се изчерви от развеселения му поглед, но все пак отвърна със забележително спокойствие:

— Искаме да бъдем сигурни, че напълно си подходяме, че целите и възгледите ни съвпадат.

— Струва ми се, че така просто печелиш време. Заедно ли живеете?

— Не.

Той повдигна вежди, сякаш я намираше за много забавна.

— Някакви съквартиранти?

— Живея сама.

— Без съпруг и без съквартиранти — констатира Зак, докато доливаше чашата ѝ. — Значи в момента никой не те търси и никой не се чуди къде си?

— Сигурна съм, че доста хора ме търсят.

— Кой например?

— Родителите ми, на първо място. Вече без съмнение са полудели от тревога и се обаждат тук и там, за да разберат чувал ли е някой за мен. Първият, на когото ще позвънят, е брат ми Тед. Карл също ще ме търси. С неговата кола съм и досега братята ми вече са организирали издирване, повярвай ми.

— Тед ли е братът, който се занимава със строителство?

— Не. Тед е шериф на Кийтън.

Реагира доста остро, за нейно удовлетворение.

— Той е шериф? — отпи от чашата си, като че искаше да отмие неприятния факт, и с мрачна ирония каза: — Предполагам, че баща ти е съдия?

— Не. Пастор е.

— Мили Боже!

— Позна. Бог е неговият работодател.

— От всички жени в Тексас — рече той, като мрачно поклати глава — успех да отвлека сестрата на шериф и дъщерята на пастор. Средствата за масова информация ще има за какво да пишат, когато разберат коя си.

Чувството на надмощие, което Джули изпита за кратко, когато го видя разтревожен, беше по-опияняващо от виното.

— Верните служители на закона ще те преследват с кучета и пушки, а благочестивите американци ще се молят да те открият по-скоро.

— Чудесно.

Приятелската атмосфера ѝ носеше такова успокоение, че тя скоро съжали за загубата ѝ и попита:

— Какво ще вечеряме?

Той се насочи към фурната.

— Нещо съвсем обикновено. Не съм кой знае какъв готвач.

Джули наблюдаваше как пуловерът му се разтяга при всяко движение на широките му рамене. Беше удивително мускулест — сигурно беше тренирал в гимнастическия салон на затвора. Затворът. Беше чела някъде, че много от хората, изпратени в затвора, в действителност са невинни, затова се вкопчи в успокояващата мисъл, че Закари Бенедикт наистина може да е един от тях. Все още с гръб към нея, той каза:

— Седни на дивана. Ще донеса вечерята там.

Джули кимна и стана. Пристъпи към дивана и седна пред една от ленените подложки, които беше наредил на масичката за кафе пред камината. Той сложи две чинии, в едната от които имаше сочна пържола и печен картоф.

Пред нея постави чинията, в която беше изсипал консервата от риба тон.

Джули не се сдържа и го изгледа възмутено.

— Не е ли това, което искаш? — невинно попита той. — Може би предпочиташ вкусна пържола, като тази, която съм оставил в кухнята?

Имаше нещо в момчешката му шега, нещо в покоряващата му усмивка и веселия поглед, което я накара да се засмее. След малко той донесе друга чиния с пържола и я постави пред нея.

— Повече ли ти харесва?

— Всъщност — каза тя, като се опитваше да говори сериозно — мога да ти простя, задето ме отвлече и ме изплаши, но да ми поднесеш риба тон, докато ядеш пържола, е явна обида.

Докато вечеряха, той забеляза синината на китката ѝ и попита откъде е.

— От футбола — обясни тя.

— От какво?

— Играх тъчфутбол и ме събориха.

— Кой? Някой грамаден полузащитник ли?

— Не. Едно малко момче в голяма инвалидна количка.

— Моля?

Джули му описа случката.

— Грешката беше моя — завърши и се усмихна. — Обичам баскетбола, но никога не съм разбирала футбола. Безсмислена игра.

— Защо смяташ така?

— Вземи играчите като начало — има краен защитник, полузащитник и защитник. Но няма преден защитник. Има наказателно поле, но няма свободно поле. — Последното ѝ изречение го накара да се усмихне. — Определено не е моят тип игра, но това е без значение, щом учениците ми я харесват. Едно от моите момчета вероятно ще отиде в олимпийския отбор за деца в инвалидни колички.

Зак долови нежността в гласа ѝ, докато говореше за „моите момчета“, и продължи да ѝ се усмихва, удивен от състраданието и добротата ѝ. Тъй като искаше тя да говори, избра наслуки друга тема.

— Какво правеше в Амарило през деня, в който се срещнахме?

— Бях отишла да посетя дядото на едно от моите недъгави деца. Той е доста заможен и се надявах да го убедя да направи дарение за програмата за ликвидиране на неграмотността, по която работя в училище.

— Успя ли да го убедиш?

— Да. Чекът е в чантата ми.

— Какво те накара да избереш учителската професия? — Беше улучил подходящата тема и го разбра, когато тя му се усмихна и се впусна в обяснения.

— Обичам децата, а и учителската професия е стара и почтена.

— Почтена — повтори той, смаян от старомодното значение на думата. — Не мисля, че да бъде „почтен“, е главната грижа на някого в наше време. Защо е толкова важно за теб?

Джули повдигна рамене.

— Аз съм дъщеря на свещеник, а и Кийтън е малък град.

— Разбирам — каза той, но всъщност нищо не разбираше. — Има ли други професии, които също са почитени.

— Разбира се, но аз предпочитам да работя с хора като Джони Евърет и Деби Сю Касиди.

Лицето ѝ се озари само при споменаването на името Джони и Зак незабавно изпита любопитство към мъжа, който, както изглежда, значеше повече за нея, отколкото годеникът ѝ.

— Кой е Джони Евърет?

— Един от моите ученици — всъщност от моите любими ученици. Парализиран е от кръста надолу. Когато започнах да преподавам в Кийтън, той никога не говореше и господин Дънкан искаше да го изпрати в училище за умствено недоразвити деца. Майка му се кълнеше, че той може да говори, но никой не го беше чувал. И вярвах с госпожа Евърет. Обясних ѝ, че не позволяваме на момчето да расте щастливо, като се отнасяме с него като към човек твърде крехък да върши друго, освен да си седи в инвалидната количка. Бях свършила да говоря и все още не бях успяла да я убедя, когато като гръм от ясно небе отвън долетяха писъци и трясък и ние двете изтичахме в задния двор. — Джули се усмихна при спомена. — Уили лежеше по гръб върху обърнати кофи за смет, стиснал здраво топката, с широка усмивка на лицето. Както изглеждаше, Джони не го биваше много да хваща топката, но според Уили дясната му ръка при хвърлянето била добра, колкото ръката на Джон Елуей! Джони направо сияеше и Уили му каза, че иска да го вземе в отбора си, но ще трябва да потренират, за да може Джони да се научи да хваща топката, освен да подава.

Тя отново замълча и Зак внимателно попита:

— И тренираха ли?

Тя кимна — изразителното ѝ лице грееше от задоволство.

— Тренираха всеки ден заедно с останалите съотборници на Уили. После отиваха в къщата на Джони, който помагаше на Уили за домашните. Оказа се, че Уили попива всичко като гъба, въпреки че не е активен в часовете. Той е изключително умен и сега, когато има към какво да се стреми, не се отказва лесно. Никога не съм срещала такъв дух, такава решителност — малко смутена от изблика си на чувства, Джули отново се умълча и се съсредоточи върху вечерята си.

Когато свърши с вечерята, Зак се облегна на дивана и кръстоса крака — наблюдаваше пламъчетата, които подскачаха и танцуваха в камината, като даде възможност на събеседницата си да довърши вечерята си. Опитваше се да се съсредоточи върху следващата стъпка от пътуването си, но в сегашното си състояние беше по-склонен да размишлява за невероятната приумица на съдбата, поради която в момента Джули Матисън стоеше срещу него. През дългите месеци на уреждане на всяка подробност от плана му за бягство, през безкрайните ноци в килията си, когато мечтаеше за първата си вечер в тази къща нито веднъж не му беше дошло наум, че няма да е сам. Въпреки че щеше да бъде по-добре да е сам. В края на седмицата отново щеше да е беглец и знаеше, че там, където отива, няма да има разкошни планински вили с приятни огньовете, няма да има затрогващи разговори за недъгави момченца с почтена начална учителка с ангелски очи и усмивка, която можеше да стопли и камък. Не си спомняше да е срещал жена, чисто лице грейва така както нейното, докато говореше за онези деца! Беше срещал амбициозни жени с лица светнали при възможността да получат роля или някое бижу от него, беше виждал най-красивите световноизвестни актриси на сцената и в леглото да изнасят блестящи представления, за да го убедят в пламенната си нежност и загриженост, но до тази вечер не беше срещал жена, която да притежава тези качества.

На осемнадесет години, на път за Лос Анжелис, си беше мислил през сълзи никога да не се обръща назад и никога да не се чуди какъв ли би бил животът му. И все пак сега, вече закоравял от всичко, което беше извършил и преживял, той се вгледа в Джули Матисън и се замисли. Поднесе чашата с коняк към устните си и се запита какво ли щеше да стане, ако беше срещнал някой като нея, когато беше млад. Щеше ли тя да успее да го предпази от самия него, да го научи да прощава, да смекчи сърцето му, да запълни живота му? Щеше ли да открие пред него по-важни и по-обещаващи цели от преследването на

власт, пари и признание, които осмисляха живота му? Жена като Джули в леглото щеше ли да изпита нещо по-добро, по-дълбоко, по-трайно от краткото удоволствие на един оргазъм?

Осъзнал абсурдността на подобни мисли, Зак се зачуди на собствената си глупост. Къде, по дяволите, можеше да срещне момиче като Джули Матисън? До осемнадесетата си година беше заобиколен от прислужници и роднини, чието присъствие ежедневно му напомняше за високото му социално положение. По това време беше изключено дъщерята на някакъв си провинциален пастор да пресече пътя му.

Не, не би могъл да срещне такава като нея тогава, а дори и по-късно — в Холивуд. Но какво щеше да стане, ако я беше срещнал. Щеше ли наистина да я забележи, или тя щеше да бъде засенчена от по-красиви, по-забележителни светски жени? Ако влезеше в кабинета му на Бевърли Драйв и го помолеше за пробни снимки, щеше ли да забележи прекрасните ѝ изящни черти, невероятните ѝ очи и гъвкавата фигура? Ако беше стояла в кабинета му един час и му беше разказала това, което му разказа тази вечер, щеше ли наистина да оцени чувството ѝ за хумор, интелигентността ѝ, непресторената ѝ прямота? Или щеше да я отпрати набързо, защото тя нямаше да говори с него за „бизнес“ и нямаше да му прави намеци, че иска да преспи с него — неща, от които главно се интересуваше.

Зак завъртя чашата в ръцете си, докато размишляваше и се опитваше да бъде безмилостно честен със себе си. Не след дълго реши, че щеше да обърне внимание на нежните черти на Джули Матисън, на гладката ѝ кожа и поразителните ѝ очи. Все пак ценеше красотата — общоприета или не, и нейната нямаше да му убегне. Със сигурност щеше да оцени прямотата ѝ и щеше да се трогне както тази вечер от добротата ѝ. Но така или иначе, нямаше да я одобри за пробни снимки. Искрено вярваше, че вместо това щеше да я изпроводи до вратата на кабинета си и да я посъветва да се върне вкъщи, да се омъжи за годеника си, да му роди деца и да заживее смислен живот. Защото дори и в моменти на най-голяма преситеност Зак никога не бе желал нещо толкова крехко и истинско като Джули Матисън да бъде използвано, похабено и покварено от Холивуд или от самия него.

Но какво би станало, ако въпреки съвета му тя настояеше да остане в Холивуд — щеше ли по-късно да я вкара в леглото си, ако и

когато тя пожелаеше?

Не.

Щеше ли той да го желае?

Не!

Щеше ли да поиска да я задържи при себе си, да я кани на обяд, на вечеря, на събирания?

За Бога, не!

Защо не?

Зак вече много добре знаеше защо, но за всеки случай хвърли поглед към нея, за да бъде напълно сигурен в чувствата си. Тя седеше на дивана, подвила крака. Светлината от огъня хвърляше отблясъци върху лъскавата ѝ коса, докато разглеждаше красивия пейзаж, закачен над камината — профилът ѝ беше чист и невинен като на момиче от хоровете, изпълняващи коледната литургия. По тази именно причина той никога не беше желал да си има работа с момиче като нея и по същата причина не искаше и сега.

Въпреки че разликата във възрастта им беше само девет години, се чувстваше по-стар от нея с векове по отношение на житейски опит, който не би събудил възхищението ѝ или одобрението ѝ — това важеше и за времето преди затвора. До нея и младежкия ѝ идеализъм се чувстваше потискащо стар и преситен.

Фактът, че точно сега я намираще особено секси и привлекателна, дори и в този безформен, огромен пуловер, и че в момента имаше ерекция, само го накара да се почувства като мръсен, стар, отвратителен развратник.

Внезапно му хрумна, че не му беше задала нито един въпрос за живота му преди затвора, свързан с киното. Той не си спомняше да е срещал жена, а дори и мъж, който да не е заявила възторжено, пък дори и неискрено, че Зак е любимата ѝ филмова звезда и да не го е отрупала с въпроси за личния му живот и за този на други звезди. Дори някои от най-закоравелите и жестоки престъпници в затвора бяха по някакъв абсурден начин заслепени от миналото му и държаха да отбележат кои от филмите му най-много харесват. Обикновено цялото това раболепно любопитство го дразнеше и отвращаваше. Сега обаче беше леко засегнат от факта, че Джули Матисън май изобщо не беше чувала за него. Може би в онова забутано градче, където тя живее,

няма киносалон, реши той. Може би през целия си спокоен живот не беше гледала забранен филм.

Може би... О, Господи, може би... тя ходеше само на обикновени, прилични филми! Неговите филми бяха винаги забранени — за богохулство, насилие, като еротични или пък и за трите неща.

Беше толкова погълнат от мислите си, че подскочи, когато Джули изрече с нерешителна усмивка:

— Нямах вид на човек, който прекарва много приятна вечер.

— Мислех си дали да не погледаме новините — разсеяно отвърна той.

— Добра идея — каза тя, като стана и се пресегна към чинията си на масата. — Аз ще прибера чиниите.

— И после да ме обвиниш, че съм се отметнал от сделката. Няма начин. Аз ще измия чиниите.

Наблюдаваше го как събира чиниите и приборите и се отправя към кухнята.

През последния час съмненията относно вината му не я оставяха на мира. Инстинктивно усещаше, че той е невинен. И тя с болка си мислеше за онова, което явно е преживял.

Той се върна във всекидневната, пусна телевизора и седна встрани от нея, като протегна напред дългите си крака и ги кръстоса.

— След новините ще гледаме каквото искаш — каза ѝ, загледан в огромния телевизионен екран.

— Чудесно — отвърна Джули, като го наблюдаваше крадешком през масата. Красивото му лице изразяваше несломима гордост, издадената брадичка показваше решителност, челюстта му — дързост. Интелигентност и сила бяха отпечатани във всяка черта на лицето му. Преди време беше чела доста статии за него от възхитени репортери, както и от известни филмови критици. Един от тях, когото Джули бе гледала по телевизията, се беше опитал да превърне Зак в човек-конгломерат с изказването, че Закари Бенедикт притежава животинския магнетизъм на младия Шон Конъри, таланта на Пол Нюмън, непреодолимия чар на Кевин Костнър, суровата мъжественост на Истууд, спокойната изисканост на Уорън Бийти, многостранния талант на Майкъл Дъглас и суровата привлекателност на Харисън Форд.

Сега обаче, след като беше прекарала почти два дни близо до него, реши, че нито една от статиите, нито пък филмовата камера бяха успели да го опишат точно и тя смътно се досещаше защо — на живо той излъчваше непреодолим чар, който нямаше нищо общо с високата му широкоплещеста фигура и тази негова всеизвестна подигравателна усмивка. Имаше и нещо друго, което долавяше всеки път щом го погледнеше... някакво чувство, че ако се изключи затворът, Закари Бенедикт е видял и направил всичко, което може да се види и направи, и че този житейски опит е завинаги заключен зад непреодолима стена от любезна изисканост, естествен чар и пронизващи кехлибарени очи. Отвъд досега на всяка жена.

И там именно се криеше неговата привлекателност, осъзна Джули — в предизвикателството. Въпреки всичко, което ѝ беше причинил през последните два дни, Закари Бенедикт караше нея — а вероятно и всяка друга жена, която го познаваше или беше гледала филмите му — да пожелае да премине отвъд преградата, да открие какво има зад нея, да я разтопи, да намери момчето, което може би се крие в него, да накара мъжът в него да се смес високо и да бъде нежен, когато обича.

Джули яростно отхвърли тези мисли. Това нямаше значение! Важното беше дали той е виновен за убийството или не. Тя отново погледна крадешком профила му и почувства как сърцето ѝ се свива.

Той е невинен. Тя го знаеше. Чувстваше го. И при мисълта, че цялата тази красота и интелигентност е стояла зад решетките пет дълги години, гърлото ѝ се сви.

Гласът на телевизионния говорител прикова вниманието ѝ върху екрана:

Ще ви съобщим новините от страната и щата, както и информация за приближаващата снежна буря след извънредния репортаж на Том Брокау...

Джули се изправи, почувствала се внезапно твърде неспокойна, за да стои на едно място.

— Ще си взема чаша вода — каза тя и се отправи към кухнята, но гласът на Том Брокау я спря на средата на пътя:

Добър вечер, дами и господа. Преди два дни Закари Бенедикт, считан преди време за един от най-великите холивудски актьори, както и за талантлив режисьор, избяга от щатския затвор в Амарило, където е излежавал присъдата си от четиридесет и пет години, дадена му през 1988 г. за жестокото убийство на актрисата Рейчъл Евънс — негова съпруга.

Джули се обърна тъкмо навреме, за да види снимката на Зак в затворническа униформа с номер на гърдите, показана на екрана, и тя пристъпи във всекидневната като хипнотизирана от грозотата на това, което виждаше, чуваше и чувстваше, докато Брокау продължи: „Бенедикт по всяка вероятност пътува с тази жена...“

Ахна, когато на екрана се появи нейната снимка — тя заедно с учениците си от трети клас.

Полицията в Тексас съобщи, че жената — Джули Матисън, на двадесет и шест години, е забелязана в Амарило преди два дни, където мъж отговарящ на описанието на Бенедикт, е видян да влиза в син шевролет блейзър заедно с нея. Първоначално полицията считаше, че госпожица Матисън е взета за заложница против волята ѝ...

— Първоначално? — избухна Джули и погледна към Зак, който бавно се надигна. — Какво иска да каже той с това „първоначално“?

Отговорът дойде незабавен и ужасяващ със следващите думи на Брокау:

Теорията за заложницата беше опровергана днес, късно следобед, когато Пийт Голаш — шофьор на камион, съобщи, че е видял двама души, отговарящи на описанието на Бенедикт и Матисън на пътна отбивка в Колорадо призори, тази сутрин...

В следващия момент на екрана се появи веселото лице на Пийт Голаш, а думите му изпълниха Джули с ярост и срам:

Двамата се биеха със снежни топки като деца. После жената — така де, Джули Матисън — напълно съм сигурен, че беше тя. Както и да е, тя се спъна и падна, и Бенедикт се хвърли отгоре ѝ и после съм сигурен, че се прегръщаха. Целуваха се. Ако беше заложница, със сигурност нямаше да се държи така.

— Господи! — промълви тя, като се опитваше да преглътне яда, надигащ се в гърлото ѝ. Само за секунди грозната действителност беше нахлула в измамно уютната атмосфера в планинската къща и тя се нахвърли върху мъжа, който я беше довел тук — виждаше в него човека от телевизионния екран, човека, който беше в действителност — един осъден в затворническа униформа с номер на гърдите. Преди да успее да се съвземе, на екрана се появи още по-болезнен за нея кадър и Брокау продължи:

Нашият репортер Фил Мороу е в Кийтън, щата Тексас, където Матисън живее и работи като преподавателка на трети клас в местното начално училище. Той успя да вземе кратко интервю с родителите ѝ — пастор Матисън и съпругата му...

— О, не! — От устните ѝ се изтръгна вик, когато сериозното благородно лице на баща ѝ я погледна от екрана, гласът му — изразителен, будещ доверие, опитващ се да убеди целия свят в невинността ѝ:

Ако Джули е с Бенедикт, тогава това е станало против волята ѝ. Шофьорът, който твърди обратното, или е

сбъркал хората, или погрешно е изтълкувал случката.

Завърши с остър, неодобрителен поглед към репортерите, които го засипаха с въпроси.

Това е всичко, което имам да кажа.

Срамът преминаваше през нея на болезнени вълни. Рязко откъсна поглед от екрана и погледна през сълзи към Закари Бенедикт, който бързо тръгна към нея.

— Негодник! — задавено извика, отстъпвайки, докато я приближаваше.

— Джули — промълви Зак, като посегна към раменете ѝ в непреодолимото си желание да я успокои.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя, като се извиваше и удряше гърдите му, докато се опитваше да се освободи от ръцете му. — Баща ми е свещеник! Той е почтен човек, а заради тебе дъщеря му е уличница в очите на всички! Аз съм учителка! Преподавам на малки деца! Мислиш ли, че ще ми разрешат да им преподавам сега, когато съм се превърнала в национален скандал, който се търкаля в снега с избягали от затвора убийци?

Мисълта, че тя вероятно е права, го проряза като остър бръснач и той я прегърна силно.

— Джули...

— През последните петнадесет години от живота си — ридаше тя, като се бореше да се отскубне от ръцете му — се стараех да бъда съвършена! И бях толкова съвършена!

Тя заплака и нейната болка премина и у него, въпреки че не я разбираше напълно.

— И всичко... всичко е било напразно!

Най-сетне се умори да се бори и сведе глава, но раменете ѝ все още се разтърсваха от риданията.

— Толкова се стараех! — задавено промълви. — Станах учителка, за да се гордеят с мен. Аз... аз ходя в църквата и преподавам

в неделното училище. Но вече няма да ми позволят да преподавам след всичко това...

Зак внезапно почувства, че повече не може да понася тежестта на нейното страдание и на собствената си вина.

— Моля те, престани — прошепна измъчено, като я прегърна и притисна лицето ѝ към гърдите си. — Разбирам и съжалявам. Когато всичко премине, ще ги накарам да разберат истината.

— Ти ли разбираш?! — повтори тя с горчиво презрение, като вдигна мокрото си от сълзите лице. — Как може някой като теб да разбере как се чувствам!

Някой като него. Животно като него.

— Напротив, разбирам! — избухна той, като я отдалечи от себе си и я разтърси, докато отново го погледне. — Разбирам точно какво чувстваш, когато те презират за нещо, което не си извършил!

Джули видя яростта на лицето му и болката в очите му. Пръстите му се впиха в ръцете ѝ, гласът му беше дрезгав от чувствата, напираници в него.

— Не съм убил никого! Чуваш ли ме! Излъжи ме и кажи, че ми вярваш! Просто го кажи! Искам да го чуя от някого!

Тъй като току-що беше изпитала съвсем малка част от онова, което той трябва да е изпитал, ако наистина е невинен, Джули се сви при мисълта за неговите чувства. Ако наистина е невинен... Преглътна, очите ѝ потърсиха измъченото му, красиво лице и тя прошепна:

— Вярвам ти! Наистина ти вярвам!

Зак долови искреността на думите ѝ, съзря зараждането на истинско съпричастие в сините ѝ очи и дълбоко в него ледената стена около сърцето му започна да се пропуква и да се топи. Вдигна ръка и погали бузата ѝ.

— Не плачи заради мен — прошепна дрезгаво.

— Вярвам ти! — повтори тя и нежният ѝ, но решителен отговор разруши остатъка от резервираността му. Гърлото му се сви от напора на непознати чувства и той застина за момент, прикован от онова, което чуваше и чувстваше. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, задържаха се по тъмните ѝ клепачи и мокреха ръката му, очите ѝ изглеждаха като оросени сини теменуги и тя хапеше долната си устна, за да спре да трепери.

— Моля те не плачи! — измъчено прошепна той, като сведе устните си към нейните. — Моля те, моля те недей...

От първото докосване на устните му тя застина, затаила дъх, въпреки че Зак не успя да разбере дали страхът или изненадата бяха причина за това. В този момент той не знаеше, а и не го интересуваше. Единственото му желание беше да я прегърне, да вкуси от надигащото се в него сладостно чувство на неизпитана от години нежност и да я сподели с нея.

Каза си, че трябва да продължи бавно и да не настоява за повече, отколкото беше склонна да му позволи, и докосна устни до нейните, като усети соления вкус на сълзите ѝ. Каза си, че не бива да я подтиква, да я насилва, но дори и в този момент започваше да го прави.

— Целуни ме! — изрече желанието си и безпомощната нежност в гласа му беше неприсъща за него, както и чувствата, които в момента изпитваше.

— Целуни ме — повтори той. — Разтвори устни!

Когато тя се подчини и се отпусна в прегръдката му, поднесла разтворените си устни към неговите, Зак едва не изстена от удоволствие. Обзет от примитивно и силно желание, внезапно се предаде на инстинкта си. Ръцете му я обгърнаха по-здраво. Притегли я към себе си до стената и продължи да я целува. Ръцете му се плъзнаха под пуловера. Усещаше нежната ѝ кожа като гладък сатен под пръстите си. Погали тясната талия, гърба ѝ и плъзна пръстите си над кръста ѝ, после най-сетне си позволи да потърси гърдите ѝ. Тя се притисна силно до него и когато докосна гърдите ѝ, от устните ѝ се изтръгна стон. От сладостния звук той едва не изгуби контрол — цялото му тяло затрепери, докато пръстите му изучаваха всеки сантиметър от гърдите ѝ, устните му бяха впити в нейните, езикът му бе воден от необуздано желание.

За Джули това, което правеше с нея, беше подобно на чувството, че е затворена в пашкул от някаква опасна, ужасяваща страст, където губи контрол над всичко. Най-вече над себе си. При докосването на дългите му пръсти гърдите ѝ започваха да болят от желание, против волята ѝ възбуденото ѝ тяло се притискаше към неговото, а разтворените ѝ устни жадно се предаваха на продължителните нашествия на езика му.

Зак почувства пръстите ѝ на тила си и той прекара устни по страната ѝ до ухото.

— Господи, толкова си сладка! — прошепна и пое зърната ѝ между пръстите си, принуждавайки ги да се свият в твърди, стегнати пъпчици. Искаше да я дари с неизпитано удоволствие.

— Малката ми — шептеше дрезгаво, — толкова си красива...

Може би нежните му думи — беше го чувала да ги произнася в някой от филмите си — или вероятно нелепото обръщение, най-сетне развали магията. Тя осъзна, че го е гледала как изпълнява тази сцена десетки пъти с десетки наистина красиви актриси в своите филми. Само дето този път нейното разголено тяло беше обект на изследване на пръстите му с онази опитна увереност.

— Престани! — остро извика тя, като се изскубна от ръцете му и дръпна надолу пуловера си.

В първия момент Зак се обърка — дишаше тежко, отпуснал ръце до тялото си. Лицето му пламтеше, а прекрасните му очи все още бяха изпълнени с желание. Но тя имаше вид на човек, който иска да избяга. Нежно, като че говореше на изплашен жребец, той промълви:

— Какво има, мъничката ми...

— Престани веднага! — избухна тя. — Не съм ти „мъничката ми“. Не искам да ме наричаш така. И не искам да чувам, че съм красива.

Зак тръсна глава. Едва сега забеляза, че Джули го гледа така, като че ли очаква всеки момент да се нахвърли върху нея, да разкъса дрехите ѝ и да я вземе насила. Той каза много тихо и много внимателно:

— Страхуваш ли се от мен, Джули?

— Разбира се, че не — категорично отсече тя, но в момента, в който го каза, осъзна, че лъже. Когато започна да я целува, инстинктивно разбра, че по този начин той някак си се пречиства и искаше да му помогне. Но сега, когато сърцето ѝ беше приело тази целувка с настойчивото желание да му даде повече, много повече, беше ужасена. Защото точно това ѝ се искаше да направи. Искаше да чувства ръцете му, а тялото му да се слива с нейното. Страстта му явно беше отстъпила място на раздражението, защото гласът му вече не беше мил и нежен, а хладен, рязък и твърд:

— Ако не се страхуваш, тогава какво те притеснява? Или може би си съгласна да окажеш на избягал затворник малко любезно съчувствие, но не го искаш твърде близо до теб? Така ли е?

— Не изпитвам отвращение, ако това имаш предвид.

— Тогава каква е причината? Или не трябва да питам?

— Не трябва да питаш! — отвърна тя, като отметна косата от челото си и се огледа наоколо за нещо, с което да се заеме, за да възстанови реда в света, който внезапно и тревожно беше започнал да ѝ се изплъзва. — Не съм животно — започна. Погледът ѝ попадна на картината върху стената, която беше съвсем леко изкривена, и тя се обърна да я нагласи.

— Обаче мислиш, че аз съм животно? Така ли?

Смутена от въпросите и от близостта му, погледна през рамо и забеляза една възглавница на пода.

— Мисля — твърдо отговори, докато вървеше към възглавницата, — че си мъж, който е бил далеч от жени цели пет години.

— Така е. И какво от това?

Постави възглавницата в ъгъла на дивана и почувства, че увереността ѝ се връща.

— Разбирам — започна тя и успя да му се усмихне учтиво, — че за теб всяка жена ще е... — тъмните му вежди се склочиха и младата жена се повъртя неспокойно под навъсения му поглед. После бързо се наведе и започна да подрежда останалите разхвърляни възглавници по още по-артистичен начин, но продължи с обяснението: — За теб, след като си прекарал толкова дълго време в затвора, всяка жена е като угощение за прегладнял човек. Всяка жена — подчерта. — Искам да кажа, че нямам нищо против просто да ме целуваш, ако това те кара да се чувстваш по-добре.

Зак беше унижен и ядосан от това, че тя го смяташе за някакво животно, на което може да подхвърли трохичка човешка топлина, за жажданият за секс просяк, на когото неохотно беше дала малка целувчица.

— Колко сте великодушна, госпожице Матисън — каза подигравателно той и продължи с преднамерена бруталност: — Пожертвахте два пъти себе си заради мен. Но обратно на вашето мнение, дори и животно като мен е способно на известни задръжки и

предпочитания. Накратко, Джули, можеш и да си мислиш, че си „угощение“, но точно този мъж е напълно способен да ти устои, дори и да е зажаднял за секс.

Тя отстъпи назад и обвини ръце около тялото си, като че се опитваше да се защити от жестоките му думи.

Зак можеше да прочете всяка реакция в изразителните ѝ очи и доволен от факта, че ѝ е причинил болка, се обърна, отиде до етажерката и започна да разглежда видеокасетите по рафтовете.

Джули разбра, че току-що я беше захвърлил като използвана книжна кърпичка, но наранената ѝ гордост не ѝ позволяваше да се скрие в спалнята си като ранен заек. Решена да не пролее дори и една сълза и да не показва объркването си, пристъпи към масата и започна да подрежда списанията. Рязката му заповед я накара да се обърне.

— Лягай си! Що за човек си всъщност? Някаква досадна домакиня?

Списанията се изплъзнаха от ръката ѝ, тя го погледна намръщено, но изпълни нареждането му.

С крайчеца на окото си Зак наблюдаваше оттеглянето ѝ, гордо вдигнатата ѝ брадичка, забележителната грация, с която се движеше. С умение, усъвършенствано от него още на осемнадесетгодишна възраст, той извърна глава и напълно изличи от съзнанието си Джули Матисън. Съсредоточи се върху новините на Том Брокау, които тя беше прекъснала с гневното си избухване. Беше сигурен, че докато се опитваше да я успокои, Брокау беше съобщил нещо за Доминик Сандини. Седна на дивана и смръщено погледна телевизионния екран. Лицето на Сандини с дръзката усмивка изплува в съзнанието му И той лекичко се усмихна при мисълта за лукавия, несломим италианец. През всичките тези години имаше само двама мъже, които смяташе за истински приятели — единият беше Мат Феръл, другият — Доминик Сандини. Замисли се колко са различни двамата. Мат беше магнат от световна класа. Със Зак бяха изградили приятелството си на базата на общи интереси и дълбоко взаимно уважение. Доминик беше крадец на дребно от световна класа. Нямаше абсолютно нищо общо със Зак, а и той не беше сторил нищо, за да спечели уважението и предаността му. И въпреки това Сандини му ги беше предоставил. Той беше успял да наруши уединението на Зак с тъпи шеги и смешни истории за

многолюдното си и необикновено семейство. По-късно, без Бенедикт да осъзнава, Доминик го беше въвел в семейството си.

Зак отпусна глава назад и затвори очи. Настроението му значително се подобри. Ще намери начин да изпрати на Джина подарък за сватбата ѝ. Чаен сервиз от сребро. Ще изпрати подарък и на Дом. Нещо специално. Но какво например би могъл да купи за Доминик Сандини, от което да има нужда и да му хареса? Единственият логичен подарък, който му идваше наум, беше толкова абсурден, че той се засмя — парк за продажба на стари автомобили!

Точно преди полунощ, както се надяваше, повтори новините на Брокау с краткия видеорепортаж, който вече беше гледал. Репортажът показваше Дом само час след бягството на Зак — с ръце на тила, докато го претърсват, слагат му белезници и го натикват на задната седалка в колата на шерифа в Амарило, но всъщност това, което го накара да се намръщи, бяха думите на репортера:

Вторият избягал затворник, Доминик Сандини, на възраст тридесет и пет, беше заловен и задържан след кратка престрелка с полицията. Той бе отведен за разпит обратно в щатския затвор в Амарило, където е споделял обща килия с Бенедикт, който все още е на свобода. Началникът на затвора Уейн Хадли определя Сандини като изключително опасен.

Зак се изправи и напрегнато се вгледа в телевизора. Изпита облекчение, когато видя, че Дом не изглеждаше като малтретиран от полицаите на Амарило. Тревогата му обаче прерасна в паника в края на новините, когато местният репортер от Колорадо добави:

Последни новини около бягството Бенедикт-Сандини. Според официално изявление от кабинета на началника на щатския затвор в Амарило преди час Доминик Сандини е направил втори опит за бягство по време на разпита относно съучастието му в бягството на Бенедикт. Трима от пазачите са загинали, преди той да бъде

заловен и усмирен. Откаран е в затворническата болница. Състоянието му се определя като критично. Допълнителни подробности относно броя и естеството на нараняванията му все още не са известни.

Зак се вледени от гняв и изненада, стомахът му се сви на топка и той облегна глава назад, като потисна силното желание да повърне. Втрени се в тавана, като преглъщаше конвулсивно, докато спомените за усмихнатия Сандини и глупавите му шеги върхлитаха отгоре му.

Новините продължаваха, но думите едва достигаха до съзнанието му:

Слуховете за затворнически бунт в щатския затвор в Амарило бяха потвърдени и губернаторката на Тексас Ан Ричардс възнамерява да изпрати според сведенията военни части от националната армия, ако е необходимо. Затворниците очевидно са се възползвали от вниманието на средствата за масова информация, привлечено от бягството на Закари Бенедикт и Доминик Сандини, и протестираат срещу това, което те наричат „безпричинна жестокост“ от страна на някои затворнически служители, срещу лошите битови условия и нездравословната храна.

Зак дълго седя неподвижно, толкова изтерзан и отчаян, че не можеше да събере сили да се изправи. Решителността да избяга и да оцелее, която му беше помогнала да запази разсъдък си през последните пет години, малко по малко го напускаше. Както изглежда, смъртта щеше да го следва или да го дебне непрекъснато, и той се почувства уморен да бяга от нея. Първо бяха починали родителите му, после брат му, дядо му и най-накрая и съпругата му. Ако умреше и Сандини, вината щеше да бъде на Зак. Седнал там, той наистина се чувстваше като човек, над когото тегне ужасно проклятие, което изпращаше ранна смърт на всички скъпи нему хора.

Понесла малката купчина току-що извадени от сушилнята дрехи, боса и с все още мокра коса, Джули прекоси безмълвната всекидневна, за да влезе в стаята, където бе прекарала една почти безсънна нощ. Бе единайсет часът сутринта. Доколкото можеше да прецени по шума от течаща вода в банята, явно Зак също бе спал до късно и сега бе под душа.

Като присвиваше очи заради тъпото, пулсиращо главоболие, тя без желание се зае първо да изсуши, а после да среши косата си, след което навлече дъвките и пуловера, с които бепътувала към Амарило преди три дни. Имаше чувството, че от тогава са минали цели седмици — през онази сутрин светът за последен път ѝ бе изглеждал напълно нормален. Днес нищо вече не ѝ се виждаше естествено, и най-малко собствените ѝ чувства. Беше я отвлякъл избягал затворник — нещо, което би накарало всяка нормална, честна и почтена жена да намрази похитителя си и да презира света, който той представлява. Една нормална, уважавана двайсет и шест годишна жена би се борила със Закари Бенедикт, би се опитвала да осуети плановете му, да избяга и да помогне на полицията да го залови и върне в затвора. Така би постъпила една почтена, богобоязлива жена!

Но не това бе сторила Джули Матисън. Съвсем не! Бе позволила на своя похитител да я целува и гали — нещо повече — беше ѝ харесало! Снощи се опита да се убеди, че е искала само да утеши един нещастен мъж, че просто се е държала мило и любезно, както са я учили, но сега, на ярката дневна светлина не можеше да се заблуждава повече. Ако Закари Бенедикт беше грозен старец, тя не би се хвърлила в ръцете му, опитвайки се да изличи с целувки мъката, стаена в очите му. Нито пък щеше да му е толкова идиотски лесно да я убеди в невинността си! Истината бе, че беше повярвала на смешните му твърдения, защото искаше Закари Бенедикт да е невинен! Бе го утешавала, защото той я привличаше по един особено противен начин. Вместо да избяга и да помогне да го заловят, докато бяха спрели за

кратка почивка предния ден, тя просто бе лежала в снега и го бе целувала.

В Кийтън старателно бе отбягвала ухажванията на добри и почтени мъже, лицемерно поздравявайки се за високите морални устои, унаследени от нейните осиновители. Но сега осъзнаваше истината за поведението си с болезнена яснота — просто преди не е била сексуално привлечена от чудесните честни мъже — и вече знаеше защо. Защото я привличаха само такива като нея самата нея — измета на обществото, какъвто беше и Зак Бенедикт. Почтеността и приличието не я възбуждаха така, както опасността и забранената страст.

Неприятната истина бе, че външно Джули Матисън приличаше на добродетелна, достойна за уважение гражданка, но всъщност си оставаше уличното хулиганче Джули Смит с неизвестни родители. Навремето нормите на обществото не бяха имали абсолютно никакво значение за нея — явно и сега бе така. Госпожа Боровски, директор на дома за сираци „Ла Сал“, се беше оказала права. Отново чуваше злюбения глас на жената с разкривено от презрение лице: „И да знаеш, Джули Смит, вълкът козината си мени, но нрава — не! Ти винаги ще си бъдеш същата. Успя да преметнеш онази надута психиатърка, но мен няма да можеш! То си ти е в кръвта, точно като в онзи филм, дето го гледахме по телевизията... Няма да свършиш добре, помни ми думата! Човек не може да направи копринено портмоне от кожа. Търкулнало се гърнето, та си намерило похлупак — ти затова все висиш с онези улични гаменчета. И те са същите като теб — нищожества! Нищожества!“

Джули стисна очи, опитвайки се да прогони мъчителните спомени, като се замисли за прекрасния човек, който я бе осиновил. „Ти си добро момиче, Джули — шепнеш ѝ той, така както правеше по времето, когато тъкмо бе отишла да живее у тях — мило, хубаво, чудесно момиченце! И когато пораснеш, ще се превърнеш в прекрасна млада жена! Някой ден ще си избереш добър, богобоязлив съпруг и ще станеш примерна съпруга и майка. Както сега си примерна дъщеря!“

Джули облегна ръце на шкафчето и сведе глава върху тях.

— Сгрешихте... — прошепна отчаяно тя. Сега виждаше цялата грозна истина — нея не я привличаха добри, вярващи в Бога мъже, нито пък красавци от типа на Грег Хаули. Вълнуваха я хора като Зак

Бенедикт — харесала го бе още от първия миг, в който го видя на паркинга. Предната вечер бе готова да спи с него и той го беше усетил. Бе разбрал, че двамата си приличат. Знаеше, че именно това го бе ядосало и отвратило, когато го накара да спре — презираше я заради страхливостта ѝ. Та нали го бе пожелала веднага щом започна да я целува и гали!

Вълкът нрава си не мени. Госпожа Бровски се беше оказала права.

Но преподобният Матисън бе оспорил твърденията и — изведнъж си спомни Джули. Когато му цитира поговорката, той здраво я раздруса и каза: „Животните не се променят, но хората могат, Джули! Затова Бог им е дал ум и воля! Ако искаш да си добро момиче, просто трябва да бъдеш такава! Само трябва да вземеш решение и да го направиш! Взemi решение, Джули!“

Тя бавно вдигна глава и се загледа в отражението си в огледалото, не бе сторила нищо, което да не може да бъде поправено. Още не. По дяволите, преди да ѝ се наложи да предаде както себе си, така и възпитанието, което беше получила, все някак щеше да успее да се измъкне от лапите на Закари Бенедикт! Не, поправи се тя, без „по дяволите“, просто щеше да се махне оттук. Още днес. Трябваше да избяга, преди волята и моралът ѝ да отстъпят пред така привлекателното изкушение. Ако останеше, щеше да се превърне в негов съучастник и завинаги да се прости с всякакви надежди за спасение. Джули се закле да избяга от него още днес.

Отиде до прозореца, дръпна завесите и се загледа в сивото, някак зловещо утро. Високо в небето се бяха скупчили натезжали от сняг облаци; вятърът свистеше в боровете и блъскаше рамките на прозорците. Докато стоеше и се опитваше си спомни пътя, по който бяха дошли, снегът заваля. Тя направи гримаса. За последните два дни се бе нагледала на толкова сняг, че да ѝ стигне до края на живота. Някой бе заковал голям кръгъл термометър върху едно дърво в началото на гората; той показваше 28 градуса по Фаренхайт, но ако се вземаше предвид смразяващият вятър, температурата щеше да се окаже около 0 градуса, реши Джули.

Вдигна глава, стресната от звука на радиото. Явно мъжът, причинил ѝ всичката мъка, вече се е облякъл и сега се намираше във всекидневната, където сигурно чакаше да чуе новините.

Хрумна ѝ, че може просто да се заключи в хубавата топла стая и да изчака той да си тръгне по пътя, но това беше невъзможно и глупаво решение. Все пак трябваше и да се храни, пък и даже да успееше да барикадира вратата, нямаше да може да залости прозореца. А и колкото по-дълго останеше с него, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да убеди властите и гражданите на Кийтън, че не с била нито послушна съучастничка, нито любовница на осъдения убиец.

Джули с въздишка призна пред себе си факта, че единственият път към свободата и почтеността бе да избяга. Трябваше да се облече добре.

Като се извърна от прозореца, Джули се упъти към големия вграден гардероб, надявайки се там да намери подходящи топли дрехи. Няколко секунди по-късно откри купчина дрехи, които приличаха на скиорски екипи. Оказаха се два морскосини гащеризона с червена и бяла украса, като единият бе доста по-малък размер. Тя го преметна през рамо и се върна в стаята, за да прегледа съдържанието на чекмеджетата в шкафа. Миг по-късно откри комплект топло бельо с дълги крачоли и ръкави.

Не беше лесно да закопчае дънките върху навлеченото дебело бельо, а когато най-после вдигна ципа, се оказа, че не може да свие колене, но Джули изобщо не забеляза неудобството. Мислеше само как да разсее Закари Бенедикт, за да може да избяга. Реши засега да не облича гащеризона. Най-добре щеше да е да го убеди, че излиза на чист въздух.

Когато отвори вратата и влезе във всекидневната, погледат ѝ веднага се насочи към дивана до камината, очаквайки да го види именно там. Оказа се, че той стои до прозореца с гръб към нея и се взира в падащия сняг. Докато го гледаше как разтрива мускулестия си врат, си припомни неописуемото удоволствие, което ѝ бяха доставили умелите му дълги пръсти. Внезапно ѝ хрумна, че всъщност той заслужава уважение за своята почтеност и самоконтрол. И Зак се бе възбудил колкото нея, рече си тя и усети, че се изчервява.

Възбуди го, а после, без да иска го обиди и ядоса и въпреки това дори и не се опита да я изнасили...

Той леко извърна глава и Джули видя суровата гордост, стаена в чертите на рязко изсечения му профил, чувствените устни, целували я с такава изпепеляваща страст. Човек, способен на толкова нежност и

самообладание в момент на сляпа възбуда въпреки петте години сексуално въздържание, не би могъл да е убиец...

Джули се ядоса. Отново се проявяваше като глупачка! Съжаляваше го и виждаше около главата му романтичен ореол само защото беше висок, красив и толкова сексапилен, че тя не бе в състояние да му устои.

— Извинявай — рече рязко и високо тя.

Той се извърна и присви очи при вида ѝ.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Ами ти каза — отвърна му Джули със същия рязък тон, — че мога да се разхождам из къщата и около нея. Ще полудея, ако ще трябва да стоя постоянно вътре! Смятам да изляза да глътна малко въздух.

— Навън е дяволски студено!

Като разбра, че се кани да ѝ забрани да излезе, тя смени подхода си и заговори меко и убедително:

— Както ти самият отбеляза, ако реша да бягам, ме чака бялата смърт. Не ми се умира, тъй че просто ще се поразходя и ще подишам малко чист въздух. Ще бъда на двора и... — поколеба се, преди да продължи с по детски възбуден глас: — ще направя един снежен човек! Моля те, позволи ми! Не съм виждала толкова сняг, откакто се преместих в Тексас като дете!

— Прави каквото искаш, но гледай да си постоянно пред очите ми!

— Да, надзирателю мой! — тросна му се Джули, вбесена от думите му. — И все пак не мога ли от време на време да изчезвам от очите ти — колкото да събера клонки и разни други необходимими ми неща?

В отговор той само повдигна вежди и мълчаливо я изгледа.

— Едно време им слагах моркови вместо нос — уведоми го тя, току-що открила у себе си неподозирани актьорски качества и прибави с усмивка: — Ще видя какво имаме в хладилника.

Хладилникът стоеше до едно чекмедже, в което предната вечер бе видяла връзка странни на вид ключове.

— Няма моркови — отбеляза тя и бързо погледна в чекмеджето. Видя един малък ключ и го взе, но знаеше, че вътре бе имало и други. В следващия миг ги забеляза — трите ключа бяха под лъжиците.

Джули успя да напипа още един, но треперенето на ръката ѝ и маникюрът ѝ попречиха да вземе останалите два ключа. Усети раздвижване зад гърба си и се обърна назад тъкмо навреме, за да види, че Зак се е насочил към нея. Издърпа ръка от чекмеджето, и го затвори, стиснала двата ключа в дланта си. Попита с разтреперан глас:

— Какво търсиш?

— Нещо за ядене. Защо?

— Ами просто питам.

Зак спря и я изгледа продължително.

— Какво ти има на краката?

Устата ѝ пресъхна.

— Нищо. Аз... намерих топло бельо в едно чекмедже и го облякох под дънките.

— Стой близо до къщата — предупреди я той. — Не ме карай да те търся!

— Непременно — излъга го, като вече отваряше вратата на шкафа, където предния ден бе видяла няколко скиорски шапки и ръкавици. — Какво да използвам за очи и за нос? — попита Джули, решила да го занимава с подобни дреболии с надеждата, че ще го отегчи до смърт и ще го накара да отслаби вниманието си.

— Не знам и честно казано, не ме интересува.

— В някои общества на снежния човек се гледа като на произведение на изкуството — информира го с тона, с който говореше на третокласниците си. — Известно ли ти е?

— Не.

— Ами влагат в творенията си много мисъл.

Зак само я изгледа, след което ѝ обърна гръб и се върна в кухнята. Взе нож от чекмеджето и отвори шкафа.

Джули продължаваше да бърбори.

Внезапно Зак така блъсна вратата на шкафа, че тя стреснато се извърна и се вторачи в ножа. Лицето ѝ пребледня.

— Джули — изрече заплашително той, — млъквай! — като забеляза втренчения ѝ поглед, едва сдържаният му гняв прерасна в ярост. — Точно така! — надсмя ѝ се. — Аз съм убиец, забрави ли!

— Н-но ти каза, че не си го направил.

— Казах го наистина — отвърна ѝ с кадифен глас, който я накара да настръхне, — но ти знаеш истината, нали, Джули?

Тя конвулсивно преглътна и заотстъпва по късия коридор.

— Мога ли да изляза?

Още преди да е дочакала отговора му, тя слепешката се пресегна към вратата и я отвори.

Зак продължи да стои неподвижно, опитвайки се да се успокои и да забрави изписания върху лицето ѝ ужас. Каза си, че това няма никакво значение, както и нямаше значение фактът, че бе изглеждала чудесно, докато бърбореше за снежния човек, нито че тя бе толкова добра, мила и чиста и че го караше да се чувства противен и мръсен.

Няколко минути по-късно говорителят по радиото събщи, че няма промяна в състоянието на Сандини — новина, която го поуспокои. Приятелят му не се предаваше лесно. Зак започна да върти копчето, докато намери станция, по която предаваха само новини. Тъкмо отиваше към всекидневната, когато събщиха, че мъж, идентифициран от канадските власти като Закари Бенедикт, е бил видян да пресича преди два дни границата с Канада при Уиндзор с черен автомобил, взет под наем.

— По дяволите! — тихичко изруга Джули, измъквайки се от колата си. Очевидно за петнадесетте години, изминали от последния ѝ урок по запалване на кола без ключ, или доста неща се бяха променили в системата за хранване, или просто тя се бе оказала лоша ученичка, защото откри, че няма представа кои от шепата изтръгнати изпод таблото жици са именно онези, които ѝ трябва.

Тя се наведе, грабна събраните борови клонки и се затича срещу вятъра към къщата. Откакто бе излязла, Зак не бе мръднал от прозореца, наблюдавайки я с непроницаемостта на каменна статуя. Измисленият декор за въображаемия снежен човек ѝ бе позволил да изчезва от погледа му от време на време за по няколко минути, без да буди подозрение, точно както се бе надявала. До този момент бе предприела три кратки разходки до блейзера, като след всеки неуспешен опит да запали двигателя се бе връщала с наръч клони в ръце. Надяваше се Зак скоро да реши, че е достатъчно луда, та наистина да си прекара времето в правене на снежен човек въпреки сковаващия студ и да престане да я наблюдава.

— Трябва да има начин да се измъкна! — промърмори си Джули. На гърба на къщата имаше един заключен с катинар гараж, за който Зак бе казал, че се използва като склад и че е прекалено малък, за да побере колата вътре. Ами ако я беше излъгал? А може и той да не знаеше със сигурност! Тя реши да се опита да отключи и да провери какво има вътре. Погледна към прозорците — Зак продължаваше да стои там, неподвижен като каменен часовей.

Младата жена се отправи към гаража.

Изтръпналите ѝ от студ и напрежение пръсти направиха неуспешен опит да пхнат първия от ключовете в големия катинар. Сдържайки дъха си, Джули опита втория и този път ключалката поддаде. Хвърли поглед към къщата, за да се увери, че Зак не е решил да излезе, прескочи високия праг и влезе в помещението, затваряйки вратата след себе си.

Вътре бе тъмно като в рог, но тя успя да намери ключа на стената и включи осветлението. Над главата ѝ блеснаха силни прожектори. Заслепена за миг, Джули премига и после се огледа наоколо в претъпканото помещение. Сърцето ѝ заби учестено. На специални стоянки до отсрещната стена бяха подпрени няколко чифта ски и щеките.

Ски! Щеше да опита да се спусне по склона с тях — ако не умре от измръзване, със сигурност ще си счупи врата! При това трябва да изчака, защото вятърът навън бе започнал да се усилива — вероятно щеше да има снежна буря. Повече от любопитство, отколкото с надежда, Джули повдигна единия край на брезента, за да види какво има под него. Нададе радостен вик, отмятайки покривалото докрай.

Отдолу имаше два снегохода, а на седалките им бяха оставени и каските.

С треперещи пръсти се опита да пъкне втория от ключовете в запалителя. Стана! Този път успя! Обнадеждена, Джули бързо излезе от гаража и внимателно затвори вратата след себе си. Лошото време сега не ѝ се струваше като дребна неприятност. Веднага щом успееше незабелязано да се преоблече и да се измъкне от къщата, щеше да е на път към свободата си. Никога преди не бе карала снегоход, но изобщо не се съмняваше, че с него ще съумее да се справи много по-добре, отколкото със ските и щеките. За да не провали плановете си, които вървяха толкова гладко до този момент, Джули поспря да събере още малко клонки, след което изтича да ги остави до снежния човек. Закари Бенедикт не беше мръднал от прозореца. Джули поспря и се огледа.

Беше готова за тръгване. Нито снегът, нито вятърът, нито избягалият затворник можеха да я спрат.

Зак я проследи с поглед. Гневът му вече се беше стопил и сега настроението му бе доста приповдигнато, което се дължеше на новината за стабилното състояние на Сандини и на факта, че се забавляваше от картинката, която представляваше Джули, докато се бореше с огромната снежна топка.

„Тя е истинска загадка“ — мислеше Зак, докато я чакаше да се появи отново пред очите му. Беше едновременно интелигентна и доверчива, състрадателна и избухлива, страстна и сдържана. Но това, което най-силно го привличаше у нея, бе нейната чистота. Първоначално бе решил, че невинността ѝ е само плод на фантазията

му, но снощи се бе уверил, че тя почти не умее да се целува! Коего го караше да се пита какви ли импотентни идиоти живееха в Кийтън, Тексас и какъв ли кретен трябва да е този неин годеник, че досега не я бе посветил в тайните на любовната игра! Та тя беше подскочила като ужилена, когато бе докоснал гърдите ѝ! Ако не знаеше, че такова нещо е просто невъзможно в наши дни, щеше да се закълне, че още е девствена!

Изведнъж си даде сметка накъде са се насочили мислите му и се извърна, за да види влизащата през задната врата Джули.

— Трябват ми някои дрехи за снежния човек — лъчезарно се усмихна тя.

— Защо не го довършиш утре?

При този въпрос усмивката ѝ помръкна.

— Но... но на мен ми е толкова забавно! Защо искаш да ми отнемеш това единствено удоволствие?

— Хей, аз не съм някакво чудовище! — тросна се Зак, мразейки се заради страха и недоверието, които беше прочел в погледа ѝ.

— Тогава ми позволи да завърша...

— Добре — въздъхна той. — Хубаво!

Лицето ѝ отново грейна.

— Благодаря ти!

— Няма за какво — отвърна той, ядосан на внезапната нежност, която изпита към нея. От радиото в кухнята долетя гласът на говорителя, който каза, че по случая с бягството на Бенедикт и Сандини има нова информация, която ще бъде съобщена след рекламите. Опитвайки се да прикрива чувствата си към нея, Зак ѝ кимна, проследи я как се втурва към спалнята си и отиде в кухнята, за да увеличи звука на радиото.

Тъкмо си сипваше чаша кафе, когато коментаторът каза:

Преди 10 минути анонимен източник от затвора в Амарило се обади на Ен Би Си Нюз, за да ни информира, че Доминик Карло Сандини, направил опит да избяга със своя съкилийник Закари Бенедикт, е починал в 11.15 часа в болницата „Сейнт Марк“. Сандини, племенник на известния мафиотски бос Енрико Сандини, е умрял

вследствие раните, получени при сблъсъка му с охраната при повторния му опит за бягство вчера...

Точно в този момент Джули излезе от спалнята. След съобщението по радиото Зак гневно изкрещя и запрата стъклената си чаша в емайлирания керамичен под.

Парализирана от страх, младата жена безмълвно го гледаше как хвърля всичко, изпречило се пред очите му, крещейки грозни ругатни и жестоки заплахи. Тостерът се разби в земята, след него полетяха миксерът и кафеникът. После с един замах помете всички чинийки, чаши и стъклени кутийки от кухненския плот. Закари Бенедикт продължи да псува, докато наоколо не остана нищо за хвърляне, след което внезапно, така както неочаквано бе избухнала, яростта му се уталожил и той спря да вилнее. Изтощен, опря ръце на плота и сведе глава.

Джули бавно се запрокравда към вратата. Тъкмо натискаше дръжката ѝ, когато злокобната тишина в кухнята бе нарушена от мъчително стенание: „Дом! Съжалявам, Доми! Толкова съжалявам!“

Сцената, на която бе станала неволен свидетел, не излизаше от главата ѝ, докато тичаше в снежната виелица към гаража. С треперещи пръсти Джули навлече скиорския костюм, сложи си ръкавиците и каската и забута снегохода към вратата, страхувайки се да го запали, за да не би Зак да чуе шума на двигателя. Вече навън, тя се метна на седалката, закопча каската и завъртя ключа. Моторът се оказа много по-безшумен, отколкото бе очаквала. Секунди по-късно вече летеше по снега към гората, като се мъчеше да запази равновесие и се молеше Зак да не я последва.

Разтреперана от страх и въодушевление, Джули балансираше по склона между дърветата и се опитваше да управлява машината, като едновременно с това внимаваше да заобикаля опасните клони и камъни по снега. Щом се отдалечеше на достатъчно разстояние от къщата и се убедеше, че Зак не е по петите ѝ, щеше да се насочи към магистралата, но засега беше по-разумно да кара из гората. Усещаше, че вятърът се е усилил и е започнала истинска снежна фъртуна.

Радостта ѝ, че е успяла, се помрачи от спомена за мъката на мъжа, от когото бягаше. Хрумна ѝ, че един закоравял убиец не би изживявал така смъртта на своя другар по килия.

Джули се извърна да се увери, че никой не я преследва, и едва не се блъсна в едно дърво, но успя навреме да извърти кормилото.

Зак се изправи и апатично огледа изпочупените уреди и съдове на пода.

— По дяволите! — възкликна глухо и посегна към гарафата с бренди. Наля си малко в една чаша и го изпи на един дъх, опитвайки се да притъпи болката си. В главата му продължаваше да звучи веселият глас на Дом, който четеше последното писмо от майка си: „Хей, Зак, Джина се жени! Хич не ми се ще да пропускам тая сватба!“ Спомняше си и разни други неща, думите на Сандини: „Зак, ако ти трябва

фалшив паспорт, хич не си и помисляй да ходиш при някакъв си Робин Шварц, за когото никой не е и чувал! Идваш при мен и аз те свързвам с Уоли Невестулката — най-добрия фалшификатор в страната, да знаеш! Позволи ми да ти помогна, Зак...“

Е, беше му разрешил и в резултат Дом бе мъртъв заради него.

„Ей, Зак, падаш ли си още по суджуците на мама? Имам много...“

Стоеше до прозореца и се взираше в снежния човек на Джули. Струваше му се, че Дом е някъде наблизо. Приятелят му можеше да се радва и на най-дребните неща. Ако сега беше с тях, сигурно би помогнал на Джули за снежния човек...

Внезапно Зак излезе от вцепенението си. Очите му бързо обходиха двора. Джули!

— Джули! — изкрещя той, изтича до задната врата и я отвори със замах. Силният вятър го блъсна в лицето. — Джули, прибирай се, преди да си замръзнала... — Погледът му бе привлечен от дълбоките следи, които вече се запълваха с нов сняг. Той ги проследи до гаража зад къщата.

— Джули! — извика, като блъсна вратата на гаража. — Какво, по дяволите, търсиш тук...

Пое си рязко дъх, невярващ на очите си. Погледът му се спря на подаващия се изпод брезента снегоход до вратата — точно пред нея започваха две следи, водещи към гората.

Само преди минута би се заклел, че след съобщението за смъртта на Дом едва ли е възможно да чувства по-голяма ярост и отчаяние, но гневът и предчувствието за надвиснало нещастие, които го обзеха сега, бяха несравнимо по-силни.

Малко след като излезе от гората и насочи снегохода по стръмния, ограден с дървета път, по който бяха дошли, Джули усети непоносимия, проникващ до костите студ. Снегът биеше право в лицето ѝ, влизаше в очите ѝ, устните, ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали от студ. Снегоходът хлътна в една вдлъбнатинка на пътя и се плъзна встрани, но когато опита да забави ход, крайниците ѝ реагираха толкова бавно, че това едва не се оказа фатално.

Единственото нещо, което студът не бе успял да притъпи, бе паническият ѝ страх, че Зак ще я настигне и ще осуети бягството ѝ. Грозеше я и друга опасност — да загуби пътя си в бурята и да загине, погребана под леда. Представи си как напролет намират прекрасно съхраненото ѝ от студа тяло, все още облечено в морскосиния екип и каска в същия цвят, избирани така, че да отиват на снегохода ѝ. „Прекрасен край — помисли си тя с тъга за момиченцето от бедняшките квартали на Чикаго, която едничка мечта бе да е свършено.“ Между клоните на дървета под нея се мярна виещото се около планинския масив шосе, но отсечката към него беше почти вертикална и още по-опасна поради дърветата и огромните, покрити със сняг камъни.

Хрумна ѝ, че може би трябва да слезе от снегохода и да се опита да се стопли някак, но не искаше да губи време. Ако снегът бе затрупал следите ѝ от гаража до гората, когато Зак откриеше бягството ѝ, щеше да реши, че е тръгнала по шосето и щеше да я настигне много по-бързо, отколкото ако проследеше зигзагообразния ѝ път между дърветата. Джули хвърли поглед през рамо и сподави вика си. Макар и все още далеч, точно над нея един друг снегоход изхвърча от гората и се насочи към шосето. Човекът на него се бе привел ниско над кормилото и ловко заобикаляше изпречилите се пред него камъни и дървета.

Ужас и гняв изместиха всички други усещания, дори и сковаващия студ. Като се молеше Зак да не я е забелязал сред гъстите дървета, тя се огледа за място, където да завие и да спре, за да изчака той да я задмине. След поредния завой ѝ се мярна малко плато. Джули се насочи точно между два камъка с почти човешки бой, натисна спирачките и профуча над ръба на планинския склон.

Платото се оказа много тясно. В продължение на няколко ужасяващо дълга секунди тя летеше право към няколко бора, след което носът на снегохода се спусна към земята подобно на излязла извън контрол ракета, целейки се в купчина дървета близо до потока. Джули усети как земното привличане сякаш изтръгва снегохода под нея в същия миг, в който клоните на един бор отвориха прегръдка, за да я посрещнат. Снегоходът се приземи на брега, превъртя се, хлъзгайки се по леда край водата и накрая спря.

Зашеметена от внезапно обзелото я чувство на облекчение и донякъде дезориентирана, Джули остана да лежи до бора, наблюдавайки втория снегоход, който плътно я следваше. С върховно усилие на волята тя се претърколи настрани, застана на колене и припълзя под дървото. Ските на другия снегоход прелетяха точно над скривалището и. Тя се отдръпна назад между клоните, въпреки че всъщност нямаше от какво да се тревожи — Зак изобщо не погледна в нейната посока. Беше забелязал, че обърнатият ѝ върху леда снегоход ще бъде повлечен от буйните води на потока и цялото му внимание бе концентрирано върху това.

Без изобщо да разбира какво става, нито да си дава сметка за огромния си късмет, тя го проследи как скача от снегохода още преди да е спрял, и хуква към потока.

— Джули! — викаше Зак сред воя на вятъра, тръгвайки по тънкия лед край водата. Очевидно смяташе, че е паднала в потока — всъщност трябваше да е доволен, че се е отървал от едно излишно усложнение.

Джули реши, че той се опитва да си върне снегохода; погледът ѝ се насочи към мястото, където бе захвърлил неговия. Можеше да стигне дотам доста по-бързо от Зак и да успее да избяга. Без да сваля очи от гърба му, тя изпълзя изпод дървото, изправи се и тихо пристъпи напред — смяташе да се придвижва на прибежки от дърво на дърво.

— Джули, отговори ми, за Бога! — изкрещя мъжът и съблече якето си. Ледът под краката му започна да се пропуква. Снегоходът ѝ се надигна нагоре, пропадна в потока и веднага потъна. Зак сграбчи клоните на падналата трепетлика и за огромна изненада на Джули бавно се спусна в ледената вода.

Първо раменете, а после и главата му изчезнаха от погледа ѝ. Тя притича до следващото дърво. След малко той отново се показва над водата, за да си поеме въздух, изкрещя името ѝ още веднъж и пак се гмурна в потока. Джули достигна и последното дърво. Спря се и огледа повърхността на водата, която бе погълнала Зак. Казваше си, че Закари Бенедикт е само един престъпник, прибавил към другите си злодеяния и похищението ѝ, и че за нея ще е най-добре да изчезне, докато още може. Съвестта ѝ обаче ѝ казваше, че ако сега го изостави и откридне снегохода му, той ще загине, защото се е опитал да я спаси.

Изведнъж тъмната му глава и рамене се показаха над водата до потопеното дърво и тя с облекчение възкликна, когато го видя да се измъква върху леда. Поразена от силата и волята му, Джули не откъсваше очи от него. Той се подпря на леда, за да се изправи, и запристъпя към мястото, където бе захвърлил якето си. Но вместо да се облече, Зак се свлече до дрехата близо до покрит със сняг камък точно до потока.

Парализирана от неспособността си да вземе решение, Джули го видя как вдига якето си. Облекчението, което изпита, когато реши, че Зак най-после ще се облече, отстъпи място на панически ужас, щом видя, че всъщност е решил нещо съвсем различно — той захвърли якето и бавно започна да разкопчава ризата си. После облегна глава на камъка и затвори очи. Вихрено танцуващите снежинки полепваха по лицето, косата и тялото му. Осъзна, че той дори няма да се опита да стигне до къщата! Очевидно смяташе, че бягайки от него, тя се е удавила, и бе решил, че за това трябва да си наложи смъртна присъда.

„Повярвай ми, че съм невинен!“ — беше я молил снощи Зак и сега Джули се убеди, че мъжът, който искаше да умре, защото е причинил смъртта ѝ, не може да не е невинен.

Без да съзнава, че плаче и че е започнала да тича, тя се втурна по склона към него. Когато видя лицето му, съжалението и нежността, които изпита, едва не я накараха да коленичи. Красивото му лице със затворени очи изразяваше дълбоко и пълно разкаяние.

Забравила за студа, тя грабна якето му и му го подаде. Мъчително преглътна и прошепна с разтреперан глас:

— Печелиш! Хайде да си вървим у дома!

Когато видя, че Зак изобщо не реагира, тя се свлече на колене и започна да опитва да напъха безжизнените му ръце в ръкава на якето.

— Зак, събуди се! — изкрещя Джули. Едва сдържайки плача си, разтреперана, тя го притисна към гърдите си, за да го стопли с тялото си и нежно го залюля. — Моля те! — В гласа ѝ се прокрадваха истерични нотки. — Моля те, стани! Не мога да те повдигна сама! Трябва да ми помогнеш! Моля те, Зак! Помниш ли как каза, че искаш някой да повярва в невинността ти? Преди не бях сигурна, но сега знам, че не си убил никого! Кълна ти се, че е така! Вярвам ти! Ставай! Моля те, стани!

Тялото му съвсем се отпусна. Явно вече бе в безсъзнание. Джули се паникьоса.

— Зак, не заспивай! — вече почти крещеше. Сграбчи ръката му да я напъха в ръкава, без да престава да му говори, надявайки се да го върне в съзнание. — Ще си отидем вкъщи! Ще спим заедно. Снощи много исках, но се страхувах. Помогни ми да те отведа у дома, Зак! — молеше го тя, докато обличаше и другата му ръка и закопчаваше ципа. — Ще се любим пред камината. Идеята ти харесва, нали?

Когато най-накрая се справи с якето, тя се изправи на крака и напрегна всичките си сили, за да опита да го издърпа нагоре, но загуби равновесие и се свлече на земята до него. Когато отново стана, изтича и докара снегохода до Зак. Наведе се над него, разтърси го и след като не успя да го събуди, затвори очи за кураж, вдигна високо ръка и с цялата си сила го зашлеви през лицето. За миг я погледна, след което веднага затвори очи отново. Без да обръща внимание на болката в замръзналите си пръсти, Джули го сграбчи за ръцете и започна да го дърпа.

— Не мога да намеря пътя за връщане без теб! Ако не ми помогнеш, просто ще загина! Това ли искаш? Зак, моля те, помогни ми! — извика тя. — Не ме оставяй да умра!

Секунда по-късно усети, че тялото в ръцете ѝ вече не е толкова тежко; явно нещо в думите ѝ го бе накарало да мобилизира всичките си сили и да се опита да се изправи на крака.

— Точно така! — задъхано изрече тя. — Стани! Помогни ми да се прибера и да се стопля!

Движенията му бяха ужасяващо бавни, когато отвори очи, погледът му бе мътен, но важното беше, че сега Зак искаше да ѝ помогне. След няколко опита Джули успя да го изправи на крака, праметна ръката му през раменете си и го качи на снегохода. Той веднага се просна напред върху кормилото.

— Опитай се да ми помогнеш да се задържим — рече тя, подкрепяйки го с ръце и бързо седна зад него. Погледна нагоре към пътеката, по която бе пристигнал Зак, и като видя колко е стръмна, реши, че ще е най-добре да кара край потока с надеждата, че след поредния завой ще намери начин да се качи до моста и от там — на шосето. Приведе се ниско над Зак, за да го предпазва от вятъра с тялото си, и полетя напред по снега.

— Зак — прошепна в ухото му тя в отчаян опит да го държи в съзнание, а и за да забрави и собствения си ужас, — още трепериш! Това е добре. Значи температурата ти още не е паднала под критичния минимум. Прочетох това някъде.

Завиха и Джули насочи снегохода по единствената пътека, която смяташе, че ще могат да изкачат.

Зак припадна на два пъти в антрето, преди да успее да го заведе в спалнята. Останала без дъх, тя с мъка се добра до леглото и остави Зак сам да се свлече върху него. Веднага започна да сваля замръзналите, покрити с лед дрехи, с които беше облечен. Докато се мъчеше да му сваля панталоните, го чу да произнася първите думи, откакто се бе втурнала да го спасява.

— Душ! — промълви той. — Горещ душ!

— В никакъв случай. Не бива. Трябва да се затоплиш постепенно, а не изведнъж. И изобщо не се притеснявай, че те събличам. Аз съм учителка и за мен ти сега си само едно малко момченце. Учителката е почти като медицинска сестра, нали знаеш? — добави. — Не заспивай! — смъкна шортите по мускулестите му крака, погледна надолу, за да провери как се справя, и цялата се изчерви. Проснатото пред нея великолепно тяло бе като слязло от корицата на някое от онези женски списания, които беше виждала в колежа. С тази разлика, че бе посиняло от студ и разтърсвано от конвулсивни тръпки.

Джули грабна одеялата, разтри го добре и внимателно го уви в тях. После отиде до шкафа, взе още завивки и ги метна отгоре му. Побърза да запали камината и едва когато дърветата се разгоряха, се сети да сваля заскрежените си дрехи. Страхувайки се да го остави сам дори и за миг, застана в края на кревата и се заизмъква от скиорския екип, без да откъсва очи от него.

— Зак, чуваш ли ме? — попита го и въпреки че не получи отговор, продължи да му говори несвързано, за да го накара да се бори за оцеляването си, а и за да си вдъхне повече кураж и вяра.

След малко се паникьоса. Може би не правеше всичко необходимо, за да го стопли и да го държи буден. Ами ако умреше поради нейното незнание? Намери една кадифена роба в гардероба, навлече я, седна на кревата до Зак и притисна пръсти към врата му, за да провери пулса. Оправи одеялата около раменете му и с треперещ глас изрече:

— А за снощи — искам да знаеш, че страшно ми хареса, когато ме целуваше, не желяех да спираш и точно това ме уплаши. Реакцията ми нямаше нищо общо с това, че си бил в затвора, просто аз... ами, губех контрол, а такова нещо не ми се беше случвало. — Джули разбираше, че най-вероятно Зак не чува и една дума от признанията ѝ в момента, затова замълча и изчака да премине поредният спазъм, който разтресе тялото му. — Хубаво е, че трепериш — изрече, докато отчаяно се опитваше да се сети за още нещо, което би могла да направи за него. Изведнъж се сети за санбернарските кучета с бъчонки на врата, пълни с алкохол, предназначен за затрупаните от лавина, и скочи на крака. Няколко минути по-късно отново стоеше до кревата с чаша бренди в ръка, развълнувана от новините, които беше чула по радиото в кухнята.

— Зак — започна възбудено, като седна до него и повдигна главата му, — пийни и се опитай да разбереш какво ти казвам! Току-що чух по радиото, че приятелят ти Доминик Сандини е в болницата в Амарило. Вече е по-добре! Разбираш ли, не е мъртъв! В съзнание е! Мислят, че информаторът от затворническата болница или се е заблудил, или се е опитвал да накара затворниците да се разбунтуват — както и станало! Зак?

Като видя, че за тези няколко минути е успяла да му даде само лъжичка бренди, Джули се отказа от по-нататъшни опити. Вместо това можеше да потърси телефона, който Зак бе скрил от нея, но ако повикаше лекар, той щеше да го познае и веднага да се обади в полицията, а да го върнат в затвора, а той бе казал, че предпочита да умре, отколкото да се окаже пак там. От очите ѝ закапаха сълзи. Времето минаваше, а тя продължаваше да седи със скръстени в скута ръце, опитвайки се да измисли какво още да направи. Накрая шепнешком започна да се моли:

— Моля те, Боже, помогни ми, не знам какво да сторя. Нямам представа, защо си решил да ни събереш с този мъж, нито защо трябва да изпитвам такива чувства към него. Не ми е ясно по каква причина искаш да останем заедно двамата, но някак си усещам, че всичко това е Твое дело. Знам го, защото... защото не съм усещала присъствието Ти до себе си откакто бях малко момиченце — тогава Ти ми даде семейство Матисън. — Пое дъх и избърса сълзите от очите си.

Чувстваше се много по-сигурна, когато довърши молитвата си: — Моля те, Господи, грижи се за нас!

След миг погледна Зак. Тялото му отново се разтресе и той се сгуши под завивките. Като разбра, че е заспал дълбоко, Джули се наведе и леко го целуна по челото.

— Продължавай да трепериш — прошепна нежно тя. — Много е полезно за теб!

Без да забележи, че кехлибарените му очи за миг се отвориха, тя се изправи и отиде в банята, за да вземе горещ душ.

Докато се загръщаше в кадифената си роба, ѝ хрумна, че поне може да намери телефона и да се обади на родителите си, за да им каже, че е добре. Спря за малко до леглото и сложи ръка на челото на Зак. Температурата му вече беше почти нормална и сега той дишаше по-дълбоко, с постоянния ритъм на изтощен човек, потънал във възстановителен сън. Краката ѝ се подкосиха от облекчение. Извърна се, за да разпали огъня в камината. Сигурна, че вече му е достатъчно топло, тя го остави да спи и отиде да потърси телефона, притваряйки вратата след себе си. Реши, че ще започне от спалнята, в която бе прекарал нощта Зак. Влезе в нея и беше зашеметена от лукса, разкрил се пред очите ѝ. В огледалата, с които бе облицована стената вляво от нея, се отразяваха огромното легло и великолепната мраморна камина отсреща. Третата стена бе от стъкло, извито в полукръг така, че да образува ниша, в която върху подиум бе поставена бяла мраморна вана. Край камината бяха разположени извити дивани, тапицирани в плат на райета в слонова кост, бледомораво и светлозелено. От двете страни на ваната върху подиума имаше две меки кресла и отоманки, чиято тапицерия бе издържана в същите цветове, само че десенът този път бе на цветя — същите като цветята върху покривката на кревата.

Джули пристъпи напред. При всяка крачка краката ѝ потъваха в мекия бледозелен килим. Вляво от себе си забеляза две дръжки върху огледалната повърхност на стената и колебливо ги дръпна, за да си поеме стреснато дъх при вида на огромната, облицована с мрамор баня със стъклен таван, която бе разделена на две по средата, като във всяка половина имаше двойни мивки с огледала, както и две отделни кабинки за душ с мраморни вани с позлатени кранчета.

При все, че останалата част от къщата можеше да е обзавеждана както от мъж, така и от жена, нямаше никакво съмнение, че само една жена би могла да предаде на тази стая предизвикателното разточителство, което да накара всеки представител на силния пол да се чувства така, сякаш е попаднал в будоара на изтънчена красавица.

Джули си спомни за статията в някакво списание, според която женените мъже, чувстващи се сигурни в своята мъжественост, нямат нищо против съпругите им да обзавеждат общите им спални изцяло по свой вкус, и че дори изпитват приятен гъдел от внушаваното чувство за непозволено присъствие в непристъпна ленска обител. До този миг твърдението ѝ бе изглеждало доста странно, но сега, докато оглеждаше огромното легло и удобните, меки столове до ваната, очевидно предназначени за мъж, Джули реши, че твърдението може да се окаже вярно.

Тя се насочи към дрешника, вграден в стената на дясната половина на банята, и влезе, за да потърси вътре телефона. След основното претърсване на гардеробите и всички чекмеджета в спалнята Джули се поддаде на изкушението да вземе от неизвестната собственичка едно копирено кимоно със златна бродерия. Спря се на него, понеже много ѝ се искаше да изглежда добре, в случай че Зак се събуди през нощта. Докато връзваше колана и се чудеше къде ли може да е скрит телефонът, се сети за малкия заключен шкаф в антрето. Веднага отиде там и се опита да го отвори, но не успя и се върна на пръсти в спалнята си. Откри ключа там, където мислеше, че ще го намери — в джоба на мокрите панталони на Зак.

Когато отвори шкафа, откри десетки бутилки вино и четири телефонни апарата.

Отнесе един от телефоните във всекидневната, включи го и седна с него на дивана. Вече беше набрала първите няколко цифри, когато осъзна огромната грешка, която щеше да направи, и бързо затвори. Отвлечането беше федерално престъпление, а Зак — избягал убиец — логично беше да се предположи, че хората на ФБР са се разположили в къщата на родителите ѝ и чакат тя да се обади, за да проследят разговора. Поне така ставаше във филмите. Вече бе решила да остане тук със Зак, уповавайки се на Божията закрила, от друга страна обаче, непременно трябваше да се свърже със семейството си и да ги успокои. Разсеяно проследи с пръст контурите на златния паун, избродиран отпред върху кимоното, чудейки се как да постъпи. Понеже не можеше да рискува да се обади на някого от семейството си, трябваше да се свърже с човек, на когото да има пълно доверие, някой, който би могъл да предаде съобщението ѝ.

Изключи от списъка колежките си от училище. Те бяха прекрасни жени, но неспособни да изпълнят подобна дръзка задача. Изведнъж тя се усмихна широко и отиде да вземе тефтерчето от чантичката си. Отвори на буквата К и като придърпа телефона в скута си, потърси номера на Кетрин Кахил, преди тя да стане госпожа Тед Матисън. Преди седмица Кетрин ѝ беше изпратила бележка, за да я попита не иска ли да се видят, докато е в Кийтън. Джули си каза, че Тед ще ѝ бъде ужасно ядосан за това, че е изпратила Кетрин в къщата на семейство Матисън — място, където не можеше да се направи, че не я забелязва... А приятелката ѝ сигурно щеше да ѝ е много благодарна поради същата причина.

— Кетрин? — бързо каза Джули, щом чу гласа на другата жена.
— Обажда се Джули. Не казвай нищо, ако не си сама в стаята.

— Джули! Господи! Да, сама съм. Родителите ми са на Бахамите. Къде си? Добре ли си?

— Да, добре съм. Кълна ти се, че всичко е наред — спря за миг, за да се овладее, преди да продължи: — Знаеш ли дали у нас има някой — имам предвид полицията или агенти на ФБР?

— Има. Разпитват из целия град за теб.

— Искам да ми направиш една услуга. Нищо нередно — само ще трябва да се закълнеш, че ще запазиш разговора ни в тайна.

Прегракналият от сълзи глас на Кетрин прошепна в отговор:

— Джули, бих направила всичко за теб. Аз... толкова съм ти задължена за всичко, което стори, за да попречиш на Тед да се разведе с мен; ти винаги си ми помагала... Какво искаш да направя?

— Предай на родителите и братята ми, че след един час пак ще те набера, за да говоря с тях. Кетрин, трябва да си абсолютно сигурна, че от ФБР не подозират нищо. Дръж се естествено и единствено насаме предай съобщението на семейството ми. Нали няма да се смутиш при срещата с агентите?

Приятелката ѝ глухо се изсмя.

— Както Тед обичаше да казва, аз съм една разглезена принцеса, чието татенце я е накарало да вярва, че всичко ѝ е позволено. Не, няма начин няколко дребни агентчета от ФБР да притеснят бивша принцеса от моя калибър. Пък ако се опитат — пошегува се тя, — ще накарам татко да се обади на сенатор Уилкинс.

— Добре, чудесно! — усмихна се Джули. После отново стана сериозна, опитвайки се да измисли как да откаже Кетрин и семейството ѝ от евентуалното решение да уведомят ФБР за обаждането ѝ, смятайки, че така действат по възможно най-добрия за нея начин. — Има и още нещо — трябва да убедиш родителите ми, че сега съм в безопасност, но ако някой проследи разговора ни, могат да ми навлекат сериозни неприятности. Аз... Не мога да ти кажа какво имам предвид. Нямам време, но и да имах...

— Няма нужда да ми обясняваш нищо. По гласа ти усещам, че всичко е наред, а това е единственото, което ме интересува. Що се отнася до това къде си... и с кого... знам, че каквото и да правиш, вярваш, че действаш правилно. Ти си най-добрият човек, когото познавам, Джули! По-добре да тръгвам вече. Позвъни пак след час.

Джули запали камината във всекидневната и започна да се разхожда напред-назад, поглеждайки си часовника през няколко минути в очакване да изтече уговореното време. Понеже Кетрин прие всичко толкова спокойно и естествено, Джули не бе подготвена за това, което се случи при повторното ѝ обаждане. Обикновено винаги спокойният ѝ баща вдигна слушалката още при първото извъняване.

— Да? Кой е?

— Аз съм, татко — каза Джули, здраво стиснала слушалката. — Добре съм. Всичко е наред.

— Слава Богу! — гласът му бе прегракнал от вълнение.

После той извика: — Мери, Джули е! Казва, че е добре. Тед, Карл, обажда се Джули — жива и здрава е! Джули, изпълнихме точно указанията ти — ФБР не знае нищо за разговора ни.

Някъде там далече, на стотици километри от нея, Джули чу изщракването на няколко слушалки, после развълнуваните гласове на близките си, заговорили едновременно всеки в своя апарат. Авторитетният глас на Тед успя да надвика останалите:

— Я тихо, всички! Джули, сама ли си? Можеш ли да говориш? — преди да му отговори, Тед допълни: — Онзи твой ученик с дебелия глас, Джо Боб Артис, направо се поболя за теб.

За частица от секундата се обърка от началото на разговора и името, което чуваше за пръв път, но после разбра, че брат ѝ нарочно си го е измислил, и потисна нервния си смях.

— Искаш да кажеш Уили. Наистина съм сама, поне за момента.

— Слава Богу! Къде си, миличко?

Отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. За пръв път, откакто бе заживяла със семейство Матисън, щеше да ги излъже за нещо и въпреки че си имаше сериозна причина, все пак се срамуваше.

— Не знам точно. Но е доста студено — плахо прибави тя.

— В кой щат си? Да не си в Канада?

— Аз... не съм съвсем сигурна.

— Бенедикт е там, нали? — Тед най-накрая даде воля на гнева си. — Затова не можеш да кажеш къде си! Веднага ми дай да говоря с това копеле!

— Не мога. Не мога да говоря дълго, но искам да ми повярвате, като ви казвам, че с мен се отнасят много добре. Тед! — Джули се опита да се разбере с единствения човек от семейството, който познаваше закона дотолкова добре, че да знае, че понякога стават и съдебни грешки. — Той не е убиец, знам го със сигурност! Съдът е сгрешил... не можете... не можем... да го обвиняваме, че се е опитал да избяга!

— Грешка ли! — избухна брат ѝ. — Джули, не се хващай на това! Той е убиец и похитител на беззащитни жени!

— Не е вярно, не е имал намерение да ме отвлича. Имал е нужда само от кола, за да се измъкне от Амарило. Помогна ми за гумата на блейзера и за мен бе съвсем естествено да му предложи да го откарам до някъде. Искаше да ме пусне, но видях картата му и се наложи да остана с него...

— Какво по-точно видя, Джули? Каква карта? На кое място?

— Трябва да свършвам вече — нещастно каза тя.

— Джули — намеси се гласът на отец Матисън, — кога ще си дойдеш?

— Веднага щом ме пусне. Не, веднага щом мога! Аз... аз наистина трябва да свършвам. Обещайте, че няма да казвате на никого за този разговор!

— Имаш думата ми! Обичаме те, Джули! — рече преподобният Матисън с безусловна вяра в гласа. — Целият град се моли за твоето спасение.

— Татко — не успя да се овладее Джули, — можеш ли да ги помолиш да се молят и за него?

— Полудя ли? — включи се пак Тед. — Става въпрос за убиец...

Джули затвори и примига, за да прогони сълзите си. Карайки семейството си да се моли за него, тя всъщност ги бе оставила с впечатлението, че или е пълна глупачка, или е съучастничка на Закари Бенедикт. И в двата случая бе предала всичко, в което те вярваха и представляваха, както и собствения си образ в очите им. Отърсвайки се от мъчителните си мисли, тя си припомни още веднъж, че Закари Бенедикт е невинен и това е единственото, което има значение в момента. Да помагаш на един невинен човек не беше нито неморално, нито противозаконно; не беше предала доверието на близките си.

Джули стана, сложи още дърва в двете камини, върна телефона в шкафа и отиде в кухнята, където прекара следващия час в почистване и в приготвяне на задушено, което да стопли пациента ѝ, когато най-после се събуди. Докато белеше картофите, ѝ хрумна, че ако Зак разбере за телефонния разговор, щеше да ѝ е много трудно, почти невъзможно, да го убеди, че може да е спокоен относно мълчанието на семейството ѝ и бившата ѝ снаха. Реши да не му казва нищо.

След като свърши, се върна във всекидневната и седна на дивана. Беше оставила радиото в кухнята включено, за да слуша новините — нещо евентуално би заинтересувало Зак.

Всъщност бе доста забавно, усмихна се тъжно на себе си, докато се изтягаше на дивана, вперила поглед в тавана — през всичките тези години се бе държала като някаква праволинейна, благочестива Мери Попинз, а сега ѝ се случи такова нещо точно на нея!

В гимназията бе имала много приятели момчета, но никога не им бе позволявала по-голяма близост и те безропотно бяха приемали така поставените им взаимоотношения. Водеха я на футболни мачове, караха я с колите си до училище и винаги я включваха в момчешките си банди. Последната година на гимназията Роб Кийфър, всепризнатият училищен красавец, я бе накарал да мечтае и тръпне, като я покани за своя дама на абитуриентския им бал. Джули бе влюбена в него от години, но въпреки това му отказа, защото всички говореха, че той е в състояние да свали бельото на което и да е момиче по-бързо, отколкото Мери Костнър събличаше манекените на витрината на своя магазин.

Не смяташе, че я грози такава опасност, но двамата бяха много добри приятели, пък и тя бе дъщерята на преподавателя Матисън, факт, който ѝ даваше известен „имунитет“ — и все пак не можеше да отиде

на бала с Роб. Въпреки че умираше да каже „да“ и при все че той обеща да се държи прилично през цялата нощ, Джули знаеше, че цялото училище, а скоро и целият град ще реши, че дъщерята на преподобния Матисън е станала поредното му завоевание. Така че накрая тя отиде на бала с Бил Суенсън, чийто баща бе ръководител на училищния оркестър, а Роб кавалерства на Денис Потър, една от класките на гимназията. Същата нощ Джули изпита огромната мъка да види как Роб, единодушно избран за крал на бала, целува своята кралица.

Същата нощ Денис забременя. Когато три месеца по-късно двамата се ожениха и отидоха да живеят в скромен едноетаен апартамент, вместо да продължат образованието си в университет, каквито бяха плановете им преди, целият град бе наясно защо е станало така. Някои от жителите на Кийтън съчувстваха на Денис, но повечето очевидно смятаха, че тя едва ли не сама си го е изпросила, като изобщо е позволила Роб да се доближи до нея.

Джули някак си се чувстваше виновна за случилото се през онази нощ. Преживяният кошмар я накара веднъж завинаги да вземе решение да избягва неприятностите и скандала на всяка цена. В колежа редовно отказваше срещи на Стийв Блекстър, въпреки че тайно го харесваше, защото красивият футболист имаше репутацията на играч, който печели много повече точки в спалнята, отколкото на игрището. По причини, които така и не успя да разбере, той цели две години не се умори да я преследва упорито; на всяка забава, за която знаеше, че ще я срещне, се появяваше сам и неотлъчно стоеше до нея, опитвайки се по своя откровен и чаровен начин да я накара да повярва, че за него тя е нещо различно от другите. Двамата се забавляваха много и говореха с часове, но само в компания, защото Джули решително отказваше да се срещат насаме.

Сравнявайки своето минало с настоящето и още по-несигурното си бъдеще, Джули не знаеше да плаче или да се смее. През всичките тези години тя бе толкова праволинейна, понеже не искаше семейството и съгражданите ѝ да имат лошо мнение за нея. Сега, когато бе на път да съгрее, нямаше да се задоволи с някакво дребно нарушение на моралните и социалните закони, което само би накарало жителите на Кийтън да поклокарстват малко. Не, нищо подобно, с крива усмивка си каза тя. Канеше се да погази не само моралния

кодекс, но и най-вероятно законите на САЩ, като междувременно медиите щяха да отразяват всяка нейна крачка — което вече правеха. Джули впери поглед в ръцете си. Откакто бе заживяла със семейство Матисън, съвсем съзнателно беше решила да направи някои жертви — като например избора на учителска професия, вместо някоя по-добре платена работа. Но жертвите ѝ бяха донесли толкова много награди и тя бе абсолютно убедена, че винаги с получавала много повече, отколкото е давала.

Сега имаше чувството, че е дошло време да уреди всичките си сметки със съдбата, която ѝ бе предложила толкова незаслужени облаги. Закари Бенедикт не беше убиец и Джули имаше чувството, че е избрана да му помогне да докаже невинността си.

Обърна се настрани, пхна ръка под възглавничките на дивана и се загледа в играта на пламъците в камината. Докато не се разкриеше самоличността на истинския убиец, никой, дори и родителите ѝ, нямаше да одобри постъпките ѝ от този момент нататък. Разбира се, щом се убедяха в невинността му, близките ѝ щяха да приемат всичко, което бе сторила или щеше да ѝ се наложи да направи в бъдеще. Е, може би не чак всичко, помисли си. Нямаше да им хареса никак мисълта, че се е влюбила в Зак толкова скоро, ако това, което изпитваше, изобщо бе любов, и със сигурност щяха да бъдат възмутени от бързината, с която се бе съгласила да спи с него. Със смесица от примирение и трепетно очакване, Джули си даде сметка, че чувствата ѝ вече са извън нейния контрол и че ако Зак все още изпитва желанието да спи с нея, няма повече да се бори с него, а и със себе си. И все пак ѝ се щеше да разполага с поне още няколко дни, за да го опознае по-добре, преди да сподели леглото му.

Единственото, което можеше да направи, бе да се постарее да се държи и говори така, че да не му дава повод да я смята за чак толкова уязвима и чувствителна. Все пак не беше чак такава глупачка! Преди да влезе в затвора, Закари Бенедикт бе живял заобиколен от лукс и бляскави, префинени хора, известни с липсата на морални задръжки. От вестниците и списанията знаеше, че мъжът, с когото споделяше това усамотено гнезденце, някога бе притежавал огромни къщи и вили, в които бе устройвал пищни приеми, сред чиито гости бе имало не само известни филмови звезди, но и световни магнати, европейски величия, дори и самия президент на САЩ.

Да, Зак много се различаваше от един обикновен, миролюбив пастор от църквичка в малко провинциално градче.

В сравнение с него Джули бе наивна и непорочна като новородено.

Минаваше десет вечерта, когато Джули отвори очи и установи, че е заспала, притиснала възглавница към гърдите си. Леко движение вляво от нея привлече вниманието ѝ и тя извърна глава, чувайки мъжки глас развеселено да заявява:

— Медицинска сестра, която изоставя пациентите си и заспива по време на дежурство, не може да очаква да получи пълната си заплата!

Нейният „пациент“ стоеше опрян на решетката на камината и я гледаше с лека усмивка, скръстил ръце на гърдите си. С още влажната от душа коса, кремавата риза с разкопчана яка и сиво-бежовия си панталон той изглеждаше невероятно красив, съвсем здрав... и много развеселен от нещо.

Джули бързо се изправи.

— Приятелят ти... Доминик Сандини... не е мъртъв — първата ѝ мисъл бе за това, че трябва веднага да облекчи страданието му. — Смятат, че ще се оправи.

— Чух вече.

— Така ли? — внимателно попита тя. Хрумна ѝ, че може да го е чул по радиото, докато се е обличал. Ако ли не — ако го беше разбрал от нея самата — значи съществуваше реалната опасност да си спомня и останалите неща, които му беше казала, докато мислеше, че той не е в състояние да я чуе. Почака малко, надявайки се, че Зак ще спомене радиото, но той само продължи да се усмихва и тя се изчерви от притеснение.

— Как се чувстваш? — попита го и бързо се изправи на крака.

— По-добре. Когато се събудих, имах чувството, че съм се превърнал в картоф и някой ме е сложил да се пека в пещта.

— Моля? А, искаш да кажеш, че в спалнята е станало прекалено горещо.

Той кимна.

— Сънувах, че съм умрял и съм отишъл в ада. Когато отворих очи, първото нещо, което видях пред себе си, бяха пламъци — това напълно ме убеди, че наистина е така.

— Съжалявам — каза Джули, оглеждайки лицето му за евентуални последствия от срещата с природните стихии.

— Няма за какво да съжаляваш! Бързо разбрах, че не може да съм в ада.

Веселото му настроение бе толкова заразително, че тя спокойно сложи ръка на челото му, за да провери дали няма температура, без всъщност да съзнава какво прави.

— И как разбра, че не си там?

— Над мен се бе надвесил един ангел — тихо отвърна той.

— Явно си имал халюцинации — пошегува се Джули.

— Наистина ли?

Тя отдръпна ръка от челото му, без да може да откъсне очи от неговите.

— Определено.

Джули забеляза, че една порцеланова фигурка на патица е сложена несиметрично върху поставката над камината, и веднага се пресегна, за да я оправи, след което пренареди и двете патета край нея.

— Джули — изрече Зак със своя кадифен, дълбок глас, който имаше такъв опасен ефект върху ритъма на сърцето ѝ, — погледни ме! — изчака я да се извърне към него и сериозно каза: — Благодаря ти, че ми спаси живота!

Хипнотизирана от тона и изражението на очите му, Джули се прокашля и отговори:

— И аз ти благодаря, задето се опита да ме спасиш.

Нещо в бездънните дълбочини на очите му трепна — нещо горещо и подканящо — и пулсът ѝ се учести, без изобщо той да я е докосвал. В отчаян опит да насочи разговора към по-спокойни и безопасни води, тя попита:

— Гладен ли си?

Тонът му ѝ подсказа, че Зак няма никакво намерение да сменя темата, преди сам да е решил, че е настъпил моментът за това, поради което тя просто седна отново на дивана и се вторачи в масата, за да избегни питащите му очи.

— Не можех да те оставя да умреш, не и след като те видях как се опитваш да ме спасиш, очевидно смятайки, че съм паднала в потока.

Забеляза, че две от копринените магнолии във вазата са се навели настрани, и автоматически се наведе напред, за да ги оправи.

— Тогава защо не си тръгна, след като ме докара тук и ме сложи в кревата?

Джули имаше чувството, че върви през минирано поле. Дори и да събереше смелост да му каже какво изпитва към него, изобщо не беше сигурна, че признанието ѝ няма да предизвика истинска експлозия.

— Ами на първо място, изобщо не се сетих за това, пък и... не знаех къде са ключовете от колата.

— Бяха в джобовете на панталоните ми — същите, които ти събу!

— Всъщност аз... не ми хрумна да ги търся. Май бях толкова притеснена за теб, че не можех да мисля логично.

— Точно това би трябвало да ти изглежда странно — нали не си забравила как попадна тук?

Джули се наведе напред, взе едно списание и го постави ветрилообразно върху другите две, след което побутна кристалната ваза с копринените цветя леко вляво, за да е точно в средата.

— През последните три дни всичко се обърка — избегна отговора тя. — Трудно ми е да преценя кое би било нормално при тези обстоятелства — изправи се и започна да пренарежда възглавниците на дивана. Тъкмо се бе навела да вземе една от килима, когато Зак каза развеселено:

— Това ти е навик, нали? Щом се почувстваш притеснена от нещо, веднага започваш да оправяш всичко наоколо!

— А, не, няма такова нещо! Просто съм много прибран човек! — отново се изправи и го погледна, готова да се разсмее всеки момент. Веждите му бяха повдигнати в подигравателно предизвикателство, а очите му блестяха закачливо — явно бе едновременно развеселен и очарован от нейното държание. — Добре де — избухна в смях тя, — признавам си! Наистина ми е нещо като нервен тик! — като върна възглавницата на мястото ѝ, тя прибави с тъжна усмивка: — Веднъж толкова се притеснявах за един изпит в колежа, че пренаредих всичко

на тавана, след което подредих в азбучен ред всички плочи на братята ми и рецептите на майка ми.

Зак сериозно попита:

— Да не би и аз да те изнервям?

Джули се разсмя:

— Вече цели три дни вършиш все неща, които страхотно ме изнервят!

Видът ѝ го изпълни с болезнена нежност: на красивото ѝ, изразително лице нямаше и следа от страх, подозрение, отвращение или омраза — всъщност сякаш бе изминала цяла вечност от последния път, когато го бе гледала така. Адвокатите му не вярваха, че е невинен. Джули бе убедена в това. Би го разбрал и само като я гледаше, но думите ѝ при потока, искреният трепет в гласа ѝ им придаваше още по-голяма сила: „Нали каза, че искаш някой да повярва в невинността ти? Тогава не бях, но сега съм напълно сигурна! Ти не си убиец! Кълна се, че ти вярвам!“

Би могла просто да го остави да умре или пък, в случай че това бе немислимо за една пасторска дъщеря, можеше да го докара в къщата, а след това да вземе колата и да се обади в полицията от най-близкия телефон. Но не го беше направила, защото вярваше, че е невинен. Искаше му се да я вземе в прегръдките си и да ѝ обясни по някакъв начин колко важно беше това за него, искаше да се стопли от слънцето на усмивката ѝ, отново да чуе звънкия ѝ смях. Но най-много желаше да усети устните ѝ, да я целува и гали, докато и двамата полудеят от възбуда, след което да ѝ благодари с тялото си за сляпото доверие — защото това бе единственото нещо, което можеше да ѝ даде в замяна.

Зак разбра, че Джули е усетила промяната във взаимоотношенията им и това явно я правеше много по-нервна от всякакви заплахи с пистолет. Знаеше го така, както знаеше, че тази нощ двамата ще се любят.

Джули изчака той да каже нещо или поне да се засмее на последната ѝ шега, после отстъпи крачка назад и посочи към кухнята:

— Гладен ли си? — за втори път попита тя.

Той бавно кимна. Ръката ѝ застина при дрезгавата чувственост, която долови в гласа му:

— Умирам от глад.

С възможно най-невинния вид, които можа да си придаде, тя учтиво попита:

— Какво ти се яде?

— Какво предлагаш?

— Храна, разбира се.

— Разбира се — потвърди Зак, въпреки че блесналите му очи говореха за нещо съвсем друго.

— По-точно задушено.

— Важно е да си точен.

Джули реши да прекрати двусмисления разговор и запристъпя към плота, който разделяше всекидневната от кухнята.

— Ще извадя приборите и ще донеса задушеното тук.

— Да вечеряме до камината — каза с кадифен глас той, — много по-уютно е.

Уютно... Устата ѝ пресъхна. Треперещите ѝ ръце едва се справяха. Забеляза, че Зак отива при уредбата и започва да разглежда дисковете. Малко по-късно стаята се изпълни с нежния глас на Барбара Стрейзънд. Измежду десетките дискове бе избрал точно Барбара Стрейзънд.

По-уютно...

Главата ѝ се завъртя. Тя се пресегна за две салфетки, остави ги върху подноса, след което опря ръце на плота с гръб към всекидневната и си пое дълбоко дъх. По-уютно. В неговия речник това бе синоним на „предразполагащо към по-голяма интимност“, „романтично“. Знаеше го прекрасно — така както ясно съзнаваше, че взаимоотношенията им се бяха променили в момента, в който реши да остане с него, вместо да го остави да умре при потока или да го върне в къщата и веднага да избяга, за да се обади в полицията. И той го знаеше. Доказателствата бяха налице — в погледа му имаше някаква мекота, а в гласа му долавяше нежност, която я караше да губи контрол. От самообладанието ѝ не беше останало нищо, никакви аргументи за и против нямаха значение, невъзможно беше да се скрие от истината.

А тя бе, че го желаше и той ѝ отвръщаше със същото. И двамата го знаеха.

Постави сребърните прибори върху подноса и отново хвърли поглед към Зак. Той седеше на дивана и я наблюдаваше — отпуснат,

спокоен и много привлекателен. Нямах да бърза и очевидно не бе никак притеснен — нямах и защо, без съмнение се бе любил със стотици жени преди нея, много по-красиви и опитни от нея.

Едва се сдържа да не започне да подрежда чекмеджетата в кухнята.

Зак проследи с поглед как се връща при дивана и се навежда, за да постави подноса на масата. Движенията му напомняха за уплашена газела. Докато подреждаше приборите върху покривката, огънят хвърляше бляскави отблясъци по гъстата ѝ кестенява коса. На тази светлина кожата ѝ сияеше с необикновена мекота. Дългите, тъмни мигли засенчваха гладките ѝ бузи. Той за пръв път забеляза, че Джули има много красиви ръце с дълги пръсти и добре оформени нокти. Изведнъж в главата му изплува яркия спомен за начина, по който същите тези ръце галеха лицето му при потока, за това как го бе люляла в прегръдките си, молейки го да стане. Тогава всичко бе приличало на сън, който той гледеше от страни, но в леглото спомените му се избистриха и подредиха. Припомни си как ръцете ѝ оправяха одеялата, тревогата в гласа ѝ... Докато я гледеше, Зак за пореден път се възхити на необикновеното ѝ, по детски невинно излъчване. Даде си сметка, че Джули отказва да срещне погледа му, и веднага потисна усмивката си. През цялото време, откакто бяха заедно, тя му се бе противопоставяла и го беше предизвиквала, дори беше успяла да го надхитри и да избяга; след което му спаси живота. И въпреки невероятната си смелост и проявената воля сега, когато най-после бяха постигнали примирие, неочаквано проявяваше необичайна срамежливост.

— Ще донеса вино — каза Зак и побърза да донесе бутилка и две високи чаши.

— Не съм слагал отрова вътре — отбеляза той, когато малко покъсно я видя да протяга ръка към чашата, за да я отдръпне веднага като опарена.

— Не съм си и помисляла такова нещо — засмя се Джули. Този път надигна чашата и отпи. Ръката ѝ трепереше. Сигурно се притеснява за това, което щеше да се случи тази нощ, реши Зак; явно си даваше сметка, че той цели пет години не се е докосвал до жена. Сигурно се страхува, че ще ѝ се нахвърли веднага след вечерята или че ще загуби контрол над себе си и ще свърши две минути след като

започнат да се любят. Не му беше ясно защо това трябваше да я притеснява чак толкова. Ако някой трябваше да се пита дали след всичките тези години въздържание ще успее да продължи акта дотолкова, че да ѝ достави удоволствие, то това беше само той.

Тази мисъл наистина го тревожеше.

Реши да се опита да я накара да се отпусне, като насочи разговора към приятни, неангажиращи неща. Прехвърли наум евентуалните теми, които го вълнуваха, И се принуди да отхвърли като неподходящи забележките за красотата на тялото ѝ, великолепните ѝ очи и с най-голямо неудоволствие — обещанието ѝ при потока да спи с него. Последното го накара да си припомни и другите неща, които бе казала в спалнята този следобед, докато изтръпнал и парализиран от студа, Зак не бе имал сили да ѝ отговори. Сега беше почти сигурен, че тя не искаше той да чуе признанията ѝ. Дали не беше халюцинирал? Щеше му се Джули да му разказва за учениците си — обожаваше да слуша историите ѝ. Тъкмо смяташе да насочи разговора към тях, когато видя, че тя го гледа особено.

— Какво има?

— Чудех се — изрече тя — дали наистина гумата беше спукана?

— Нали я видя с очите си?

— Искаш да кажеш, че съм минала през някой пирон, без да го усетя?

— Е, не твърдя, че е станало точно така. — Зак бе почти сигурен, че тя го подозира, но не можеше да прецени по изражението ѝ, дали наистина си играе на котка и мишка с него или не.

— И как мислиш, че е станало тогава?

— Ами предполагам, че гумата ти е попаднала внезапно на някакъв остър и твърд предмет.

Джули се облегна назад, а погледът ѝ би накарал всеки осемгодишен палавник да се засрами и да си признае греховете. Съвсем ясно си я представяше как стои с пакостника пред вратата на класната стая и го гледа със същото изражение.

— Твърд, остър предмет ли каза? — вдигна вежди тя. — Например нож, нали така?

— Ами да, нож — потвърди той, опитвайки се да запази сериозно изражение на лицето си.

— Твой нож.

— Мой. — И със закачлива усмивка той прибави с детско гласче:
— Много съжалявам, госпожице Матисън!

Джули вдигна вежди и с тексаски провлачен говор каза:

— Очаквам да поправиш стореното, Зак!

Единствената причина, поради която не избухна в смях, бе, че за пръв път я чу да го нарича по име.

— Да, госпожице! — „Направо не е за вярване“ — помисли си той. Животът му е в опасност, а единственото, което му се иска да направи, е да я разсмее и да я притисне към гърдите си. — Нали няма да трябва да пиша есе от три страници на тема „Защо не биваше да постъпвам така“? — Взря се в огромните ѝ теменужени очи.

Джули строго го погледна.

— Не — отвърна, — но ще измиеш чиниите.

— Иха! — отвърна Зак и послушно се изправи, за да прибере съдовете. Наведе се да вземе чинията ѝ и рече:

— Много си подла, госпожице Матисън!

— Без мърморене, ако обичаш! — строго го сряза тя.

Зак избухна в смях. Извърна глава и бързо я целуна по челото.

— Благодаря ти — прошепна и се засмя при вида на смущението, което се изписа по лицето ѝ.

— За какво?

Той я изгледа сериозно:

— За това, че ме разсмях, че остана с мене и не ме предаде. За това, че си толкова смела, забавна и много красива в това червено кимоно. И за прекрасната вечеря. — Ощипа я по брадичката, за да поразведри обстановката, секунда преди да осъзнае, че в очите ѝ бе видял не смущение, а нещо съвсем друго.

— Ще ти помогна — предложи Джули и понечи да стане.

— Стой си, където си, наслаждавай се на огъня и си допий виното.

Прекалено напрегната, за да стои на едно място, обсебена от мисълта за това, което щеше да се случи, тя се изправи и отиде до прозореца. Облегна се на рамката и се загледа във великолепия изглед, който предоставяха покритите с проблясащ под лунните лъчи сняг върхове.

Зак докосна реостата на стената и намали осветлението във всекидневната до приятен сумрак.

— Така можеш да виждаш навън по-добре — поясни в отговор на въпросителния ѝ поглед.

„Освен това е по-уютно — помисли си Джули. — Приглушена светлина и бумтящ огън в камината. Много уютно, наистина, а и романтично, особено с тази музика, долитаща от стереоуредбата.“

31

Зак забеляза, че тя настръхна, когато я приближи и застана зад нея до прозореца. Непредвидимите ѝ реакции започваха да го карат да губи почва под краката си.

Вместо да я прегърне и да я целуне, както би постъпил с всяка друга жена, реши да потърси друг подход. Пъхна ръце в джобовете си и когато срещна погледа ѝ в стъклото, кимна към стереоуредбата и попита с официален тон:

— Ще ми направите ли честта да танцувате с мен, госпожице Матисън?

Джули се извърна с изненадана усмивка, която го изпрати на седмото небе само защото тя бе доволна. Пъхна ръцете си още по-надълбоко в джобовете, за да не се изкуши да я докосне, и каза:

— Последния път, когато поканих учителка на танц, бях в много по-подходящо облекло — бяла риза, кафява вратовръзка и любимия ми морскосин костюм. Но тя ми отказа.

— Така ли? Защо?

— Ами сигурно сметна, че съм прекалено нисък за нея.

Тя се усмихна — Зак бе над метър и осемдесет. Ако не се шегуваше, то жената трябва да е била истински великан.

— А така ли беше наистина?

Той кимна.

— Бях по-нисък с около метър. Но това не ми се виждаше като сериозна пречка, понеже адски си падах по нея.

Джули престана да се усмихва.

— Колко голям беше по това време?

— На седем години.

Тя разбираше мъката, която високомерният отказ му бе причинил тогава.

— Аз никога не бих ти отказала, Зак.

Трепетът в гласа и мекотата в погледа ѝ едва не го накараха да загуби контрол над себе си. Извади ръце от джобовете си и безмълвно

протегна към нея лявата си длан, без да сваля очи от лицето ѝ. Джули сложи ръка в неговата и той обгърна тънката ѝ талия, привличайки я към себе си.

Когато краката и бедрата ѝ докоснаха неговите, по тялото му премина силна тръпка. Тя леко следваше стъпките му с вродена грация. Бузата ѝ докосна гърдите му и сърцето му запрепуска лудо. Дори не я беше целунал, а тялото му вече пулсираше от желание. За да се разсее, Зак се опита да се сети за подходяща тема за разговор. Спомни си, че им беше приятно да се шегуват за спуканата от него гума, и реши, че могат да се посмеят и на други събития, които не им се бяха сторили никак забавни. Преплете пръсти с нейните и като притисна ръката ѝ към гърдите си, проговори в косите ѝ:

— Между другото, госпожице Матисън, по повод на непредвидената ви разходка със снегохода днес...

Джули веднага долови игривия му тон и го погледна с такава обезоръжаваща невинност, че Зак едва се сдържа да не се разсмее.

— Да? — каза тя.

— Къде, по дяволите, изчезна, след като прелетя над оня ръб?

— Приземих се в прегръдките на голям бор.

— Хитър план, наистина — закачи я Зак. — Ти си остана невредима и суха, а аз трябваше да се мятам като полудяла съомга в оня леден поток.

— Никак не беше смешно. Постъпката ти днес беше много смела.

В очите ѝ блестеше възхищение, а тонът ѝ издаваше неподправено благоговение. След унизителния съдебен процес и деградацията на личността в затвора за Зак беше извънредно приятно отново да бъде третиран като човек, а не като животно. Погледът ѝ, който му казваше, че за нея той е смел и достоен мъж, беше дар от небето, надхвърлящ и най-смелите му мечти. Искаше му се да я грабне в прегръдките си, да се изгуби в сладостта ѝ, да се покрие с тялото ѝ като с одеяло, да потъне дълбоко в нея; искаше да е най-добрият любовник, който някога е имала, да превърне тази нощ в незабравима не само за себе си, но и за нея.

Джули забеляза, че очите му се спряха върху устните ѝ, и зачака с нетърпение най-последно да я целуне. Когато разбра, че това няма да

стане, прикри разочарованието си с най-блестящата си усмивка и се опита да се пошегува:

— Ако някога дойдеш в Кийтън и срещнеш Тим Мартин, моля те да не му казваш, че съм се целувала с теб тази вечер.

— Защо?

— Защото той се сби с последния ми кавалер.

Колкото и абсурдно да беше, за пръв път в живота си Зак изпита ревност.

— Мартин гаджето ли е?

Засмя се на намусената му физиономия.

— Не, той с мой ученик. Голям ревнивец!

— Вещица! — извика Зак и я притисна към себе си. — Разбирам прекрасно как се е чувствало горкото момче.

— Нали не мислиш, че ще ти повярвам, че ревнуваш?

Той впери жаден поглед в устните ѝ и промърмори:

— Само преди пет минути бих се заклел, че съм неспособен на подобни чувства.

— Аха! Как ли пък не! Преигравате, господин Кинозвезда!

Зак изстина. Ако трябваше да избира между това Джули Матисън да го приеме в леглото си, смятайки го за избягал престъпник, или да се отнася с него като с кинозвезда, без колебание би предпочел първото. То поне бе истинско, а не някаква илюзия. Повече от едно десетилетие бе живял с ролята на сексуален обект и в реалния живот. Много жени искаха да прекарат една нощ със Закари Бенедикт. Не с мъжа, а с екранния образ. Всъщност за пръв път тази вечер бе изпитал усещането, че е желан заради самия себе си, а сега излизаше, че е сбъркал.

— Защо ме гледаш така? — внимателно го попита Джули.

— Защо изрече думата „кинозвезда“ точно в този момент?

— Отговорът няма да ти хареса.

— Нищо, опитай!

Тонът му я накара да присвие очи.

— Хубаво тогава, казах го, защото мразя двуличието.

Зак сви вежди.

— Не би ли могла да бъдеш малко по-конкретна?

— Разбира се — отвърна смело тя. — Използвах думата, защото ти се преструваше, че ревнуваш, и дори прояви наглостта да твърдиш,

че никога преди не си изпитвал подобни чувства. За мен това е проява на безочие и двуличие, особено като вземем предвид факта, че най-вероятно аз съм най-непривлекателната жена, с която някога си флиртувал. Освен това ще те помоля, понеже аз самата не се отнасям вече с тебе като с избягал убиец, да престанеш да ме третираш като някаква... глупава почитателка, която трябва да омаеш до самозабрава с няколко кухи комплимента. — В този миг забеляза гневното му изражение и като отмести очи от неговите, се вторачи в рамото му, смутена, че избухването ѝ може да му е разкрило истинските ѝ чувства. В напрегнатата тишина извинително изрече: — Може би не трябваше да съм чак толкова конкретна. Съжалявам, твой ред е.

— За какво?

— Ами например да ми кажеш колко грубо и невъзпитано се държах преди малко.

— Добре. Груба беше.

Беше спрял да танцува. Джули си пое дълбоко дъх и погледна безизразното му лице.

— Ядосан си, нали?

— Не съм сигурен.

— Как така не си?

— Не мога да съм сигурен в нищо, когато става дума за теб, и от обяд насам несигурността ми нараства от минута на минута.

Говореше ѝ толкова странно... някак... изгубил контрол над себе си... и Джули не можа да не се усмихне лекичко. Съмняваше се, че друга жена, без значение колко красива, някога е успяла да го докара до това състояние. Сама не знаеше как го бе постигнала, но се гордееше със себе си.

— Мисля — каза тя, — че това ми харесва.

За него нещата не стояха по този начин.

— А на мен за съжаление никак!

— О, няма?

— Всъщност смятам, че е най-добре да си разясним най-после какво става между нас и най-вече какво искаме да стане. Е, съгласна ли си с мен?

— Ами... предполагам, че да.

— Хубаво, ти ли започваш или аз?

Тя преглътна мъчително — едновременно се страхуваше и забавляваше от ситуацията.

— Ти си първи.

— Понякога имам чувството, че не си истинска... прекалено си наивна за своите двацет и шест години... приличаш ми на тринайсетгодишно момиченце, което си играе на големи.

Тя се усмихна, доволна, че Зак не каза нещо по-лошо.

— А през останалото време?

— Ами, караш мен да се чувствам като тринайсетгодишен. — Това й хареса. Той го разбра по появилия се в очите й блясък. Изведнъж му се прииска да разбие илюзиите й за него и намеренията му тази вечер. — Въпреки всичко, което може би си мислиш за мен след случката при потока, аз не съм благороден рицар! Не съм и разглежена кинозвезда, нито наивен младеж. Загубих младежкия си идеализъм много преди да изгубя девствеността си. Не съм дете — както впрочем и ти. Ние сме възрастни хора, които прекрасно съзнават какво правят в момента и накъде ги води то. — В очите й се появи гняв и страх. — Да ти го кажа ли буква по буква, за да сме сигурни, че мотивите ми са кристално ясни? — настоя Зак, вторачил поглед в червенината, разляла се по гладките й бузи. Засегнат от начина, по който тя очевидно приемаше желанието му да спи с нея, нарочно продължи в същия тон:

— Мотивите ми не са благородни, а зрели и естествени. Не сме на тринайсет години, това не е училищна забава и аз не се терзя от мисълта, дали ще ми позволиш да те целуна за довиждане. Истината е, че те желая и смятам, че и ти също ме искаш. Пък ако не съм прав, то до края на вечерта ти обещавам, че ще те накарам да изпиташ подобна на моята страст, след което ще те отнеса в леглото, ще те съблека и ще те любя толкова бавно и внимателно, колкото мога. Сега просто искам да танцуваме и да усещам тялото ти до своето. Междувременно ще си мисля за всичките неща, които искам да направя за теб и с теб, докато се любим. Изясних ли вече всичко? Ако нещо не е по вкуса ти, просто кажи и ще го направим, както искаш ти. Е? — нетърпеливо я подкани, като видя, че тя продължава да стои с наведена глава. — Какви са твоите желания?

Джули прехапа устни и повдигна към него засмените си очи.

— Какво би казал да ми помогнеш да подредим шкафа в кухнята?

— Нямах ли друго предложение? — Толкова беше ядосан, че не разбра шегата ѝ.

— Ами това всъщност беше другото ми предложение.

— Тогава кое, по дяволите, е първото? И не се преструвай, че съм те изнервил дотолкова, че да ти се подреждат шкафове — това не го постигнах и с пистолет в ръката!

Джули си пое дъх и се приготви да сложи край на играта им.

— Прав си, с пистолет не можеш да ме притесниш, не и след това, което се случи днес, защото знам, че за нищо на света не би ме наранил. Всъщност, ако искаш да ме изнервиш, просто продължавай да правиш това, което започна от момента на събуждането си, когато те видях да стоиш прав до камината.

— А именно? — сръза я Зак.

— Ами да ме караш да се чудя дали все пак някога ще ме целунеш както снощи... да се държиш така, сякаш възнамеряваш да го направиш в следващия момент, а после да променяш реш...

Обгърна лицето ѝ и прекъсна думите ѝ с целувка. Когато разбра, че този път тя не се шегува, и усети ръцете ѝ да се плъзгат нагоре по гърдите му, за да се склучат зад врата му, той изпита огромно удоволствие и щастие. Откъсна устни от нейните и леко зацелува брадичката, бузите и слепоочията ѝ, после отново се върна на устните ѝ.

Заповяда си да не бърза да я свали на пода с нетърпението на зажаднял за секс затворник, какъвто си и беше, а да се отнася с вниманието на опитния любовник, който ѝ беше обещал да бъде в гневната си тирада.

Когато успя да се откъсне от устните ѝ, Зак не бе сигурен кой от двамата изстена, преди Джули да опре чело в гърдите му. Сърцето му бясно препускаше. Зак притвори очи и си пое дълбоко дъх. Нищо не помагаше — трябваше да я има, цялата, веднага! Дишайки тежко, той я хвана за брадичката, за да повдигне лицето ѝ към себе си. Дългите ѝ мигли красиво контрастираха с белотата на кожата ѝ. Тя инстинктивно подаде устните си за целувка.

Той не можеше повече да се владее. Устните му се впиха отчаяно в нейните, а пръстите му развързаха копринения колан на кимоното,

което се разтвори и плъзна надолу в красива купчинка пред камината, за да може той да се отдаде на невероятните усещания да докосва голото ѝ тяло.

Самозабравила се в прегръдките му, Джули все пак усети, че я полага на пода, но изплува от вцепенението си едва когато той се откъсна от нея. Отвори очи и го видя как сваля ризата си и я захвърля встрани. Погледът му я накара да се паникьоса — на светлината на огъня очите му блестяха с жесток пламък, докато жадно оглеждаха тялото ѝ; страстта караше лицето му да изглежда сурово и напрегнато. Тя инстинктивно вдигна ръце, за да прикрие гърдите си, но прегракналият му глас я спря:

— Недей!

Младата жена потръпна от този непознат глас. Зак дръпна ръката ѝ и покри тялото ѝ със своето. Джули инстинктивно разбра, че ако не го спре, само след секунди той вече ще е в нея.

— Зак! — прошепна. — Почакай!

Той не разбра думите ѝ, но долови паниката в гласа ѝ, както и факта, че тялото ѝ се извива под неговото.

— Зак!

Разбираше, че избързва, че не я е подготвил достатъчно, затова реши, че тя протестира именно срещу това.

— Трябва да ти кажа нещо!

С върховно усилие на волята той си заповяда да се отмести встрани, но когато се наведе към гърдите ѝ, Джули хвана главата му, за да го спре и да го принуди да я погледне.

— Моля те! — тя се вгледа в блестящите му очи и погали лицето му. Той целуна дланта ѝ, сърцето ѝ се изпълни с нежност. — Нека първо поговорим!

— Ти говори — дрезгаво отвърна Зак и я притисна към себе си, целувайки устните и врата ѝ, като заедно с това плъзна ръка по гърдите ѝ. — Аз ще те слушам! — пръстите му продължиха надолу по плоския ѝ корем към къдравия триъгълник между краката ѝ. Джули се извъртя, хвана ръката му и подхвана тема, която според него бе възможно най-неподходящата за подобни обстоятелства.

— На колко години беше, когато се люби за пръв път?

Зак затвори очи и преглътна.

— На дванайсет.

— А знаеш ли аз на колко бях?

— Не — рязко отвърна и се повдигна нагоре, за да целуне гърдите ѝ, понеже кой знае защо Джули не искаше да бъде докосвана по-интимно. Цялото му тяло се бе напрегнало в очакване и той се опитваше да стимулира онези места, за които си спомняше, че носят най-бърза и най-голяма наслада на жените.

— На двасет и шест — информира го тя с паника в гласа, когато устните му докоснаха зърното ѝ.

Кръвта бушуваше в ушите му. Чу думите, но не осъзна съдържанието им. На вкус тя беше чудесна, превъзходното ѝ тяло бе сякаш създадено за него. Гърдите ѝ бяха малки, добре оформени и много женствени, каквато бе и самата тя. Ако проявеше същото желание, каквото бе показала, докато стояха прави, Зак бе сигурен, че ще я доведе до оргазъм още преди да е проникнал в нея, а после ще може да я люби както трябва. Щеше да я люби цяла нощ само ако най-накрая разтвореше краката си за него, вместо да продължава да дрънка глупости за това на колко години била... първият път... когато правила секс!

Джули разбра кога думите ѝ най-после са стигнали до съзнанието му, защото в този миг Зак престана да я целува и се вцепени.

— За първи път ми е — прошепна тя.

Той отпусна чело на гърдите ѝ, затвори очи и възкликна:

— Милостиви Боже!

Реакцията му я накара да мисли, че не е доволен от нейното откровение — съмненията ѝ се потвърдиха, когато той най-накрая вдигна глава и се взря в лицето ѝ, надявайки се, че не е разбрал правилно или че се е пошегувала. Беше го ядосала, а може дори и да бе отвратен, отчаяно реши Джули. Не бе имала намерението да го спира, само искаше да го накара да позабави темпото и да престане да се отнася с тялото ѝ така... сякаш то бе свикнало с подобно отношение.

Зак не бе отвратен, а просто зашеметен от изненада. Според него не бе възможно да съществува двасет и шест годишна девственица, която на всичкото отгоре бе красива, умна, образована и привлекателна.

Като се взираше в хубавото ѝ, загрижено лице, той внезапно започна да разбира странното ѝ поведение до този момент. Спомни си

отчаяния изблик, с който бе посрещнала новините предния ден. Сети се и за отговора ѝ на въпроса, дали е сгодена: „Обсъждаме такъв вариант!“ Явно единственото, което бяха правили с годеника ѝ, е било да говорят за любов, вместо да я изживяват истински. Дори Зак я бе сравнил с момиченце от църковен хор!

Сега, когато знаеше миналото ѝ, сегашното ѝ поведение го объркваше още повече. Тя бе бранила девствеността си дори и от мъжа, който явно я обичаше и ѝ предлагаше почтено и осигурено бъдеще. Тази вечер обаче Джули бе готова да се отдаде на един неспособен на истинска обич избягал затворник, който не можеше да ѝ предложи нищо в замяна. Точно в този момент съвестта, му избра да се обади след години мълчание, за да му напомни, че евентуалният годеник на Джули сигурно дори и не се бе опитал да я накара да се прости с девствеността си. Ако му бе останало някакво чувство за чест и приличие, Зак би трябвало да остави момичето на мира.

Вече беше сторил твърде много — бе я отвлякъл, унижавал и опетнил доброто ѝ име. Нямаше да има никакво извинение за него, ако спеше с нея.

Слабите протести на съвестта му обаче съвсем не бяха достатъчни. Желаше я! Трябваше да я има на всяка цена! Съдбата му бе отнела достойнството, свободата и бъдещето, но по някаква незайна причина бе решила да му подари Джули в последните дни от живота му. Нищо не бе в състояние да го откаже от намерението да я има.

Зак продължаваше да се взира в нея, докато накрая треперещият ѝ глас го върна към действителността, за да го накара да се убеди за сетен път колко неопитна в тези неща бе тя всъщност.

— Не мислех, че ще се ядосаш — очевидно бе изтълкувала мълчанието му съвсем погрешно. С тежка въздишка той ѝ отвърна:

— Не съм ядосан на теб, а на себе си.

Джули се взря в лицето му.

— Защо?

— Защото това няма да ме спре. Защото за мен няма ни най-малкото значение, че ти е за пръв път, че не си го правила дори с мъж, който те обича и е готов да остане с теб, че може да забременееш... В момента нищо няма значение... — прошепна и сведе устни към нейните — освен това...

Но нейната неопитност все пак бе от значение. Заради нея Зак прекъсна целувката им и се опита да се овладее до такава степен, че да започнат всичко отначало.

— Ела — тихо каза и прегръщайки я, се обърна настрани така, че тя да лежи с лице към него с глава, опряна на рамото му. Започна да я гали нежно по гърба, бе твърдо решен да ѝ достави удоволствие, дори и това да му струва живота. Трябваше да я възпламени, без той самият да се възбужда повече.

Джули лежеше в ръцете му, объркана от внезапната промяна в настроението му, страхуваше се, че се е отказал от предишните си намерения спрямо нея. Неспособна да се сдържа повече, тя каза с треперлив глас:

— Не исках да правя чак такъв проблем от... това, че ми е за пръв път. Нямах намерение да те спирам, а само да те накарам да забавиш малко темпото.

Зак разбираше колко трудно бе за нея да направи подобно признание. В гърдите му се надигна същото чувство на невероятна нежност към нея, което бе изпитал преди. Нежно повдигна брадичката ѝ:

— Не го разваляй и за двама ни, като го омаловажаваш! Истината е, че никога преди не съм имал отговорността... или честта... да бъда първият мъж в живота на една жена, тъй че в известен смисъл и аз съм новак в тези неща.

Отмести от бузата ѝ кичур коса, прокара пръсти през нея и я остави да се разпилее по лявото ѝ рамо, като заедно с това каза:

— Сигурно през всичките тези години в Кийтън си подлудявала момчетата, карайки ги да се чудят каква ли си всъщност.

— Какво имаш предвид?

— Ами аз започнах да гадая какво ли ще е да прокарам пръсти в косата ти още от вчера, а те познавам само от два дни.

От думите му по цялото ѝ тяло се разля приятна топлина. Зак веднага забеляза промяната в изражението ѝ и усети как се отпуска в ръцете му. С много нежност и искреност в гласа той ѝ призна:

— Знаеш ли за какво си мислех през цялото време, докато вечеряхме снощи?

Тя поклати глава.

— Чудех се какъв ли е вкусът на устните ти и дали кожата ти е наистина толкова мека, колкото изглежда.

Джули усети, че попада в плен на някаква прекрасна, чувствена магия. Зак разпери пръсти върху бузата ѝ и каза:

— Кожата ти е дори по-мека, отколкото очаквах — проследи с поглед милувката на палеца си върху устните ѝ. — А устните ти... Божичко, вкусът им е вълшебен! — Ръката му неумолимо се плъзна надолу по врата и рамената ѝ, след което бавно покри едната гърда.

Джули се вгледа в гъстите, къдрави косми по гърдите му.

— Не си отмествай погледа! — прошепна ѝ и тя послушно вдигна очи към неговите. — Имаш прекрасни гърди!

Според нея това беше толкова далече от истината, че я накара да се съмнява и в другите неща, които ѝ бе казал. Зак видя скептичното ѝ изражение и тъжно се усмихна.

— Ако не беше така — рече, леко разтривайки зърното ѝ с палец, — тогава ти ми обясни защо умирам да ги докосвам, да ги гледам, да ги целувам... — Зърното под пръста му се стегна в малка пъпчица и Зак отново усети как го обхваща предишната силна възбуда. — Знаеш, че е така, Джули! По лицето ми е изписано колко силно те желая!

Вярно беше — можеше да го види в натежалия му от страст поглед.

Копнеещ за целувката ѝ, си пое дълбоко дъх и сведе глава, за да докосне с език устните ѝ.

— Толкова си сладка! — прошепна той. — По дяволите, толкова си сладка!

Първо се пропука нейното самообладание. Обгърна врата му и страстно го целуна, притискайки се силно към него. Устните му се впиха в нейните в страстна и нежна целувка. С инстинкт, за чието съществуване не бе и подозирала, тя усети отчаяната му борба да не допусне целувката им да стане прекалено еротична и се изпълни с огромна нежност към него. Започна да го целува така, както го бе правил самият той. Загубил самообладание, Зак изпъшка и я обърна по гръб, целувайки я с такова нетърпение, че тя се почувства едновременно могъща и безпомощна. Ръцете и устните му потърсиха гърдите ѝ, после се спуснаха надолу; когато отново се върна към лицето ѝ, той зарови пръсти в косите ѝ, за да я задържи в сладък плен. Накрая прекъсна целувката им. Джули гореше от възбуда.

— Отвори очи, малката ми — прошепна той.

Тя се подчини и откри, че вижда пред себе си мускулестите му гърди, покрити с тъмни, къдрави косми. Само това бе достатъчно, за да се ускори пулсът ѝ. Колебливо вдигна поглед към лицето му и откри колко много го бе променила страстта. Една вена на врата му пулсираше бясно, изражението му бе станало някак сурово и страшно, в очите му гореше изпепеляващ огън. Чувствените му устни оформиха две думи, които той произнесе с дрезгав глас:

— Докосни ме! — това бе покана, заповед, молба.

Джули реагира и на трите. Вдигна ръка и я сложи на бузата му. Зак извърна леко глава и погали с устни дланта ѝ.

— Докосни ме!

Сърцето ѝ биеше лудо. Прокара пръсти по мускулестия му врат към рамото и към широките му гърди. Все едно докосваше гранитен блок. Наведе се, за да го целуне и усети как мускулите му се напрегнаха под милувката ѝ. Замайна от току-що откритата си власт над него, целуна зърната на гърдите му и се насочи надолу. Той изстена и рязко я обърна по гръб, притискайки ръцете ѝ над главата, покрил тялото ѝ със своето. Езикът му потъна в устата ѝ. Огънят в Джули се разгоря с пълна сила. Тя измъкна ръцете си изпод неговите, прегърна го и започна да отвърща на целувките му с не по-малка страст, като заедно с това галеше раменете и гърба му, простенвайки от удоволствие всеки път, когато устните му докоснеха гърдите ѝ. Беше толкова погълната от нарастващата си възбуда, че не забеляза кога ръката му се пъкна между бедрата ѝ и опитните му пръсти започнаха чувствената си игра. Стисна очи и надвила притесненията си, се остави да бъде пометена от вълните на невероятното удоволствие, което той ѝ доставяше.

Борейки се с огромната си възбуда, Зак наблюдаваше изписаната върху лицето ѝ реакция на тази интимна милувка. Всеки неин звук, всяко движение на хубавата ѝ главица, всяко потръпване на отдаващото ѝ се тяло го изпълваха с невъобразима нежност. Миговете се връзваха в паметта му завинаги, ярки като бляскав диамант. Тя се разтваряше под пръстите му — влажна и гореща — и той отчаяно копнееше да се гмурне в нея. Страстно впи устни в нейните за дълга целувка, пъкхайки пръста си дълбоко в нея. Джули обви ръце около

раменете му и потръпна. После погали лицето му. Шепотът ѝ го накара да се разтопи от нежност.

— Струваше си да те чакам цели двайсет и шест години, господин Бенедикт!

Зак дишаше тежко. Хвана лицето ѝ с две ръце и се наведе да я целуне. Този път гласът му бе дрезгав от благоговение:

— Мили Боже...

Кръвта шумеше в ушите му, когато се намести между краката ѝ. Бавно и леко навлезе в стегнатото ѝ, овлажняло от възбуда тяло, изпусайки шумно въздух при невероятното усещане да се намира вътре в нея, сред разтварящата се пред него топлина. Когато стигна нежната преграда, той повдигна стройните ѝ бедра, задържа дъха си и я преодоля с един мощен тласък. Тялото ѝ за миг се скова от болка, но преди Зак да успее да реагира, ръцете ѝ вече го прегръщаха и тя се откриваше пред него като разпукващо се цвете, за да го посрещне и задържи в себе си. Той се движеше в нея съвсем бавно, но когато и Джули започна да се движи в синхрон с него и да го притиска към себе си, разбра, че повече не може да изчаква. Впи жадно устни в нейните и ускори ритъма, уверено водейки я към върха с мощните си, дълбоки тласъци, възхитен от заглушения вик на върховно удоволствие, с който тя заби нокти в гърба му, разтърсвана от конвулсивни тръпки. Вдигна бедрата ѝ още по-високо и ги притисна към себе си, за да навлезе още по-навътре в нея, воден от някакво неконтролируемо желание да е възможно най-дълбоко в нея, когато свърши. Експлодира с такава сила, че изстена и продължи да се движи в нея — сякаш само тя можеше да го освободи от спомена за горчивото му минало и тревогата за празното, несигурно бъдеще. Повторният оргазъм разтърси цялото му тяло, за да го остави напълни изтощен, изчерпан.

Зак се отпусна върху нея, без да излиза от тялото ѝ. Останал без дъх от върховното усилие, той я прегръщаше и галеше по гърба, опитвайки се да не мисли за нищо, да продължи изживяването възможно най-дълго. След няколко минути реалността все пак надделя. Сега, когато страстта му най-после бе задоволена, вече нищо не стоеше между разума и съвестта му. Започна да се терзае заради действията и постъпките през последните три дни.

Зак смяташе, че само дни или дори часове след като напусне сигурното си убежище ще бъде вече мъртъв. Сега му се щеше да го

бяха заловили още преди да я беше срещнал. Преди да влезе в затвора никога не би и помислил да въвлече някого в своите проблеми, камо ли да заплашва жена и накрая да я изнасили. Явно затворът го беше превърнал в откачен социопат, без каквито и да е принципи, морал и съвест.

Малко щеше да му е просто да го застрелят.

Така беше потънал в мислите си и отначало не обърна внимание, че жената в ръцете му плаче. Онемял от съжаление, той я положи на килима, но Джули продължи да притиска мокрото си лице към него.

Зак се надигна на лакът и отчаяно се опита да я успокои, отмествайки нежно прилепналите към бузите ѝ влажни къдрици, като заедно с това се помъчи да преглътне заседналата на гърлото му буца.

— Джули — прошепна дрезгаво, — ако можех, бих поправил всичко, което ти сторих. До тази вечер поне имах извинението, че действията ми са продиктувани от отчаяна нужда... Но това... — преглътна отново и отмести още един кичур коса от слепоочието ѝ. Лицето ѝ бе притиснато към гърдите му, така че не можеше да види реакцията ѝ. Единственото, което знаеше, бе, че тя престана да се движи от момента, в който бе заговорил — това, което ти направих току-що — продължи Зак, — няма никакво извинение. Обяснения — да, но извинения — не! Въпреки своята невинност сигурно разбираш, че пет години въздържание са много време за един мъж... — изведнъж осъзна, че към всичко останало сега прибавяше и обидата и унижението, че след сексуалните си лишения би могъл да се задоволи с първата попаднала му жена. — Но не затова се държах така тази вечер! Това е само част от обяснението. Най-съществената причина е, че те пожелах още в мига, когато... — замълча отворен от себе си.

След един безкрайно проточил се миг на пълно мълчание, жената в прегръдките му най-накрая проговори:

— Продължавай.

Зак сви изненадано вежди и попита:

— Искаш да продължа, така ли?

Джули само кимна, без да помръдне.

— Да, тъкмо беше стигнал до съществената част.

— Съществената ли? — повтори неразбиращо той.

Тя вдигна глава. Въпреки че очите и още бяха влажни, закачливата ѝ усмивка накара сърцето му да подскочи.

— Началото ти беше много слабо — прошепна. — Не трябваше да казваш, че съжаляваш. После продължи да ме обиждаш, наричайки ме наивна, след което заяви, че едва ли не всяка жена би ти свършила работа след толкова години въздържание.

Зак я гледаше невярващо. Заля го вълна на огромно облекчение. Съзнаваше, че има прекалено голям късмет и че се измъква твърде лесно, но се хвана за думите ѝ като удавник за сламка.

— Ама това ли казах, наистина?

— Горе-долу.

Той се ухили, заразен от веселостта ѝ.

— Твърде некавалерско от моя страна!

— Така си е — съгласи се Джули с престорено високомерие.

Преди минута го бе държала в капана на пълното отчаяние, пет минути по-рано му бе подарила невероятно сексуално преживяване, а сега го караше да се смее. Зак смътно съзнаваше, че никоя друга жена не бе имала такова влияние върху него, но сега не му се мислеше за причините. Искаше да се радва на момента и да забрави, че го очаква твърде кратко бъдеще.

— При тези обстоятелства — усмихна се той, галейки бузата ѝ — какво трябваше да кажа и да направя според теб?

— Е, нали знаеш, че нямам кой знае какъв опит в тези работи...

— Всъщност никакъв — поправи я той, особено доволен от факта.

— Обаче съм изчала стотици любовни сцени в книгите...

— Това не е книга.

— Вярно, но има някои очевидни сходства.

— Например?

Джули изведнъж стана сериозна. В погледа ѝ се четеше искрена възхита.

— Ами например — прошепна — жените в романите се чувстват точно както се чувствах аз, докато ти беше в мен.

— Как по-точно?

— Желана. Необходима. Жизненонеобходима. И единствена. Чувствах се... цяла!

Сърцето му се сви болезнено под напора на силните чувства.

— Тогава защо плачеше?

— Защото — прошепна тя — понякога само така мога да понеса толкова много красота!

В блестящите ѝ очи Зак откри толкова красота и одухотвореност, че се просълзи.

— Някой казвал ли ти е, че имаш усмивката на Микеланджелова мадона?

Джули отвори уста да възрази, но той я възпря с целувка.

— Не мислиш ли, че сравнението ти е богохулство, като се има предвид какво правихме допреди малко?

— Не, но няма начин да не стане, като имаш предвид какво се каня да направя сега!

— Какво?

Устните му бавно започнаха своя поход надолу по тялото ѝ.

— Ще видиш.

Джули затаи дъх и се остави изцяло във властта на жадните му ръце и устни.

Зак забрави всичко, погълнат от новите усещания.

Облегната на възглавниците върху огромното легло в спалнята, Джули се вираше в съдовете по малката масичка пред камината. Бяха закусили, след което Зак я беше отнесъл обратно в кревата, за да я люби за пореден път. Не беше спала цялата нощ — той я държа будна, правейки любов със смесица от нетърпение и невероятна нежност, която се бе оказала много възбуждаща. След всеки пореден оргазъм Зак я прегръщаше и притискаше към себе си. Беше вече обяд, а тя лежеше свита до него, облегната на ръката му, която и насън продължаваше да я гали. За съжаление през деня бе много по-трудно да поддържа илюзията, че се намира в малка, закътана вила и че може да е напълно спокойна, закриляна от прекрасния мъж в леглото до нея — нейния страстен, опитен любовник. Ярката слънчева светлина ѝ припомняше, че човекът, любил я с толкова нежност и нетърпение, карайки я да се чувства като единствената за него жена, бе спал с безброй кинозвезди. Неговият предишен свят бе свят на разкош и луди забави, на красиви, богати и талантливи хора.

Въпреки че беше изгубил този живот, тя не се съмняваше, че сега, когато вече ще може да издири истинския убиец, естествено с нейна помощ, Зак ще успее да докаже невинността си. И тогава щеше да се върне към предишния си живот, към звездната си кариера в Холивуд. И тя вече нямаше да му е нужна. Щеше да се превърне просто в „една стара приятелка“ за него. Болката ѝ щеше да бъде непоносима.

Този мъж никога нямаше да я обича и да ѝ се закълне във вечна вяръност. Просто в момента имаше нужда от жена и Господ бе решил тя да бъде до него. Единственото, което можеше да направи, бе да живее в настоящето, да му се радва и да запомня всеки миг на щастие, за да може после да живее със спомените си. Не бива да иска от него повече, отколкото бе в състояние да ѝ даде. Не трябваше да го обременява с чувствата си, нито пък да му позволява да разбие сърцето ѝ. Не можеше да си разреши да го приема прекалено сериозно.

— За какво мислиш? — попита я.

Джули извърна глава и срещна напрегнатия му изучаващ я поглед.

— Не си заслужава да говорим за това.

— Защо не ме оставиш аз да реша дали е така?

— Винаги ли си толкова настоятелен?

— Едно от най-противните ми качества. Та за какво по-точно си мислеше?

Тя развеселено извърна очи към него, но когато видя, че той има намерението мълчаливо да изчака отговора ѝ, се предаде и сподели част от истината.

— Мисля си колко странно нещо е животът. Уж всичко ти е наред и си върви по план, а ето че спиращ да пиеш кафе и вече нищо не е същото.

Зак облегна глава върху възглавниците, затвори очи и преглътна облекчено. Слава Богу, поне за момента Джули не мислеше за това, че бе провалил живота ѝ!

Тя го изгледа крадешком и трепна при вида на напрежението, изписано върху лицето му.

Без да отваря очи той въздъхна и попита:

— Искаш ли да останеш тук с мен, Джули?

— Имам ли избор? — пошегува се тя. Забеляза как брадичката му се стегна и разбра, че той бе очаквал съвсем друг отговор.

— Не — отвърна след малко Зак. — Страхувам се, че нямаш.

— Мислиш, че ако ме пуснеш, веднага ще отида в полицията?

— Не, ако ми обещаеш, че ще мълчиш, ще ти повярвам.

— Тогава защо?

— Защото мисля, че няма да издържиш на безжалостните разпити, на които ще бъдеш подложена. Дори да им кажеш, че съм те довел тук с вързани очи, те ще продължат да настояват, уж опитвайки се да ти „помогнат“ да си спомниш нещо важно, и рано или късно ще се изпуснеш, без дори и да разбереш, че си го направила.

— Добре. Тогава явно ще трябва да се примиря с мисълта, че ще остана още няколко дни в тази гадна колиба с един отчайващ, деспотичен и ненаситен тъжен мъж. Сигурно ще си тръгна оттук с треперещи крака, неспособна да вървя без чужда помощ.

— Не съм тъжен!

— Но си отчайващ, деспотичен и ненаситен! — възрази тя през смях, уверена, че вече владее както ситуацията, така и себе си. — Хайде да излезем малко навън!

— Няма да стане. Задникът ти ще измръзне.

— Ами смятах първо да го облека в нещо — информира го Джули. — Чистият въздух и физическите упражнения са най-доброто лекарство за всякакви болести.

— Освен при измръзване!

Джули го замери с една възглавница и се заизмъква от завивките.

— Винаги ли трябва да имаш последната дума?

— Очевидно!

— Тогава ще трябва да продължиш да си говориш сам, защото аз излизам навън — заяви, навличайки робата си. — Въпреки безбройните чувствени наслади, които предлага компанията ти, просто трябва да подишам чист въздух и да постоя малко на слънце. Ако сега си бях у дома, щях да съм излязла с класа си на двора.

— „Чувствени наслади“! — повтори той усмихнато. — Страхотно определение! Харесва ми!

— Не съм и очаквала друго! — скара му се шеговито.

Джули стоеше пред огромното огледало и си сушеше косата, докато Зак се бръснеше. Вместо да отиде в по-малката баня, както тя мислеше, че ще направи, той също се бе изкъпал тук. Имаше нещо твърде интимно в това да споделиш банята си с мъж, реши тя, нищо че въпросната баня бе колкото половината ѝ къща и осигуряваше пълна самостоятелност. Но звуците се чуваха пределно ясно — шума от душа, течащата вода, когато се бръснеше. Преди да влезе в кабинката на душа, Джули прикри стъклената врата с една от големите пухкави кърпи, за да не може той да я види, когато мине покрай нея — предвидливост, която се оказа много необходима.

Загърнатата в друга зелена хавлия, тя тъкмо отиваше към спалнята, за да си вземе джинсите, когато Зак извика след нея:

— Облечи нещо от гардероба тук!

Стресната, защото това бяха първите му думи, откакто се бяха къпали заедно в банята, Джули се извърна и го видя да стои до мивката с насапунисано лице.

— Не. Снощи го направих и след това цяла вечер съжалявах. — Загледа го как се бръсне с отмерени, точни движения.

— Знаех си, че ще спорим по този въпрос! — каза той.

— Хубаво е поне веднъж аз да изляза победител в спор с теб!

Тя влезе в спалнята и се отправи към стола, на който бе сложила дрехите. Нямаше ги. Ядоса се и се върна в банята.

— Няма да облека чужди дрехи!

— Каква възбуждаща мисъл за ненаситник като мен — да те гледам как цял ден се разхождаш гола!

Джули строго отвърна:

— Искаш твърде много от мен, млади човече! Зак, полагам огромни усилия да се сдържам...

Той преглътна смеха си и реши, че тя изглежда прекалено хубава, за да си дава труда да ѝ отговаря.

— Зак — заплашително започна, като продължаваше да настъпва към него, — искам да ми донесеш дрехите на секундата!

Младият мъж се засмя:

— И какво ще стане, ако не се подчиня на заповедите ви, госпожице Матисън? Сигурно ще ме оставите след часовете...

— Преговори по този въпрос няма да има — заяви му високомерно.

Той захвърли кърпата и се извърна към нея с ослепителна усмивка.

— Имаш страхотен речник! Между другото, защо не говориш с тексаски акцент?

Джули не го чу. Стоеше и изумено гледаше двойника на сексапилния, приказан мъж, който бе гледала на екрана в продължение на толкова години. До този момент човекът Закари Бенедикт никога не ѝ бе напомнял Закари Бенедикт — кинозвездата, така че ѝ беше много лесно да забрави кой всъщност беше той. Прекараните пет години в затвора бяха изострили — чертите на лицето му, около очите и устата му се бяха врязали дълбоки бръчки и така той изглеждаше някак по-стар и задебелял, отколкото беше в действителност. Но сега той отново беше предишния Зак и Джули не можеше да не отстъпи уплашено назад пред красивото лице на този непознат мъж.

— Защо ме гледаш така, сякаш са ми пораснали рога?

Гласът поне беше същият. Това я поуспокои и тя упорито повтори:

— Искам си дрехите!

Той се облегна на мраморната мивка и ѝ се ухили закачливо.

— Няма как, миличка! Избери си нещо от гардероба!

Нежното обръщение, дошло от устата на мъжа, който от избягал престъпник се бе превърнал в кинозвезда, не направи никакво впечатление на Джули. Беше твърде отчаяна и изнервена.

— По дяволите, искам си моите...

— Умолявам те — тихичко я прекъсна, — да облечеш нещо от този гардероб! — Тя отвори уста да протестира, но Зак побърза да изрече с равен тон: — Хвърлих дрехите ти в огъня.

Разбра, че е победена, но начинът, по който го бе направил, едновременно я обиждаше и ядосваше.

— За една бивша кинозвезда може и да са били просто някакви парцали, но за мене си бяха моите дрехи! Купих си ги с парите от заплатата си и си ги харесвах!

Обърна се и се отправи към дрешника. Не обърна никакво внимание на роклите и полите и грабна първите попаднали пред очите ѝ панталони и поло. Премери ги на око, реши, че са горе-долу нейната мярка, и бързо ги навлече. Панталоните бяха от мек смарагдовозелен кашмир, а полото бе на нежни теменуги с яркозелени листа. Грабна един зелен кожен колан, препаса го върху полото и бързо се завъртя, за да излезе навън, при което се блъсна в Зак.

Той стоеше с ръка, опряна в горната рамка на вратата, и ѝ препречваше пътя с тялото си.

— Ако обичаш — каза Джули, опитвайки се да мине покрай него, без да му прави удоволствието да го погледне в лицето.

Гласът му беше точно толкова неумолим, колкото и стойката му:

— Аз бях виновен, че през последните три дни ти се наложи да ходиш с едни и същи дрехи. Просто исках да облечеш нещо друго, за да не се чувствам толкова виновен всеки път, когато те погледна в старите ти дънки — преценил, че ще е по-добре да не споменава, че също така му се беше искало да я види и в нещо красиво и женствено, което да бъде достойно за лицето и фигурата ѝ, той продължи: — Моля те, погледни ме и ме остави да ти обясня!

Тя прецени, че ще е ужасно глупаво да пропиляват малкото останало им време заедно в безсмислени спорове.

— Мразя да се държиш така с мене — каза Зак. — Все едно, че съм някаква хлебарка и ти се опитваш да прецениш откъде точно идва гласът ми, за да ме смачкаш с крак.

Джули бе възнамерявала милостиво да вдигне поглед към него, когато реши, че е дошло подходящото време, но шегата му я свари неподготвена.

— Ти си непоправим! — изкикоти се и повдигна весело очи към него.

— А ти си прекрасна!

Сърцето ѝ подскочи при вида на сериозното му изражение, но той все пак бе актьор, нали? Пък и после щеше да ѝ е още по-тежко, ако сега започнеше да тълкува всяка негова учтивост като проява на дълбоки чувства.

Като видя, че тя няма да отговори, Зак се усмихна и тръгна към спалнята, след което подхвърли през рамо:

— Да си облечем якетата и да излезем навън, ако още не си се отказала от идеята!

Тя го догони и разпери ръце, за да може да я огледа по-добре.

— В тези дрехи? Кашмирените панталони сигурно струват... поне 200 долара!

Припомняйки си сумите, които Рейчъл обикновено харчеше за дрехи, той прецени, че цената е по-скоро около 600, но си замълча. И понеже много искаше да ѝ достави удоволствието да излязат навън, сложи ръце на раменете ѝ, разтърси я лекичко и ѝ каза повече, отколкото бе възнамерявал:

— Джули, тези дрехи са на жена, която притежава верига от магазини за облекла, пълни с подобни чудесии. Изобщо не би имала нищо против да...

Очите ѝ се разшириха от изненада. Знаеше, че мозъкът ѝ трескаво работи, още преди тя да каже:

— Значи познаваш собствениците на тази къща? И те ти разрешават да я използваш за скривалище? Не е ли прекалено рисковано за тях — укриването на избягал затворник е...

— Стига! — нареди ѝ по-грубо, отколкото бе възнамерявал. — Нищо подобно не съм имал предвид!

— Но аз само се опитвам да разбера...

— По дяволите, не искам да разбираш абсолютно нищо! — давайки си сметка, че е несправедливо да излива яда си върху нея, Зак прокара ръка в косата си и продължи малко по-търпеливо: — Ще се опитам да ти обясня всичко възможно най-ясно и точно, след което повече няма да говорим за това.

Джули му хвърли поглед, с който му даде да разбере, че смята тона и поведението му за абсолютно неприемливи и несправедливи, но не изрече нито дума. Пъхна ръце в джобовете си, облегна се на стената и го загледа с обезоръжаващо внимание.

— Когато се прибереш вкъщи — започна той, — полицаите ще те разпитват за всичко, което съм правил и казал, докато сме били заедно, за да се опитат да разберат дали някой не ми е помогнал да избягам и къде може да съм отишъл, след като сме се разделили. Ще те карат да повтаряш едно и също, докато накрая няма да си в състояние

вече да мислиш ясно и логично. Идеята е да те принудят да си спомниш нещо, което, макар да ти се е видяло несъществено, да им бъде от съществена помощ. Няма от какво да се притесняваш, ако знаеш, че можеш да им кажеш цялата истина — а ти ще трябва да направиш именно това! Ако обаче, за да ме защитиш, решиш да премълчиш нещо или да излъжеш, рано или късно ще започнеш да си противоречиш, те ще го усетят. Ще решат, че си ми била съучастничка от самото начало. Ще те помоля да кажеш само една несъществена лъжа, която няма да те обърка по време на разпитите. Но иначе искам да им разкажеш всичко, както си е било. Абсолютно всичко. До момента не знаеш нищо, което би могло да навреди на мене или на хората, които ми помагат. Смятам да запазя нещата така и за в бъдеще — довърши решително — заради себе си, а и заради твоята сигурност. Ясно ли е? Сега разбираш ли защо не искам да ми задаваш други въпроси?

— И коя е лъжата, която искаш да им кажа?

— Трябва да кажеш, че не знаеш къде се намира тази къща. Кажи им, че съм ти завързал очите, след като едва не си ми избягала при онази почивка, и че съм те държал на пода отзад на колата, за да съм сигурен, че няма да се опиташ да бягаш отново. Звучи съвсем логично и обяснимо — ще ти повярват. Така ще опровергаеш версията на шофьора на камиона за това, какво точно е видял; той е единствената причина, която би могла да накара полицията да се съмнява в тебе и ролята ти в моето бягство. Бих искал да не ми се налага да те карам да лъжеш изобщо, но нямам избор.

— А ако откажа да го направя?

— Решението си е твое, разбира се — изрече със смразяваща учтивост. До този момент, когато видя промяната, предизвикана от факта, че може би е сбъркал, като ѝ е оказал такова доверие, Джули не си бе давала сметка до каква степен се бяха променили взаимоотношенията им. Закачливото му безгрижие и нежността, с която я бе любил, не бяха само начин да накара времето да минава полесно — поне донякъде чувствата му са били искрени! — Ако решиш да издадеш на полицията местонахождението на къщата, то ще съм ти много задължен, ако поне прибавиш, че не съм имал ключ и съм възнамерявал да разбия вратата. Ако не им го втълпиш, то собствениците на тази къща — хора, които също като теб нямат ни

най-малкото участие в бягството ми — ще бъдат заподозрени в съучастничество и на тях ще гледат по същия начин, както гледат на тебе след разказа на онзи шофьор.

Не себе си иска да защити той, даде си сметка Джули, а отчаяно се опитва да прикрие хората, на които принадлежи вилата. Значи ги познава! Явно са негови приятели.

— Ще благоволиш ли да ми кажеш какво решаваш? — попита я с онзи чужд глас, който тя толкова мразеше. — Или предпочиташ първо да си помислиш?

Когато бе само на единадесет години, Джули си беше обещала да не лъже до края на живота си; цели петнадесет години не бе пристъпила думата си. Сега погледна в очите мъжа, когото обичаше, и меко каза:

— Смятам да им обясня, че съм била с вързани очи. Как изобщо можа да допуснеш, че ще взема друго решение?

Видя облекчението, изписано на лицето му, но вместо да й каже нещо мило, Зак я изгледа страшно и рече:

— Джули, ти си единствената жена, която някога е успявала да ме накара да се чувствам като емоционално йо-йо, подскачащо нагоре-надолу на връвчица под умелите ти пръсти.

Тя прехапа долната си устна, за да не се усмихне — беше толкова хубаво, че е способна да му въздейства по начин, по който никоя друга жена не е успявала преди нея!

— Аз... много съжалявам — неубедително измънка.

— Как ли пък не! Едва се сдържаш да не се засмееш!

Тя вдигна показалеца си и внимателно започна да го разглежда от всички страни.

— Най-обикновен пръст — обяви весело.

— В теб няма нищо обикновено, госпожице Матисън. Господ да е на помощ на мъжа, който ще се ожени за теб, защото бедният преждевременно ще остарее и ще побелее.

Последните му думи я накараха да се опомни и да слезе на земята. Заклевайки се да не се задълбочава и да не влага повече смисъл в думите и действията му, отколкото имаше в действителност, тя се усмихна, кимна с глава и след като се отдели от стената, каза закачливо:

— Мисля, че с последната си точка спечели играта, сета и мача. Признавам ти тази победа, както и всички останали.

Въпреки шегата Зак имаше усещането, че по някакъв начин е успял да я засегне. Няколко минути по-късно той влезе в хола, където тя тъкмо навличаше скиорския костюм, който бе носила предния ден.

— Бях забравила за него — обясни Джули. — Така няма да се притеснявам за другите си дрехи. Извадих и другия за теб — добави и кимна към втория костюм, който висеше на закачалка на вратата.

Докато го обличаше, той реши, че някои неща трябва да бъдат доизяснени.

— Виж — каза спокойно, — не искам да се карам или да споря с теб. Това е последното нещо на света, което желая. Но също така нямам намерение да обсъждам бъдещите си планове или своите тревоги с теб. Опитвам се да забравя за тях поне за малко и просто да се радвам на неочакваното щастие да бъда с теб. Опитай се да ме разбереш — следващите няколко дни с тебе в тази къща ще бъдат последните „нормални“ дни в живота ми. Не че ми е много ясно какво точно значи нормален — добави тъжно. — Важното е, че макар и двамата добре да знаем, че този красив сън скоро ще свърши, аз искам да го изживея пълноценно — няколко идилични дни с тебе сред планинската тишина, за които после да си спомням. Не мисля да ги развалям с мисли за бъдещето. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Джули прикри болката си от думите му зад топла усмивка и кимна:

— Мога ли поне да знам колко време ще останем тук?

— Още не съм решил... Не повече от седмица.

Тя не можа да не зададе въпроса, който я бе мъчил още откакто излезе от спалнята:

— Преди да изоставим темата за полицията завинаги, има нещо, което трябва да знам, или по-точно да си изясня — изчерви се и бързо наведе глава, за да напъха гъстата си коса под плетена синя шапка. — Каза, че искаш да кажа всичко на полицаите. Нали нямаш предвид да им разправя и как ние... ти... аз...

— Изброй всички местоимения. Не може ли да ми подхвърлиш и някой глагол към тях?

— Много сте подъл, господин Бенедикт.

— Ами нали не трябва да оставам по-назад от теб!

Джули поклати глава с престорено отвращение и тръгна към вратата в дъното на коридора. Въпреки че изобщо не съжаляваше за думите си, Зак реши, че не е избрал подходящото време, и я настигна тъкмо когато прекрачваше прага. Небето бе чисто и яркосиньо; студът беше поносим и светът приличаше на омагьосана земя — арктическа приказка от снежни преспи, красиво навети от вятъра.

— Не исках да те иронизирам за последния ти въпрос — обясни Зак, затваряйки вратата след себе си. Джули се извърна, за да го изчака, и той едва не забрави мисълта си при вида на прекрасното ѝ, огряно от слънцето лице. Косата ѝ бе прибрана под шапката; не носеше никакъв грим, освен малко червило и естествената ѝ красота поразяваше с порцелановото великолепие на кожата ѝ и огромните сапфирени очи, заобиколени с тъмни мигли и увенчани от нежно извити вежди. — Естествено, че не смятах да им разказваш за взаимоотношенията ни — те са си само наша работа. От друга страна, като се има предвид, че съм осъден за убийство, сигурно ще решат, че съм те изнасилител. Тъй като познавам гадното подсъзнание на повечето ченгета, най-вероятно, когато ти отречеш такова нещо, те ще настояват и ще дълбаят дотогава, докато не си признаеш, че си искала да те чукам и аз съм го направил.

— Не говори така! — сръза го Джули с вид на възмутена девственица, каквато всъщност си и беше.

— Изричам на глас това, което те ще си мислят — обясни ѝ той. — Ще се опитат да се доберат до темата по хиляди различни, на пръв поглед невинни начина — например ще те накарат да опишеш къщата, която съм използвал за скривалище, уж за да я намерят и да я претърсят за евентуални улики. После ще питат за спалните и обзавеждането им. Не знам как точно ще подхождат към теб, но в минутата, в която покажеш прекалено добра осведоменост или твърде много чувство, те ще заподозрат най-лошото и ще се нахвърлят отгоре ти. Когато те доведох тук, не предполагах, че наистина ще направя от теб нещо като съучастник. Никой не би заподозрял такова нещо, ако не бяха показанията на онзи шофьор... — Зак тръсна глава. — Онзи път, когато едва не ми избяга, аз не можех да мисля за нищо друго, освен за това, че за мен е жизнено необходимо да те спра. Не смятах, че шофьорът ни вижда толкова добре, че по-късно да ни разпознае. Както и да е. Няма смисъл да мисля за нещо, което вече не може да се

промени. Когато копоите те попитат точно какво стана тогава, просто им кажи истината. Ще решат, че си се държала като истински герой. Така си и беше. Чуй ме хубаво, преди да приключим с тази тема — ако по време на разпитите ти се изплъзне нещо за интимните ни взаимоотношения, искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Искам да им кажеш, че съм те изнасилил.

Тя зяпна.

— Вече съм осъден за убийство — наблегна Зак, — повярвай ми, репутацията ми няма да пострада повече, ако ме обвинят и в изнасилване. Но така ще опазим твоята репутация чиста и неопетнена, а това е единственото, което има значение за мене сега. Разбираш ли ме?

Гласът ѝ бе мек и много нежен:

— Да, Зак. Разбирам те прекрасно. Ясно ми е, че... че... си се побъркал! — удари го с юмрук в рамото и понеже изобщо не го очакваше, той падна по гръб право в една пряспа.

— Това пък какво беше? — попита я, докато се опитваше да се изправи на крака.

— Наложил се да го направя — обясни му с усмивка — заради това, че се осмели да предложиш да те обвиня, че си ме изнасилвал!

Зак се изправи и започна да отърсва снега от себе си, внезапно окрилен от факта, че с навън, под синьото зимно небе, заобиколен от покритите със сняг борове и ели и в компанията на закачлива млада жена. Ухили се и бавно тръгна към нея, като я сгълча:

— Много детинска постъпка!

Джули не свалеше очи от него, докато отстъпваше назад.

— Дори не се и опитвай — едва не се задави от смях тя. — Предупреждавам те...

Хвърли се напред, но младата жена веднага реагира, като преплете крак с неговия и го дръпна силно нагоре; в следващата секунда той отново летеше във въздуха и размахваше ръце, опитвайки се да запази равновесие. Приземи се по гръб в краката ѝ. Смяхът ѝ се разнесе като камбанен звън.

— А това — заяви му развеселено, — бе загдето размаза сняг в лицето ми, когато спряхме да почиваме с колата. — Стоеше над него и го чакаше да стане, но той продължаваше да си лежи със замислено изражение, загледан в ярката небесна синева. — Няма ли... няма ли да станеш? — попита го след минута.

Зак извърна глава към нея.

— Какъв смисъл има?

— Не те нараних, нали?

— Мъжката ми гордост пострада, Джули!

Внезапно се сети за поведението му на мъжкар и разбра защо сега се чувства толкова притеснен. Бе сигурна, че не се преструва — личеше си и по начина, по който лежеше, и по стаеното в гласа му напрежение. Явно във филмите беше използвал дубльор за всички сцени на бой.

— Постъпих глупаво. Моля те, изправи се!

Той премигна срещу слънцето и попита тихо:

— Пак ли ще ме хвърляш на земята?

— Не, обещавам ти! Прав си, държах се като дете! — протегна ръка към него и Зак прие с благодарност оказаната му помощ.

— Твърде съм стар вече за тия неща! — оплака се той, докато разтриваше коляното си и отръскваше снега от себе си.

— Виж — каза, опитвайки се да го извади от неудобното положение. Сочеше към снежния човек, който бе започнала да прави предния ден. После прибави с усмивка:

— Вятърът е измел част от снега. Какво ще кажеш да ми помогнеш да довърша работата си?

— Готово! — отвърна Зак и за нейна приятна изненада протегна ръка и хвана нейната — двама души, които се обичат и вървят през снега хванати за ръце. — Каква точно хватка ми приложи преди малко? — с възхищение попита. — От джудо или карате? Винаги ги бъркам.

— Джудо — неловко отвърна тя.

— Защо, по дяволите, не ми приложи някоя хватка, докато почивахме, вместо да бягаш?

Погледна го притеснено.

— Брат ми Тед води школа по самоотбрана, но аз смятах, че това е глупава идея за градче като Кийтън, затова отказвах да посещавам часовете му. Научи ме на тази хватка вкъщи много отдавна. Онзи ден, когато ме подгони, аз се паникьосах и просто хукнах да бягам. Дори не се сетих за друго. Днес беше друго — бях го планирала предварително, поради което ми беше толкова лесно да... — спря се, отчаяно опитвайки се да му спести поредния удар по самочувствието.

Стигнаха снежния човек и Зак пусна ръката ѝ, гледай я с възхищение.

— Знаеш ли някоя друга подобна хватка?

Знаеше още няколко.

— Не, всъщност не.

Като продължаваше да ѝ се усмихва, той изрече много нежно и внимателно:

— Тогава моля да ми разрешиш да ти покажа една! — движенията му бяха толкова бързи, че Джули успя да изпищи в същия миг, в който полетя над земята и се просна в купчина сняг.

Избухна в смях и се изправи на крака.

— Ти си ужасен — скара му се и се престори, че отърсва снега от себе си, докато всъщност трескаво мислеше как да му го върне. За миг

се извърна настрани, след което отново го погледна с невинна усмивка и тръгна към него.

— Стига ли ти вече? — ухили й се Зак, отпуснал свободно ръце край тялото си.

— Да. Печелиш. Предавам се!

Но вече бе успял да забележи дяволитото пламъче в омагьосващо сините й очи.

— Лъжкиня! — изсмя се той, когато започна бавно да го заобикаля, търсейки най-подходящия ъгъл, от който да се прицели. Зак също последва движенията й — сега вече и двамата се смееха, той — твърдо решен да се предпази от удара й, тя — прекрасно съзнаваща, че има един начин да се справи с него и че няма да пропусне да се възползва от него.

— Времето изтече — обяви весело Джули и се престори, че се занимава с ципа, който бе разкопчала преди малко. — Нищо чудно, че умирам от студ. Ципът постоянно се плъзга надолу.

— Дай на мен да опитам — побърза да й предложи Зак, точно както бе и очаквала.

В момента, в който пръстите му докоснаха дрехата й, тя бързо се извъртя настрани и като се прицели в гърдите му, се хвърли с рамото напред като добре трениран ръгбист. Зак се дръпна светкавично и тя профуча край него с главата напред. Понесена от инерцията на собствената си сила, Джули се стовари право в снежната пряспа зад гърба му, потъвайки в нея до раменете.

Тя се измъкна от пряспата, извърна се настрани и се подпря на нея. Зак отбеляза весело:

— Никога преди не бях виждал някой да използва главата си наместо бургия. Много интересна демонстрация. Мислиш ли, че ще можем да продадем идеята на някой производител?

Това вече й дойде твърде много. Джули избухна в силен смях.

— Когато решиш, че си готова за сериозно занимание със снежния човек — високомерно й заяви, докато се отдалечаваше, — можеш да...

Една голяма снежна топка го удари и го накара да млъкне.

През този дълъг зимен следобед усамотената местност често биваше огласяна от весел смях, който плашеше катеричките в клоните

на дърветата, докато смутителите на покоя им лудуваха като деца в снега, гонеха се около боровете и се замеряха със снежни топки.

Седяха на дивана един до друг, завити с кремаво плетено одеяло, и Джули се взираше в стъклената стена отсреща. Чувстваше се прекрасно, въпреки че беше изтощена от прекарания на открито следобед, обилната вечеря и дългото им любене на дивана. Дори сега, когато вече бяха приключили нежните си ласки и Зак се беше замислил за нещо, загледан в играта на огъня в камината, той продължаваше да я притиска с ръка към себе си, сякаш не можеше да си позволи дори за миг да не усеща нейното близко присъствие до тялото си. Тя се сети за снежния човек, който бяха направили. „Зак е толкова изобретателен, пълен с оригинални идеи“ — рече си с усмивка. Не че кой знае колко бе изненадана — та нали той беше актьор. Но въпреки това човек не би очаквал един снежен човек да прилича на хилещо се праисторическо чудовище.

— За какво мислиш? — попита Зак и нежно я целуна по косата.

Джули повдигна глава и се усмихна.

— За твоя снежен човек. Никой ли не ти е казал, че снежните човеци трябва да бъдат смешни?

— Това не е какво да е, а снежно чудовище!

— Прилича на нещо, сътворено от фантазията на Стивън Кинг. Толкова кошмарно детство ли си имал?

— Кошмарно си беше — съгласи се с усмивка и я притегли още по-силно към себе си. Не можеше да ѝ се насити — нито в леглото, нито извън него — и това бе ново усещане за него. Прилягаше към него така, сякаш бе специално създадена за целта, в леглото беше изкусителка, ангел, куртизанка. Можеше да му достави неизживяно досега удоволствие само с един звук, поглед, докосване. Извън леглото бе смешна, упорита, забавна и интелигентна. Беше способна да го ядоса с една дума, а после с усмивка да укроти гнева му. Изтънчена и откровена, бе толкова жизнена и любвеобилна, че понякога го омагьосваше като истинска вълшебница — например, когато говореше за учениците си. Беше я отвлякъл, а Джули му спаси живота. Уж той

беше закоравелият престъпник, а тя се бе оказала достатъчно умна и смела, че да му избяга изпод носа. После бе променила изцяло поведението си и му бе подарила девствеността си по такъв обезоръжаващо нежен и вълнуващ начин, че сърцето му се свиваше всеки път, когато си спомнеше за това. Чувстваше се напълно покорен от нейната смелост, любвеобилност и щедрост.

Зак бе девет години по-голям и циник, но все пак нещо у нея го разчувстваше и караше да харесва новата си нежност. Преди да влезе в затвора, жените го бяха обвинявали в безразличие, граничещо със студенина и грубост във взаимоотношенията с другия пол. Дори му бяха казвали, че се държи като машина, а една от многобройните му любовници дори заяви, че просто се включва, когато става въпрос за секс, и изключва за всичко друго, освен за работата си. При една от честите им свадни Рейчъл бе казала, че е способен да омагьоса и змия със студенината си.

От друга страна, през целия си съзнателен живот не беше срещал жена, която да не се интересува единствено от кариерата си и това, доколко той може да ѝ е от полза. Като се прибавят и хилядите истерички, с които си бе имал работа след пристигането си в Холивуд, не бе никак изненадващо, че се бе превърнал в циник. Всъщност той си беше такъв и преди да пристигне в Лос Анжелис — студент, способен да обърне гръб на предишния си живот и на семейството едва осемнайсетгодишен. Беше успял да загърби миналото си и никога да не говори за него с когото и да е — нито с рекламните агенти от студиото, които се бяха оплаквали, че след успеха на първия му филм им се налага да измислят историята на неговия живот, нито с любовниците, нито със съпругата си. Семейството и миналото му бяха мъртви, завинаги погребани от него преди седемнайсет години.

— Зак?

Дори гласът ѝ имаше магически ефект върху него.

— Мммм?

— Съзнаваш ли, че аз всъщност не знам нищо за тебе, въпреки че сме... тъъ... ами... — Джули млъкна, защото не знаеше дали да използва думата „любовници“.

Той долови смущението ѝ и се усмихна, понеже реши, че тя търси някоя подходяща дума, за да охарактеризира споделената дива страст. Усмихна се и каза:

— Какво предпочиташ една дума или цяла фраза?

— Не бъди нахален! Подготвена съм да преподавам сексуално възпитание на ниво прогимназия.

— Тогава какъв е проблемът?

— Някак си — отвърна тя, вперила поглед в ръцете си, — медицинският термин „полови отношения“ изобщо не е подходящ, за да опише нещо толкова... толкова прекрасно като изживяване.

Зак облегна глава назад и затвори очи, за да дойде на себе си, питайки се на какво се дължи невероятното ѝ въздействие върху него. След малко успя да изрече:

— Как ти звучи „любовници“?

— Добре, любовници — кимна тя. — Това, което имах предвид, е, че въпреки че сме любовници, аз в действителност не знам нищо за теб.

— И какво те интересува по-точно?

— Ами например дали Закари Бенедикт е истинското ти име, или си го променил, след като си започнал да се снимаш в киното.

— Собственото ми име си е Закари. А Бенедикт ми е бащино, а не фамилно име. На осемнайсет години го промених официално.

— Наистина? — дори, и без да отваря очи, Зак знаеше, че тя го гледа и чакаше неизбежния ѝ въпрос. — А какво бе фамилното ти име, преди да го промениш на Бенедикт?

Точно този беше въпросът, на който не бе отговарял никога преди.

— Станхоуп.

— Какво хубаво име! Защо го смени? — Усети, че той се стегна.

Зак отвори очи и тя се стресна от суровото им изражение.

— Дълга история.

— О! — реши, че това явно е неприятен спомен за него и затова ще е най-добре да не разпитва повече. Заговори за първото нещо, за което се сети. — Аз и без това знам доста неща за младостта ти, понеже за братята ми ти беше идол.

— Наистина ли?

— Ами да, и затова вече знам, че си израснал съвсем сам, пътувайки из страната с родео, че си живял на различни места и си се занимавал с обядване на диви коне. Нещо смешно ли казах?

— С риск да разруша всичките ти илюзии, принцесо — през смях каза Зак, — трябва да ти призная, че тези истории са продукт единствено на болната фантазия на рекламните ми агенти. Истината е, че по-скоро бих пътувал два дни в някой мръсен автобус, отколкото да прекарам два часа на гърба на някой кон. А ако има нещо, което да мразя повече от конете, това са кравите! Така де, бикове!

— Крави?! — Заразителният ѝ смях прозвуча в стаята като музика. Джули се извърна към него и сви крака към гърдите си. Обгърна коленете си с ръце и се загледа в него с детинско изумление.

— Ами ти? — подразни я той, протягайки се към чашата с бренди върху масичката, като се надяваше, че така ще отвлече вниманието ѝ и тя няма да зададе неизбежния см въпрос. — Матисън истинското име ли ти е, или по-късно си го сменила?

— Не ми е истинското име.

— Какво?!

— Всъщност съм била намерена в една картонена кутия, хвърлена в кофа за смет в парка. Пазачът, който ме открил, ме занесъл вкъщи, за да ме постопят малко, преди да ме закарат в болницата. Решил, че трябва да нося името на съпругата му, понеже тя се погрижила за мен този ден и така ме нарекли Джули.

— Господи! — Зак се опитваше да не издаде ужаса си. — Имала съм късмет! Можело е и да стане много по-лошо!

— Как по-точно?

— Ами ако жена му се бе казвала Матилда? Или Гъртруд! Или Вилхелмина! По едно време сънувах кошмари, в които името ми бе Вилхелмина.

Той изпита особената болка в гърдите, която се появяваше всеки път, когато тя му се усмихнеше така.

— Е, поне историята завършва щастливо! Семейство Матисън те осиновили, нали? — Джули кимна и Зак продължи: — Така са си имали вече красива малка дъщеричка, за която да се грижат.

— Е, не точно.

— Моля?!

— Семейство Матисън всъщност се сдобиха с единайсетгодишна апашка от бордеите на Чикаго, въввлечена и посветена в тънкостите на занаята от малко по-големи от нея момчета. Като си помисля — добави весело тя, — май пропуснах една многообещаваща кариера! — Джули

разпери пръсти. — Имах много бързи пръсти. Всичко просто лепнеше по тях!

— Ти си крадяла?

— Да. Окошариха ме, когато бях на единадесет.

— Заради кражба? — Зак не можеше да повярва на ушите си.

— Не, разбира се! — Изглеждаше обидена. — Бях прекалено бърза за това. Арестуваха ме за скитничество.

Той направо зяпна. Дори само фактът, че използваше уличния жаргон, го караше да изпитва желанието да тръсне глава, за да дойде на себе си. И все пак богатото му въображение, което бе направило от него толкова добър режисьор, вече я виждаше такава, каквато трябва да е била като малка: дребничка и слаба, недохранена... лице на гаменче е огромни, приказни очи... малка, упорита брадичка... тъмна, дълга и сплъстена от мръсотия коса...

Винаги готова за действие, в непрестанна борба с жестокия свят...

Готова да се захване и с един бивш затворник...

Да промени начина си на мислене и да загърби всичко, в което се е превърнала, само защото му е повярвала безрезервно...

Едновременно развеселен, разнежен и удивен, Зак изрече:

— Оставих се на вълните на въображението ми да ме отнесат далеч оттук.

— Не се и съмнявам — отвърна тя с разбираща усмивка.

— А какво по-точно правеше, когато те окошариха?

Джули му хвърли закачлив поглед.

— Едни батковци тъкмо ми демонстрираха хватка, която би ми послужила при общуването с теб. Само дето вчера, когато се опитах да я приложа на блейзъра, се оказа, че съм забравила какъв точно беше номерът.

— Моля? — неразбиращо каза Зак.

— Опитах се да запаля колата без ключ.

Той избухна в смях и преди тя да успее да реагира, я притегли към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Милостиви Боже — прошепна, — точно на мене ли трябваше да ми се случи да отвлека дъщеря на пастор, която може да краде коли!

— Сигурна съм, че накрая щях да успея, но нали ми се налагаше час по час да ти се показвам пред прозореца... — информира го

Джули. — Божичко! — избухна тя. — По-добре да ти бях пребъркала джобовете! — смехът му почти заглуши следващите ѝ думи: — Нямах да ми е проблем, само трябваше да се сетя, че си ги скрил там! — доволна, че е успяла да го накара да се смее по този начин, облегна глава на гърдите му и го изчака да спре, преди да продължи: — А сега е твой ред. Къде си израснал, след като онова с ранчото е било измислица?

Зак бавно отдели лице от благоуханната ѝ коса и вдигна брадичката ѝ.

— Риджмонт, Пенсилвания.

— И? — подкани го Джули, почувствала, че по някаква причина той отдава голямо значение на своя отговор.

— И — каза той, поглеждайки я в очите — от един век семейство Станхоуп притежава заводи, на които се крепи икономиката както на Риджмонт, така и на няколко съседни окръга.

Тя отвратено тръсна глава.

— Ти си богат! Не е честно да разпространяват истории за самотното ти детство, скитанията и така нататък. Братята ми го вярваха!

— Съжалявам за братята ти — засмя се Зак на презрението в гласа ѝ. — Истината е, че аз самият не знаех какво са измислили рекламните агенти, докато не го прочетох във вестниците, а тогава вече беше малко късно да протестирам — нямах да е добре за кариерата ми. Пък и аз все пак наистина бях напуснал Риджмонт, преди да навърша деветнайсет, след което вече се издържах сам.

Джули изпитваше желание да попита защо е избягал от къщи, но реши за момента да остави подробностите.

— Имаш ли братя или сестри?

— Имах двама братя и една сестра.

— Как така имаше?

— Ами така — рече той с въздишка и отново се облегна.

— Ако не ти се говори за това — каза тя, усетила промяната в настроението му, — няма нужда да го правиш.

Зак знаеше, че ще ѝ разкаже цялата си история, но не искаше да задълбава в чувствата, които го караха да се изповяда пред нея. Рейчъл никога не бе предизвиквала у него нуждата да отговаря честно на въпросите ѝ. Но той по онова време не би доверил на никого нещо,

което би могло да го нарани. Джули вече му беше дала толкова много — дължеше ѝ поне да ѝ разкаже истината. Притегли я още по-близо към себе си.

— Никога не съм говорил за това, въпреки че, Бог ми е свидетел, много хора са ми задавали въпроси. Не е кой знае колко дълга или особена история — ако говоря странно, то е защото ми е неприятно да си спомням за миналото и защото съм го таил в себе си цели седемнайсет години.

Тя мълчеше, поласкана, че ще ѝ се довери.

— Родителите ни починаха при катастрофа, когато бях на десет — започна той, — и ние бяхме отгледани от баба и дядо — тоест те се грижеха за нас, когато не бяхме в частното училище. Джъстин беше най-голям, после идвах аз, след мене беше Елизабет и накрая Алекс. Джъстин беше... — Замълча, опитвайки се да намери точната дума. — Беше много добър плувец и за разлика от повечето по-големи братя ми позволяваше да го придружавам навсякъде. Бе много... мил. Нежен. Самоуби се, когато навърши осемнайсет.

Джуди си пое ужасено дъх.

— Божичко, защо?

— Беше хомосексуалист. Никой не знаеше, освен мен. Каза ми го, преди да си пръсне черепа.

Той замълча и Джули попита:

— Не с ли могъл да поговори с някого — семейството му нямаше ли да го подкрепи?

Зак тъжно се изсмя.

— Баба ми произхожда от семейство Харисън — високоморални, сурови хора, с непоносимо големи изисквания към себе си и другите. Щяха да се отнесат с Джъстин като с луд, отрепка и да се отрекат публично от него, ако веднага не се поправи. Станхоуп бяха точно обратното — буйни, безотговорни, чаровни, хора на живота и изключително нестабилни. Но най-известната им черта по мъжка линия бе, че всичките бяха женкари. Винаги са били. Слатолюбието им е нещо като легенда в Пенсилвания и те много се гордеят с това. Моят дядо не правеше изключение. Не съм убеден, че мъжете Кенеди могат да се мерят с мъжете от семейство Станхоуп, когато става въпрос за жени. Ще ти дам пример: в момента, в който аз и братята ми навършихме дванайсет, дядо ни ни подари за рождения ден по една

проститутка. Организираще малко семейно парти, като предварително избраната курва беше сред поканените и след тържеството се качваше в спалнята с рожденика.

— А баба ти какво мислеше по въпроса? — отвратено попита Джули. — Тя къде беше през това време?

— Някъде в къщата, но си знаеше, че не може да му се противопостави, така че гордо държеше главата си изправена и се правеше, че не знае какво става. По същия начин се оправяше и с любовните истории на дядо ми — Зак се умълча и Джули реши, че няма да ѝ каже нищо повече, но след малко той продължи: — Дядо ми почина година след Джъстин, като и със смъртта си успя отново да я унизи: летял със самолета си към Мексико, когато станала катастрофата; на борда имало и една красива манекенка... Семейство Харисън притежава риджмонтския вестник, така че баба ми успя да потули този факт от журналистите, но това се оказа напълно излишно, понеже големите вестници научиха историята и светкавично я раздухаха; да не забравяме радиото и телевизията, които веднага я включиха в новинарските си емисии.

— Защо дядо ти просто не се е развел, след като така или иначе не е обичал жена си?

— И аз му зададох същия въпрос лятото преди да замина за Йейл. Двамата празнувахме предстоящото ми студентство, като се напивахме в кабинета му. Вместо да ми заяви, че не ми влиза в работата, той ми обясни истинската причина — Зак се протегна към чашата с бренди и го изгълта на един дъх, сякаш за да измие вкуса от думите си, след което се вторачи с празен поглед в стъклото.

— Какво ти каза?

Зак я погледна така, сякаш бе забравил за нейното присъствие.

— Призна ми, че баба ми е единствената жена, която някога е обичал. Всички смятали, че се жени за нея, за да слее богатствата си с тези на семейство Харисън, особено като се има предвид, че тя далеч не е била красавица, но дядо заяви, че истината била съвсем друга — и аз му вярвам. Всъщност с възрастта баба се превърна в това, на което казват „импозантна“ жена — изглеждаше като истинска аристократка.

Отново млъкна и Джули изрече възмутено:

— Защо си му повярвал? Ако наистина я е обичал, тогава защо ѝ е изневерявал?

Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Не познаваш баба ми! Никой не би могъл да задоволи високите ѝ изисквания — най-малко моят дядо, както той прекрасно си знаеше. Каза ми, че го е разбрал малко след сватбата и просто е престанал да се опитва да се промени. Единственият от нас, когото тя одобряваше, бе Джъстин. Обожаваше го. Разбираш ли, Джъстин, бе единственият мъж от цялото семейство, който приличаше на нейния род. Беше рус, среден на ръст, а не висок — всъщност просто бе одрал кожата на баща ѝ. Всички ние, включително и баща ми, бяхме наследили чертите и ръста на Станхоуп — особено аз. Аз бях нещо като любимец на дядо, тъй че можеш да си представиш как изглеждах в нейните очи.

Джули реши, че това е най-несправедливата история, която бе чувала през живота си.

— Ако баба ти толкова е обичала Джъстин, сигурна съм, че не би го изоставила, ако ѝ признаеше какъв е.

— Изключено! Тя ненавиждаше слабите хора. Признанието му би я разтърсило и отвратило до дъно — Зак я погледна накриво и продължи: — Особено като се има всичко предвид, че тя бе направила капитална грешка в избора си на съпруг. Както вече споменах, на Станхоупови им липсва силна воля. Те пият прекалено много, карат твърде бързо и пропиляват богатството си, така че накрая им се налага да се оженят за някоя богата наследница, за да оправят финансовото си положение. Единственото, което искат, е да се забавляват. Никога не се интересуват от бъдещето и от другите — моите родители загинаха, като шофираха пияни с бясна скорост по заледен зимен път.

— Алекс и Елизабет приличат ли на родителите ви?

Той отвърна с равен глас:

— Те притежават обичайните за Станхоуп положителни и отрицателни качества. Още преди да навършат шестнайсет вече се бяха превърнали в пияници и наркомани. Елизабет вече бе имала един аборт. Алекс бе арестуван два пъти — естествено веднага го освобождаваха с чисто досие — за притежание на наркотици и за комар. Трябва да кажа обаче, че вината не беше само тяхна — нямаше кой да им дръпне юздите. Баба ми би се намесила, но дядо не ѝ позволяваше. Все пак бяхме правени по неговия калъп! Пък и ние си бяхме вкъщи само няколко месеца през лятото. През останалото време

по настояване на дядо пребивавахме в скъпи частни училища из страната. А там никой не се интересува какво правиш, стига да не те хванат и да им създадеш неприятности.

— Значи баба ти не харесваше сестра ти и брат ти, така ли?

— Да. Но и те не бяха очаровани от нея, повярвай ми! Въпреки че според нея в тях имаше хляб, стига да бяха подхванати навреме.

Макар да говореше за себе си като за член на семейство Станхоуп, в гласа му се долавяше презрение всеки път, щом заговореше за тях. Освен това можеше да се направят някои много интересни заключения от това, което бе премълчал.

— А ти? — внимателно попита тя. — Какви бяха твоите чувства към нея?

— Защо си мислиш, че са били по-различни от тези на Алекс и Елизабет?

Джули не трепна.

— Усетих го.

Той мълчаливо кимна, потвърждавайки подозренията ѝ.

— Всъщност аз ѝ се възхищавах. Вярно, че имаше високи изисквания, но поне имаше някакви изисквания. Караше те да се стремиш да бъдеш по-добър. Не че някога би могъл да удовлетвориш изискванията ѝ. Само Джъстин успяваше да го постигне.

— Каза ми как се е отнасяла с братята и сестра ти. А с теб как се държеше?

— Смяташе, че съм копие на дядо.

— Като външност — поправи го тя.

— Каква е разликата? — сопна се Зак.

Джули знаеше, че нагазва в непозволена територия, но въпреки това заяви:

— Мисля, че ти си разбирал разликата. Може и да си приличал външно на дядо си, но характерите ви са били съвсем различни. Ти си бил като нея. Бил си!

Той сухо изрече:

— За дете на двайсет и шест си твърде самоуверена.

— Страхотна тактика! Щом не можеш да ме заблудиш, започваш да ми се подиграваш.

— Предавам се — прошепна нежно Зак и се наведе да я целуне.

— А ако и подигравките не помогнат, се опитваш да ме разсееш по друг начин!

— Знаеш ли — рече Зак с усмивка, — понякога си много досадна!

— Ама моля ти се, не почвай сега с комплименти. Нали знаеш, че направо се размеквам, когато ми говориш такива работи. Защо напусна дома си?

— Истинска досада!

Джули се предаде и се остави целувката му да я обсеби цялата, усещайки, че колкото и да влага от себе си, той ѝ дава много повече.

Когато най-накрая я пусна, той ѝ каза:

— Понеже не мога да те надхитря, май ще е най-добре да ти разкажа защо напуснах дома. После, ако любопитството ти е напълно задоволено, предлагам да не говорим повече за това, съгласна ли си?

Джули знаеше, че никога няма да сметне, че е научила достатъчно за него, но разбираше чувствата му, затова просто кимна и той обясни:

— Дядо почина, когато аз бях в първи курс, като остави баба ми да се разпорежда с богатствата му. Тя ни повика през лятната ваканция и четиримата имахме нещо като малко съвещание на терасата. Накратко, тя обяви, че на Алекс и Елизабет ще им се наложи да напуснат частните си училища и да посещават местни, и че вече ще получават точно определена сума за харчене, нито цент повече. Ако нарушаха дори едно от изискванията ѝ, ще ги изхвърли от къщата и ще ги лиши от наследство. За да разбереш сериозността на положението, ще ти кажа, че бяхме свикнали да разполагаме с неограничени средства. Всички карахме скъпи коли, купувахме маркови дрехи и така нататък — поклати глава с усмивка. — Никога няма да забравя израженията на Алекс и Елизабет в този момент.

— Значи са приели условията ѝ, така ли?

— Естествено. Нима имаха избор? Пък и нали само бяха харчили, нямаха представа как се печелят пари.

— Но ти не си се примирил и затова си напуснал дома — предположи усмихнато Джули.

Лицето му отново доби изражението, което винаги я караше да се чувства неловко.

— Аз не бях включен в сделката — след дълго мълчание продължи: — Каза ми да се махам от очите ѝ завинаги. Освен това уведоми брат ми и сестра ми, че ако някога се опитат да се свържат с мене или да се оставят аз да ги открия, просто ще бъдат изключени от завещанието ѝ. Аз нямаше да наследя нищо. Така че ѝ предадох ключовете от колата — по нейно настояване — и пеша стигнах до магистралата. Имах около петдесет долара в сметката си в Кънектикът и дрехите на гърба си. Няколко часа по-късно спрях един камион с декори за студията „Емпайър“ и така се оказах в Лос Анжелис. Шофьорът се оказа много свестен и ме препоръча в студията. И така работих там като хамалин, докато един глупак режисьор се сети в последния момент, че му трябва още статисти за някаква сцена. В този ден направих своя дебют, върнах се в университета и после продължих да се снимам в киното. Край на историята.

— Но защо баба ти е постъпила така само с теб? — попита Джули, поразена от чутото.

— Имала си е причини — сви рамене Зак. — Както ти казах, напомнях ѝ за дядо и всичко, което ѝ беше причинил.

— И ти никога повече не получи вести от брат си и сестра си? Не се опитахте тайно да се свържете?

Джули имаше усещането, че от всичко, което ѝ бе казал, най-трудно му беше да говори за брат си и сестра си.

— Изпратих им писмо с адреса си по времето преди да пуснат първия ми филм. Мислех, че ще...

„Ще се гордеят — довърши наум тя. — Ще се радват за теб. Ще ти отговорят.“

Макар лицето му вече да ѝ бе казало, че догадките ѝ са правилни, Джули искаше да е напълно сигурна. Започваше да го разбира все по-добре.

— Отговориха ли ти?

— Не. И повече не се опитах да се свържа с тях.

— Ами ако баба ти е преглеждала пощата им и те никога не са получили писмата ти?

— Получили са ги. По това време живееха в свои апартаменти и посещаваха местния колеж.

— Но, Зак, те са били толкова млади, пък и ти самият каза, че са били страхливи. Ти си бил много по-голям и опитен. Не можеше ли да

ги изчакаш да пораснат и да им дадеш втори шанс?

Зак заяви студено:

— Никой няма право на втори опит с мен, Джули. Никога!

— Но...

— За мен те са мъртви.

— Това е смешно! Всички вие губите толкова много! Не можеш цял живот да рушиш мостовете след себе си. Така само вредиш на себе си.

— Не желая да говорим повече по въпроса!

В гласа му прозвучаха гневни нотки, но Джули не се предаваше:

— Мисля, че си същият като баба си!

— Играеш си с огъня, моето момиче!

Тя потръпна, доловила омразата в гласа му. Мълчаливо се изправи, събра чашите и ги отнесе в кухнята, притеснена от способността му винаги да зачерква хора от живота си. Ужасяваше я не това, което бе казал, а за изражението на лицето му в този момент. От мига, в който я бе отвлякъл, суровите му думи и действия бяха продиктувани единствено от отчаянието и необходимостта, както Джули бе разбрала. Докато не бе усетила и видяла злобата, изписана по лицето му, тя се бе чудила как изобщо беше възможно някой да повярва, че е в състояние да убие човек, но сега вече знаеше, че е било достатъчно само веднъж да го видят такъв, за да се убедят, че е способен на всичко. Стана ѝ още по-ясно, че макар да бяха любовници и се разбираха прекрасно в леглото, на практика тя не знаеше нищо за него. Влезе в спалнята, светна и се отправи към банята, за да се преоблече. Беше се замислила толкова дълбоко, че приседна на ръба на леглото.

Няколко минути по-късно Джули направо подскочи, когато гласът му я извади от вцепенението:

— Много неразумно решение от твоя страна. Мисля, че трябва да размислиш.

Зак се бе облегал на рамката на вратата със скръстени пред гърдите ръце и каменно изражение на лицето. Младата жена нямаше представа за какво решение става дума. Изправи се и несигурно се взря в лицето му.

— Това да не е твоята представа за извинение?

— Не знаех, че има за какво да се извинявам.

— Ами помисли си например, дали не си бил малко прекалено груб!

— Груб ли? Не съм искал. Предупредих те, че разговорът ни ще ми е извънредно неприятен, но ти настоя да го проведем въпреки всичко.

Явно Зак смяташе, че обвиненията ѝ са напълно несправедливи, но тя все пак продължи да настоява:

— Значи всичко стана по моя вина?

— Ами да. Каквото и да е това „всичко“.

— Нямах представа, така ли? Не си даваш никаква сметка, че тонът ти беше... — Джули потърси точната дума и не успя да я намери — ... студен, груб, ненужно жесток.

Той сви рамене с привидно безразличие.

— Не си първата, която ми го казва. Приписвали са ми и много по-лоши неща. Приемам обвиненията ти. Аз съм студен, груб и...

— Жесток — помогна му тя и наведе глава, за да скрие усмивката си — толкова абсурден ѝ се виждаше вече спорът им. — Слушай, следващия път, когато някоя жена ти каже подобно нещо, просто я помоли да се вгледа по-отблизо — тя вдигна очи и продължи нежно: — Ако го направи, мисля, че ще види изключително благородство и рядка доброта.

Зак бавно разтвори ръце. Сърцето му подскочи, като видя изражението в очите ѝ.

— Това не значи, че според мен не си деспотичен и нахален, искам да сме наясно по този въпрос! — допълни тя през смях.

— Но това не ти пречи да ме харесваш, нали? — подкачи я и прокара ръка по бузата ѝ. — Въпреки всичко.

— Прибави и суетен към списъка!

Зак я прегърна и нежно ѝ прошепна:

— Джули, млъквай вече!

— Също така и диктатор! — успя да промълви тя.

Той се разсмя. Тя бе единствената жена, която успяваше да го разсмее, докато я целува.

— Напомни ми никога да не се приближавам до жена като тебе — прокара език по извивката на ухото ѝ. Джули потрепери и като се притисна към него, прошепна задъхано:

— И безкрайно чувствен... и сексапилен!

— От друга страна, нищо не може да замени една интелигентна и прозорлива жена...

Понесла купата с пуканки, Джули се отправи към всекидневната, където гледаха филм на видеото. Бяха разговаряли за всичко, освен за едно нещо, от което отчаяно се интересуваше — какво мисли да направи Зак, за да открие убиеца на жена си и да оневини себе си. Беше настоял тя да избере касетата и Джули за пръв път почувства неудобство, когато осъзна, че на рафтовете са подредени и няколко видеокасети с негови филми. Неспособна да понесе мисълта, че ще го гледа с друга жена в някоя от горещите любовни сцени, тя избра филм, който беше почти сигурна, че не е гледал и че ще му хареса.

Той изглеждаше напълно доволен от избора — поне докато започне филмът. Обаче Закари Бенедикт — бивш актьор и режисьор, изглежда, смяташе, че трябва да обсъжда, анализира, критикува и оценява филма.

Като постави купата с пуканки на масата, тя хвърли поглед към телевизионния екран и въздъхна с облекчение, тъй като филмът почти свършваше. Зак се обърна към нея и каза с усмивка:

— Обожавам пуканки. Сложи ли им сол?

— Да — отвърна Джули.

— И масло също, надявам се? Искаш ли да избереш друг филм?

— Моля те, не ме подлагай на това мъчение! Накарай ме да изгладя чорапите ти, да колосам носните ти кърпи, но не ме карай да избирам филм, който ти ще гледаш.

— Но защо? — попита той с невинно и объркано изражение.

— Как защо! Та ти си по-лош и от най-взискателния критик! Направи филма на пух и прах!

— Просто посочих някои негови недостатъци. Не съм го направил на пух и прах.

— Направи го. Така се смееше по време на сцената, където героят умира, че не можах да чуя какво казват.

— Защото беше смешна. Сценарият и актьорската игра бяха ужасни. Виж какво, нека не спорим. Ще изберем следващия филм

заедно.

Джули неохотно отиде до вградения шкаф, където бяха подредени повече от сто видеокасети.

— Добре. Кажете ми кои актьори харесваш.

— От старите филми — отвърна тя. — Пол Нюман, Бърт Редфорд и Стийв Маккуин.

— Тези филми са от последните десет години. Кои актьори харесваш от по-новите?

— Ами... Кевин Костнър, Майкъл Дъглас, Том Круз, Ричард Гиър, Харисън Форд, Патрик Суейзи, Мел Гибсън и Силвестър Сталоун!

Зак направо изгуби разсъдък си, тъй като тя не беше включила името му в списъка на любимите си актьори.

— От кога си падаш по ниски мъже?

— Ниски! — Погледна го изненадано. — Ниски ли са наистина?

— Направо дребни — каза мнението си Зак и извади касетите с филмите на Костнър, Суейзи, Форд и Дъглас. — Ето, избери си.

— Най-добрият — „Неприлични танци“.

Филмът започна. Зак протегна крака и доби вид на човек, който очаква нещо да не му хареса.

— Не е задължително да гледаме този филм — каза тя.

— За нищо на света не бих го пропуснал.

Няколко минути по-късно той изсумтя. Джули застина.

— Нещо не е наред ли?

— Осветлението не е наред.

— Какво осветление?

— Виж сянката върху лицето на Суейзи.

— Мисля, че трябва да има сянка. Все пак е нощ.

„Неприлични танци“ беше един от любимите ѝ филми. Харесваха ѝ музиката, танците и наивността на любовната история. Тъкмо беше започнала да се наслаждава на всичко това, когато Зак отбеляза:

— Мисля, че са използвали машинно масло за косата на Суейзи.

— Зак — предупреди го, — ако смяташ и този път да разкъсваш филма на парчета, ще го спра.

— Добре, ще си мълча. Просто ще си стоя.

— Така е по-добре.

— И ще гледам лош монтаж, лоша режисура и лош сценарий.

— Това вече е прекалено!

— Не мърдай — каза Зак, прегърна я и каза: — Няма да коментирам повече.

Спази обещанието си и не каза нито дума до сцената, в която Суейзи танцуваше с партньорката си.

— Тя поне може да танцува. Чудесна игра точно тук.

Блондинката на екрана беше красива, талантива и с великолепа фигура. Джули почувства как ревността я пробужда. Искеше да отбележи, че, изглежда, всички жени във филмите му харесват, когато я поразят мисълта, че може би той чувства същото, когато тя хвали конкурентите му. Втренчи се в него и изтърси:

— Ревнуваш ли от него?

— Как можеш да предположиш, че ще ревнувам от Патрик Суейзи?

Очевидно той обичаше да гледа красиви жени и този факт ѝ причини болка, макар да разбираше, че няма право да се чувства така. Освен това той не харесваше този филм и това също беше очевидно.

— Нека гледаме „Танцуващият с вълци“.

— Гледал съм го в затвора.

— Харесва ли ти?

— Мисля, че в средата е малко разтеглен.

— Така ли мислиш? — рязко попита тя, осъзнала, че нито един филм, освен неговите собствени няма да срещне одобрението му. — А краят харесва ли ти?

— Кевин е променил края. Книгата свършва по друг начин. Трябвало е да го остави както си е.

Зак стана и се отправи към кухнята да направи кафе, като се опитваше да се овладее. Беше ядосан на себе си за несправедливите си и неоснователни забележки.

Беше толкова потънал в мислите си, че забеляза сменения от Джули филм едва преди да влезе във всекидневната с двете чаши кафе. Тя не само беше пустила един от филмите му, но го беше превъртала до средата на любовната сцена. От всички любовни сцени, в които беше участвал, тази в „Интимни непознати“ беше най-горещата и най-безсрамната. В този момент за пръв път в живота си се почувства неудобно за нещо, което е правил във филм. Всъщност не точно за

това, което беше правил, а заради факта, че Джули го гледа, и то с вкаменено лице. Той остави чашите на масата.

— Защо гледаш това?

— Кое? — попита тя с безразличие, макар че сърцето ѝ се свиваше от болка, докато гледаше, как ръцете на Зак се плъзгат по тялото на Глен Клоуз, устните му впити в нейните в страстна целувка като тези, с които целуваше и нея, загорялото му тяло се открояваше на фона на снежнобелия чаршаф, едва покрил бедрата му.

— Много добре знаеш за какво говоря. Първо се правиш, че никога не си гледала мой филм от тези на рафтовете и че те не те интересуват, после изведнъж решаваш да гледаш един от тях и го пускаш точно на тази сцена.

— Гледала съм всичките ти филми — информира го, без да откъсва поглед от екрана, докато той присядаше до нея. — Имам повечето от тях, включително и този, на видеокасети. Точно този съм го гледала поне шест пъти. Как е осветлението?

— Не е зле.

— А актьорската игра?

— Бива си я.

— Така е, но не мислиш ли, че можеше и по-добре да се справиш с тази целувка? Можеше да я целунеш по-горещо и по-настойчиво, ето, точно сега.

Никога не беше си представял, че тя може да се разстрои, като го гледа в тези сцени. За него това беше просто филм.

— Как се чувстваше, когато тя отвърна на целувката ти по същия начин?

— Разгорещен.

Думата я накара да трепне и той побърза да поясни:

— Прожекторите бяха твърде силни. Сигурен бях, че блестят твърде много, и се тревожих.

— Е, сигурна съм, че не си мислил за прожекторите точно в този момент — кимна към екрана, като хипнотизирана от сцената, разиграваща се в момента. — Ръцете ти са точно върху гърдите ѝ.

— Доколкото си спомням, исках да удуша режисьора, задето ни беше накарал да повторим сцената.

— Чудя се какво ли си е мислила Глен Клоуз тогава, когато си целувал гърдите ѝ.

— Мечтаеше си да убие режисьора.

— Наистина ли? — саркастично попита тя. — А какво според теб си е мислела, когато се качваш отгоре ѝ.

Зак се пресегна, повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Знам какво точно си мислеше. Молеше се да не забивам лакът в корема ѝ, за да не се залее отново от смях и да провали още един дубъл.

Изправена пред искрения му поглед, Джули се почувства глупава.

— Съжалявам, че се държа като глупачка. Преструвах се, че не искам да гледам филмите ти, защото се ужасявах от сцени като тази с твое участие. Знам, че е нелепо, но ме карат да изпитвам... — не довърши, защото трябваше да каже ревност, а знаеше, че няма право да го ревнува.

— Ревност? — предположи той.

— Ревността е разрушително и незряло чувство.

— Което прави човека неразумен и невменяем.

— Да, но... като те гледам в тези сцени, просто ми се иска... да сменя филма.

— Добре. Кой филм си избираш? Назови някой актьор, но без Суейзи, Костнър, Круз, Редфорд, Нюмън, Маккуин, Форд, Дъглас или Гиър.

Тя го зяпна.

— Кой остана?

Зак я прегърна, притисна я до себе си и прошепна в косата ѝ:

— Мики Маус.

Джули не знаеше дали да се засмее, или да поиска някакво обяснение.

— Мики Маус? Но защо?

— Защото — докосна с устни слепоочието ѝ — мисля, че мога да понеса хвалебствията ти към Мики Маус, без да ставам отново „неразумен и невменяем“.

Джули го погледна право в очите и се пошегува:

— Винаги можем да гледаме Шон Конъри.

Зак подигравателно вдигна вежди и я предизвика:

— Винаги можем да гледаме и останалите шест от моите филми.

Джули го погледна право в очите и с треперещ глас каза:

— Мразя да гледам как се любиш с Глен Клоуз.

Като награда за признанието ѝ дългите му пръсти погалиха брадичката ѝ и той я целуна нежно и грубо едновременно.

Джули погледна от кухненския прозорец към залязващото слънце, остави ножа и тръгна към всекидневната, за да пусне телевизора.

През целия ден Зак беше почиствал пътя чак до моста с помощта на огромния трактор от гаража и сега се къпеше. Тази сутрин, когато беше обявил намеренията си за деня, тя си помисли, че утре ще напуснат къщата, и паниката, която я обзе, я остави почти без дъх. Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Когато дойде време да напуснем това място, предния ден ще те предупредя.

Тя беше останала с впечатлението, че той чака нещо да се случи... или някой да се свърже с него.

Беше прав, разбира се, че колкото по-малко знае тя, толкова по-добре и за двамата. Също така беше прав, че трябва да се радват на всеки миг, без да мислят за бъдещето. Беше прав за всичко, но тя не можеше да спре да се тревожи.

Беше толкова погълната от мислите си, че отначало не чу бръмченето на хеликоптера. Дори и когато чу звука, той ѝ се стори толкова чужд за безмълвната планинска пустош, че погледна изненадано през прозореца. След това страхът я скова.

— Зак! — изкрещя тя и затича към банята. — Навън има хеликоптер! Кръжи ниско...

Той бързо изскочи от банята и тя се блъсна в него, после изстина, като видя пистолета в ръцете му.

— Излизай навън и се скрий в гората! — нареди той и я изблъска през всекидневната към задната врата, като тикна якето ѝ в ръцете ѝ. — Не приближавай къщата, докато не те повикам или докато не ме отведат оттук!

Зареди пистолета. Държеше го високо — с вдигнат предпазител — с безупречната точност на човек, който знае как да борави с него и е готов да го използва. Тя понечи да отвори вратата, но той я спря,

отвори я сам, застана на прага, погледна нагоре и се послуша, после я избута напред:

— Тичай!

Джули се подчини. Обзета от ужас, притича покрай къщата. Като се препъваше в дълбокия сняг, най-сетне спря до дърветата — мъчеше се да заобиколи къщата отдалеч и да вижда Зак, който беше застанал на предните прозорци. Хеликоптерът описа кръг, наклони се наляво и отново се издигна. За миг ѝ се стори, че Зак вдига пистолета с намерение да стреля през стъклото. После видя, че всъщност държи бинокъл. Хеликоптерът се отдалечи и бавно се изгуби от погледа им. Коленете ѝ се подкосиха и тя се свлече на земята с облекчение.

— Всичко е наред — каза Зак, докато приближаваше към нея. — Бяха някакви скиори, които кръжаха твърде ниско.

Тя го погледна, но не успя да помръдне от мястото си.

— Ела — нежно каза той. — Подай ми ръка.

— Всичко е наред. Нямам нужда от помощ. Добре съм.

— Не си добре! — яростно отсече той, като се наведе, сграбчи я и я повдигна. — Ще припаднеш всеки момент.

Световъртежът и гаденето ѝ намаляха и тя му се усмихна, като направи жест да не я взема на ръце.

— Брат ми е полицаи, нали си спомняш? Виждала съм пистолети и преди. Просто... просто не бях подготвена.

— Изпий това — нареди Зак, когато влязоха в кухнята, и пъкна чаша коняк в ръката ѝ. — Добре. Сега върви да си вземеш горещ душ.

— Но...

— Направи каквото ти казах. И не спори с мен! Следващия път... — но той знаеше, че следващ път няма да има. Този път тревогата се беше оказала фалшива, но тя го накара да осъзнае риска, на който излага живота ѝ, както и ужаса, който я принуждаваше да изпитва.

Джули напразно очакваше той скоро да се отърси от мрачното си настроение. Докато вечеряха, беше учтив, но замислен.

Тя се протегна, вдигна бутилката и за четвърти път напълни чашата му.

— Надявам се, че не се опитваш да ме напиеш — сухо отбеляза той. — Защото, ако целиш това, не си избрала начина.

— Да донеса ли бутилката скоч? — нервно се засмя Джули.

— А ще имам ли нужда от нея?

— Не знам.

Със смътното предчувствие за нещо лошо той я наблюдаваше как сяда на дивана срещу него.

— Зак, няма ли да се съгласиш, че съм модел за заложица?

— Образцов модел — съгласи се той, като се поусмихна.

— Няма ли да се съгласиш също така, че съм покорна, отзивчива, учтива, подредена и... и дори, че готвя по-често отколкото съм длъжна?

— Съгласен съм с всичко, освен с това, че си покорна.

Тя се усмихна.

— Не си ли съгласен, че като образцов затворник имам право на привилегии?

— Какво имаш предвид?

— Отговор на няколко въпроса.

Джули забеляза, че той застана нащрек.

— Може би. Зависи от въпросите.

— Възнамеряваш да откриеш истинския убиец на жена си, нали?

— Друг въпрос — сръза я той.

— Добре. Имаш ли някаква представа, кой всъщност е истинският убиец?

— По-добре смени темата.

— Но аз искам да помогна. Минали са пет години. Гледната точка и спомените ти може сега да са по-различни. Мислех, че можем

да започнем, като направим списък на всички, които са присъствали на мястото този ден, и ти можеш да ми разкажеш за тях. Аз съм напълно безпристрастна, така че ще погледна на нещата от различен ъгъл. Може би ще ти помогна да откриеш нещо, което си пропуснал...

— Зарежи това, Джули!

— Няма да го зарежа! Имам право на обяснение!

— Нямах право на нищо! А и аз нямам нужда от помощта ти и не я желая!

Джули замръзна, като че беше получила плесница, но успя да не издаде яростта и унижението си.

— Разбирам.

И наистина разбираше — той нямаше нужда от нея, а от тялото ѝ. Тя не трябваше да разсъждава, не трябваше да чувства, само трябваше да го развлича, когато е отегчен, и да вдига крака, когато той имаше желание.

Зак се пресегна и хвана раменете ѝ.

— Да вървим в леглото.

— Махни си ръцете от мен! — изсъска, като се отскубна от него.

— Какво, по дяволите, се опитваш да постигнеш?

— Нищо не се опитвам да постигна. Току-що разбрах какъв негодник си всъщност! След като си тръгнеш оттук, просто ще избягаш, нали? И изобщо нямаш намерение да търсиш истинския убиец, нали?

— Нямам!

— Сигурно си най-големият страхливец на света! — предизвика го, твърде ядосана, за да се изплаши от убийствения му поглед. — Или е така, или ти си я убил! Утре сутринта си тръгвам и ако възнамеряваш да ме спреш, по-добре се приготви да използваш пистолета си!

— Да те спра? По-скоро ще ти пренеса багажа до колата!

Джули тресна вратата на спалнята си още преди той да довърши. Чу го да влиза в своята стая. Събу спортния си панталон и навлече някаква тениска от чекмеджето. Заплака от срам и яд на собствената си глупост, наивност и унижение. Плака до пълно изтощение, после се обърна и се загледа в лунния зимен пейзаж.

Зак съблече пуловера си, като се опитваше да се успокои и да забрави случилото се. Пред очите му беше презрителният ѝ поглед, докато го наричаше убиец и страхливец.

„Кучи син“ — прокле себе си той и захвърли панталона си на леглото. Не се нуждаеше от Джули Матисън и със сигурност не се нуждаеше от още вина и отговорност за една наивна провинциална учителка, която не прави разлика между сексуалното желание и мъглявото чувство, наречено любов. По-добре ще е за нея, ако го намрази. И по-добре за него. Много по-добре. Между тях нямаше нищо друго, освен физическо привличане.

Джули беше потънала в мрачни мисли, когато вратата рязко се отвори и Зак се вмъкна в спалнята.

— Какво искаш?

— Този въпрос е почти толкова глупав, колкото и решението ти да спиш сама в това легло.

Джули се премести в противоположната част на леглото и направи опит да се измъкне от него. Той я хвана точно когато заобикаляше долния край на леглото и я придърпа към себе си.

— Махни се от мене, да те вземат дяволите!

— Това, което искам, е същото, което искаш и ти всеки път щом се погледнем! — със закъснение отговори на въпроса ѝ Зак.

— Негодник! Само се опитай да ме изнасилиш, и ще те застрелям със собствения ти пистолет!

— Да те изнасиля? — повтори той с презрение. — Не съм си го и помислял. Само след три минути сама ще ме молиш да те любя.

Джули нанесе удара точно когато устните му докоснаха нейните. Прицели се право между краката му, после изпищя, тъй като не успя да го удари, и падна по гръб на леглото под тежестта на тялото му.

Вместо да ѝ го върне, като рязко проникне в нея, пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ, започнаха леко да се движат, после да масажират и галят с безпогрешно умение. Нямаше да я насилва, осъзна Джули, той искаше пълното ѝ съдействие и ако тя му го дадеше, щеше да бъде далеч по-унизена, отколкото ако се държеше просто като безпомощна жертва. Тялото ѝ вече откликваше против волята ѝ и тя така се ядоса на себе си и на него, че изрече:

— Свършвай по-бързо, и върви по дяволите!

— Защо? За да можеш да ме наречеш изнасилвач, както ме нарече убиец и страхливец? — пръстите му проникнаха по-дълбоко. — Няма начин.

Устата му обгърна зърното ѝ, езикът му се въртеше, устните му се впиваха. Тя импулсивно повдигна бедрата си под ръката му и той тихо се засмя, като плъзна пръста си дълбоко в нея. Джули застина и стегна всяко мускулче на тялото си, за да се противопостави на онова, което вършеше с нея. Зак принуди безволното ѝ тяло да я предаде, като наблюдаваше всяка промяна, изписана на лицето ѝ.

Тъй като не беше в състояние да спре пронизващото желание, което вече разтърсваше тялото ѝ, тя извика:

— Върви в ада!

— Аз вече съм там — прошепна ѝ, като намести тялото си върху нейното и едва сега я целуна, принуждавайки устните ѝ да се разтворят. Целувката му стана по-нежна и той бавно раздвижи бедрата си, като я накара да почувства силната му ерекция.

— Кажи, че ме желаеш.

Заклецена в клопката между горещото обещание на възбуденото му тяло и подлудяващата настойчивост на устните му, Джули затрепери от неудържимо желание и думите се откъснаха от нея с изтерзано ридание:

— Желая те...

В момента, в който се предаде, той незабавно проникна в нея и за секунди успя да я доведе до разтърсващ оргазъм. После рязко се освободи от прегръдката ѝ.

— Отне ми точно три минути — информира я той, преди вратата да се затвори зад гърба му.

Джули остана да лежи разголена и зъзнеца, неспособна да възприеме доказателството, че той е достатъчно зъл, за да постъпи по този начин. Емоционално опустошена, бавно пропълзя в горния край на леглото, вдигна възглавницата от земята и затвори очи. Но не заплака. Вече никога нямаше да пролее сълза заради него.

Зак седеше в креслото до камината в стаята си, обхванал главата си с ръце. Опитваше се да не мисли и да не чувства нищо. Беше постигнал своето — доказа на себе си и на Джули, че няма нужда от нея, дори и сексуална. Доказа ѝ, че не си струва да мисли и да се тревожи за него.

Беше постигнал целта.

Обаче никога не беше се чувствал толкова самотен и засрамен от себе си.

След тази нощ, тя щеше да го ненавижда до дъното на душата си. Но не толкова, колкото той се мразеше. Презираше себе си за това, което ѝ беше сторил, и за необяснимата слабост, която в момента го караше да жадува да отиде при нея и да моли за прошка. Той се изправи и погледна към леглото, но съзнаваше, че няма да може да заспи. Не и когато тя лежеше в другата стая, изпълнена с омраза към него.

Когато призори Джули се приготви да си върви, къщата беше потънала в зловеща тишина и ключовете на колата стояха на тоалетната масичка. След случилото се през нощта я беше обзело вцепенение. Набързо навлече някакви дрехи. Искаше само да се махне оттук и никога да не се обръща назад, никога да не си помисля за него. Да забрави всичко. Цялото й внимание беше съсредоточено върху тази мисъл — да забрави, че някога го е срещала, и че е била толкова глупава да се влюби в него. Не искаше да се влюбва повече и да бъде толкова уязвима.

На вратата на спалнята си спря, огледа стаята, за да се увери, че е прибрала всичко, после загаси лампите. Тихо отвори вратата и премина в тъмната всекидневна, после застина с разтуптяно от ужас сърце. В сивотата на ранното утро видя Зак изправен до прозорците. Беше с гръб към нея. Джули откъсна поглед от него, обърна се и тръгна безшумно по стълбите. Преди да стъпи на второто стъпало, той изрече:

— Списъкът на всички, които присъстваха в деня на убийството, е на масичката.

Без да обръща внимание на това, че той в края на краищата бе отстъпил, тя си заповяда да продължи.

— Не си отивай — дрезгаво промълви Зак. — Моля те!

Долови отчаянието в гласа му, но наранената й гордост крещеше, че само глупачка без разум и гордост може да го допусне до себе си през изминалата нощ, затова продължи да върви.

— Джули, моля те, недей! — повтори той.

Раменете й се затресоха в мълчаливи ридания и тя подпря чело на вратата. Сълзите се стичаха по бузите й, чантата се изплъзна от ръката й. Плачеше от срам заради безволието си и от страх и любов. И въпреки че плачеше заради себе си, му позволи да я вземе в обятията си и да я притисне до гърдите си.

— Съжалявам — прошепна Зак, като безпомощно се опитваше да я успокои. Ръцете му галеха раменете и гърба ѝ и силно я притискаха. — Моля те, прости ми! Моля те!

— Как можа да го направиш! Как можа!

Той преглътна и повдигна мокрото ѝ лице.

— Направих го, защото ме нарече убиец и страхливец, и аз не успях да го понеса. Не и от теб. И защото съм безсърдечен негодник, точно както ти каза.

— Така е, точно такъв си. Но най-ужасното е, че въпреки това те обичам!

Притисна я силно, като целуваше челото и страните ѝ. На тридесет и пет години той най-сетне беше открил какво означава да бъдеш обичан просто заради самия теб... да бъдеш обичан, когато нямаш богатство, нито слава, нито почтеност дори... да бъдеш обичан безусловно от една необикновено смела и вярна жена. Вече познаваше това чувство. Съзнаваше, че ако ѝ каже какво изпитва към нея, тя ще го чака с години. Зак потри лице в косата ѝ и нежно изрече:

— Не казвай това. Не го заслужавам.

— Знам, че не го заслужавах — през сълзи се пошегува Джули. Не искаше да се отчайва от това, че той не каза, че я обича. Беше доловила болезненото чувство в гласа му и отчаянието, когато мислеше, че тя си отива. Бе почувствала несъзнателното стягане на ръцете му около нея и ударите на сърцето му, когато тя направи своето признание. Това ѝ беше достатъчно. Затвори очи под ласката на дългите му пръсти.

— Ще се съгласиш ли да се върнеш в леглото с мене и да отложим за малко разговора за убийството. Не съм спал цяла нощ.

Той заспа с глава, положена на гърдите ѝ.

Джули наблюдаваше лицето му, а пръстите ѝ галеха меката коса на слепоочието му. Сънят не смекчаваше остротата на чертите му, може би защото за него нямаше покой. Тя лекичко се намести, за да се чувства той по-удобно, но ръцете му се стегнаха около нея — за да не ѝ позволи да си тръгне.

Бъдещето пред двамата криеше много опасности. Но Джули се чувстваше в идеална хармония със света. Погали лицето му, притисна

го по-близо до сърцето си, сякаш за да го предпази от нещо, докосна с устни тъмната му коса и прошепна:

— Обичам те!

Тъй като не можеха да решат какво да правят тази вечер, Джули се пошегува:

— Ще направя списък. Единственото ти предложение засега е да се любим.

Тя го написа, а Зак се надвеси над нея:

— И още веднъж да се любим. И още веднъж. Само аз ли го предложих и трите пъти?

— Само ти, а аз и трите пъти се съгласих. Все пак не е зле да измислим и нещо друго.

— Почеркът ти е красив. Думите сякаш са напечатани на машина.

— Нищо чудно — усмихна се тя през рамо. — Работила съм с години над него. Докато другите тринадесетгодишни момичета се прехласваха по тебе в старите ти филми, аз си стоях вкъщи и усъвършенствах почерка си.

— Защо?

— Защото до дванадесетгодишна възраст бях напълно неграмотна. Можех да прочета само няколко думи и да напиша името си, и то не особено четливо.

— Страдала си от дислексия ли? Или от нещо подобно?

— Не. Просто не бях образована. Когато ти разказвах за детството си, тази част я пропуснах.

— Нарочно ли?

Джули стана и заобиколи бара, за да си налее чаша вода.

— Кой знае защо лесно мога да призная, че съм била крадец на дребно, но умът ми не иска да приеме факта, че съм била неграмотна.

— Срамуваше ли се като малка?

— Винаги исках да седя на първата редица в училище, за да не виждам лицата на другите деца, когато ми се смеят. Убеждавах учителите, че съм късогледа.

Зак смутено се покашля и каза:

— Каза, че това се дължало на липсата ти на образование. Защо не са те изпратили на училище?

— Боледувах и пропуснах първи и втори клас. Учителите обаче ме харесваха и ме пуснаха в трети. Този подход обикновено дава обратен резултат. В трети клас много добре знаех, че не мога да настигна другите, започнах да бягам от училище и да се скитам из улиците. Така и не ме разкриха, докато не станах в четвърти клас, а дотогава бях изостанала твърде много.

— И ти реши да специализираш палене на коли без ключ и джебчийство, докато семейство Матисън не те вкараха в правия път?

Тя кимна, като вдигна молива и отново му се усмихна.

Зак я прегърна през рамо ѝ и закачливо я ухапа по ухото. Тя се засмя, после наклони глава настрани и лекичко отърка лице в ръката му.

Простичкият, любят жест му припомни, че след тази нощ няма да има каквито и да било жестове. Трябваше да я остави да си тръгне, но не можеше да понесе мисълта, че тя ще го намрази. Но ако я задържаше по-дълго, щеше да направи още по-трудна раздялата.

За да се освободи от мрачното си настроение, каза:

— Каквото и да правим тази вечер, нека да е нещо специално. Като на празник.

Джули се замисли за момент, после се усмихна:

— Какво ще кажеш за вечеря на свещи, а след това ще танцуваме. Ще се облека официално.

— Чудесно — съгласи се той веднага. После погледна часовника си. — Ще използвам банята към твоята спалня и ще „дойда да те взема“ след час и половина. Ще успееш ли да се приготвиш дотогава?

Джули се засмя.

— Мисля, че и час ми е напълно достатъчен.

Джули внезапно реши да го заслепи, доколкото може и подготовката за това ѝ отне повече от час. Изми косата си и внимателно я среса. Облече кобалтовосиня рокля от трико. Измамната простота на дрехата караше Джули да се чувства красива. Откри и подходящи сини обувки, които ѝ бяха с половин размер по-големи, но затова пък удобни. Доволна, че е постигнала възможно най-доброто, разреса отново косата си и хвърли последен поглед към огледалото. Леките сенки и тушът за мигли подчертаваха очите ѝ. Лекият руж правеше скулите ѝ още по-високи. Мисълта за предстоящата вечер със Зак караше очите ѝ да искрят, а кожата ѝ да блести. Реши, никога не е изглеждала толкова добре. Усмихна се на отражението си и се отправи към вратата на стаята.

Когато влезе във всекидневната, свещите вече горяха на масата, огънят в камината ярко пламтеше и Зак стоеше на бара и отваряше бутилка шампанско. Дъхът ѝ спря — беше толкова красив в тъмносиния костюм и снежнобялата риза.

— Здравей — каза тя с ослепителна усмивка.

Той я загледа възхитено и шампанското, което наливаше, започна да прелива по пода.

— Господи! — прошепна дрезгаво. — Как изобщо можеш да ревнуваш от Глен Клоуз!

— Разливаш шампанското — меко каза тя, толкова щастлива, че не знаеше как да се държи.

Той изруга, изправи бутилката и се пресегна за кърпа да попие разлятото.

— Зак?

— Какво?

— Как изобщо можеш да ревнуваш от Патрик Суейзи?

Ослепителната му усмивка ясно показва, че е поласкан от комплимента.

— Нямам представа — пошегува се той.

— Кой изпълнител избра — подразни го тя след вечерята на свещи, когато той постави някакъв компактдиск в стереоуредбата. — Защото, ако си избрал Мики Маус, няма да танцувам с теб.

— Напротив, ще танцуваш.

— Откъде си сигурен?

— Приятно ти е да танцуваш с мен.

Гласът на Барбара Стрейзънд се изви и Зак я притегли към себе си.

— Това определено не е Мики Маус. Ще танцуваш ли с мен?

Джули кимна.

— Барбара Стрейзънд е любимката ми.

— И на мен — той плъзна ръка по талията ѝ, после тя внезапно усети ръката му по голия си гръб. Забеляза стаените пламъчета в очите му, които бавно се разгаряха, И отново почувства копнеж за разкъсващата сладост на допира му, за бурната настойчивост на целувките му, за разтърсващото щастие, когато я обладава. Също като Зак искаше да запази и да продължи този момент. Долавяше, че зад мрачното му настроение се крие нещо.

Когато песента свърши, Джули пое дъх и попита:

— Какъв е любимият ти спорт, Зак?

— Любимият ми спорт — промълви той с дрезгав, чувствен глас — е да се любя с теб.

— Кое е любимото ти ястие?

В отговор се наведе и нежно докосна устните ѝ.

— Ти.

В този момент му стана ясно, че раздялата им утре ще бъде непоносима, отколкото звукът на решетките, които се бяха затворили зад гърба му преди пет години. Притисна я силно в обятията си, зарови лице в косата ѝ и затвори очи.

Ръката ѝ докосна лицето му, пръстите ѝ погалиха здраво стиснатата челюст, гласът ѝ беше развълнуван.

— Възнамеряваш да ме изпратиш утре вкъщи, нали?

— Да.

— Не искам да си тръгвам!

Той вдигна глава.

— Не прави раздялата още по-тежка, отколкото е в действителност.

Джули отчаяно се питаше как би могла да бъде по-тежка. Отиде с него в леглото, когато той пожела, и се опитваше да се усмихва, когато той желаше. Когато и двамата достигнаха до умопомрачителен оргазъм, тя се обърна в ръцете му и прошепна:

— Обичам те. Оби...

Пръстите му покриха устните ѝ:

— Недей.

Моторът на колата работеше на празен ход, гъст дим излизаше на кръгчета от ауспуха и чезнеше в студения утринен въздух.

— Според прогнозата за времето няма да вали сняг — каза Зак, като се пресегна през кормилото и остави термос с кафе на седалката до шофьора. — Сигурно пътят ти ще е чист чак до Тексас.

Джули беше разбрала правилата на раздялата, защото той ги бе определил ясно тази сутрин — никакви сълзи, никакво съжаление, и сега отчаяно се опитваше да запази присъствие на духа.

— Бъди внимателна. Караш прекалено бързо — докато говореше, протегна ръка, вдигна ципа на якето ѝ догоре и оправи яката ѝ. Простичкият жест едва не я накара да се разридае.

— Няма да карам бързо.

— Опитай се да се отдалечиш колкото се може повече оттук, без да те разпознаят — напомни ѝ отново той, като взе слънчевите очила от ръката ѝ и ги постави на очите ѝ. — Някакви въпроси?

Джули поклати глава.

— Добре. Целуни ме за сбогом.

Тя се повдигна на пръсти, за да го целуне, и остана изненадана, когато ръцете му здраво я обгърнаха. Но целувката му беше кратка и той бързо я отстрани от себе си.

— Време е — изрече решително.

— Ще ми пишеш, нали?

— Не.

— Можеш поне да ми пишеш как си, без да ми казваш къде си — отчаяно го молеше. — Трябва да знам дали си в безопасност! Сам каза, че няма да следят пощата ми много дълго време, ако изобщо я следят.

— Ако ме заловят, ще го разбереш по новините само след часове. Ако не чуеш подобно нещо, значи съм в безопасност.

— Но защо не можеш да ми пишеш? — избухна и веднага съжали за това, тъй като лицето му стана сурово.

— Никакви писма, Джули! Със заминаването ти днес край на всичко. Всичко между нас свърши — думите я шибнаха като камшик, въпреки че тонът му беше мек. — Утре сутрин ще започнеш живота си от там, откъдето си го оставила. Преструвай се, че всичко това не се е случило и ще го забравиш след няколко седмици.

— Ти може и да го забравиш, но аз няма да мога! — мразеше съзливия си и умолителен тон. — Тръгвам си, преди да кажа още някоя глупост.

— Недей! — прегракнало прошепна той и я хвана за рамото. — Не по този начин.

Вгледа се в бездънните дълбини на очите му и за пръв път тази сутрин я обхвана несигурност. Може би той не приемаше заминаването ѝ толкова леко, колкото тя си мислеше. Зак погали лицето ѝ, приглади косата ѝ и изрече:

— Единственото глупаво нещо, което си направила през тази седмица, е, че твърде много се тревожи за мен. Всичко останало... беше правилно. Беше свършено.

Джули затвори очи и целуна дланта му. После прошепна:

— Толкова те обичам!

Зак отдръпна ръката си и отсече:

— Не ме обичаш, Джули. Ти си наивна и неопитна и бъркаш секса с любовта. Сега бъди добро момиче, върни се вкъщи, където ти е мястото, и забрави за мен. Точно това искам да направиш.

Сякаш ѝ беше зашлевил плесница. Но наранената ѝ гордост я накара да вдигне брадичка.

— Прав си — изрече с достойнство и се качи в колата. — Време е да се върна в реалността.

Гледаше я как се изчезва от погледа му между високите снежни преспи. Дълго време не помръдна от мястото си. Беше ѝ причинил болка, защото трябваше да го направи, напомни си, като се обърна, за да се прибере в къщата. Не можеше да ѝ позволи да пропилее дори и миг от живота си в любов, очакване и нужда от него. Беше постъпил правилно, себеотрицателно, като се подигра с любовта ѝ.

Влезе в къщата, равнодушно взе каната с кафе и посегна за чаша от кухненския шкаф. После погледът му попадна върху чашата на бара, която Джули беше използвала. Протегна ръка, вдигна я, после притисна ръба ѝ до лицето си.

Два часа след като бе напуснала планинската къща, Джули отби към банката на пустия пътен участък и се пресегна за термоса на седалката до нея. Гърлото и очите ѝ пареха от сълзите, които упорито отказваше да пролее. Напразно се опитваше да забрави думите, които беше изрекъл на раздяла.

Взе разстоянието до границата между Колорадо и Оклахома за много по-кратко време, отколкото на отиване в снежната буря. Следвайки инструкциите на Зак, спря на отбивката в територията на Оклахома и позвъни по телефона.

Баща ѝ веднага отговори.

— Татко! Джули е. Свободна съм. Идвам си вкъщи.

— Слава Богу! О, Боже, благодаря ти!

Никога гласът на баща ѝ не бе звучал така и душата ѝ се изпълни с разкаяние за всичко, на което ги беше подложила. Преди той да проговори отново, някакъв непознат глас се намеси:

— На телефона е агент Инграм от ФБР, госпожице Матисън. Къде се намирате?

— В Оклахома. На една пътна отбивка. Свободна съм. Той... той ме остави в колата с ключовете, но с вързани очи. Но той си е отишъл. Сигурна съм. Не знам накъде е тръгнал.

— Слушайте внимателно — каза гласът, — върнете се обратно в колата, заключете вратите и изчезвайте веднага. Не стойте наблизко дори за секунда. Карайте към най-близкото населено място и ни позвънете оттам. Ще уведомим местните полицаи и те ще дойдат да ви вземат. А сега изчезвайте оттам, госпожице Матисън!

— Искам да си отида вкъщи! Искам да видя семейството си. Не искам да стоя в Оклахома и да чакам. Не мога! Искан само някой да знае, че се прибирам.

Затвори телефона, качи се в колата и изобщо не се обади от предполагаемото населено място. Два часа по-късно хеликоптерът, който явно търсеше заблудената зложница, някак си беше успял да я

открие по тъмното шосе в Тексас. Минути след като Джули го забеляза, патрулни коли с пуснати сигнални светлини я обградиха и я ескортираха до дома ѝ. Твърде вероятно, нервно си помисли, да са решили да попречат на предполагаемата съучастница на Зак Бенедикт да промени намерението си и да избяга, преди да се я разпитали.

Беше ужасяващо да осъзнае мащабите на преследването, предприето очевидно и за двамата. Беше възмутена от официалното придружаване по целия път до къщата на родителите ѝ в Кийтън. Въпреки че часът беше два след полунощ, дворът и улицата гъмжаха от репортери. С помощта на трима тексаски войници и на братята си успя да си пробие път през тълпата журналисти и да стигне до верандата.

В къщата вече я чакаха двама федерални агенти, но родителите ѝ се втурнаха покрай тях, за да я прегърнат. Майка ѝ я прегръщаше, плачеше и се усмихваше едновременно, като неспирно повтаряше:

— Джули, малката ми Джули!

Баща ѝ я притисна в мечешката си прегръдка.

— Слава Богу, слава Богу...

Карл и Тед направиха опит да се пошегуват с „приключението“ ѝ. Сълзите, с които се бореше от двадесет и четири часа, потекоха по лицето ѝ. През последните десет години беше плакала само няколко пъти, и то на тъжни филми. През последната седмица обаче беше изплакала море от сълзи. Това, реши категорично тя, трябва да спре незабавно и завинаги. Семейната среща беше прекъсната от русокос агент на ФБР, който пристъпи напред и със спокоен, властен глас каза:

— Съжалявам, че се намесвам, госпожице Матисън, но точно сега времето е от значение за нас. Имаме някои въпроси и се нуждаем от вашите отговори. Казвам се Дейвид Инграм, говорихме вече по телефона — посочи към високия си, тъмнокос колега. — Това е агент Пол Ричардсън, който ръководи случая на Бенедикт.

Госпожа Матисън се обади:

— Да отидем в трапезарията. Масата е по-голяма и ще има място за всички.

— Съжалявам, госпожо Матисън — отсече Пол Ричардсън, — но мисля, че е по-добре да разговаряме с дъщеря ви насаме. Тя ще има възможност да ви разкаже всичко на сутринта.

При тези думи Джули се обърна.

— Господин Ричардсън, разбирам нетърпението ви да чуete отговорите на въпросите си, но същото важи и за семейството ми, а те имат право на това повече от вас. Бих искала да присъстват, ако нямате нищо против.

— А ако имам нещо напротив?

Височината и цветът на косата му ѝ напомнях силно за Зак, а и след изтощителното шофиране вече нямаше сили да спори. Усмихна му се уморено.

— Моля ви, дано нямате нещо против. Капнала съм и наистина не желая да споря с вас.

— Мисля, че семейството ви може да присъства — отстъпи той, после хвърли неспокоен поглед към смръщения си колега.

Джули изобщо не забеляза, но това не убягна на братята ѝ.

— И така, госпожице Матисън — рязко започна агент Инграм още щом седнаха, — да започнем от началото.

Тя потръпна от страх, когато агент Ричардсън бръкна в джоба си и извади малък касетофон.

— Откъде искате да започна? — попита и се усмихна с благодарност на майка си, която ѝ поднесе чаша мляко.

— Вече знаем, че по общото мнение сте пътували до Амарило, за да се срещнете с дядото на един от вашите ученици — започна Ричардсън.

Джули рязко изрече:

— Какво значи „по общото мнение“?

— Няма нужда да заемате отбранителна позиция — бързо се намеси Инграм с успокоителен тон. — Вие ни разкажете какво се случи. Да започнем от момента, в който сте срещнали Бенедикт.

— Бях спряла за кафе в някакво заведение на междушатското шосе. Не си спомням името му, но мога да го разпозная. Когато излязох, валеше сняг и един висок тъмнокос мъж се беше привел до гумата на колата ми. Беше спукана и той предложи да я смени...

— Забелязахте ли до този момент, че е въоръжен?

— Ако бях забелязала, че има пистолет, със сигурност нямаше да го кача в колата си.

— С какво беше облечен?

Въпросите се сипеха върху нея като картечен огън.

— Госпожице Матисън, трябва да си спомняте нещо повече за местоположението на къщата, ползвана от него за скривалище! — беше отново Пол Ричардсън, който я наблюдаваше като насекомо под микроскоп и използваше властния си глас, който така ѝ напомняше за Зак, когато беше ядосан.

— Казах ви, бях с вързани очи. И моля ви, наричайте Джули — по-кратко е и отнема по-малко време от госпожице Матисън.

— Имахте ли възможност по време на престоя си с Бенедикт да откриете целта, към която ще се отправи?

Джули поклати глава. Вече ѝ бяха задавали този въпрос.

— Според него колкото по-малко знаех, толкова по-добре.

— Опитайте ли се да откриете накъде ще се отправи?

Тя отново поклати глава. Този въпрос беше нов.

— Моля ви, отговорете високо заради касетофона.

— Добре! — каза тя, внезапно решила, че той изобщо не прилича на Зак — беше по-млад, по-уравновесен, изглеждаше по-добре, но му липсваше топлотата на Зак. — Не го попитах къде отива, защото вече ми беше казал, че колкото по-малко знам, в по-голяма безопасност ще е той.

— А вие искате да е в безопасност, нали? — хвана се за отговора ѝ той.

Моментът на разплатата беше дошъл. Ричардсън чакаше, като почукваше с върха на химикалката си по масата. Джули погледна през прозореца към репортерите, обкръжили двора и улицата, докато умората се стелеше на вълни през нея.

— Вече ви казах — той се опита да спаси живота ми.

— Някак си не разбирам защо това трябва да омаловажи факта, че той е избягал затворник и ви е взел за заложница.

Джули се облегна на стола и се загледа в него с презрение и разочарование.

— Не вярвам, че е убиец — Тед стисна коляното ѝ, но тя не му обърна внимание. — Нека ви попитам нещо, господин Ричардсън. Представете си, че аз ви взема за заложник, а вие успявате да избягате от мене. Вие се скривате, но аз си помислям, че сте паднали в дълбок, леденостуден вир. От мястото, където сте се скрили, вие ме наблюдавате — аз изтичвам до потока и се гмуркам в студената вода. И после отново и отново се гмуркам, като непрекъснато ви зова по име, и

след като не ви намирам, се измъквам от потока и зашеметена се свличам на снега. И после не се качвам на снегохода, за да се върна вкъщи, а просто се предавам. Разкопчавам риза си, за да умра по-бързо от студа, полагам глава на снега, затварям очи и оставам там, а падащият сняг покрива главата и лицето ми...

Когато Джули спря да говори, агентът повдигна вежди:

— Накъде биете?

— Искам да знам, щяхте ли наистина да повярвате, че хладнокръвно съм убила някого след всичко това? Щяхте ли да се опитате да измъкнете от мене някаква информация, която ще ме спре, преди да съм успяла да открия истинския убиец?

— Това ли възнамерява да предприеме Бенедикт?

— Това бих направила аз — измъкна се тя. — А и вие не отговорихте на въпроса ми.

— Аз щях да се чувствам задължен да изпълня дълга си и да помогна на правосъдието при залавянето на избягал затворник.

Тя го изгледа продължително, после тихо изрече:

— В такъв случай мога само да се надявам, че някой ден ще си намерите сърце назаем, защото очевидно вашето липсва.

— Мисля, че за днес е достатъчно — намеси се агент Инграм.

Агентите на ФБР Инграм и Ричардсън живееха в един и същи квартал в Далас, и освен колеги бяха и приятели. Потънали в мислите си, те пътуваха мълчаливо към мотела извън града, където бяха отседнали още преди седмица. Едва когато лимузината спря пред мотела, Дейвид Инграм си позволи да изрази мнението си. Направи го със същия обезоръжаващо любезен тон, който беше заблудил Джули, като я беше накарал да мисли, че той вярва на всяка нейна дума.

— Тя крие нещо, Пол.

— Не мисля. Направи всичко възможно да помогне. Смятам, че ни каза абсолютно всичко.

— Ако наистина смяташ така — саркастично заяви Инграм, — тогава по-добре спри да мислиш с органа си, който се надигаше всеки път, когато тя те погледнеше с огромните си сини очи, и мисли с главата си.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Това значи, че тази жена ти влезе под кожата още откакто сме тук и откакто започнахме да разпитваме местните граждани. Всеки път, когато научиш нещо за добрите ѝ дела, омекваш. Всеки път, когато разговаряш с някое от онези недъгави деца, на които тя преподава, хлътваш още по-дълбоко. По дяволите, когато откри, че учи неграмотните жени да четат и че пее в църковния хор, беше готов да я обявиш за светица! Тази нощ, всеки път щом тя не одобряваше тона или въпроса ти, ти го смекчаваше. Още от снимката ѝ си предубеден в нейната невинност, но откакто я видя на живо, цялата ти обективност отиде по дяволите.

— Това се глупости.

— Нима? Тогава няма да е зле да ми обясниш защо толкова настояваше да разбереш дали е преспала с Бенедикт. Два пъти ти каза, че не я е изнасилил, нито пък я е принуждавал да спи с него, но това не ти беше достатъчно. Защо, по дяволите, не я попита направо, дали му е позволила да го направи. Господи, направо не можах да повярвам на ушите си, когато я накара да опише чаршафите на леглото му, за да можем да издирим производителя, а после и собственика на убежището му!

Ричардсън го погледна смутено.

— Толкова ли си личеше? — каза и отвори вратата на колата, за да слезе. — Дали семейството ѝ е забелязало?

Инграм също излезе от колата.

— Разбира се, че забелязаха! Любезната госпожа Матисън си представяше, че ще те умилостиви с няколко бисквитки. Пол, мисли с главата си. Джули Матисън не е чак такъв ангел, има досие за арест като малолетна...

— Нямаше да го знаем, ако не беше онова копие в службата за осиновяване в Илинойс. Можеше да е и унищожено, както всъщност би трябвало. Освен това, ако искаш да чуеш какво се крие зад дребните провинения на Джули, говори с доктор Тереза Уилмър от Чикаго, ако желаш. Тя е смятала и все още смята, че Джули е чиста и невинна като сълза и че винаги е била. Бъди честен, Дейв, виждал ли си някога в живота си очи като нейните?

— Да — презрително изсумтя той. — На Бамби са същите.

— Бамби беше елен. И очите му бяха кафяви. Нейните са сини — като бистри тъмносини кристали.

— Не мога да повярвам, че действително водим този разговор! За Бога, чуй се какви ги говориш!

— Успокой се — въздъхна Пол. — Ако си прав, тоест, ако тя действително е помогнала при бягството на Бенедикт и ако ни даде повод да сметнем, че укрива информация, ще бъда първият, който ще ѝ прочете законните права, и ти го знаеш.

— А какво ще направиш, ако единствената ѝ вина е, че е преспала с Бенедикт?

— Ще намеря копелето и ще го застрелям собственоръчно за прелъстяване.

— А ако и това не е извършила?

Пол бавно се усмихна.

— В такъв случай ще трябва да си намеря сърце, което тя одобрява, и да се подложа на трансплантация. Видя ли как ме погледна още в началото, Дейв? Сякаш ме познаваше отнякъде, сякаш сме се познавали. И сме си допадали.

— Далас е пълен с жени, които те познават в библейския смисъл на думата и доста си падат по големия ти...

— Просто завиждаш, защото онази красива блондинка, бившата съпруга на брат ѝ не те погледна втори път, когато дойде в къщата — прекъсна го с усмивка Ричардсън.

— За забутано градче — неохотно се съгласи Инграм — тук има доста необикновени жени. Затова пък няма нито един приличен мотел.

Матю Феръл, бившият съсед и кум на Зак, вдигна поглед, когато дъщеричката му притича към него и я нагласи в скута си. С меката си руса коса и сини очи приликата на Мариса със съпругата му Мередит беше вече толкова очебийна, че Мат се усмихна и на двете.

— Мисля, че вече е време за сън — каза той на дъщеря си.

Тя погледна към луксозния проспект, който той разглеждаше, и очевидно го взе за някоя от нейните книжки с приказки.

— Първо приказка, татко. Моля те!

Преди да отговори, Мат хвърли въпросителен поглед към съпругата си и тя му се усмихна безпомощно.

— Неделя е — каза тя. — Неделите са специални. Предполагам, че сънят може да почака няколко минути.

— Мама е съгласна — рече той, като нагласи дъщеря си в скута и се замисли за приказка. — Имало едно време...

Задушевната атмосфера беше нарушена от влизането на Джо О'Хара. Изглеждаше напрегнат.

— Мат — каза, — жената, която Зак беше взел за заложица, ще дава пресконференция. Тъкмо започва.

Мередит никога не беше виждала Зак, тъй като, когато двамата с Мат се събраха отново, той вече беше в затвора, но знаеше, че са големи приятели. Тя забеляза мрачния израз на лицето му, докато пускаше телевизора, и бързо каза:

— Джо, ще заведеш ли Мариса в стаята ѝ?

— Няма проблем. Хайде, миличка — обърна се той към детето.

Двамата излязоха — огромен мъж и мъничко момиченце.

Твърде неспокоен, за да седи на едно място, Мат пхна ръце в джобовете си и в напрегнатата тишина видя на екрана красива млада жена, облечена в обикновена бяла вълнена рокля със златни копчета на яката и маншетите, дългата ѝ тъмна коса — сплетена на плитка.

— Господ да му е на помощ! — каза Мат — имаше предвид Зак. — Тя изглежда като Снежанка, която ще накара целия свят да крещи за

кръвта му, задето е отвлякъл точно нея.

Но когато кметът на Кийтън свърши речта си, в която призоваваше журналистите да се отнасят с уважение към нея, и Джули Матисън започна да обяснява какво ѝ се е случило, докато е била в ръцете на похитителя си, той удивено се усмихна. По някакъв начин пленницата на Зак успяваше да представи седмицата с него като някакво приключение за нея и самата тя не изглеждаше като ужасена жертва на избягал затворник, а по-скоро като пленница на човек, когото предпазливо охарактеризира като „изключително внимателен“.

Описа опита си за бягство и спомена остроумната идея на Зак да я спре по начин, който предизвика смях от страна на някои от репортерите. А когато със сериозен израз на лицето разказа опита си за бягство със снегохода и усилията му да я „спаси“ от удавяне в леденостудения вир, от думите ѝ личеше, че смята Зак за герой.

В края на изявлението ѝ залата се огласи от виковете на репортерите, които ѝ задаваха въпроси, и Мат напрегнато се сви при остротата им.

„Госпожице Матисън, заплаши ли ви Закари Бенедикт с оръжие в някой момент?“

— Знаех, че има пистолет, защото го видях — отвърна с усмивка тя, — и това беше достатъчно да ме убеди, поне в началото, че вероятно не трябва да се боря с него и да критикувам старите му филми.

В залата избухна смях, прекъснат от въпросите: „Госпожице Матисън! Когато Бенедикт бъде заловен, ще му потърсите ли съдебна отговорност за отвличането?“

— Мисля, че няма да бъде убедителна. Имам предвид, че ако в комисията има жени, те ще го оневинят веднага щом чуят, че той вършеше половината от работата по приготвянето на храната и почистването на къщата.

„Бенедикт изнасили ли ви?“

Тя разтвори широко очи.

— В действителност току-що ви описах случилото се през цялата седмица и ясно подчертах, че той не ми е нанесъл никакво физическо оскърбление. Със сигурност нямаше да го кажа, ако беше направил опит за подобно презряно действие.

„А нанесе ли ви словесно оскърбление?“

Тя кимна сериозно, но в очите ѝ проблясваше насмешливост, когато отговори:

— Да, всъщност го направи...

„Бихте ли описали случая?“

— Разбира се. Нанесе ми смъртна обида, когато една вечер нарочно пропуснах името му сред списъка на любимите ми актьори.

В залата се чу кикот, но репортерът, който беше задал въпроса, очевидно не разбра, че тя се шегува.

„Тогава той заплаши ли ви? Какво точно ви каза и по какъв начин?“

— Всъщност говореше по начин, който показваше, че е отвратен, и ме обвини, че имам странна слабост към ниски мъже.

„Имаше ли момент, в който се страхувахте от него, госпожице Матисън?“

— Страхувах се от пистолета му през първия ден — внимателно каза тя, — но след като той не ме застреля след опита да дам знак на касиерката в едно крайпътно заведение и след последвалите два опита за бягство от моя страна, разбрах, че няма да ме нарани, колкото и силно да го провокирам.

Мат наблюдаваше как успява да отклони въпросите им и да превърне враждебността им в съпричастие към похитителя ѝ.

След около тридесет минути един репортер на Си Ен Ен попита:

„Госпожице Матисън, искате ли Закари Бенедикт да бъде заловен?“

Тя се обърна към репортера и отговори:

— Как може някой да иска несправедливо осъден човек да бъде върнат в затвора. Не разбирам как комисията му е дала обвинителна присъда за убийство, но знам, че той е способен на подобно нещо, колкото и аз. Ако беше убиец, нямаше сега да съм пред вас, защото, както споменах преди няколко минути, непрекъснато се опитвах да осуеят бягството му. Искам също така да ви припомня, че когато бяхме открити от хеликоптера, първата му грижа беше моята безопасност, не неговата собствена. Всичко, което искам, е това преследване да бъде прекратено, докато някой преразгледа случая му — после учтиво, но твърдо завърши: — Дами и господа, ако нямате повече въпроси, можем да приключим интервюто и да се приберем по домовете си. Както поясни кметът Адълсон, жителите на Кийтън искат да се върнат към

нормалния си начин на живот. Същото желая и аз. Следователно няма да давам повече интервюта и няма да отговарям повече на никакви въпроси. Жителите на Кийтън се чувстват поласкани от това, че влагате средства в града като туристи, но ако останете тук, трябва да ви предупредя, че ще си загубите времето...

„Имам още един въпрос! — арогантно я прекъсна репортерът на «Лос Анжелис Таймс». — Влюбена ли сте в Закари Бенедикт?“

Мат за пръв път долови колебанието ѝ, и сърцето му се изпълни със съчувствие, докато я гледеше как се опитва да запази самообладание. Но очите ѝ я издаваха — тези огромни сапфиреносини очи потъмняха и станаха сериозни от някакво чувство, което приличаше на нежност. Тя промени стратегията си и доброволно влезе в клопката им със смелост, която го накара силно да поеме дъх.

— В един или друг момент по-голямата част от жените в тази страна вероятно се били влюбени в Закари Бенедикт. Сега, когато го познавам — добави с леко потрепване в гласа, — мисля, че всички те са показали отличен вкус. Той... той е мъж, който всяка жена може да обича.

Без да каже нищо повече, обърна гръб на микрофоните и от двете ѝ страни бързо застанаха двама мъже, които Мат предположи, че са агенти на ФБР, и няколко униформени полицаи, за да ѝ помогнат да слезе от платформата.

Той натисна копчето на дистанционното управление и се обърна към жена си:

— Какво мислиш за това?

— Мисля — тихо отвърна Мередит, — че тя беше невероятна.

— А успя ли да промени мнението ти за Зак. Аз така или иначе съм на негова страна, но тъй като ти не го познаваш, вероятно ще реагираш на интервюто като повечето хора.

— Съмнявам се, че съм толкова безпристрастна, колкото мислиш. Ти си човек, чието одобрение е трудно да се получи. Ясно показваш, че вярваш в неговата невинност. Ако ти вярваш в това, аз също съм склонна да го повярвам.

— Благодаря ти, че разчиташ на преценката ми — нежно каза той, като я целуна по челото.

— А сега аз имам един въпрос към тебе — започна тя и Мат инстинктивно усети какъв ще бъде той. — Джули Матисън спомена, че

е била отведена в самотна къща някъде из планините на Колорадо. Това нашата къща ли е?

— Не знам — искрено отвърна Мат и се усмихна, когато тя му хвърли недоверчив поглед. — Но допускам, че е била нашата. Зак вече е бил там, въпреки че винаги е пристигал със самолет. А и през всичките тези години непрекъснато му предлагам да се възползва от това място. Съвсем естествено е да се чувства свободен да го използва и сега, дотолкова свободен, че да не ме замесва.

— Но ти си замесен! — извика Мередит, леко отчаяна. — Ти...

— Във връзка съм със Зак, но това не застрашава твоята или моята безопасност. Когато отиде в затвора, той ми даде пълномощно да ръководя финансовите му операции и аз все още го правя. Това е съвсем законно и е известно на властите. Сигурен съм, че Зак ще ти хареса.

— Откъде си толкова сигурен — пошегува се тя, като се опита да влезе в неговия тон.

— Сигурен съм, защото по някаква случайност си луда по мене.

— Не искаш да кажеш, че си приличате толкова много, нали?

— Доста хора смятат, че си приличаме, и то в не много добри отношения. Както и да е — добави, като стана сериозен, — истината е, че аз съм всичко, което Зак има. Аз съм единственият, на когото има доверие. Когато го арестуваха, хората се отдръпнаха от него като от чумав и се наслаждаваха на нещастията му. Имаше и други, които му останаха верни дори и в затвора, но той прекрати връзките си с тях и дори не отговаряше на писмата им.

— Вероятно се е срамувал.

— Сигурен съм, че е така.

— Но грешиш за едно — нежно каза тя. — Той си има и друг съюзник, освен тебе.

— Кой?

— Джули Матисън. Тя е влюбена в него. Мислиш ли, че е видял или чул пресконференцията ѝ тази вечер.

Мат поклати глава.

— Съмнявам се. Където и да се намира, той е твърде далече и най-вероятно е извън страната. Би било глупаво от негова страна да остане в САЩ, а Зак не е глупак.

— Искан ми се да я беше чул. Може би му е провървяло с нея и той знае какво тя се опитва да направи.

— На Зак никога не му е вървяло в личния живот.

— Мислиш ли, че се е влюбил в Джули Матисън, докато са били заедно?

— Не — отсече той. — Освен че в момента е зает с далеч поналожителни неща. Зак е почти напълно безразличен към жените. Изпитва удоволствие от секса, но не ги уважава достатъчно, което не е чудно, като се има предвид какви жени познава. Когато кариерата му на актьор вървеше към върха, те му се лепяха като мухи, а когато стана режисьор, заради ролите около него направо гъмжеше от жени — красиви, хитри, хищни пирани. В интерес на истината, показваше нежност единствено към децата. По тази причина се ожени и за Рейчъл. Тя му обеща да му роди деца и не удържа това свое обещание, както и всички останали. Зак няма да се влюби в някаква красива млада учителка от малък град.

Високият мъж вървеше по прашния път, който водеше от селото към претъпканото с лодки пристанище. В ръката си носеше вестник и няколко списания. Премина покрай вълнолома, без да размени и дума с рибарите, които разтоварваха дневния си улов или кърпеха мрежите си. И никой от тях не го заговори, но множество любопитни погледи последваха непознатия, докато стигне до лодката си — дванадесетметрова хатера с името „Джули“, изписано наскоро със синя боя.

От другата страна на кея двама рибари на борда ща „Диабло“ надигнаха глави, когато собственикът на „Джули“ пристъпи на борда. Генераторът на лодката избръмча и лампите в каютата светнаха.

— Прахосва горивото, като не изключва генератора почти цяла нощ — отбеляза единият от рибарите. — Какво толкова прави, че му е нужна тази машина?

— Понякога съзирам през пердетата сянката му на масата. Мисля, че седи и чете.

— Разполага с всякакви съоръжения, включително и с радар на борда на лодката си — отбеляза първият. — И въпреки това никога не излиза на риболов, нито пък дава лодката си под наем. Видях го вчера да стои на котва близо до Калвъри Айланд, но даже не беше хвърлил въдиците си във водата.

— Защото не е нито рибар, нито нает капитан на лодката.

— Тогава сигурно с още един от онези пласъори на наркотици.

— Какво друго може да е? — съгласи се другарят му, като повдигна безучастно рамене.

Без изобщо да усеща, че присъствието му предизвиква коментари по пристанището, Зак разглеждаше разтворените на масата карти и грижливо отбелязваше различните маршрути, които можеше да поеме през следващата седмица. Когато най-накрая нави картите, часовникът сочеше 3.00 часа след полунощ, но той знаеше, че няма да може да заспи, въпреки че се чувстваше изтощен от умора. През

последната седмица сънят почти напълно му убягваше, независимо от факта, че благодарение на връзките на Енрико Сандини и на парите на Зак бягството му от САЩ беше преминало гладко. Според плана в Колорадо беше пристигнал малък хеликоптер за чартърни полети, за да го вземе от сечището на двеста метра от къщата. Облечен в скиорски екип, с огромни тъмни скиорски очила, които да закриват половината от лицето му, понесъл ските, Зак се беше качил на него и хеликоптерът го беше откарал до малък планински заслон на един час от къщата. Там го чакаше наета кола и той се беше отправил на юг до малко летище, където пък го чакаше частен самолет.

Скоро след като бяха напуснали въздушното пространство на САЩ, Зак беше заспал, като се събуждаше само когато се приземяваха, за да презаредят с гориво, но откакто бяха пристигнали, успяваше да поспи от време на време, и то само за няколко часа.

Стана, слезе в камбуза и си наля чаша коняк. Надяваше се това да му помогне да заспи. После отнесе питието си горе в малкия салон, който служеше за всекидневна и трапезария в морския му „дом“. Загаси главното осветление в каютата, но остави малката месингова лампа на масата до дивана, защото тя хвърляше светлина върху снимката на Джули, която беше изрязал от първата страница на вестника отпреди една седмица и поставил в малка рамка. Отначало предположи, че снимката е направена, когато Джули е завършвала колежа. Тази вечер, докато я разглеждаше и отпиваше от коняка си, реши, че е по-вероятно снимката да е била направена при някакъв друг повод — събиране или сватба. Джули носеше на шията си перлена огърлица и беше облечена в рокля с прасковен цвят и скромно деколте, но това, което най-много му харесваше, беше, че носеше косата си по същия начин, както през нощта на тяхната „среща“.

Зак знаеше, че се терзае, но въпреки това не успяваше да се спре. Пресегна се и взе снимката. После кръстоса крака и я положи на коляното си. Бавно прекара палеца си по усмихнатите ѝ устни, като се чудеше дали сега, когато си е у дома, тя отново се усмихва. Надяваше се, че е така, но когато се вгледа в снимката, пред погледа му изплува образът ѝ от последната им среща — лицето ѝ изразяваше болка от раздялата, когато я беше подмамил да му каже, че го обича. Споменът за това го не му даваше покой. Измъчваше го и мисълта, дали не е бременна.

Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже, толкова много неща, които отчаяно се нуждаеше да ѝ каже. Той ѝ пишеше всеки ден, въпреки че съзнаваше невъзможността да ѝ изпрати тези писма. Трябваше да спре да ги пише.

Трябваше да спре да мисли за нея, преди да полудее...

Трябваше да поспи...

Въпреки това Зак посегна към хартията и писалката.

Понякога ѝ разказваше къде се намира и какво прави, понякога описваше с най-малки подробности неща, които си мислеше, че ще са ѝ интересни, но тази нощ беше в доста по-различно настроение. Според стария американски вестник, който беше купил тази сутрин от селото, Джули без съмнение беше заподозряна в съучастничество в бягството му. Внезапно му хрумна, че тя ще има нужда от адвокат. Само така полицията и ФБР щяха да я оставят на мира и няма да могат да я обвинят в заговорничество, с цел да признае факти, които не отговарят на истината, което беше още по-лошо. Ако това все пак се случеше, тя щеше да има нужда от първокласен адвокат. Щеше да се нуждае от пари, за да наеме такъв адвокат. Умът му трескаво заработи, отбелязващ проблемите и начините за бързото им разрешение.

Едва призори се отпусна на стола си — смъртно изтощен и напълно победен. Победен, защото знаеше, че ще изпрати това писмо. Трябваше да ѝ го изпрати, отчасти заради решенията, които беше взел, но най-вече заради отчаяното желание да ѝ разкрие чувствата си. Сега беше сигурен, че тази истина няма да я нарани толкова, колкото лъжата, която ѝ беше казал. Това щеше да бъде последното му свързване с нея, но поне щеше да изличи онзи грозен завършек на най-красивите дни и нощи в живота му.

Слънцето надничаше в салона през пердетата, когато той погледна часовника си. Пощата от острова се събираше само веднъж седмично, рано в понеделник сутрин, което означаваше, че времето няма да му стигне да прегледа несвързаните си писания, защото трябваше да напише писмо на Мат и да обясни какво иска да бъде извършено.

— Кийтън е под нас, откъм дясното крило на самолета, господин Феръл — каза пилотът, когато лъскавият реактивен самолет изплува грациозно от облаците и започна спускането.

Мат се пресегна и натисна бутона на вътрешния телефон.

— Добре, Стийв. — Погледна през прозореца, докато самолетът приближаваше пистата, после се обърна към Мередит: — Джо е тук с колата. — Имаше предвид шофьора им, който беше пристигнал със самолет в Далас, беше наел кола и беше дошъл да ги вземе. Мат искаше пристигането и отпътуването му от Кийтън да останат незабелязани. Това означаваше, че не можеха да поръчат такси от самолета, дори и в Кийтън да имаше таксиметрова служба.

Джо О'Хара спря рязко колата пред спретнатата едноетажна къща тъкмо когато няколко малки момчета яхнаха велосипедите си и заминаха. Когато Мат и Мередит се качиха на тротоара, две момченца в инвалидни колички блъснаха страничната врата на къщата и изхвърчаха навън на алеята, като се превиваха от смях. Красива млада жена ги преследваше ожесточено.

— Джони — извика тя през смях, докато тичаше след детето. — Върни го!

Момчето на име Джони пъргаво ѝ се изплъзваше по алеята, като размахваше във въздуха спираловидно подвързана тетрадка и я дръпваше точно преди тя да я достигне. През това време другарчето му използваше своята инвалидна количка, за да ѝ препречи пътя към него. Мат и Мередит спряха и загледаха бурното представление, докато смеещата се Джули Матисън безуспешно се опитваше да преодолее с изкусни маневри отбраната на момчетата.

— Добре — извика тя и удари по бедрата си с юмруци, без да забелязва новодошлите. — Вие печелите, малки чудовища! Утре няма да има тест! Сега ми върнете дневника.

С победен вик Джони ѝ подаде дневника.

— Благодаря — каза Джули, като го пое. Тя се наведе към другото усмихнато момче, вдигна ципа на якето му до брадичката и разроши червената му коса. — Станал си много добър в тези блокиращи ходове, Тим. Гледай да не ги забравиш до мача в събота!

— Няма, госпожице Матисън.

Джули се обърна и забеляза мъжа и жената с красивите дрехи, застанали пред къщата ѝ. Те тръгнаха към нея и докато ги чакаше учтиво усмихната, ѝ се стори, че ги познава отнякъде.

— Госпожице Матисън — обърна се към нея мъжът, като ѝ се усмихна на свой ред. — Казвам се Матю Феръл, а това е съпругата ми Мередит. Сама ли сте? — той хвърли поглед към къщата.

Джули застина от тревожното подозрение.

— Журналисти ли сте? Защото, ако сте, аз съм...

— Аз съм един от приятелите на Зак — вежливо я прекъсна той.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Моля — каза, замаяна от изненада и вълнение, — заповядайте вътре.

— Много е хубаво тук — отбеляза Мередит Феръл, докато събличаше палтото си, и огледа просторната стая с бели плетени столове, яркозелени и сини възглавници, и цветята в саксиите.

— Мога да ви предложа по чаша вино или кафе — каза, докато закачаше палтата им.

Те седнаха на дивана.

— Кафе, благодаря — отвърна жената, а съпругът ѝ кимна.

Джули сложи кафето да се вари, подреди чаши и чинийки върху подноса и се върна във всекидневната толкова бързо, че гостите ѝ се усмихнаха, като че ли разбираха състоянието ѝ.

— По някаква причина съм ужасно нервна. Но... но много се радвам, че дойдохте. Ще донеса кафето веднага щом стане готово.

— Изобщо не изглеждахте нервна — отбеляза възхитено Мат Феръл, — когато се изправихте срещу всички на пресконференцията и се опитахте, доста успешно според мене, да убедите света в невинността на Зак.

Топлотата в очите и гласа му я накара да се чувства сякаш е извършила нещо необикновено и героично.

— Надявам се всички приятели на Зак да мислят така.

— Зак вече няма много приятели — категорично заяви той. После с лека усмивка добави: — От друга страна, с герой като вас не са му нужни много приятели.

— От колко време го познавате? — попита Джули, като седна на стола.

— Мередит никога не се е срещала с него, но аз го познавам от осем години. Бяхме съседи в Кърмел, Калифорния — долови желанието ѝ да научи колкото е възможно повече за Зак, затова добави: — Съдружници сме и в няколко бизнес начинания. Когато го изпратиха в затвора, той ми предостави пълномощно, което ми дава правото и отговорността да ръководя всичките му финансови операции.

— Много мило от ваша страна да поемете всичко това — каза тя с благодарност. — Сигурно много ви харесва и уважава, за да ви повери всичко.

— Чувствата ни са взаимни — смутено отвърна той. Чудеше се как да намери начин да пристъпи към целта на посещението.

— И затова сте дошли дотук от Калифорния? — помогна му тя. — Защото като приятел на Зак искате да ми кажете, че одобрявате казаното от мен на пресконференцията?

Мат поклати глава и се впусна в подробности, за да спечели време.

— Вече ходим в Кърмел само за ваканциите. Постоянното ни местожителство е Чикаго, тъй като Мередит е президент на „Банкрофт и Кампъни“, която се намира там.

— „Банкрофт“? — възкликна Джули, впечатлена от споменаването на веригата от елитни магазини. — Влизала съм в магазина ви в Далас. Беше прекрасен.

Въздържа се да отбележи, че освен това е и твърде скъп за нея. Като се изправи, тя каза:

— Ще донеса кафето. Сигурно вече е готово.

Когато се върна с порцеланов кафеник и започна да налива кафето в чашите, Мат се покашля и смутено започна:

— Госпожице Матисън...

— Моля, наричайте ме Джули — прекъсна го, като се изправи и се напрегна от тона му.

— Джули... всъщност не съм дошъл дотук заради пресконференцията. — Дойдох, защото Зак ме помоли.

Лицето ѝ се озари като слънце, показващо се иззад облаците.

— Зак... Наистина ли? Каза ли ви защо?

— Защото иска да разбере дали сте бременна.

Знаеше, че не е, но беше толкова изненадана и объркана от неочакваната тема, че веднага заклати отрицателно глава. Тогава Мередит ѝ се притече на помощ.

— Мат трябва да ви предаде писмо, което вероятно ще обясни всичко това много по-добре от объркания ми съпруг.

Джули го видя да измъква плика от вътрешния джоб на спортното си сако. Светът сякаш се завъртя около нея и се обърна наопаки. Пое писмото от протегнатата му ръка и каза с треперещ глас:

— Имате ли нещо напротив да го прочета насаме?

— Не, разбира се. Ще се заемем с кафето през това време.

Тя кимна и се обърна. Бързо отвори плика и отиде в трапезарията, без дори да осъзнава, че всъщност все още е пред очите на гостите си. Когато разгърна страниците и ги зачете, нежността и щастието, които пламнаха в сърцето ѝ, излекуваха всички рани. Светът изчезна за нея. Останаха само думите и непознатият мъж, който ги беше написал. Джули не можеше да повярва на очите си, докато четеше...

Скъпа моя; Джули, знам, че никога няма да прочетеш това писмо, но се чувствам по-добре, като ти пиша всеки ден. Това ме кара да се чувствам близо до теб. Господи, толкова ми липсваш! Ти непрекъснато си пред мен. Искан ми се никога да не бях те срещал. Не! Това не е истина! Какъв щеше да бъде животът ми без спомена как ме караш да се смея.

Непрекъснато се чудя дали си щастлива. Искан да бъдеш. Искан животът ти да бъде прекрасен. Ето защо не изрекох думите, които знаех, че искаш да чуеш, когато бяхме заедно. Страхувах се, че ако го направя, ще ме чакаш дълги години. Знаех, че искаше да ти кажа, че те обичам.

Не ти го казах и това беше единствената саможертва, която направих в Колорадо. Сега съжалявам и за това.

Обичам те, Джули. Господи, толкова те обичам! Давам целия си живот за една година с теб. За шест месеца. За три. За колкото и да е.

Ти отне сърцето ми само за няколко дни, миличка, но и ми даде своето. Знам, че е така — виждах го в очите ти всеки път щом ме погледнеш.

Вече не съжалявам за загубата на свободата си и не изпитвам гняв при мисълта за цялата онази несправедливост през годините прекарани в затвора. Единственото, за което съжалявам сега, е, че не мога да те имам. Ти си млада и аз знам, че бързо ще ме забравиш и ще продължиш напред. Точно това трябва да направиш. Така е правилно. Искам да го направиш, Джули.

И това беше отвратителна лъжа. Всичко, което наистина желая, е да те видя отново, да те прегърна, да те любя отново и отново, докато те изпълня цялата и не оставя място в теб за друг, освен за себе си завинаги. Никога не съм мислел за секса като за „любов“, преди да те срещна.

Понякога се обливам в студена пот при мисълта, че си бременна. Знам, че трябва да ти кажа да абортираш. Знам, че трябваше да ти го кажа в Колорадо, но за Бога, Джули, не искам да го правиш!

Почакай... току-що ми хрумна решение, за което не бях се сещал преди. Знам, че нямам право да те моля да запазиш моето бебе, но има начин да го уредим. Само ако си склонна, разбира се. Можеш да си вземеш отпуск и да заминеш — ще направя всичко възможно, за да имаш достатъчно средства, които да компенсират пропуснатите работни дни и разходите по пътуването. После, когато бебето се роди, искам да го отнесеш при баба ми. Ако си бременна и си склонна да направиш това заради мене, ще ѝ пиша предварително и ще ѝ обясня всичко. При всичките ѝ недостатъци тя никога не е бягала от отговорността и тя ще се погрижи за доброто възпитание на детето ни.

Упълномощена е да управлява наследството ми, което може да се окаже огромно. Малка част от него би била достатъчна да покрие разходите по отглеждането и образованието на детето.

Беше права, когато каза, че не е трябвало да обръщам гръб на семейството си и да прекъсвам връзките си с тях. Има неща, които можех да кажа на баба си, дори и след като напуснах дома, неща, които със сигурност щяха да изличат омразата ѝ към мен. Беше права и за това, че аз всъщност я обичах и ѝ се възхищавах, докато растях в дома ѝ. Беше права за всичко и ако можех да променя нещата, щях да го направя.

В края на краищата реших да ти изпратя това писмо. Това е грешка. Сигурен съм, но не мога да се въздържа. Трябва да ти кажа, какво да направиш, ако си бременна. Не мога да понеса мисълта, че няма да знаеш, че има и друга възможност, освен аборт.

Може би следят пощата ти, затова ще получиш писмото по човек. Мъжът, който ще ти го предаде, е приятел. Той се излага на опасност заради мене, както направи и ти. Можеш напълно да се довериш на Мат, така както на мене. Ако си бременна, кажи му, кажи му също какво искаш да направиш в този случай, за да може той да ми го предаде. Само още нещо, (трябва да побързам да отнеса писмата до селото за седмичното събиране на пощата) — искам да разполагаш с някакви пари за свои нужди. Парите, които ще ти даде Мат, са мои, така че няма смисъл да спориш с него, дали да ги вземеш. Той ще действа по мои указания, изпратени му с писмо, така че не го затруднявай, мила моя. Имам доста пари за собствени разходи.

Иска ми се да имам време да ти напиша по-хубаво писмо или да бях запазил някое от предишните, за да ти го изпратя вместо това. Всичките бяха доста по-свързани от това. Няма да ти пращам друго писмо, затова не го очаквай. Писмата ще накарат и двама ни да се надяваме и да

мечтаем, а ако аз не престана да го правя, ще умра от копнеж по теб.

Преди да тръгна, прочетох във вестниците, че Костнър е направил нов филм, който ще излезе на екраните в САЩ. Ако посмееш да си мечтаеш за Кевин, след като гледаш филма, ще те преследвам до края на живота ти.

Обичам те, Джули. Обичах те в Колорадо. Обичам те и тук, сега. И винаги ще те обичам. Навсякъде. Винаги.

Джули искаше да прочете писмото отново, но не можеше да различи редовете през сълзите. Закри лицето си с ръце, обърна се към стената и заплака. Плачеше от щастие, от сладостно-горчив копнеж и от безпомощност. Плачеше заради несправедливостта, която го беше превърнала в беглец и заради своята глупост да го остави сам в Колорадо.

Мередит погледна към вратата и тревожният ѝ поглед попадна върху гърба на жената, която плачеше.

— Мат, погледни! — извика тя и се втурна напред, следвана от него.

— Джули — прошепна, като постави ръце на раменете ѝ. — Мога ли да направя нещо за вас?

— Да — отвърна на пресекулки тя. — Можете да прочетете това писмо и да ми кажете как някой би могъл да повярва, че този човек е извършил убийство!

Мередит вдигна страниците, паднали на пода, и погледна към съпруга си, който стоеше на прага.

— Мат, ще налееш ли на всички по чаша от виното, което Джули ни предложи?

Той бързо намери бутилката и тирбушона. Тъкмо вадеше чашите от шкафа, когато съпругата му влезе в кухнята.

— Какво има? — загрижено я попита.

— Писмото му... — прошепна тя — в очите ѝ блестяха сълзи.

Ядосан на Зак, че разстройва Мередит, Мат я прегърна и пое писмото от ръката ѝ. Раздразнението му отстъпи място на изненада, недоверие и после на болка. Тъкмо беше приключил с четенето, когато Джули се появи на прага.

— Каква вечер, а? — Гласът му беше изпълнен със съчувствие и съпричастност. — Съжалявам, Джули — завърши неловко, като изучаваше странното изражение на мокрите ѝ от сълзи очи. — Сигурен съм, че Зак не е искал да те разстройва.

Тя се пребори със сълзите и решително каза:

— Когато Зак се свърже с вас, моля ви бъдете така добър да му напомните, че като бебе съм била изоставена от майка си и че няма да родя дете, което ще последва същата съдба — усмихна се през сълзи и добави: — Моля ви, предайте му също така, че ако наистина иска да родя негово дете, което силно желая, тогава единственото, което трябва да направи, е да ми позволи да го последвам в изгнанието му.

— Нямам представа кога Зак отново ще се свърже с мен и дали изобщо ще го направи.

— О, сигурна съм, че ще го направи. И то много скоро — уверено изрече тя. Вече знаеше, че инстинктът ѝ спрямо Зак никога не я беше лъгал и че ако се беше вслушала в него, вероятно щеше да успее да го убеди да остане с него в Колорадо. — Ще се свърже с вас веднага, защото няма да има търпение да узнае отговора ми.

— Има ли нещо друго, което искате да му предам?

— Да... кажете му, че разполага най-много с месец да ме вземе при себе си, преди да предприема други действия. И предайте му... — поколеба се, объркана от мисълта, че трябва да каже нещо подобно на Зак чрез трети човек, но после реши, че това няма значение, стига съобщението да стигне до него. Измъчено промълви: — Кажете му, че умирам без него. И... и че, ако не ми разреши да отида при него, ще похарча всичките си пари за двадесет и пет хиляди видеокасети с новия филм на Кевин Костнър и ще се отдам до края на живота си на фантазии за този мъж!

Мередит се засмя приглушено.

— Мисля, че това ще го накара веднага да се съгласи.

— Предполагам, че трябва да вдигнем тост по случая — обяви Мат, като им подаде чашите. — За съжаление в момента не мога да намеря думи.

— Аз мога — намеси се съпругата му. Вдигна чашата си, погледна към Джули и с лека усмивка каза: — За всяка жена, която обича като нас. И за мъжете, които обичаме.

Джули изрече:

— Моля ви, останете за вечеря. Не ме бива много в готвенето, но може би никога няма да се срещнем отново, а аз умирам от нетърпение да разбере нещо повече за... за всичко.

И двамата кимнаха едновременно, а Мат каза:

— За всичко? Предполагам, че ще говорим за Зак.

— Чудесна идея — подразни го Мередит. — Можеш да ни разкажеш за времето, когато сте били съседи.

— Ще се заема с вечерята — обади се Джули.

— Няма нужда — прекъсна я Мередит. — По-добре е да изпратим Джо за пица.

— А кой е Джо? — попита домакинята, като вдигна телефона, за да направи поръчката.

— Официално той е нашият шофьор. Неофициално е член на семейството.

Половин час по-късно на вратата се позвъни. Джули отвори и се намери пред огромен човек с мрачно, грозно лице и войнствена усмивка, който държеше във всяка от протегнатите си ръце кутия с пица.

— Заповядайте — покани го тя, като пое едната пица и го дръпна навътре.

— По-добре да вечеряме тук — по-просторно е — каза, докато подреждаше чиниите на масата в трапезарията.

Джо О'Хара пристъпи във всекидневната и пъкна ръце в джобовете, докато изучаваше смелата млада жена, която беше застанала на страната на Зак. „Изглежда по-скоро като красива ученичка, отколкото като учителка“ — помисли си той. И изобщо не приличаше на надутите сексапилни жени, които се въртяха около Зак — това му хареса. Хвърли въпросителен поглед към Мат, който стоеше до него и я наблюдаваше с лека топла усмивка. В отговор той кимна утвърдително.

— Значи — изрече Джо — вие сте дамата на Зак.

Джули престана да нарежда салфетки до чиниите и очите ѝ — с цвят и мекота на сини теменуги, срещнаха неговите.

— Това е най-милият комплимент, който някога съм получавала. За нейно удивление огромният човек се изчерви до яката.

— И вие ли познавате Зак?

— И то доста добре. Мога да ви разкажа истории за него, които никой не знае, дори и Мат.

— Разкажете ми една — разпалено извика тя.

О'Хара се замисли.

— Добре. Сетих се за една. Една вечер при Мат пристигна неочакван гост и той ме изпрати до съседната къща — на Зак, защото водката не стигаше. Беше към полунощ и прозорците на Зак светеха, но никой не отвори вратата. Чувах гласа му и някакви женски гласове, които идваха някъде откъм задната част на къщата, така че заобиколих и го видях. Той стоеше на ръба на плувния си басейн, все още в смокинга, който беше облякъл за някое парти.

Джули положи брадичка на ръката си очарована.

— И какво правеше?

— Сипеше проклетия.

— Върху кого?

— Върху трите голи жени в басейна му — някакви негови почитателки, които неизвестно откъде открили адреса му и решили, че той ще се присъедини към малката им оргия веднага щом ги види голи в басейна си.

— О'Хара! — предупреди го Мат.

— Не, не е това, Мат, историята си я бива, честно. Джули няма да ревнува. Нали? — неуверено попита той.

Тя се засмя и поклати глава. Зак я обичаше, вече го знаеше. Нямахте от какво да ревнува.

— Знаех си — каза той и изгледа доволно шефовете си. — Както и да е, Зак направо кипеше от яд, и ще ви кажа нещо, което може би не знаете — под студенината и безразличието му се крие такъв характер, че направо няма да повярвате! Когато жените не пожелаха да излязат от басейна, както им беше наредил, той ми каза да ги хвана, когато ги изхвърли от там, и точно това направи. Нагази в басейна направо с дрехите си и следващото нещо, което видях беше, че едно високо двадесетгодишно момиче изхвъркна от басейна и се приземи право в краката ми чисто голо. После Зак се измъкна от басейна с останали две под мишници.

— И вие какво направихте с тях?

— Точно каквото ми каза той. Така беше разярен, че не им позволи да се облекат. Замъкнахме ги, докато викаха, протестираха и

се молеха за дрехите си, на алеята, където бяха паркирали колата си, после Зак напъха двете на задната седалка, докато аз разтоварвах моята на предната. След това той отвори предната врата, завъртя ключовете на таблото и включи колата на скорост. „Карайте колата или я блъснете някъде, каза им, но изчезвайте оттук, по дяволите, и да не сте посмели да се върнете!“

Беше вече единадесет часа, когато гостите с нежелание се приготвиха да си ходят. Джули се надигна на пръсти да целуне Мат и той горещо я прегърна, изненадан от силното си безпокойство, което изпитваше за нея и Зак.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — каза ѝ, — корпорацията ми е собственик на международно следователско бюро и по моя молба през последните три седмици техните хора провериха повторно всички, които са били в Далас във връзка с филма, над който работеше Зак.

Тя попита:

— Но защо не го направихте по-рано?

— Отговорът е, че Зак нае агенция с добра репутация, подобна на нашата, преди процесът му да започне, но те не откриха нищо съществено. Освен това той ми каза, че това, което правя за него, е достатъчно. Тъй като гордостта му беше пострадала от гласността преди процеса, отстъпих пред молбата му и го оставих сам да се оправя със случая.

— Вашите следователи са открили нещо ново, нали?

С известно колебание Мат реши, че вероятно няма нищо лошо, ако ѝ каже, особено след като беше решила да последва Зак в изгнанието му.

— Част от разкритията засягат Тони Остин. Открихме, че той очевидно е дал фалшиви показания като свидетел. По време на процеса твърдеше, че връзката му с Рейчъл Евънс продължава от месеци и че са „лудо влюбени един в друг“. Истината е, че е имал връзка и с друга жена. Не знаем точно коя е тя. Всичко, което ни е известно, е, че две седмици преди убийството прислужникът е чул женски глас в апартамента му, когато носел шампанско. Същият прислужник току-що бил занесъл вечеря в апартамента на Зак и

Рейчъл е отворила вратата, така че тя не е била в апартамента на Остин. Във всеки случай смятам, че не жена е сменила онези куршуми, мисля, че е бил той.

— Но защо смятате така?

— Може би защото Зак винаги е твърдял, че Остин е замесен, и сега това ми влияе. Истината е, че Рейчъл не би могла да издържа себе си и Остин при живота, който водеха, освен ако не продължи да работи и не измъкне тлъст пай от Зак след развода чрез съдилищата в Калифорния. Така или иначе, тя не беше добра актриса, освен ако Зак не режисираше играта ѝ, и в момента, в който пресата се добереше до факта, че той я е уловил в изневяра, популярността ѝ във филмите, и парите, които ѝ плащаха, щяха да секнат. Това значи, че интересът на Остин към нея е бил финансов и тъй като плановите му за охолен живот са се провалили, когато Зак ги изненада в апартамента си, той е решил да се отърве от нея. Възможно е също така да не е искал да се ожени за нея и да я е убил, защото го е притискала. Кой знае. Освен това Остин е бил единственият, който се е докосвал до оръжието по време на сцената, която са снимали. Дори и Зак да не беше променил сценария, той е достатъчно силен, за да насочи пистолета към нея, когато той гръмне.

— Знае ли Зак всичко това?

— Да.

— И какво казва? Искам да кажа дали е развълнуван или щастлив от това?

— Щастлив — повтори той с горчива усмивка. — Ако сте на негово място — осъдена за убийство, което не сте извършили и сте напълно безсилна да промените положението, откритието, че човекът, когото ненавиждате, вероятно е причината за всичко това, ще ви направи ли щастлива? Съществуват и други усложнения. Открихме още и няколко маловажни факти за хора от екипа в Далас, които насочват вниманието към тях, не към Остин.

— Какви факти?

— Първо Даяна Коупланд е имала кратка връзка с Остин преди години, която според слуховете е била приключила. Обаче все още е ревнувала от Рейчъл — достатъчно, за да каже на някои хора, след като шумът около процеса стихна, че е доволна от смъртта на Рейчъл. После — Емили Макданиелс. Тя се е подложила на всички възможни

лечения след убийството, което е доста крайна реакция за човек, който по общото мнение е просто невинен свидетел. Томи Нютън, асистент-режисьорът на филма, също не е успял да се съвземе дълго време след убийството, въпреки че не е тайна какви са чувствата му към Остин. Така че ето докъде стигнахме — нови доказателства, които сочат към всички едновременно и точно затова са напълно безполезни.

— Не, това не може да бъде така. Полицията или прокуратурата, или който се занимава със случая трябва да проверят новите доказателства.

— Органите на властта решиха, че Зак е виновен, затова го арестуваха и го дадоха под съд. Неприятно ми е, че разбивам илюзиите ви, но те са последните хора, които ще искат да преразгледат случая и да се изложат, когато открият грешката си. Ако намерим неоспоримо доказателство, че Остин или някой друг е извършил убийството, ще го предоставя на адвокатите на Зак и на пресата, преди да го предам на тях, за да не могат да го потулят. Проблемът е, че нямаме голям шанс да открием нещо повече от това. Зак разбира всичко това. Той знае, че шансовете Остин да е убиецът сега са деветдесет и девет процента и че съдебните власти няма да си мръднат пръста по случая, освен ако не им предоставим стопроцентово доказателство. А се страхувам, че това е невъзможно.

— Важно е да разберете и това, Джули. Казах ви какво сме открили само защото сте твърдо решена да го последвате, за да го знаете в случай, че някога започнете да се съмнявате в невинността му.

— Никога няма да спра да се надявам. Ще се моля, ще вярвам и няма да оставя Бог на мира, докато не намерите доказателството, което ви трябва.

Изглеждаше готова да се изправи срещу целия свят заради Зак и Мат трогнат я прегърна.

— Голямо щастие е за Зак, че ви срещна — каза с нежност. Извади от джоба си химикал и визитна картичка и написа на гърба й два телефонни номера и адрес. — Това са домашните ни телефони в Чикаго и Кърмел. Ако не можете да се свържете с нас и на двете места, обадете се на секретарката ми. Тя ще ви каже как да ни откриете. Адресът на гърба е на дома ни в Чикаго. Трябваше да ви предам също така и този чек от името на Зак.

Джули поклати глава.

— В писмото той ми казва за какво ми е. Нямам нужда от него.

— Съжалявам — внимателно каза Мат, — че повече нищо не мога да направя за вас. Наистина съжалявам за вас двамата със Зак.

— Бяхте чудесен. Благодаря, че ми съобщихте какво сте открили.

Помаха им за сбогом от верандата, после се върна в къщата и взе писмото на Зак. Седна на един стол и отново го прочете, като остави думите му да я стоплят, да я карат да тръпне и да ѝ вдъхнат смелост. После стана, загаси лампите във всекидневната, но отнесе писмото със себе си в спалнята. „Обади се, Зак, помоли го тя, и измъкни и двама ни от това нещастие. Обади ми се скоро, скъпи.“

Телефонното обаждане, за което Джули се молеше и очакваше, дойде съвсем неочаквано няколко дни по-късно.

— А, Джули — повика я секретарката на директора, когато тя влезе в кабинета да остави разписанието на часовете си за деня, — някакъв господин Станхоуп те търсеше тази сутрин.

Джули я погледна, преди да се сети за името, но после изстина от изненада.

— Какво каза? — попита.

— Спомена, че искал да запише сина си в твоя клас за деца с физически недъзи. Казах му, че нямаме места.

— Защо, за Бога, си му отговорила така?

— Защото чух господин Дънкан да казва нещо за това, че класовете са пълни. Както и да е, господин Станхоуп заяви, че въпросът е спешен и че ще позвъни отново в седем часа тази вечер. Отвърнах му, че е безполезно, тъй като никой от учителите ни не работи до толкова късно.

Джули разбра, че Зак нарочно не е позвънил в дома и, тъй като се опасявал, че телефонът ѝ се подслушва. Може би нямаше да опита отново. Младата жена не успя да сдържи гнева си:

— Щом е казал, че е спешно, защо не ме повика от класната стая?

— Учителите нямат право да провеждат лични разговори по време на часовете. Нарезждане на господин Дънкан. Изрично нареждане.

— Очевидно това нямаше да е личен разговор. Каза ли дали възнамерява да ми позвъни вечерта вкъщи или тук?

— Не.

Точно в седем часа телефонът иззвъня и тя бързо вдигна слушалката.

Гласът на Зак звучеше още по-дълбок по телефона, но беше студен, груб и рязък.

— Сама ли си, Джули?

— Да.

— Съществуват ли думи на света, с които да те разубеда от налудничавата идея да дойдеш при мен?

Не това искаше да чуе тя.

— Да, съществуват — нежно отвърна тя. — Можеш да ми кажеш, че написаното от тебе е лъжа.

— Добре — отвърна той. — Всичко е лъжа.

Джули стисна здраво слушалката и затвори очи.

— А сега ми кажи, че не ме обичаш, скъпи.

Той дълбоко пое дъх и изрече умоляващо:

— Не ме карай да изрека това. Моля те!

— Толкова те обичам! — горещо прошепна тя.

— Не ми причинявай това, Джули...

Тя се усмихна, защото внезапно почувства, че ще спечели битката.

— Не мога да спра — каза нежно. — Не мога да престана да те обичам. Има само едно решение, което съм склонна да приема, и го оставям на теб.

— Господи, това не е...

— Запази молитвите си за по-късно, скъпи — прошепна закачливо. — Ще си изтъркаш коленете от молитви, когато дойда при теб. Ще се молиш да се науча да готвя по-добре, да те оставя да поспиш малко през нощта за разнообразие, да спра да раждам деца от теб...

— О, Джули... недей. За Бога, не го прави!

— Да не правя какво?

Той пое дълбоко дъх, но замълча. Мълчанието продължи толкова дълго и Джули си помисли, че никога няма да ѝ отговори. Най-сетне той с усилие проговори:

— Никога... не преставай да ме обичаш.

— Ще се закълна пред свещеник, проповедник или будистки монах.

Той неволно се засмя и споменът за ослепителната му усмивка изпълни сърцето ѝ с болка. Следващите му думи бяха:

— За женитба ли говорим?

— Аз — да.

— Трябваше да очаквам, че ще настояваш за това.

— Не искаш ли да се ожениш за мен?

— Искам, и то отчаяно.

— В такъв случай кажи ми как да дойда при теб и какъв размер пръстени носиш?

Още една мъчителна пауза, която нервите ѝ едва издържаха. После той отново заговори и всичко друго изчезна за нея, освен думите му и невероятното чувство на лекота, което премина през душата ѝ.

— Добре. Ще те чакам на летището в Мексико Сити след осем дни — във вторник вечерта. Рано във вторник сутринта се качвай на колата си и тръгвай за Далас. Когато стигнеш, вземи кола под наем на името си и я закарай до Сан Антонио, но не я връщай. Остави я на паркинга за коли под наем на летището — те ще я открият рано или късно. С повече късмет полицията ще помисли, че си тръгнала в някоя посока с кола вместо със самолет и няма да започнат да проверяват летищата толкова бързо. Цялото пътуване няма да ти отнеме повече от няколко часа. Билетът за самолета в четири часа за Мексико Сити на името на Съюзън Арлънд ще те чака на билетното гише на летището. Някакви въпроси дотук? Джули се усмихна при мисълта, че той е очаквал разговорът да приключи по този начин, защото очевидно вече беше съставил план за действие.

— Само един въпрос. Защо не мога да те видя по-скоро?

— Защото трябва да ти обясня още някои подробности. Когато напускаш къщата си във вторник, не вземай никакъв багаж със себе си. Не стягай куфари, не прави нищо, което подсказва, че заминаваш. Трябва непрекъснато да си нащрек, за да си сигурна, че не те следят. Ако те следят, свърши си някаква работа, после се върни вкъщи и чакай да се свърже отново с теб. Дотогава следи пощата си. Отваряй всяко писмо, дори и рекламната поща. Ако има някакви промени в плана, някой ще се свърже с теб. Не можем да използваме домашния ти телефон, защото съм сигурен, че се подслушва.

— Кой ще се свърже с мен?

— Нямам дори и бегла представа, но когато това стане, не искай от човека да се представи.

— Добре. — Джули свърши със записките по напътствията му. — Не мисля, че ме следят. Пол Ричардсън и Дейвид Инграм — двамата

агенти на ФБР, които бяха тук, се отказаха и се върнаха в Далас още миналата седмица.

— Как се чувстваш?

— Чудесно.

— Някакви прилошавания сутрин или нещо подобно?

— Аз съм жена, която се радва на добро здраве. Мисля, че тялото ми е създадено да ражда бебета. И че е създадено точно за теб.

Той преглътна шумно.

— Дразни ме сега, но знай, че после ще ти го върна.

— Обещаваш ли?

Тогава Зак се засмя — онзи гърлен смях, който я стопляше.

— Липсваш ми. Господи, колко ми липсваш! — сякаш че се страхуваше да не би двамата прекалено да се отпуснат, той добави: — Разбираш ли, че дори няма да имаш възможност да се сбогуваш със семейството си? Можеш да им оставиш писмо, някъде, където ще могат да го открият няколко дай след заминаването ти. След това няма да можеш да се свържеш отново с тях.

Джули затвори очи.

— Знам.

— И си готова да го направиш?

— Да.

— Ужасно начало на съвместния ни живот — напрегнато каза той, — да се откъснеш от семейството си и да прекъснеш всички връзки с тях. Също като да предизвикаш проклятие.

— Не говори така! С прощалното си писмо ще ги накарам да разберат. Между другото да ги напусна, за да дойда при теб, е на практика съвсем като в Библията! — За да го поразсее от мрачното настроение, попита:

— Какво правиш в момента? Прав ли си или седнал?

— Намирам се в хотелска стая, седнал съм на леглото и разговарям с теб.

— Отседнал си в хотел?

— Не, наел съм стаята, за да мога да използвам телефона необезпокояван и за да бъде връзката със САЩ чиста.

— Искам да си легна тази нощ и да виждам онова, което виждаш ти, когато заспиваш.

— В момента спя в лодка — стени от тиково дърво, месингова лампа, малък гардероб и твоя снимка на стената, която съм изрязал от вестник.

— Това ли виждаш, когато заспиваш?

— Аз изобщо не спя, Джули. Просто мисля за теб. Харесваш ли лодки?

— Обожавам лодките, Зак — промълви тя, като се опитваше да прикрие паниката в гласа си, — портиерът се върти отвън пред стъклената стена. Сигурна съм, че не ме чува, но обикновено не се мотае наоколо.

— Приключвам. Продължавай да говориш по телефона, след като затворя. Опитай се да го заблудиш с разговор за нещо незначително, ако можеш.

— Добре... Почакай, той отмина. Сигурно му е трябвало нещо от склада.

— Така или иначе е по-добре да приключваме. Ако трябва да се погрижиш за нещо, преди да заминеш, направи го през следващата седмица. Има още нещо, което трябва да ти кажа — тихо каза той.

— Какво е то?

— Всяка дума от онова писмо е искрена.

— Зная — тя почувства, че се готви да затвори, и бързо добави: — Преди да затвориш, какво мислиш за разкритията на Мат относно Остин? Въпреки че според Мат нищо не може да се направи по законен път, трябва да има някакъв...

— Стой настрана от това — предупреди я Зак, гласът му стана леденостуден. — Остави Остин на мене. Има други начини да се справя с него, без да намесвам Мат.

— Какви начини?

— Не ме питай. Ако имаш някакви проблеми с приготвянията, не се обръщай към Мат за помощ. Това, което вършим, е незаконно и не мога да го забърквам още. Направеното от него е достатъчно.

Джули леко потрепери от думите му.

— Каж ми нещо хубаво, преди да затвориш.

— Нещо хубаво. Какво имаш предвид?

Джули се почувства леко засегната от неспособността му да измисли нещо, но тогава той дрезгаво изрече през смях:

— Ще си лягам точно след три часа. Бъди с мен в леглото. И когато затвориш очи, ще се намериш в обятията ми.

Гласът ѝ се превърна в развълнуван шепот:

— Обожавам това.

— Прегръщам те всяка нощ, откакто сме разделени. Лека нощ, любима.

— Лека нощ.

Той затвори и в последния момент тя се сети за напътствията му да продължи да говори. Вместо да се преструва, се обади на Кетрин и разговаря с нея около половин час.

— Лека нощ, Хенри — извика весело тя.

— Лека нощ, госпожице Джули — отвърна портиерът, който се мотаеше в коридора.

Младата жена излезе от задния вход. Хенри си тръгна от същата врата три часа по-късно, след като позвъни на някакъв телефонен номер в Далас.

Джули приключи с чистенето на кухнята, измъкна палтото си от гардероба и вече беше готова да отпътува за Пенсилвания, когато на външната врата се почука. Тя я отвори и погледна изненадано Тед и Кетрин, които стояха на прага.

— Отдавна не съм ви виждала да стоите двамата на нечия веранда.

— Кетрин ми каза, че заминаваш за Пенсилвания да играеш ролята на доброволен посланик или на нещо такова от името на Бенедикт. Какво значи това, Джули?

Тя захвърли палтото си настрана и погледна часовника си.

— Разполагам с по-малко от пет минути. Смятах, че вече съм го обяснила снощи на Кетрин.

Тя отмести поглед от разтревоженото лице на Кетрин към ядосаното изражение на Тед и каза неуверено:

— Вярвате ли в поговорката, че нещата продължават по начина, по който започнат? — Дватамата си размениха неразбиращи погледи и тя обясни: — Вярвате ли, че ако нещо започне зле, завършва зле?

— Да — отвърна Кетрин. — Мисля, че е вярно.

— Аз не мисля така — категорично отвърна брат ѝ и от думите му Джули предположи, че мисли за брака си. — Някои неща започват красиво и накрая завършват зле.

— Тъй като си решил да се месиш в живота ми — каза тя, развеселена, — мисля, че и аз имам право да кажа, че ако имаш предвид брака си, истинският проблем е, че той още не е приключил. Кетрин го знае дори и ти да не искаш да го приемеш. А сега бързо давам отговора на въпроса ти, относно пътуването ми до Пенсилвания, тъй като трябва да тръгна след минута. Зак е отгледан от баба си и се е разделил с нея при грозни обстоятелства. Оттогава не му върви в личния живот. Сега е в опасност, сам, но започва нов живот. Искам в този живот да намери щастие и покой и имам чувството, че ако изградя мостовете, които преди години е изгорил, той най-сетне ще има късмет

— посегна към вратата. — Ще го запомните, нали? — добави, като се опитваше гласът да не издаде чувствата ѝ и да успее да прикрие важността на следващите си думи. — За да бъдеш истински щастлив, трябва семейството ти да желае доброто ти... дори и да извършил нещо против волята им. Когато собственото ти семейство те мрази, това е почти като проклятие.

Вратата се затвори зад гърба ѝ и Тед погледна към Кетрин с раздражение.

— Какво, по дяволите, искаше да каже?

— Мисля, че думите ѝ бяха ясни. Баща ми е малко суеверен, аз също, но мисля, че думата проклятие е доста силна.

— Не говоря за това. Какво имаше предвид, като каза, е бракът ни не е приключил и че ти го знаеш?

— Джули мисли така, защото все още съм влюбена в теб.

— Откъде ще ѝ хрумне тази глупост?

— От мене — отвърна с разтреперан глас тя. — Аз ѝ го казах.

— Казала си ѝ, че все още си влюбена в мен?

— Да. Казах ѝ всичко, включително и каква пародия на съпруга бях и как... как изгубих нашето бебе.

Дори и сега, години по-късно, споменаването на бебето го изпълни с такава ярост, че той едва се сдържа да не я удари.

— Не споменавай друг път за това или Бог да ми е на помощ, ще...

— Какво ще направиш? Ще ме намразиш ли? Не можеш да ме мразиш по-силно, отколкото аз мразя себе си за случилото се. Ще се разведеш ли с мен? Та ти вече го направи. Ще откажеш да ми повярваш, че стана случайно? — продължаваше да крещи истерично: — Добре, беше случайно! Конят, който яздох, се спъна...

— Млъкни, по дяволите!

Тед я сграбчи за раменете и се опита да я изблъска навън, но Кетрин не обърна внимание на болката, която ѝ причиняваше, и не помръдна от вратата.

— Не мога — извика. — Трябва да те накарам да разбереш! От три години се опитвам да забравя какво причиних и на двама ни, от три години търся начин да изкупя вината за това, което бях и което не искам да бъде.

— Не желая да те слушам повече! Какво, по дяволите, искаш от мен?

— Искам да ми повярваш, че беше случайно!

Заплака. Той се бореше да устои на думите ѝ и на красивото ѝ, набраздено от сълзите лице. Откакто я познаваше, за пръв път виждаше да плаче. Но въпреки това щеше да устои, ако не беше вдигнала към него очи и не беше прошепнала:

— И двамата плачем в душите си през всичките тези години за начина, по който бракът ни приключи. Прегърни ме и нека му сложим край сега.

Ръцете му на раменете ѝ се отпуснаха. Притисна лицето ѝ до гърдите си и внезапно я прегърна. Пое я в обятията си, докато тя плачеше, и сладостната болка, когато тялото ѝ се притисна до неговото, почти го замая. С усилие изрече:

— Свършено е, Кетрин. Всичко между нас свърши.

— Тогава позволи ми да ти кажа това, за което се върнах в Кийтън, и да се разделим като приятели, не като врагове. Няма ли поне малка възможност да повярваш, че не съм направила предумишлен опит да изгубя бебето? Ако се замислиш, ще осъзнаеш, че не бих рискувала напразно живота си. Бях такава страхливка. Страхувах се от кръв, от паяци, от змии... Даже и от нощни пеперуди.

Кетрин кимна. За пръв път от години насам очите му не я гледаха враждебно.

— Не мога да изразя съжалението си за престъпната си глупост, която ни струваше бебето. Съжалявам за бъркотията, в която превърнах брака ни, за кошмара, на който те подложих през целия ни съвместен живот.

— Е, не беше чак толкова лошо — неохотно призна той. — Поне не през цялото време.

— Не се преструвай заради мене. Не готвех, не чистех и когато не изпълняваше желанията ми, не спях с тебе. От години искам да ти го призная — не бракът ни пропадна, нито пък ти. Аз се провалих.

За нейно учудване Тед поклати глава и въздъхна.

— Винаги си била твърде сурова към себе си. Това не се е променило.

— Сурова към себе си? Сигурно се шегуваш. Та аз едва не те отрових в редките случаи, когато си правех труда да сготвя. Изгорих с

ютията три от униформените ти ризи още през първата седмица на брака ни. Правех ръбове по страничните шевове на панталоните ти вместо отпред.

— Не е вярно, че едва не си ме отровила.

— Не ме защитавай, Тед! За Бога, майка ти ми даде рецептата си за твоето любимо ястие, а ти изобщо не опита онзи гулаш, когато го сготвих. Не го отричай! Видях те да го изхвърляш, когато излизах от кухнята. Сигурно си изхвърлял всичко, което съм готвила, и не те обвинявам.

— По дяволите, изяждах всичко, което някога си готвила за мене. Освен гулаша. Стомахът ми не го понася.

— Тед! Майка ти изрично подчерта, че това е любимото ти ядене.

— Не. Това е любимото ядене на Карл.

— Но защо не ми го каза тогава?

— Нямаше да ми повярваш. Когато беше по-млада, дъщерята на Дилън Кохил беше обхваната от налудничавата идея да прави всичко точно по книга, и то по-добре от другите. Когато нещо не излизаше както трябва, ти беше толкова ядосана и засрамена, че не можеше да се разговаря разумно с тебе. Кати, ти искаше да се върнеш в колежа, след като се оженихме, не защото беше глупава или разглезена, а заради налудничавата мисъл, че си объркала правилния ред на нещата, като си се омъжила, вместо първо да завършиш образованието си в онзи скъп източен колеж. И искаше онова имение, което баща ти построи за нас, не заради желанието да си по-богата от всички в града, а защото частица от теб наистина вярваше, че там ще бъдем щастливи, тъй като... тъй като това съвпаднаше с представата за реда на нещата на Кетрин Кохил.

Тя притвори очи, облегна глава на вратата и въздъхна:

— Когато се върнах в колежа след развода ни, веднъж седмично в продължение на цяла година посещавах терапевт, за да разбере защо съм толкова объркана.

— И какво разбра?

— Далеч по-малко от това, което току-що ми каза за две минути. И знаеш ли какво направих след това? Отидох в Париж и се записах в курса за готвачи на Кордън Блю.

— Как се справи?

— Доста зле. За пръв път в живота се не бях първенец на курса. Той вдигна вежди, за да подчертае важността на признанието й.

— Успя ли да вземеш изпита?

— Успях в готвенето на говеждо месо. Но се провалих на телешкото.

Те се усмихваха един на друг вече доста дълго време, бяха постигнали разбирателство за пръв път от години и после Кетрин нежно каза:

— Мога ли да те помоля да ме целунеш?

Тялото му се стегна изведнъж и той се отдръпна от вратата.

— Не.

— Страхуваш ли се?

— Престани, по дяволите! Вече ми изигра този номер с прелъстяването преди години, но вече е остарял. Няма да мине. Сега предпочитам аз самият да прелъстявам.

Кетрин се отдръпна от вратата, пресегна се за палтото си, захвърлено на стола, и попита:

— И правиш ли го?

— Със сигурност. А сега, ако искаш да приемеш един добър съвет, върни се бързо в Далас при Хейуърд Спенсър или Спенсър Хейуърд или както там му беше името и го остави да излекува наранената ти чувствителност с огърлица от петдесеткаратови диаманти, която да подхожда на грубия пръстен на ръката ти.

Вместо да се нахвърли върху него, както би направила преди години, тя го погледна и каза:

— Вече нямам нужда от съветите ти. Може и да се изненадаш от това, но хората, включително и Спенсър се обръщат за съвет към мен.

— За какво? — присмя й се той. — За изявление по страниците на светската хроника?

— Достатъчно! — избухна Кетрин, като захвърли палтото си обратно на стола. — Оставих те да ме обиждаш, когато го заслужавам, но проклетата да съм, ако те оставя да прикриеш сексуалните си колебания, като ми се подиграваш.

— Сексуалните ми какво?

— Беше изключително мил, изключително спокоен, докато те помолих да ме целунеш, после започна това абсурдно нападение над

личния ми живот. А сега или се извини, или ме целуни, или признай, че се страхуваш.

— Извинявам се.

Той го каза без изобщо да съжалява и толкова бързо, че Кетрин се засмя.

— Благодаря. Приемам извинението.

Тед беше напълно изненадан от зрелостта ѝ, нещо ново за нея.

— Кетрин — каза, — съжалявам, че се нахвърлих върху тебе. Наистина съжалявам.

— Знам. Вероятно си изтълкувал погрешно целувката, за която те помолих. Просто мислех, че е начин да подпечатаме помирението, за да продължи дълго.

Повдигна брадичката ѝ нагоре.

— Добре. Целуни ме, но бързо.

Когато устните им се докоснаха за пръв път от три години, Кетрин се смееше, а той се усмихваше.

— Не се смей — предупреди я с приглушен смях.

— А ти не се усмихвай — не се предаде тя, но дъхът им се сля и това беше достатъчно да разпали страстта им. Ръцете на Тед се плъзнаха по гърба ѝ и я привлякоха по-близо. Тя се притисна силно до него.

Като следваше инструкциите на човека от службата за наемане на коли на малкото летище в Риджмонт, Джули лесно откри къщата на семейство Станхоуп. Зак беше отрасъл тук и на нея ѝ се струваше, че това място е оставило отпечатък върху личността му. До известна степен то беше като него — застрашително, гордо, солидно, впечатляващо. Това ѝ вдъхна смелост и я накара да се почувства по-добре, когато премина през сводестата врата. Потисна необяснимото лошо предчувствие и си напомни, че е дошла дотук с твърде закъсняла миротворна мисия. После вдигна тежкото месингово чукало на вратата.

Вратата отвори престарял прислужник с прегърбени рамене, облечен в тъмен костюм с папийонка.

— Казвам се Джули Матисън. Бих искала да се срещна с госпожа Станхоуп.

— Ще проверя дали госпожа Станхоуп желае да ви види. Можете да почакате тук — добави, като посочи стар, неудобен на вид стол с права облегалка, поставен до масата в левия край на фойето.

Тя неспокойно се обърна, когато прислужникът се появи отново във фойето.

— Мадам ще ви отдели точно пет минути — съобщи ѝ. Джули се пребори с уплахата при това обезкуражаващо начало и го последва по дългия коридор. После премина пред него, когато ѝ отвори вратата и я покани в огромна стая с горящ огън в масивната каменна камина и персийски килим, застлан върху излъскания под от тъмно дърво. Тя се разходи около масата, покрита със снимки в сребърни рамки, с намерението да разгледа лицата на предполагаемите роднини и прадеди на Зак, после видя, че на лявата стена висят огромни портрети. Удивено се загледа в тях, осъзнала, че Зак не е преувеличил — съществуваше смущаваща прилика между него и много от мъжете Станхоуп. Остър глас прозвуча някъде зад нея:

— Току-що пропиляхте една от петте си минути, госпожице Матисън.

Джули изненадано се обърна, за да открие откъде идва зловещият глас. И отново потръпна, тъй като жената, която се изправи с помощта на бастун от слонова кост със сребърна дръжка, не беше дребна старица. Беше малко по-слаба от нея и стойката ѝ беше гордо изправена, подобно на гладкото ѝ все още лице с ледено изражение.

— Госпожице Матисън, седнете или останете права, но започвайте да говорите. Защо дойдохте?

— Извинете ме. Госпожо Станхоуп, аз съм приятелка на...

— Знам коя сте. Гледах ви по телевизията. Той ви взе за заложница и ви превърна в говорител пред публиката от негово име.

— Не е съвсем така.

— Попитах ви защо сте тук.

Вместо да позволи на възрастната жена да я обърка или да я изплаши, Джули се усмихна и обясни:

— Госпожо Станхоуп, тук съм, защото когато бях в Колорадо с внука ви...

— Имам само един внук. И той живее тук, в Риджмонт.

— Госпожо Станхоуп — спокойно изрече, — дадохте ми само пет минути. Не ме карайте да ги пропилявам в уточняване на технически подробности, защото се страхувам, че ще си тръгна оттук, без да съм ви обяснила причината за посещението си... а мисля, че искате да я чуете. Известно ми е, че не признавате Зак за свой внук, както ми е известно, че сте имали внук, който е загинал при трагични обстоятелства. Знам също така, че разрывът между вас със Зак продължава през всичките тези години заради неговата упоритост.

Устните на Маргарет Станхоуп се свиха презрително.

— Той ли ви го каза?

Младата жена кимна, като се опита да не обръща внимание на сарказма ѝ.

— Той ми разказа доста неща в Колорадо, госпожо Станхоуп, неща, които с никого не е споделял досега. Измежду тези неща ми каза, че ако трябва да изживее живота си отново, отдавна би се помирил с вас. Той ви се възхищава и ви обича...

— Вън!

Джули механично се изправи, но яростта ѝ пламна.

— Нямах представа, че една възрастна жена е способна да таи толкова много нелепа омраза към собствената си плът и кръв за нещо, което той е направил като момче. Какво толкова лошо е сторил, че да не можете да му простите?

Смехът на госпожа Станхоуп беше горчив.

— Бедната глупачка! Той е успял да подлъже и вас, нали?

— Моля?

— Наистина ли той ви помоли да дойдете тук? Не го е направил, нали? Никога не би посмял!

— Не ме е помолил да дойда и да ви кажа какво изпитва към вас, госпожо Станхоуп. Той направи нещо, което разкри уважението и любовта, които още изпитва към вас. Не съм била във връзка с него допреди седмица, когато ми изпрати писмо. Писа ми, защото се е страхувал, че съм бременна, и в писмото си ме умолява да не правя аборт, ако е така. Помоли ме да оставя бебето на вас, за да го отгледате, и казва, че ще ви пише предварително...

— Ако сте бременна от него и имате някакво понятие от генетика — прекъсна я ядосано баба му, — ще направите този аборт! Независимо от решението ви аз няма да допусна неговото извънбрачно дете в къщата си!

— Що за чудовище сте вие всъщност?

— Той е чудовище, госпожице Матисън, а вие сте измамена. Двама от тези, които го обичаха, вече бяха убити по жесток начин. Имате късмет, че не сте третата.

— Той не е убил жена си и не знам какво имате предвид, като казвате двама от тези...

— Имам предвид брат му! Със сигурност това проклето чудовище уби Джъстин, както Каин е убил Авел. Той го застреля в главата след скарване!

Изправена пред тази грозна лъжа, Джули изгуби контрол. Трепереше от ярост и негодувание.

— Вие лъжете! Знам много добре как е загинал Джъстин и защо! Тръгвам си.

— Ако го направите — заяви госпожа Станхоуп, — значи се страхувате от истината. Приех да си срещна с вас, защото ви видях да се застъпвате за него по телевизията и исках да чуя какво ви води насам. Мислех, че сте дошли дотук, за да измъкнете нещо от мен. Сега

съм наясно, че вие сте доста смела млада жена с твърди убеждения и че тук ви води чувството ви за справедливост, колкото и погрешно да е то. Уважавам смелостта, госпожице Матисън, особено сред представителите на моя пол. Затова се съгласих да обсъждам с вас въпроси все още силно болезнени за мен. Предлагам ви да ме изслушате. Направете го заради себе си. Как мислите, че загина Джъстин? Истината няма да ме нарани.

— Джъстин се е самоубил — категорично отсече Джули. — Застрелял се е, защото е бил хомосексуалист и не е могъл да го понесе. Признал е това на Зак, преди да посегне на живота си.

Студените сиви очи на другата жена не трепнаха. Тя просто я наблюдаваше втренчено със смесица от съжаление и презрение. После се пресегна към една от снимките в рамка върху масата и каза:

— Погледнете тук.

Джули пое снимката — русоляв усмихнат младеж стоеше на румпела на някаква лодка.

— Това е Джъстин. Изглежда ли ви като хомосексуалист?

— Нелепо е да се задава такъв въпрос. Начинът, по който един мъж изглежда, не показва сексуалните му предпочитания...

Госпожа Станхоуп се обърна и отиде до огромния старинен шкаф в далечния край на стаята. Джули съзря вратичката на скрит сейф и разтревожено видя жената да изважда дебела кафява папка.

— Тъй като не вярвате на мен за случилото се, в тази папка съм запазила копие на протокола от полицейския разпит на Зак след смъртта на Джъстин и изрезки от публикациите в пресата.

Джули сведе очи към документите, част от които бяха излезли от папката, и погледът ѝ се спря върху изрезка от първа страница на вестник със снимка на осемнайсетгодишния Зак, още една на Джъстин и следното заглавие:

Закари Станхоуп признава, че е застрелял брат си
Джъстин.

Историята във вестника гласеше, че Зак се е намирал в стаята на брат си и докато е разговарял с него е разглеждал едно от оръжията от колекцията на Джъстин — автоматичен пистолет, който е смятал за

незареден. По време на разговора пистолетът неочаквано гръмнал. Куршумът попаднал в главата на Джъстин и причинил незабавната му смърт.

— Не вярвам на това! Това, което пише във вестниците невинаги е истина.

— Тогава прочетете истината от неговите собствени думи. Папката съдържа показанията му пред следователя.

Зак беше дал същите показания за фактите, които и вестникът посочваше. Коленете ѝ се подкосиха и тя седна на дивана. Прочете записа на разпита докрай, после прочете изрезките от вестниците, като търсеше нещо, което може да обясни противоречието между това, което Зак ѝ беше разказал, и това, което беше казал на всички останали.

— Той не е убиец! — извика Джули.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Но не можете да отречете, че е лъжец. Излъгал е или вас, или полицията за обстоятелствата по смъртта на Джъстин, нали?

Тя не отговори. Не отговори, защото не можеше да понесе мисълта, да го признае гласно.

— Той е лъжец — заключи госпожа Станхоуп. — И при това толкова добър, че избра най-подходящата професия за себе си — актьорската.

Понечи да се оттегли, после се спря.

— Може би — добави с уморен глас, който разтревожи Джули много повече от яростта ѝ — Закари вярва в лъжите си. Затова е и толкова убедителен. Може би той вярва, че наистина е на мястото на тези мъже, които играе във филмите си, и затова е толкова талантлив актьор. Във филмите си изпълнява роли на мъже, които убиват безпричинно и после остават ненаказани, защото са „герои“. Вероятно е мислел, че може да убие жена си и също така да остане ненаказан, защото е „герой“ от филмите. Може би той вече не може да прави разлика между реалността и своите фантазии.

Джули силно притисна чантата до гърдите си.

— Да не би да искате да кажете, че е луд.

Раменете на госпожа Станхоуп се прегърбиха и гласът ѝ се превърна в шепот, като че последвалите ѝ думи изискваха някакво

свръхестествено усилие.

— Да, госпожице Матисън. Точно това искам да кажа. Закари е луд.

Без да каже дума, младата жена напусна къщата. Бързаше да стигне до колата си и потискаше желанието си да тича, да избяга от злото в тази къща и от тайните, които тя криеше, за да не им позволи да посеят в душата ѝ семето на съмнението. Първоначалното ѝ намерение беше да остане в мотел за през нощта и на следващия ден да разгледа родното място на Зак. Но сега се отправи право към летището, върна колата под наем и напусна Риджмонт с първия самолет.

В къщата си на Бевърли Хилс Даяна Коупланд се измъкна от прегръдките на любовника си и посегна към телефона.

— Ало?

— Зак е на телефона, Диди — каза дълбокият глас. — Ти знаеше кой уби Рейчъл, но ме остави да отида в затвора. Считай, че вече си мъртва.

— Зак, почакай... — извика, но той затвори.

— Кой беше?

Жената се изправи и го изгледа с неவிждащ поглед — цялото й тяло беше застинало от уплаха.

— Беше Зак Бенедикт...

— Какво? Сигурна ли си?

— Той... той ме нарече Диди. Зак е единственият, които ме наричаше така.

Тя се обърна и се отправи в спалнята си, където взе телефона и набра някакъв номер.

— Тони — каза с разтреперан глас. — Току-що ми се обади... Зак Бенедикт.

— На мене също. Сигурно е някой маниак. Това не беше Зак.

— Той ме нарече Диди! Само Зак ме нарича така. Каза, че знам кой е убил Рейчъл и че съм го оставила да отида в затвора за това. Заплаши, че ще ме убие.

— Успокой се! Това са глупости! Бил е някой маниак, може дори да е репортер от жълтата преса, който иска да изрови нещо от стара история.

— Ще се обадя в полицията.

— Стани за смях, ако това искаш, но не ме забърквай. Този човек не беше Зак.

— Сигурна съм, че беше той!

Беше полунощ, когато Джули паркира колата на алеята пред къщата си. Вече седем часа, от момента, в който напусна имението на бабата на Зак, се бореше срещу коварното съмнение и объркване, които я бяха обхванали там. Беше успяла да се пребори с тях и сега, когато си беше вече вкъщи, се чувстваше доста по-добре. Тук мисълта, че Зак е луд, изглеждаше толкова нелепа и тя се ядоса на себе си, че изобщо я беше допуснала.

Влезе в спалнята си, седна на леглото и извади писмото на Зак от чекмеджето на нощното си шкафче. Препрочете отново красивите, нежни думи и срамът, че изобщо се е усъмнила в него, беше толкова силен, колкото и нуждата, която внезапно изпита, да изтрие следите от пътуването си до дома му.

Джули се върна в хола, пусна телевизора и нагласи канала на Си Ен Ен, за да гледа последните новини.

Имаше все пак един факт, който не можеше да избегне или да оспори — Зак беше излъгал за обстоятелствата, около които бе загинал Джъстин.

Беше излъгал или нея, или полицията, пресата и следователя.

Опита се да избяга от неразрешимата дилема и огледа всекидневната за нещо не на мястото си, за нещо, което можеше да изправи или да подреди. Едно листо на растението вляво беше пожълтяло и тя се пресегна да го откъсне. После се спря, стоплена от внезапния спомен за Зак. „Това ти е навик, нали? Щом се почувстваш притеснена от нещо и веднага започваш да оправяш всичко наоколо!“ Само споменът за леката му усмивка и за начина, по който очите му заблестяваха весело, беше достатъчен, за да я накара да се чувства добре. Трябва да се съсредоточи върху тези спомени, осъзна тя, защото те бяха истински. Той беше истински. И вече я чакаше в Мексико.

Беше излъгал всички за смъртта на Джъстин, реши в този момент, всички, освен нея. Не може да го е направил. Нямахте да го направи. Знаеше го със сърцето си.

И когато се срещнат в Мексико, той ще ѝ обясни защо е излъгал. По телевизията даваха извънредно предаване за Китай и тъй като не можеше да заспи, тя реши да продължи наполовина написаното писмо до семейството си, докато чака късния телевизионен бюлетин. Можеха да съобщят нещо за Зак. Препрочете написаното досега.

„Скъпи мамо и татко, скъпи Карл и Тед,

Когато прочетете това писмо, ще узнаете, че съм ви напуснала, за да отида при Зак. Не очаквам да ми простите, но искам да ви обясня някои неща, за да можете поне да ме разберете някой ден.

Аз го обичам.

Искам да ви дам повече и по-основателни причини от тази, опитвах се да измисля такива, но всичките ми изглеждаха незначителни. Може би защото тази е единствената, която има значение.

Татко, мамо, Карл, Тед — всички вие познавате любовта, всички сте я чувствали. Знам, че е така, татко, спомням си как прегръщаше мама и стояхте до късно на дивана. Спомням си смеха и прегръдките ви през всичките тези години. Спомням си и деня, в който мама се върна вкъщи от лекаря и каза, че той е открил някаква бучка на гърдите ѝ. Същата нощ ти излезе в задния двор и плака. Знам, че е така, защото те проследих. Всичко това искам да споделя със Зак — и хубавото, и лошото, и щастieto, и тъгата. Помислете за тези неща, моля ви, и знайте, че както татко и мама са създадени да преминат през всичко заедно, така и аз съм създадена да бъда със Зак. Вярвам в това. Не знам защо трябваше да бъде точно той. Никога не бих избрала този начин. Но това е то. И ужасно съжалявам.

Карл, ти имаш своята чудесна, забавна и мила Сара. Тя те обожава още от основното училище и мисля, че не разбираш колко много те обича. Тя те чака с години да я забележиш. Когато бяхме в гимназията, измисляше най-невероятните неща, за да привлече вниманието ти — падаше от някое дърво, когато ти минаваше с колата

покрай нея, или изпускате учебниците си в краката ти. Двете със Сара учехме заедно през нощта, когато тя разбра, че си поканил Джени Стоун на бала си. През тази нощ много плака. Беше я наранил жестоко. Сега аз ще нараня всички вас, като отида при Зак. Сара въпреки това те обичаше. Моля ви, и вие ме обичайте, когато болката утихне. Или поне опитайте.

Тед, мисля, че ти ще си най-ядосаният от постъпката ми и последният, който ще ми прости. Още не си простил на себе си, задето провали брака си, и не можеш да простиш и на Кетрин. Не можеш да простиш и да забравиш и си хванат в собствения си капан. И най-смешното е, че двамата с тебе обичаме толкова сляпо и силно, че любовта ръководи разума ни. Ти ме обичаш точно по този начин. Знаем, че е така. Каза, че ще преминеш и през ада заради мене, и ето сега ще те принудя да го направиш, въпреки че не искам. Но аз не мога да постъпя така, както ти постъпи с Кетрин — да обърна гръб на Зак, който ме обича и се нуждае от мене, и да прекарам живота си в омраза към себе си, защото съм се страхувала.

Когато замина, всички вие ще чуете за Зак — ужасни слухове и догадки от журналисти, полицаи и хора, които никога не са го срещали. Толкова много ми се иска да го познавате. Но тъй като това е невъзможно, ще ви оставя нещо, нещо от него, което бегло ще ви покаже що за човек е той. Това е копие от писмо, много лично писмо от него за мене. Малка част от писмото липсва, не защото там има нещо, което да ви накара да промените мнението си, а защото тази част се отнася до един човек, на когото и двамата със Зак дължим много за една услуга. Когато прочетете писмото, ще разберете, че той ме обича и е готов да ме защити при всякакви обстоятелства. Ще се оженим веднага щом отида при него.“

Написаното се стори на Джули съвсем недостатъчно.

„Карл, бих желала двамата със Сара да вземете всички вещи от къщата ми, които можете да използвате за обзавеждането на новия си дом. Мислете за мене понякога, когато поливате цветята ми.

Тед, в горното чекмедже на гардероба ми има пръстен, който ти принадлежи. Ще го познаеш. Това е венчалната ти халка, която ти захвърли след развода с Кетрин. Тя трябва да е на пръста ти, скъпи мой, неразумни братко. Премери я... просто заради старите времена... добре де, заради мене. Няма друг пръстен, който да ти приляга повече от този, сигурна съм! Вие двамата ще си причините болка, ако се съберете отново, но ще страдате повече, ако сте разделени. И...“

Младата жена рязко вдигна глава към телевизора при думите на говорителя:

„Прекъсваме специалното предаване за ситуацията в Китай, за да ви представим последните новини, свързани с издирването на Закари Бенедикт. Според сведенията на полицията от Ориндж Кънтри, Бенедикт, който избяга от щатския затвор в Амарило, където е излежавал четиридесет и пет годишната си присъда за убийството на съпругата си, е забелязан от негов бивш познат в Лос Анжелис. Същият човек, чиято самоличност е все още неустановена, твърди, че мъжът без съмнение е бил Бенедикт. Издирването на престъпника е засилено след тази новина и след откритието, че днес той е отправил телефонни заплахи към няколко от членовете на снимачния екип на филма «Съдба», които са присъствали на мястото или около мястото на убийството на съпругата му. Полицията от Ориндж Кънтри предупреждава всички от снимачния екип да бъдат изключително внимателни, тъй като Бенедикт е въоръжен и опасен.“

Химикалката се изплъзна от ръката на Джули, когато тя се изправи, без да откъсва очи от телевизора. Като се бореше да запази самообладание, отметна назад косата, паднала върху челото ѝ, и вдигна от земята химикалката и писмото. „Това е някаква лоша шега, реши. Трябва да е лоша шега! Някой маниак се обажда от името на Зак само за да сплаши хората и да направи сензация.“

„Разбира се, това е лоша шега“, реши тя, като изключи телевизора и си легна.

Но когато най-сетне заспа, сънищата ѝ бяха изпълнени с призрци без лица, които се криеха в сенките, като крещяха предупреждения и сипеха заплахи.

Слънцето изгряваше, когато най-после успя да се изтръгне от кошмара. Тъй като се страхуваше да заспи отново, стана и отиде в кухнята, за да си налее чаша портокалов сок. Изпи я, без дори да усети вкуса му, после положи ръце на кухненския плот и сведе глава.

— О, Зак — прошепна. — Какво правиш? Обади ми се и ми кажи, че всичко това са лъжи! Моля те... не им позволявай да ме измъчват така!

Тони Остин дочу шума някъде зад себе си и се пресегна да светне лампата на масата до него в същия момент, който забеляза, че пердетата до плъзгащата се врата се полюшват.

— Не пали лампата! — нареди нечий глас и една сянка е измъкна иззад пердетата. — Оттук виждам ясно какво правиш.

— Не ми трябва светлина, за да разпозная гласа ти, защото, по дяволите, не влезе през предната врата? — попита той, като махна с ръка и прикри изненадата си зад презрението. — Оставил съм я незаклучена заради тебе.

— Имаш ли представа колко силно желяех да те видя?

— Пропусна шанса си преди пет години. Къде са парите?

— Ти си като вампир, изсмукваш кръвта на хората до последната капка.

— Затваряй си устата и ми дай парите!

Сянката до пердетата вдигна ръка и Тони видя пистолета.

— Не бъди глупав! Ако ме убиеш, до двадесет и четири часа ще разберат, че си бил ти.

— Не, няма да разберат. Зак Бенедикт е на свобода и е развилнял, не си ли чул? — Смяхът му беше вледеняващ. — Той отправя заплахи по телефона. Хората смятат, че е заплашил и мене. Направих всичко възможно, за да мислят така. Ще си помислят, че той те е убил. От толкова дълго чакам този момент... Пистолетът се вдигна...

— Не ставай луд! Ако ме убиеш, те ще се опи... Изстрелът от дулото на пистолета направи мъничка дупчица върху гърдите на Тони Остин, близо до ключицата му, но фактът, че куршумът с двоен заряд не засегна сърцето му, беше без значение, защото се пръсна из цялата гърдна площ и го уби на секундата.

— Чудесна идея да ни поканиш всички заедно на вечеря — обърна се госпожа Матисън към Джули и се изправи, за да ѝ помогне. — Не трябва да чакаме специални случаи, както често правим.

Младата жена вдигна четири чаши и се усмихна на майка си. Случаят беше много специален — последната вечер, която щеше да прекара с всички тях, защото утре сутринта щеше да ги напусне, за да отиде при Зак.

Тя изпрати Карл и Сара, като ги гледаше как се отдалечават по тротоара. После затвори вратата.

— Сара е толкова мила — отбеляза майка ѝ, когато двете с Джули останаха насаме в кухнята. — С Карл са толкова щастливи. — Хвърли поглед към трапезарията, където Кетрин събираше чиниите от масата, и прошепна: — Мисля, че Кетрин и Тед отново са се намерили, какво ще кажеш? Тя беше толкова млада преди, а сега изглежда улегнала и зряла. Той я обичаше толкова много. И не успя да я забрави.

Джули се усмихна замислено, докато нареждаше в миялната машина чиниите, които Кетрин носеше от трапезарията.

— Не залагай твърде много. Не Тед, а аз поканих Кетрин тази вечер. Той все още се среща с Грейс Халвърс.

— Джули, случило ли се е нещо? Изглеждаш странна тази вечер. Все още мислиш за Закари Бенедикт, нали?

Това беше добра възможност да подготви майка си за онова, което щеше да прочете в писмото, и тя реши да се възползва от нея.

— Какво ще кажеш, ако споделя с тебе, че в Колорадо се влюбих в него.

— Ще кажа, че е абсолютно безсмислено, болезнено и глупаво да вярваш в такова нещо.

— А ако не зависи от мене?

— Ще ти препоръчам като лек времето. То лекува всичко. В края на краищата го познаваш само от седмица. Защо не се влюбиш в Пол

Ричардсън? — пошегува се тя. — Има добра работа и е луд по тебе, даже и баща ти го е забелязал.

Джули осъзна, че разговорът за Пол и вършенето на нещо толкова ежедневно като миенето на чинии е само загуба на малкото ценно време, което ѝ оставаше да прекара със семейството си, и хвърли гъбата за чиниите.

— Да отидем в хола. После ще довърша. — Тя извика: — Някой иска ли още нещо от кухнята?

— Да — отвърна Тед, — кафе.

Кетрин, която току-що беше влязла, за да ѝ помогне, посегна към чашите и чинийките за кафе, но домакинята поклати глава.

— Хайде, върви отгатък при Тед. Аз ще приготвя кафето.

Беше на вратата на хола с подноса в ръце, когато дочу шепота на баща си:

— Тед, изключи телевизора! Няма нужда Джули да чува това!

— Няма нужда да чувам какво? Не го изключвай, Тед! — предупреди го. Веднага разбра, че става дума за Зак. — Хванали са Зак, нали? — трепереше толкова силно, че чашите върху подноса дрънчаха. — Отговорете ми — извика, втренчила поглед в четирите ужасени лица.

— Не са го хванали — отвърна Тед. — Той си е хванал нова жертва!

Докато говореше, телевизионните реклами свършиха Джули успя да види носилката и тяло, загърнато в бял чаршаф, докато гласът на говорителя отекваше в стаята:

Повтаряме новините от последния час. Днес Тони Остин, партньор на Закари Бенедикт и Рейчъл Евънс в „Съдба“, е намерен мъртъв в къщата си в Лос Анжелис. Застрелян е в гърдите с пистолет, чийто изстрел е причинил незабавната му смърт. Предварителни източници посочват, че куршумът е с двоен заряд, подобно на този, с който с била убита съпругата на Закари Бенедикт — Рейчъл Евънс. Времето, в което приблизително е настъпила смъртта, според следователя е 22.00 часа миналата вечер. Полицията потвърди, че според сведенията миналата вечер

Бенедикт е отправил телефонна заплаха към Остин и че порано същата вечер Бенедикт е видян наблизно. Други членове от снимачния екип на филма „Съдба“...

Останалата част от думите на говорителя беше заглушена от трясъка на счупен порцелан, когато Джули изпусна подноса и закри лицето си с ръце. Искаше да изтрие от паметта си спомена за загърнатото в бял чаршаф тяло и за студения глас на Зак: „Остави Остин на мен. Има други начини да се справя с него.“

— Джули!

Те се втурнаха към нея да ѝ помогнат, но тя отстъпи, като местеше невиждащия си поглед от майка си към Кетрин, която се беше навела да събере парчетата от счупените чаши, после към баща си и към Тед, които стояха близо до нея и я наблюдаваха напрегнато.

— Моля ви! Имам нужда да остана сама. Татко — сдържано каза тя, като се опитваше да се пребори с налудничавите си мисли, — отведи мама вкъщи. Не трябва да се тревожи за мене. Не е добре за кръвното ѝ налягане.

Обърна се, отиде в стаята си, затвори вратата и седна в тъмнината.

Лицето на Тони Остин изплува пред очите ѝ, усмивката му беше завладяваща и сексапилна. Той никога повече нямаше да се усмихва. Беше мъртъв като Рейчъл Евънс и Джъстин Станхоуп. Убит. Посегна към нощното си шкафче, за да извади писмото на Зак, но нямаше нужда да го препрочита. Знаеше наизуст всяка дума от него. Обви ръце около тялото си и се наведе напред. Болката ѝ беше толкова силна, че не можеше да заплаче, само притискаше писмото на Зак към гърдите си и безмълвно зовеше името му.

Приглушени гласове достигнаха до нея и я изтръгнаха от бездната, където нищо друго не съществуваше за нея, освен терзанията ѝ, гласове, които я накараха да се изправи бавно на крака. Гласове на хора, които трябваше да знаят... да ѝ помогнат... да ѝ дадат съвет...

Баща ѝ прекъсна разговора си с Тед и Кетрин, когато Джули влезе в хола. Тялото ѝ беше вдървено, а в ръката си стискаше писмото, което възнамеряваше да им остави.

— Отведох мама вкъщи — каза баща ѝ.

Тя кимна сковано и се покашля.

— Добре — повъртя писмото в ръцете си, после му го подаде. Когато той го отвори и го разгърна така, че и Тед да може да го прочете, тя добави: — Щях... щях да отида при него утре.

Брат ѝ я изгледа с гняв и неодобрение.

— Така е — потвърди тя. Видя го да се приближава към нея, но се отдръпна, когато посегна към рамото ѝ. — Не ме докосвай!

Насочи поглед към разстроено лице на баща си. Видя го да свършва с четенето, да оставя писмото на масата и да се изправя.

— Помогни ми — изрече. — Моля те, помогни ми. Ти винаги си знаел кое е правилно. Трябва да направя това, което е правилно. Помогнете ми!

Внезапно се озова в силната прегръдка на баща си и ръката му я галеше успокоително по гърба, както преди, кога го беше момиченце и плачеше заради някаква дребна обида.

— Ти вече знаеш какво трябва да направиш — отвърна дрезгаво той. — Този човек трябва да бъде заловен и спрян. Тед, ти си адвокат. Кой е най-добрият начин да стане това, без да забъркваме Джули още повече?

Брат ѝ отвърна:

— Най-големият ни шанс е Пол Ричардсън. Мога да му се обадя и да се опитам да го уговоря. Джули предава Бенедикт и остава невинна. Той няма да ѝ задава повече въпроси.

Думата въпроси я изтръгна от болезненото вцепенение. С разтреперан глас го предупреди:

— Кажу ми на Пол, че няма да отговарям на въпроси от рода откъде знам къде ще се намира Зак? Трябва да се съгласи, че не може да

очаква от мене нищо повече, освен информация, къде ще е Зак утре вечер. Няма да намесвам друг в тази работа, разбра ли?

— Затънала си до гуша в незаконни дела, а и на всичкото отгоре се опитваш да прикриеш някого! — не се сдържа Тед. — Имаш ли ясна представа, какво може да направи Ричардсън с теб? Може да те откара оттук с белезници още тази вечер!

Джули не отговори, обърна се и отиде в кухнята. Седна до масата. Раменете ѝ се тресяха от безмълвни ридания. Закри лицето си е ръце и сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ.

— Съжалявам, скъпи... Наистина съжалявам!

Кетрин пхна носна кърпичка в ръката ѝ и седна до нея.

Преди Тед да влезе в кухнята, младата жена беше успяла да се посъвземе.

— Ричардсън е съгласен — съобщи той. — Ще бъде тук след три часа.

Той се обърна, за да вдигне слушалката на телефона, който звънеше.

— Да. Тя е тук, но не приема обаждания... — Той се намръщи, после закри слушалката с ръка и се обърна към Джули: — Някаква жена на име Маргарет Станхоуп. Казва, че било спешно.

Тя кимна, преглътна и пое слушалката.

— Обаждате ми се, за да злорадствате ли, госпожо Станхоуп? — горчиво попита тя.

— Не — отвърна бабата на Зак. — Обаждам се да ви помоля, да ви отправя горещата си молба да го предадете, ако знаете къде се намира, преди още някой невинен човек да бъде убит.

— Неговото име е Зак!

Жената рязко пое дъх, но когато отново заговори, гласът ѝ издаваше болка подобна на тази, която изпитваше и Джули.

— Ако имате представа къде е Зак — помоли тя, — ако знаете къде е внукът ми, моля ви, в името на Бога, спрете го!

Враждебността на Джули се изпари, когато долови страданието в този надменен глас.

— Ще го направя — прошепна.

— Благодаря ви от името на екипажа на полет 614, че летяхте с нас. И не забравяйте — бодро напомни стюардесата, че ние сме въздушната линия, която ви отвежда до целта двадесет минути по-рано от времето, посочено в разписанието. — Гласът ѝ стана делови: — Моля, затегнете коланите и останете по местата си до приземяването на самолета.

Джули седеше в дъното на претъпкания самолет между Тед и Пол Ричардсън. Тя силно стисна ръката на брат си — стомахът ѝ се свиваше, докато самолетът се приземяваше. Сърцето ѝ крещеше, че това, което прави, е погрешно, съвестта ѝ сочеше, че е правилно. Пол Ричардсън забеляза, че тя започна да диша учестено и пое другата ѝ ръка в своята.

— Спокойно, скъпа. Още малко и всичко ще е приключило. Всички изходи на летището са затворени.

Джули отмести погледа си от пътниците, които ставаха и прибираха багажа си.

— Не мога да го направя. Не мога. Ще полудея.

Той стисна по-силно студените ѝ пръсти.

— Поемай бавно и дълбоко дъх.

— Не позволявай на никого да го нарани — напрегнато прошепна тя. — Обещай ми, че няма да позволиш!

Пол се изправи едновременно с пътниците на предната седалка и нежно я побутна да направи същото. Тя се отскубна от него.

— Обещай ми още веднъж, че няма да позволиш той да пострада!

— Никой не иска той да пострада, Джули. Нали затова дойде. Искаше да се увериш, че той ще бъде здрав и читав, и аз ти обясних, че няма да има никакво насилие, ако Бенедикт те види и повярва, че сме те хванали по средата на пътя. Не помниш ли?

Тя рязко закима и се отправи напред. Ричардсън я придържаше за лакътя.

— Добре, това с всичко. С Тед ще вървим на няколко крачки зад тебе. Не се страхувай. Моите хора са край изхода и отвън и твоята сигурност е първата им грижа. Ако Бенедикт започне да стреля, те ще рискуват живота си заради тебе.

— Зак никога няма да ме нарани! — презрително отбеляза тя.

— Той не е с всичкия си. Не знаеш какво може да направи, когато разбере, че си го измамила. Затова независимо от всичко ще се преструваш, че си на негова страна, докато не го задържим на сигурно място. Говорихме за това и преди, нали си спомняш? Всичко ли ти е ясно?

Джули искаше да закрепци, че нищо не ѝ е ясно.

— Добре. Сега е твой ред — каза той, като спря на вратата и внимателно ѝ помогна да свали палтото си. — След пет минути всичко ще е свършило. Мисли постоянно за това — само още пет минути. И не забравяй, не го търси. Остави го той да те намери.

Агентът спря, като я наблюдаваше как бавно слиза по стълбата на самолета, и я остави да се отдалечи на няколко крачки от тях. После двамата с Тед тръгнаха заедно. Когато се отдалечиха достатъчно, така че екипажът да не чува думите им, Тед яростно изсъска:

— Нямах право да я подлагаш на всичко това. Сам каза, че летището е пълно с агенти на ФБР и мексикански полицаи. Нямах нужда от нея, за да го заловиш.

— Тя настоя да дойде, за да се увери, че няма да го наранят, и ти го знаеш.

Разтреперана Джули влезе в шумния проход, където чакаха посрещачите. Погледът ѝ търсеше висок, тъмнокос мъж и когато не успя да го види, премина от прохода в терминала и се поколеба, застинала от противоречивите чувства на облекчение и паника.

— Пардон, синьората — извика някакъв мексиканец и се втурна бързо край нея, явно за да не изпусне полета си.

— Извинете — каза друг мъж, след като я блъсна грубо — беше много висок и тъмнокос и лицето му беше извърнато встрани.

— Зак! — ужасено прошепна тя, и бързо се обърна. Трима мексиканци, облежнати на колоната, се втренчиха в нея, после в мъжа, после отново в нея и тя ги забеляза в същия момент, когато успя да види лицето на мъжа. Не беше Зак.

Високоговорителите гърмяха в ушите ѝ: „Полет 620 от Лос Анжелис пристига на изход А-64. Полет 1152 от Финикс пристига на изход А-23. Полет 134...“

Тя вдигна разтрепераната си ръка, за да отметне косата от челото си. После тръгна забързано с невиждащ поглед надолу през терминала. В момента ѝ се искаше всичко да свърши, без тя да присъства. Още четири минути. Ако върви бързо, мислеше си, и без да се оглежда вляво и вдясно, Зак може би щеше да се измъкне иззад някоя колона и когато се появи на вратата, те ще го хванат и всичко ще свърши.

„Моля те, Господи, нека свърши по-скоро. Не им позволявай да го наранят. Нека свърши бързо. Нека той да не пострада. Нека свършва по-скоро.“

Тя премина покрай пътниците, които излизаха от препълненото с хора помещение, където се извършваше митническата проверка, и без да забавя ход, погледна нагоре към табелката със стрелка, която сочеше: „Край на терминала“, после продължи в тази посока. „Не ги оставяй да го наранят... Не им позволявай да му причинят болка... Нека не е тук — молеше се тя, докато вървеше. Още две минути. Отпред бяха вратите, които водеха към силно осветената зона, където с пуснати фарове чакаха таксито и коли. — Нека не е тук. Нека да не е дошъл. Нека не е тук. Нека не е тук. Нека не е... тук.“ Нямаше го.

Застина на мястото си, безразлична към факта, че веселите бърбиви хора я блъскат. После бавно се обърна. Погледът ѝ премина през Пол Ричардсън, който спря погълнат от разговора си с Тед... покрай група смеещи се мексиканци... покрай висок, прегърбен, възрастен мъж, който носеше куфар... Той сведе глава... Покрай една майка с... Старецът! Джули бързо го погледна отново, точно когато той бавно вдигна глава и погледна към нея... топли, кехлибарени очи.

Душата ѝ закрещя безмълвно предупреждение към него. Тя бавно пристъпи напред, после се затича, като си проправяше път през тълпата. Трябваше да застане между него и заплахата, но в същия момент прогърмя мъжки глас:

— Не мърдай, Бенедикт!

Зак застина, някакви мъже го сграбчиха и го изблъскаха до стената, но очите му не се отделяха от Джули — искаха да я предупредят да стои настрана. Летището беше обхванато от всеобща паника. Пътниците крещяха, докато правеха път на мексиканските

федерални агенти, които се втурнаха напред с насочени пистолети, и Джули чу собствените си викове:

— Не го наранявайте! Не му причинявайте болка!

Ричардсън я сграбчи и я обърна с лице към себе си.

— Те му причиняват болка! — крещеше тя и се опитваше да се освободи от ръцете му, за да вижда през мъжете, които бяха наобиколили Зак. — Те му причиняват болка!

— Всичко свърши! — извика в ухото ѝ Пол. Опитваше се да я задържи и успокои. — Всичко е наред. Вече свърши!

Най-после думите достигнаха до съзнанието ѝ и тя застина. Наблюдаваше в безмълвно страдание полицаите, наобиколили и претърсващи Зак по заповед на нисък, добре облечен мъж с оредяла коса, който неочаквано беше поел ръководството на операцията в свои ръце. Той се усмихваше, докато мексиканските полицаи претърсваха Зак, и тя го чу да казва:

— Връщаме се у дома, Бенедикт, и ще бъдем заедно още дълго, дълго време...

Думите му бяха прекъснати от един от федералните, който измъкна нещо от джоба на арестувания и протегна ръка.

— Какво е това? — изрева ниският.

Федералният пусна предмета в ръката му и тялото на Джули изстина при злобната усмивка, която се появи на устните му. Той премести поглед от предмета в ръката си към безизразното лице на младия мъж.

— Колко трогателно! — изрече подигравателно, после внезапно се обърна и се насочи към Джули.

— Хадли, началникът на затвора в Амарило — представи се и протегна ръка. — Обзалагам се, че това е било предназначено за вас.

Тя не реагира, не можеше да помръдне, тъй като Зак я гледаше в момента и погледът му я накара да поиска да умре. Безмълвно, той ѝ казваше, че я обича, че съжалява. Казваше ѝ сбогом.

Защото той все още смяташе, че тя ги е довела при него случайно.

— Вземете го! — с ужасяващ глас каза Хадли.

Стресната, тя механично протегна ръка. Предметът, който той пусна в ръката ѝ, беше тъничка диамантена сватбена халка.

— О, не... — простена тя и я притисна до гърдите си. Сълзите се стичаха по страните ѝ. — Не, Господи, о, не...

Хадли ѝ обърна гръб и се насочи към мексиканските полицаи.

— Изведете го оттук — нареди, като кимна рязко към вратите, пред които незабелязано бяха спрели десетина полицейски коли. Но когато федералните изблъскаха Зак напред, мъжът, изглежда, реши, че е пропуснал нещо.

— Чакайте малко — отсече той, после се обърна към Джули точно когато Зак беше избутан пред нея и изрече с мазна, злобна усмивчица: — Госпожице Матисън, извинете ме за грубостта. Все още не съм ви благодарил за съдействието. Ако не беше вашата помощ при поставянето на клопката, може би никога нямаше да заловим Бенедикт.

Зак рязко вдигна глава и я погледна. Тя видя как болката в очите му отстъпва място на недоверие. После на омраза, толкова дълбока, че мускулите на лицето му се свиха от ярост. Той се изви в ръцете на мъжете, които го държаха, и се дръпна към вратата.

— Дръжте кучият син! — извика Хадли. Уплахата в гласа му хвърли федералните в паника и палките им засвистяха във въздуха.

Джули чу ударите и видя как Зак се свлича на колене на пода. Когато те вдигнаха палките си, за да му нанесат нови удари, тя се изтръгна от ръцете на Пол и се нахвърли върху Хадли. Обляна в сълзи от обезумяващата болка, която изпитваше заради мъжа на пода, заби нокти в лицето му и започна да го рита в безумната си ярост. Мъжът сви юмрук, за да я удари, но беше спрял от предупреждението на Пол:

— Мръсно садистично копеле, само да я докоснеш и ще ти изтръгна гръкляна! — обърна се и извика на един от мъжете: — Доведете тук проклетия лекар! — после нареди на Хадли: — И изведете Бенедикт оттук!

Джули леко се свлече в ръцете му.

В последвалите седмици Джули се справяше по единствения начин, който знаеше — избягваше телевизията и радиото, работеше и се нагърбваше с колкото се може повече обществени и църковни дейности. Непрекъснато беше заета с нещо — чак до вечерта, когато изтощена се отпускате в леглото си. Пое допълнителни часове в училище, доброволно се съгласи да оглави кампанията за събиране на пари за църквата и прие председателския пост на комисията, отговаряща за организацията на тържеството по случай двестагодишнината от основаването на Кийтън. Празненствата трябваше да се проведат през последната седмица на май и включваха разнообразни забавления. Никой в градчето не изпитваше съмнения относно причината за безкрайната трескава дейност на Джули, но дните се нижеха един след друг и хората в града все по-рядко ѝ отправяха състрадателни погледи. Вече никой не беше толкова наивен или безсърдечен да я поздравява за смелостта, че е предала мъжа, когото очевидно обича.

Дните се сливаха със седмиците и преминаваха в трескава работа. Джули постепенно започна да си възвръща самообладанието. Имаше дни, когато наистина успяваше да не мисли поне четири-пет часа за Зак. Имаше нощи, в които не препрочиташе единственото писмо от него, преди да заспи, и утрини, в които не лежеше будна, не гледаше със сухи очи в тавана, потънала в спомени.

Пол прекарваше всеки уикенд в Кийтън. Отначало отсядаше в местния мотел, но по-късно по покана на родителите ѝ започна да преспива в дома им и целият град заговори, че агентът на ФБР, който е дошъл в Кийтън да арестува Джули, се е влюбил в нея. Но тя отказваше да мисли за тази възможност. Не искаше да я приеме, защото това означаваше да му каже, че си губи времето. Искаше да го вижда. Трябваше да продължи да се среща с него, защото той я караше да се смее. И защото ѝ напомняше за Зак. На шестата седмица, прекарана в Кийтън, търпението и въздържаността му започнаха да се

изчерпват. Бяха ходили на кино заедно с Тед и Кетрин и Джули беше поканила всички в къщата си на кафе. Когато останаха сами. Пол хвана ръцете ѝ и я изправи на крака.

— Прекарах чудесен уикенд — каза и шеговито добави, — въпреки че ме накара да играя футбол с група недъгави деца, които ме оставиха без дъх.

Тя се усмихна.

— Харесва ми, когато ми се усмихваш — прошепна той. — И за да съм сигурен, че се усмихваш винаги когато си помислиш за мене, ти купих нещо.

Бръкна в джоба си, извади плоска кадифена кутийка и я пъкна в ръцете ѝ. Джули я отвори. В нея имаше мъничък златен палячо с очи от сапфири, който висеше на дълга, красива верижка. Бавно измъкна верижката и тогава забеляза, че палячото мърда с ръце и крака. Тя се засмя.

— Красив е — каза. — И смешен.

— Добре. Тогава да свалим тази верижка и да го пробваме — каза той, като забеляза тънката верижка под яката ѝ. Джули се вкопчи в нея, но беше твърде късно. Пол вече я беше свалил и беше видял венчалната халка, която Зак носеше в джоба си в Мексико.

Като проклинаше шепнешком, той сложи ръце на раменете ѝ.

— Защо? — попита я. — Защо се самонаказваш, като носиш това? Ти постъпи правилно, като го предаде!

— Знам — отвърна младата жена.

— Тогава забрави го, по дяволите! Той е в затвора и ще остане там до края на живота си. Ти имаш свой живот — живот, който трябва да бъде запълнен от съпруг и деца. Това, от което имаш нужда, е мъж — гласът му омекна, а ръцете му се плъзнаха по нейните — мъж, който да те отведе в леглото си и да те накара да забравиш, че някога си била в леглото с него. Не го отричай, Джули, знам, че е така. Но това няма значение за мене.

Тя вдигна брадичка и с достойнство каза:

— Когато престане да има значение и за мене, тогава ще бъда готова за друг. Но не и преди това.

Обзет едновременно от разочарование и възхищение, Пол погали брадичката ѝ.

— Господи, колко си упорита! Какво ще стане — попита я, — ако се прибера в Далас и никога повече не се върна?

— Ще ми липсваш много.

— Сигурно си мислиш, че засега ще се задоволя с това — отбеляза с раздражение, защото добре знаеше, че е точно така.

В отговор тя се усмихна хитро и кимна.

— Та ти си луд по гозбите на майка ми.

Той се засмя и я притегли към себе си.

— Луд съм по тебе. Ще се видим следващата седмица.

— Сигурно има някаква грешка — Емили Макданиелс премести поглед от съпруга си към неговия счетоводител. — Баща ми никога няма да купи акции или да инвестира средства в нещо, свързано с Остин.

— Фактите доказват обратното, госпожо Макданиелс — меко отбеляза Едвин Феърчайлд. — През последните пет години той е инвестирал над четири милиона долара от вашите средства в „Ти Ей Продакшънс“, която е собственост на Остин. Съвсем законна компания, уверявам ви, въпреки че със сигурност не е печеливша и е лош избор от страна на баща ви, тъй като Остин очевидно е използвал парите за лични цели. От страна на баща ви всичко е наред. Той е купил акции за вас, те са на ваше име. Повдигам този въпрос само защото смятам, че е време да продадете тези акции на наследниците на Остин, ако изобщо се съгласят да ги купят. Ще трябва да ги продадете съвсем евтино, за да намалите загубите при следващото плащане на данъци.

— Какво казва баща ми за тези лоши инвестиции?

— Не е моя работа да обсъждам или поставям под въпрос преценката му. Той е поел грижата за вашите средства още от времето, когато сте били дете, доколкото знам, и инвестирането на парите ви е негово изключително право. Това засяга само вас и него. Единствената причина, поради която се намесвам сега, е, че от години аз се занимавам с финансовите въпроси на съпруга ви и сега, след като сте женени, възниква въпросът за общо плащане на подоходния ви данък.

— Баща ми по всяка вероятност не е имал представа, че „Ти Ей“ е на Тони Остин — заяви Емили.

Феърчайлд повдигна вежди и ясно показа, че не смята така.

— Ако предпочитате да вярвате в това...

— Въпросът не е в какво предпочитам да вярвам. Въпросът е, че баща ми трябва да е бил подмамен да купи акции в компанията на Тони... по много хитър начин. Той презираше този човек.

— Не разбирам как може да е бил подмамен — спокойно се намеси съпругът ѝ, тъй като знаеше колко е чувствителна по отношение на баща си. — С Едвин разговаряхме по въпроса днес по телефона. Няма съмнение, че баща ти е купил акциите направо от Остин.

— Защо мислиш така?

— Защото акциите на „Ти Ей“ не се продават на фондовата борса. Както спомена Едвин преди малко, това е частна компания и единственият начин да се закупят акции от нея е чрез Остин или чрез негов представител.

— Има ли той някакви представители?

Едвин Феърчайлд поклати глава, сложи очилата си и затърси фотокопие от някакъв документ.

— Със сигурност не е харчил средства за някого, който да го представя или изобщо да работи за него. Остин е бил единственият служител, директор и акционер.

Свали очилата си, погледна тежкия златен „Ролекс“ на китката си и каза:

— Минава шест часът. Нямах намерение да ви задържам толкова, но поне обсъдихме всичко. Ако възнамерявате да продадете акциите си на наследниците на Остин, колкото по-скоро се свържете с тях, толкова по-добре. Когато ме уведомите за решението си, ще мога да оформя данъчните ви задължения за следващата година.

— Не разбирам нищо от финанси и данъци — обърна се към двамата Емили. — За това винаги се е грижил баща ми.

— Тогава по-добре да обсъдите въпроса с акциите на компанията с него. През последните пет години двадесетина пъти е закупувал акции — може би е мислел за някаква печалба, за която ние не знаем. Може би той ще ви каже дали не е по-добре да задържим още малко продажбата на акциите.

Емили стисна ръката му.

— Благодаря ви, господин Феърчайлд. Ще последвам съвета ви.

— Преди да си тръгнете — каза счетоводителят, — искам да поясня, че във всяко друго отношение баща ви се справя отлично по отношение на финансите ви. Направил е добри инвестиции с парите ви и е водил отчет за всяко похарчено пени през последните петнадесет години, включително и за парите, вложени в „Ти Ей Продакшънс“.

Емили остро отвърна:

— Нямам нужда от вашите и от чиито и да е уверения, че баща ми е действал в мой интерес. Винаги го е правил.

В колата тя наблюдаваше как съпругът ѝ умело управлява лъскавото БМВ през пиковите часове на движението.

— Бях груба с него, нали?

Дик ѝ хвърли развеселен поглед, когато спряха на светофара.

— Просто се отбраняваше, не беше груба. Но ти винаги го правиш, когато се отнася до баща ти.

— Знам — въздъхна тя. — Но си имам причина.

— Ти го обичаш, а той е посветил живота си на тебе.

— Има и друга причина. Преди време, общоизвестен скандален факт беше, че повечето от родителите на децата звезди похарчват и дори ограбват всеки долар, който децата им спечелват. Баща ми правеше точно обратното. Въпреки че сега има закони срещу подобни постъпки, все още съществуват много хора, които смятат, че баща ми живее на мой гръб, и то доста охолно.

— Тези хора очевидно не са виждали къде живее, иначе нямаше да мислят така. Стените не са боядисвани от десет години, а и мебелите се нуждаят от смяна. Броят на отрепките в квартала все повече се увеличава и след няколко години няма да е безопасно да се живее там.

— Знам, но той не обича да харчи пари — като се върна към предишната тема, тя продължи: — Не можеш да си представиш колко уничително е било понякога за него да бъде мой баща. Още си спомням, когато преди пет години отиде да си купи кола. Продавачът беше доволен, че ще му продаде шевролет; докато не се появих аз да помогна на татко при избора на цвета. В момента, в който човекът разбра коя съм и кой е баща ми, той каза с гаден, арогантен глас: „Това променя нещата, господин Макданиелс! Сигурен съм, че дъщеря ви би желала повече този модел, нали, миличка?“

— Ако мнението на хората е интересувало баща ти — каза Дик, забравил да прикрие неприязънта си към този човек, — можел е да си намери някоя добра, почтена работа, освен тази да се грижи за своята малка Емили. Тогава може би щеше да има с какво да се занимава,

вместо да се напива и да се самосъжالياва, защото малката му дъщеря е пораснала и се е омъжила.

Забеляза, че лицето ѝ помръква, и протегна ръка през седалката, за да прегърне вдървените ѝ рамене.

— Съжالياвам. Очевидно съм просто един ревнив мухльо, който излиза извън нервите си заради необичайно близките отношения между съпругата му и нейния баща. Ще ми простиш ли? — тя кимна и потри буза в ръката му, но хубавото ѝ лице остана замислено и той го забеляза. — Още не си ми простила. Явно извинението не е достатъчно. Заслужавам ритник по задника. Заслужавам — поколеба се, докато измисли нещо — за наказание да те заведа довечера в ресторанта на Антъни и да ти поръчам най-скъпата вечеря в Лос Анжелис. Ще си седим там и всички ще зяпат жена ми.

Тя му се усмихна и на лицето ѝ се появиха прочутите трапчинки. Той погали страната ѝ и тихо каза:

— Обичам те, Емили — после добави шеговито: — Обичам те въпреки смешните ямички на лицето ти. Не всеки мъж може да пренебрегне дефект като този, но аз съм способен на това.

Смехът ѝ го накара да се усмихне, но усмивката му угасна от проверката, на която тя го подложи.

— Достатъчно ли ме обичаш, че да се съгласиш да ме откараш първо до жилището на баща ми, преди да отидем на вечеря?

— Защо? — попита с раздражение той.

— Защото искам да поговоря с него за парите, които е инвестирал при Тони. Не мога да го проумея и това ме побърква.

— Ще се съглася — каза Дик и зави към квартала, в който живееше баща и. — Обичам те достатъчно, за да го направя.

Емили натисна звънеца на вратата и зачака. След известно време баща ѝ отвори с чаша уиски в ръка.

— Емили, мъничката ми — изговори заваляно. Очите му бяха зачервени, а лицето му — небръснато от три дни. — Не знаех, че ще дойдеш тази вечер.

Без да обърне внимание на съпруга ѝ, той я прегърна през раменете и я дръпна навътре.

Беше пиян. Младата жена го осъзна с болка и разочарование, докато оглеждаше мрачното му жилище. Не мъртвопиян, но достатъчно, че да залита. Някога беше абсолютен въздържател, но през последните няколко години напиванията му все повече зачестяваха.

— Защо не светнеш някоя лампа — предпазливо предложи тя, като се пресегна и светна само една от лампите в хола.

— Обичам тъмнината — отвърна той и загаси отново светлината.
— Чувствам се по-сигурен и по-спокоен.

— А аз предпочитам малко светлина, за да не се спъне Емили и да се пребие — твърдо каза Дик и светна лампата.

— На какво дължа посещението ти? — попита я баща ѝ, сякаш съпругът ѝ не съществуваше. — Ти вече не идваш да ме виждаш.

— Идвах два пъти миналата седмица. Сега трябва да обсъдим някои делови въпроси, ако, разбира се, имаш желание. Счетоводителят на Дик иска някои неща да бъдат изяснени, за да може да определи размера на данъците ни.

— Разбира се, разбира се. Няма никакъв проблем, миличка. Ела в кабинета ми, където държа всичките ти документи.

— Трябва да се обадя на няколко места — обърна се Дик към съпругата си. — Поговори с баща си, докато позвъня от телефона в...

— В кухнята — уточни тя и той се отправи натам.

Емили последва баща си по стълбите към спалнята, която беше превърнал в кабинет още преди години. Той седна зад бюрото, чийто плот беше единствената чиста повърхност в къщата. Бюфетът и рафтовете с наредени папки бяха покрити с десетки нейни снимки, поставени в рамки: Емили като бебе, едва проходила, Емили на четири години, Емили в къса рокличка на балерина, в костюм за Хелюин, в костюм за първата си роля, Емили на тринадесет години, Емили на петнадесет с букет цветя на корсажа. Сега Емили за пръв път осъзна, че той присъства с нея на почти всички. И после забеляза и нещо друго — светлината от лампата на пращното му бюро блестеше ярко върху стъклото на снимките, сякаш наскоро са били почиствани.

— Какво искаш да знаеш, милинка?

— Татко, ти знаеш колко съм ти благодарна за попечителството на парите ми и за това, че толкова години се грижиш за финансовите ми въпроси. Знаеш го, нали?

— Разбира се, че го знам. Спестявал съм всеки цент, който си спечелила, и съм го пазил зорко. Никога не съм взимал нещо за себе си, освен заплатата от двадесет долара на час, и то по твое настояване. Беше толкова сладка тогава — с носталгия си припомняше той, — беше само на шестнадесет години, но твърдо се противопостави на баща си — като зряла жена. Каза ми, че ако не приема повишението на заплатата си, ще ме уволниш.

— Точно така беше — разсеяно каза Емили. — Затова не искам дори и за момент да си мислиш, че се съмнявам в почтеността ти, когато ти задам следващия въпрос. Не се оплаквам за изгубените пари.

— Изгубените пари? — ядосано каза той. — Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Имам предвид четирите милиона долара, които си инвестирал в компанията на Тони Остин през последните пет години. Акциите не струват нищо. Защо си го направил, татко? Знаеш, че го ненавиждах, а и винаги съм имала чувството, че ти го мразиш повече и от мене.

В първия момент той не помръдна. После бавно вдигна глава — хлътнали, горящи като въглени очи. Дъщеря му несъзнателно се сви на стола си.

— Остин... — бавно изрече той със зловна усмивка. — Вече няма защо да се тревожиш за него, миличка. Погрижих се за него. Вече няма да има нужда да купуваме акциите му без стойност. Ще го запазим като наша малка тайна.

— Преди всичко защо трябваше да купуваме неговите акции без стойност? — попита Емили, обезпокоена от изражението, гласа му и мрачната стая.

— Той ме принуждаваше. Аз не исках да го правя. Сега, той е мъртъв и повече няма да се налага да ги купуваме.

— Как е могъл да те принуди да инвестираш четири милиона от парите ми в компанията му, след като не си искал? — тонът ѝ беше по-остър, отколкото възнамеряваше.

— Не ми говори с този тон, госпожичке! — яростта му избухна внезапно. — Ще ти покажа опакото на ръката си.

Емили беше толкова потресена от неочакваната заплаха, дошла от баща ѝ, който никога не я беше удрял, че се изправи.

— Ще обсъдим този въпрос друг път, когато се държиш разумно.

— Чакай! — С изненадваща бързина той се пресегна през бюрото и сграбчи ръката ѝ. — Не си отивай, миличка! Страхувам се, това е всичко. Не съм спал от няколко дни, защото се страхувам. Никога няма да те нараня. Ти го знаеш.

Изглеждаше изплашен. Емили беше обезпокоена от това. Тя го погали по ръката — чувстваше се като майка, не като негова дъщеря — и нежно каза:

— Няма да си тръгна, татко. Не се страхувай. Кажи какво се е случило. Аз ще те разбера.

— Ще го запазиш ли в тайна? Заклевах ли се?

Тя кимна и потръпна от детската му молба.

— Остин ме принуди да купя тези акции. Той... той ни изнудваше. Цели пет години това копеле измъкваше пари от нас.

— От нас?

— Двамата с тебе сме екип. Каквото и да се случи с единия, се случва и с другия, нали?

— Аз... предполагам, че е така. Защо Тони... ни изнудваше?

— Защото... — гласът на баща ѝ се превърна в съзаклятнически шепот — защото той знаеше, че ние убихме Рейчъл.

Емили рязко се изправи, като го гледаше с отворена уста.

— Това е лудост! Сигурно си толкова пиян, че имаш халюцинации! Каква причина сме имали да убиваме жената на Зак?

— Никаква.

Тя постави ръце на бюрото му.

— Какви ги говориш? Това е лудост!

— Недей да го повтаряш отново! Той също го казваше, а това е лъжа! Не съм луд! Просто съм изплашен, не можеш ли да го проумееш? — изхленчи той.

— Кой казва, че си луд, татко? И защо се страхуваш?

— Остин каза, че съм луд през нощта, в която го убих.

— Закари Бенедикт уби Тони Остин — категорично отсече тя. — Всички смятат така.

Очите му пламнаха от ярост.

— Не всички смятат така. Някакви мъже, частни детективи, идваха да разговарят с мене два пъти досега. Искат да знаят къде съм бил по време на убийството. Те работят за някого, трябва да е така, но няма да ми съобщят името му. Някой ме подозира, миличка, не

разбираш ли? Те знаят, че Остин ме е изнудвал, в най-скоро време ще открият защо и вече ще узнаят, че аз съм убил Рейчъл и Остин.

Емили се опитваше гласът ѝ да прозвучи уверено:

— И защо си убил Рейчъл?

Той прокара пръсти през косата си.

— Не бъди толкова недосетлива... Исках да убия Остин. Исках той да умре, но онзи глупак Бенедикт промени решението си за това кой да стреля пръв и Рейчъл...

— Защо искаше да убиеш Тони?

— Ти знаеш защо! — отпусна се на стола си и сълзи закапаха от очите му. — Той тъпчеше момиченцето ми с наркотици и тя забременя от него. Ти си мислеше, че не знам, но аз знаех. Сутрин ти прилошаваше и аз се обадох в онзи лекарски кабинет в Далас, за да разбера какво ти е, и сестрата ми каза. Тя сметна, че съм съпругът ти, когато ѝ казах името си. Ти беше само на шестнадесет години, а той те остави да се оправяш сама с аборта, докато през това време се мъкнеше с онази кучка Рейчъл и двамата ти се смееха зад гърба. Откакто си се омъжила, Остин постоянно заплашваше, че ще каже на съпруга ти, че си била бременна от него... и за това, което си направила.

Младата жена се покашля два пъти, преди да успее да отговори:

— Дик знае какво се е случило с мене. Преди няколко седмици му казах, че мъжът е бил Тони. Не съм го споделила с теб през всичките тези години, защото не исках да те нараня и да те накарам да се срамуваш.

— Някой знае какво съм направил — каза баща ѝ, като покри главата си с ръце. Раменете му се разтърсваха от ридания. — Ще го убия, когато открия кой е...

Той вдигна глава и погледът му се закова на прага на вратата. Ръката му се плъзна към чекмеджето на бюрото.

— Тогава най-добре е да започнеш от мен — разтреперана, Емили дочу гласа на съпруга си, който влезе в стаята и я издърпа от стола. — Защото аз също знам.

Вместо да изтръпне от ужас, Джордж Макданиелс погледна към дъщеря си и съзаклятнически прошепна:

— Той е прав, Емили. Страхувам се, че ще се наложи да убием съпруга ти.

Изправи се и Емили видя светлината от лампата да проблясва по пистолета в ръката му.

— Не! — извика тя, като се опитваше да прикрие съпруга си, който от своя страна се мъчеше да я изтика встрани.

— Отмести се, миличка! — нареди баща ѝ. — Няма да го заболи. Няма да усети нищо. Ще бъде мъртъв, преди да се строполи на пода.

— Татенце! — извика тя, като застана с разперени ръце пред Дик. — За да го застреляш, първо трябва да застреляш мене. Ти... ти не искаш да ме нараниш, нали?

Гласът на Дик беше изненадващо спокоен, въпреки че ръцете му се впираха в раменете ѝ, за да я отблъснат на безопасно място.

— Остави пистолета, Джордж. Ако ме убиеш, ще трябва да убиеш и Емили, за да не те предаде на полицията, а аз знам, че никога няма да я нараниш. Ти само се опитваше да я предпазиш.

Мъжът с пистолета се поколеба и той внимателно продължи:

— Остави пистолета. Ще ти помогнем да обясниш на хората, че само си се опитвал да я защитиш.

— Уморих се да се страхувам — изхленчи възрастният мъж. — Не мога да спя.

Младата жена се измъкна през вратата към спалнята му, грабна телефона и набра 911.

Дик бавно тръгна напред с разперени ръце.

— Повече няма да се страхуваш. Лекарите ще ти дадат хапче, за да можеш да заспиш.

— Мръсно копеле, опитваш се да ме измамиш! Младият мъж сграбчи пистолета в момента, в който Макданиелс го насочи към гърдите му.

В спалнята Емили дочу приглушен изстрел и тежкото тупване на нечие тяло. Изпусна телефона, обърна се и се блъсна в гърдите на съпруга си.

— Не отивай там! — предупреди я той и я притегли в прегръдките си, за да я отведе обратно в спалнята. После посегна към телефона.

— Татенце! — пицеше тя.

— Ще се оправи! — каза Дик, като едновременно с това се опитваше да я задържи и да повика линейка. — Удари си главата в бюрото, когато падаше, и сега целият е в кръв.

Кетрин удари рязко спирачките пред къщата на Джули и гумите изсвириха. Без да вземе чантата си от колата, тя премина тичешком по тротоара, отвори вратата на къщата и нахълта в трапезарията, където около масата седяха Джули и три момченца.

— Джули, трябва да говоря с тебе — запъхтяно изрече, — само че в хола.

Младата жена остави настрани учебника за начално училище и се усмихна на учениците си.

— Уили, продължавай да четеш на глас. Връщам се веднага.

Усетил, че става нещо интересно, Уили Дженкинс продължи да чете, докато тя се отдалечи, после се ухили на другарчетата си.

— Нещо става.

Джони Евърет погледна през рамо в същата посока, като обърна настрани инвалидната си количка. Тим Уимпли, чийто ляв крак беше ампутиран от коляното, също завъртя инвалидната си количка и кимна.

— Обзалагам се, че става нещо голямо.

Уили се промъкна до вратата.

— Госпожица Кохил пуска телевизора...

— Кетрин? — разтревожено изрече Джули. Беше доловила по напрегнатия израз на лицето ѝ и по трескавата бързина, с която търсеше съответния канал, че става дума за Зак. — Не ме измъчвай! Кажи ми какво се е случило! Нещо със Зак, нали? Лошо ли е?

Кетрин поклати глава и се отдалечи от телевизора.

— Новината се предава по всички канали. Прекъсват редовната си програма, за да я съобщят. Ен Би Си съобщиха, че притежават видеокасета и че ще излъчат видео репортажа в четири и половина. Само след минута.

— Каква с новината?

— Добра. Или лоша. Зависи как ще я приемеш. Джули, той е...

На екрана се появи лицето на Том Брокау.

Добър ден, дами и господа. Само преди час в Амарило, Тексас, Закари Бенедикт беше освободен от щатския затвор в града, където излежаваше четиридесет и пет годишната си присъда за убийството на съпругата си — актрисата Рейчъл Евънс. Адвокатите на Бенедикт получиха разрешение за освобождаването му вследствие на получените официални показания на Емили Макданиелс, която с участвала във филма „Съдба“ наред с Бенедикт, Евънс и Тони Остин.

Джули се протегна и стисна здраво ръката на приятелката си.

Пратеници на Ен Би Си узнаха, че според показанията на госпожица Макданиелс, дадени под клетва преди два дни, нейният баща Джордж Макданиелс е признал пред нея, че той е убил Рейчъл Евънс и актьора Тони Остин, който беше намерен мъртъв миналия месец в дома си в Лос Анжелис.

От гърдите на Джули се изтръгна стон. Тя сграбчи с две ръце облегалката на стола, за да се задържи изправена. На екрана се видяха вратите на затвора в Амарило и тя видя Зак, който излизаше и се отправяше заедно с придружителите си към чакащата го в дъжда лимузина. Брокау продължи:

Бенедикт напуска затвора като свободен човек, придружен от калифорнийските си адвокати. В лимузината го очаква неговият дългогодишен приятел, индустриалецът Матю Феръл, чиято непоклатима вяра в невинността му беше добре известна както на медиите, така и на полицията. Отстрани стои и една млада жена с познато лице, въпреки че прочутите ѝ трапчинки не се виждат в момента. Както изглежда, тя не е дошла, за да я забележат, а за да се увери, че Бенедикт е освободен.

Зак се приближи към лимузината, после спря и погледна наляво към мястото, където под един чадър със съпруга си стоеше Емили Макданиелс. Лицето ѝ беше разстроено.

Зак постоя загледан в Емили. После бавно се приближи до нея.

Сълзите потекоха по лицето на Джули, докато го гледаше как прегръща Емили Макданиелс. После я пусна и изчезна в лимузината, която бързо отпътува.

Репортерите от Амарило, научили за освобождаването на Бенедикт, се втурнаха към градското летище с надежда за изявление от негова страна. Бенедикт и Феръл обаче отпътуваха с частния самолет на последния. Ен Би Си разполага с информация, че според плана на полета вписан от пилота на Феръл, те са отлетели към имението на Феръл в Лос Анжелис, въпреки че то е дадено под наем на актьора Пол Рестерман и съпругата му.

Задавена от сълзи, младата жена погледна приятелката си.

— Мат Феръл непреклонно вярваше в него. Зак има поне един верен приятел.

— Не започвай да се измъчваш отново — предупреди я Кетрин, но и нейният глас издаваше чувствата ѝ. Джули обаче не чу думите ѝ. Вперила поглед в екрана, тя слушаше Брокау: „След малко ще чуете изявлението на Уилям Усели — адвокат по обвинението, което той ще даде от Съдебната палата в Амарило.“

На екрана се появиха стъпалата на Съдебна палата, обсадени от тълпа журналисти. От вратите на сградата излезе тъмнокос мъж, на около тридесет години, който се обърна към тях:

Изчакайте с въпросите си, докато направя изявлението си. След това ще отговарям на тях, доколкото мога.

Когато врявата утихна, той вдигна листа, който носеше в ръката си, и зачете:

Вчера адвокатите на Закари Бенедикт от Калифорния поискаха извънредна среща със съдебните служители в Амарило. По време на срещата ни бяха представени клетвените показания на госпожица Емили Макданиелс, която свидетелства, че нейният баща Джордж Андерсън Макданиелс се е признал за виновен за убийствата на Рейчъл Евънс и Антъни Остин. Госпожица Макданиелс, която е дала показанията си пред полицейския капитан Джон Джордан в Ориндж Кънтри, Калифорния, ни предостави също така и четиридесет и петкалибров автоматичен пистолет, собственост на баща ѝ. Предварителната балистична експертиза показва тази сутрин, че куршумът, причинил смъртта на господин Остин, е бил изстрелян от този пистолет. Непосредствено след срещата адвокатите на господин Бенедикт попълниха нареждане да се доведе затворникът пред съда с искането техният клиент да бъде освободен от щатския затвор в Амарило. Наредването беше подписано от съдията Уолкот без възражения от страна на моя кабинет и препратено за подпис до щатските законодателни органи. Тази сутрин то беше подписано от съдия по делата за обжалване и Закари Бенедикт беше освободен. Все още има някои формалности за уреждане около бягството му преди два месеца от щатския затвор в Амарило, което технически погледнато е нарушение на законите в Тексас. По мнението на съдебните органи от този съд, господин Бенедикт вече заплати доста висока цена за кратката си незаконна свобода в ръцете на мексиканската полиция, както и с петте години затвор за престъпление, което се оказа, че не е извършил. Имате ли въпроси?

Той огледа репортерите. Имаше поне десетина въпроса, но той отговори на един:

Какво ще кажете относно отвличането на Джули Матисън от Зак Бенедикт? Ще го изправите ли пред съда за това?

Зависи от това, дали госпожица Матисън ще повдигне обвинение срещу него. Нашият съд няма нищо общо с това.

Застанал на прага, Уили откъсна поглед от измъченото лице на учителката си и се върна при приятелите си в трапезарията, които нямаха възможността да виждат и чуват телевизионното предаване.

— Пак онзи мухльо Бенедикт — яростно прошепна той. — Излязъл е от затвора и тя плаче заради него.

Той събра учебниците си и започна да ги пъха в ученическата си чанта.

— По-добре да изчезваме оттук. Госпожица Матисън няма да иска да я виждаме разплакана заради него, а и тя така силно плаче, че едва ли ще спре скоро.

Другите момчета веднага го последваха, но Джони Евърет вдигна разтревоженото си луничаво лице към Уили.

— Защо, когато го видя по телевизията, тя започна да плаче, а, Уили?

Уили грабна чантата си и както винаги помогна на Тед с инвалидната количка.

— Мама казва, че той е разбил сърцето й. Затова плаче. Тя казва още, че целият град го знае.

— Той е мухльо — отбеляза Тед.

— Голям мухльо — съгласи се Джони.

— Каква прекрасна вечер — разпалено отбеляза Кетрин, като седна в сепарето, заето вече от съпруга ѝ, Джули и Пол Ричардсън. Ходенето на кино в събота вечер, последвано от вечеря в „Мандилос“ се беше превърнало в ритуал през последните шест седмици, откакто Джули беше решила да се впусне в живота в пълния смисъл на думата. Така или иначе този факт повече тревожеше, отколкото успокояваше останалите.

— Не е ли чудесно — добави Кетрин.

— Превъзходно — каза Тед.

— Изключително — присъедини се и Пол. Той обгърна раменете на Джули.

— За какво мислиш? Няма ли да кажеш, че четиримата прекарваме всеки уикенд чудесно?

— Великолепно е — веднага заяви тя. — А ти забеляза ли колко благоуханна е нощта? Май винаги е бил любимият ми месец.

През шестте седмици, последвали излизането на Зак от затвора, не само времето се беше променило. Предния месец Кетрин и Тед отново се бяха оженили без много шум във всекидневната на имението Кохил с помощта на преподобния Матисън.

Пол Ричардсън беше пристигнал от Далас за сватбата и уикендите се бяха превърнали в ритуал. Бащата на Джули обаче намекуваше, че с най-голямо удоволствие ще венчае и тях. Разбира се, когато двамата се почувстват готови. Пол беше готов. Джули не беше. Въпреки външната ѝ веселост и жизненост тя беше достигнала до състояние на блажена емоционална безчувственост и на нея това състояние ѝ харесваше. Тя се вкопчи в него и ревностно го подхранваше. Можеше да се смее, да се усмихва, да работи, да играе с децата и да се чувства... доста добре. Не по-добре от това. Но не и по-зле. Беше изплакала всичките си сълзи по Зак, но сега беше открила успокояващото усамотение, което никой и нищо не можеше да наруши.

Сервитьорката застана до масата им.

— И за вас ли същото? Четири пържоли „Ню Йорк“, средно припечени и печени картофи?

— Чудесно, Мили — отвърна Тед.

В „Мандилос“ имаше малък дансинг в единия ъгъл, маси, където хората вечеряха в средата на помещението, а в противоположния ъгъл — бар и огромен телевизор.

Тед погледна към екрана и каза:

— В момента дават новините. Искам да разбера как е завършил мачът?

Четиримата се обърнаха към телевизора.

Преди да преминем към спортните новини, ще предадем специалния репортаж на Аманда Блейкли, която присъства на приема в Пасифик Пелишейдс в разкошното имение на Закари Бенедикт...

Всички разговори секнаха и хората обърнаха глави към сепарето, където беше Джули, после продължиха да разговарят — безуспешен опит да заглушат гласа от телевизора. Когато Тед, Кетрин и Пол също заговориха, тя махна с ръка, за да им спести усилията.

— Това изобщо не ме притеснява — каза и за да го докаже, подпря брадичка на ръцете си и остана — загледана и заслушана с лека усмивка. С широко отворени очи тя гледаше как Зак разговаря с журналистите, после камерата се насочи към Даяна Коупланд, която гледаше към него щастливо усмихната. Изглеждаше невероятно красива. Зак държеше чаша шампанско в ръка... същата ръка, която някога я беше галили и изследвала подробно всеки сантиметър от тялото ѝ, с лека непринудена усмивка, която толкова я привличаше.

— Той изглежда чудесно в смокинг — равнодушно отбеляза Джули. — Не смятате ли?

— Не особено — отвърна Пол, като наблюдаваше как лицето ѝ пребледнява.

— Всички мъже изглеждат добре в смокинг — бързо отбеляза Кетрин. — Просто се вгледай в другите мъже на партито. Всички изглеждат прекрасно. Дори и Джак Никълсън.

Джули се засмя, но продължи да наблюдава камерата, която бавно преминаваше от група на група усмихнати, танцуващи, разговарящи хора — много от тях с известни лица. Не откъсваше поглед от тях, но не чувстваше нищо, дори и когато някой се обърна към Даяна: Няма ли да целунеш Зак за добре дошъл, Даяна?

Без да трепне, гледаше как Зак се усмихва, навежда се към актрисата и обгръща с ръка кръста ѝ, докато тя го дарява с продължителна целувка. Гостите се засмяха и заръкопляскаха. Джули не реагира, но когато той наведе глава и прошепна нещо на Даяна... или я ухапа по ухото... този жест я извади от равнодушието. Негодник, помисли си и жестока болка внезапно я прободде. Каза си, че всъщност няма причина да изпитва гняв към него, защото е щастлив, а тя е... емоционално опустошена. Харесваше ѝ да не чувства нищо, изборът си беше неин в края на краищата и така ѝ беше доста удобно.

Зак си тръгна с Даяна под ръка и краткото интервю приключи. Но журналистката, изглежда, не беше свършила:

Тук тази вечер се носят слухове, че бракът между Закари Бенедикт и дългогодишната му приятелка Даяна Коупланд вероятно предстои.

— Но това е чудесно за него — спокойно заяви Джули и огледа всички. — О, ето я и вечерята ни.

Половин час по-късно Пол наблюдаваше двете жени, които се отправиха към дамската тоалетна. Лицето на Джули отново грееше в усмивка и тя говореше оживено, докато си проправяха път около масите и спираха от време на време до приятелите си. Той откъсна разтревожения си поглед от нея и се обърна към Тед.

— Колко мислиш, че е отслабнала?

— Доста. Доста се смее въпреки това — добави.

— Има силна воля.

— Да. Работи и се преструва доста добре.

— Това е добър знак, не мислиш ли?

Брат ѝ ядосано въздъхна.

— Това означава само, че се опитва да се скрие от спомените си.

— Откъде си сигурен?

— Освен останалите очевидни белези, когато е притеснена, Джули подрежда вещите си и почиства всичко. През последните шест седмици, освен че води часове в училището, тренира недъгавите си деца, дава частни уроци, взема дейно участие във всяко публично начинание в града и ръководи приготовленията за празненството по случай два века от основаването на Кийтън, тя е пренаредила всеки шкаф и гардероб в къщата си и е преобоядисала гаража. Два пъти. Сега се е заела да подрежда консервираните си зеленчуци по азбучен ред в кухненския шкаф.

Пол едва не се засмя.

— С какво се е заела?

— Много добре ме чу — отвърна Тед. — И никак не е смешно. Толкова е напрегната, всеки момент ще рухне. А сега имам един въпрос към тебе. Ти я забърка в този кошмар с моя помощ. Ние я убеждавахме, че Бенедикт е убиец, докато тя ни повярва. Ти я накара да отиде до Мексико Сити и аз се съгласих. Поемам вината си. Отричаш ли своята?

Пол отмести чинията с десерта си и поклати глава.

— Не.

Тед се приведе и заяви:

— В такъв случай предполагам, че двамата можем да измислим нещо, за да я измъкнем от тази каша.

Ричардсън кимна в съгласие.

— Нека поговорим за това тази вечер, след като изпратя Джули.

Седнал в солариума, Зак внимателно преглеждаше документите, които Мат му беше предоставил. Отвъд стъклените стени някой извика името му и той вдигна глава — не за да отговори, а просто да се наслади на чувството, че отново си е у дома и да се полюбува на познатата гледка. Пред погледа му се простираше огромна зелена площ чак до грамадния плувен басейн с неправилна форма, обграден с величествени римски колони и мраморни статуи.

Дебелите стъклени стени заглушаваха шума от веселбата, която се вихреше на няколко крачки от него. Множество хора лудуваха из басейна, други играеха тенис по кортовете му или се печаха на слънце.

— Къде е Зак Бенедикт? — извика някаква жена в зелени изрязани бикини, без да подозира, че той я вижда и чува. — Цял ден съм тук и още не съм успяла да го видя. Почвам да си мисля, че не съществува.

Нищо чудно, че още не беше го виждала. До това крило на къщата имаха достъп само Мат и Мередит. Те всъщност бяха единствените гости в къщата, единствените, които допускаше близо до себе си. Той се намръщи, когато нечий друг женски глас извика само на няколко крачки от солариума:

— Хей, някой виждал ли е Зак?

Трябваше да изчезва оттук, преди някой да го открие. Зад него учтивият глас на Мередит Феръл каза през смях:

— Знаете ли къде е Зак Бенедикт?

— Страхувам се, че не — отвърна на шегата той и любезно стана на крака.

— Изглежда, всички го търсят.

Зак се наведе и целуна страната ѝ, леко озадачен от факта, че съпругата на Мат незабавно му хареса.

— Чувал съм — сподели той, — че Бенедикт е необщителен тип, който не обича особено шумните, продължителни събирания. Поне това тук не му харесва.

Тя застана сериозно, очите ѝ потърсиха неговите.

— Наистина ли? Имаш ли някаква идея защо?

— Предполагам, че точно сега не съм в настроение.

— Преча ли ти на работата? — Мередит хвърли поглед към дебелия папки на масата.

— Ни най-малко. Компанията ти ми е приятна. — Зак се огледа за очарователната двегодишна дъщеричка на семейство Феръл. Очакваше тя да влети в стаята с разперени към него ръце, за да я прегърне. — Къде е Мариса?

— Пие чай с Джо преди следобедния си сън.

— Малка кокетка — каза той, като погледна към старинния сервиз от китайски порцелан, който икономката му беше поставила на масичката за кафе. — Обеща, че ще пие чай с мен!

— Не си го и помисляй дори — предупреди го Мередит — да позволяваш на Мариса да докосва тези красиви чаши. В последно време е решила, че след като изпие чая, трябва да хвърли чашата на земята.

Мат влезе в края на този разговор.

— Очевидно прави така, защото ѝ казах, че е принцеса. И наистина е. Къде е Джо? Трябва да го изпратя...

Сякаш отгатнал намеренията му, О'Хара влезе в солариума, но не се усмихна.

— Зак, икономката ти ме спря в коридора. Дошъл е един агент на ФБР и сега тя е в паника. Името му е Пол Ричардсън. Чака те в библиотеката.

Зак тихо изруга и тръгна към вратата.

— Зак? — извика зад него Мат. — Сам ли ще разговаряш с него? Или пред свидетели?

Той се поколеба.

— Пред свидетели, ако нямате нищо против.

Двамата с Мередит го придружиха до облицованата с махагон библиотека.

Зак студено изгледа високия тъмнокос мъж, който разглеждаше книгите, и изчака приятелите си да се настанят удобно. После седна зад бюрото си и рязко се обърна към посетителя:

— Мога ли да видя картата ви.

Федералният агент измъкна картата и му я показа.

— Снимката е стара, но човекът прилича на вас — отбеляза Бенедикт.

— Да си спестим времето — отвърна Пол със същия нелюбезен тон. — Разбрахте кой съм още когато ме видяхте. Бях в Мексико Сити.

— Така или иначе нямам никакво намерение да говоря с вас или, с който и да е от ФБР без присъствие на адвокат.

— Посещението е лично, не официално. Освен това няма нужда да казвате каквото и да било. Искам само да ме изслушате.

Вместо да го покани да седне, Зак леко наклони глава в очакване. Като потисна раздражението си от насоката, в която разговорът беше тръгнал, Ричардсън седна, остави куфарчето си на земята и започна:

— Всъщност предпочитам да обсъдим въпроса насаме... без господин и госпожа Феръл.

— Вашите предпочитания изобщо не ме интересуват — заяви домакинят. — Да чуем какво имате да ми кажете.

Пол прикри яростта си зад хладна любезност:

— Ще започна, като ви припомня, че се намирате в изключително деликатно положение относно отвлечането на Джули Матисън. Ако реши да ви даде под съд, има вероятност да се озовете отново в затвора за онова, което сте й причинили. Лично на мене — любезно прибави — това би ми доставило огромно удоволствие.

Когато презрителната му забележка не оказа никакво въздействие върху Бенедикт, реши да опита с откровеност:

— Вижте, в замяна на моята лична гаранция, че тя няма да ви даде под съд, ще ви помоля да ми отделите пет минути и да чуете онова, което имам да ви кажа.

— Доколкото разбирам, това, което току-що чух, беше учтива молба.

Пол едва се сдържа да не го удари.

— Да.

Зак погледна часовника си.

— В такъв случай имате четири минути и петдесет секунди.

— А имам ли вашата дума, че ще ме изслушате докрай?

— Ако успеете да се вместите в четири минути и четиридесет секунди.

Златната писалка в ръката му започна да почуква по бюрото чу — явен знак за нетърпение, и агентът започна да говори сбито и ясно:

— За да не съмнявате в достоверността на информацията ми, искам да разберете, че аз се занимавах със случая ви. Бях в Кийтън, докато Джули беше с вас в Колорадо. Бях там, когато тя се завърна, и когато напуснахме града, наредих да я държат под постоянно наблюдение, защото имах предчувствието, че ще се опита да се свърже с вас или вие с нея. Тя позвъни на мене вечерта, преди да тръгне за Мексико Сити. Така... Независимо от това какво си мислите и как го представят средствата за масова информация, гарантирам, че Джули дойде при вас в Мексико не за да ви постави клопка и да ви предаде на нас. Истината е, че до онази вечер, преди да тръгне натам, ние нямахме дори и бегла представа за намеренията ѝ. В края на краищата тя е била обзета от паника и ми позвъни по две причини. Три дни преди да тръгне за Мексико, е посетила вашата баба Маргарет Станхоуп, следвайки някаква налудничава идея да ви помири. Вместо да постигне целта си, намерила доказателства, че сте признали случайното убийство на брат си, и била информирана, че баба ви е убедена, че сте убили момчето предумишлено, а по-късно и съпругата си. Джули се е върнала от Риджмонт и същата нощ са съобщили, че членовете на снимачния екип на „Съдба“ получават телефонни заплахи, вероятно от вас, но въпреки това е продължила да ви вярва. В нощта, преди да замине, съобщиха за убийството на Тони Остин и едва тогава тя ни уведоми за намерението ви да се срещнете с нея в Мексико Сити.

Изчака и когато Бенедикт продължи да си стои зад бюрото и да го наблюдава с презрение, избухна:

— Чувате ли ме, по дяволите! Не е било клопка от началото! Ясно ли ви е?

— Още една дума с този тон и ще ви изхвърля оттук, независимо от обещанието да ви изслушам. Ясно ли ви е?

Пол знаеше, че трябва да успее заради Джули.

— Да прекратим този глупав спор. Ясно, че антипатията ни е взаимна, затова нека не си губим времето. Въпросът е, че Джули не ви е поставила клопка. Истината е, че това, което видя в Мексико Сити, както и отказът да ѝ дадете възможност за обяснение или да отговорите на писмата ѝ, я нараниха дълбоко. Семейството ѝ се тревожи за нея, както и аз.

— И вие? — Зак се забавляваше. — И защо, ако смея да попитам?

— Защото, за разлика от вас съм готов да поема своята отговорност за случилото се в Мексико Сити и за онова, което то й причини. — Измъкна огромен плик от куфарчето си и се изправи. Като захвърли презрително плика на бюрото на съперника си, каза: — И защото я обичам.

Бенедикт дори не погледна плика.

— Кой знае защо това никак не ме изненадва.

— Може би сте ясновидец. Както и да е — доказателствата са в този плик, две видеокасети и писмо. Не вярвайте на думите ми, Бенедикт, уверете се сам. И после, ако ви е останала поне капка почтеност, направете нещо, за да облекчите страданията й.

— Колко мислите, че ще струва — попита със сарказъм — да „облекча страданията й“? Един милион долара? Два? Два пъти по толкова, защото вие ще разделите парите с нея?

— Трябваше да оставя федералните да те пребият здравата по пътя до тексаската граница.

— Нима? И защо не го направихте?

— Защото Джули ме накара да обещаая, преди да издаде мястото на срещата ви, че няма да позволя на никого да ви нарани. Единственото нещо, за което ви е лъгала, е, че е бременна. Направила го е, за да се съгласите да дойде при вас. Не разбирам как е могла да се влюби в безсърдечен, безочлив негодник като вас.

При тези думи Бенедикт скочи от мястото си.

— Хайде, опитай — прикани го Пол и извади ръце от джобовете си. — Хайде, опитай, филмова звездичке. Просто удари пръв, а аз ще те довърша.

— Достатъчно — прогърмя гласът на Мат Феръл, когато сграбчи Зак за рамото. — Ричардсън, петте минути изтекоха. О'Хара, изпрати господин Ричардсън до вратата.

Джо О'Хара моментално се появи от вратата, зад която подслушваше.

— По дяволите, тъкмо взе да става интересно! — изгледа Пол Ричардсън с уважение и галантно му посочи вратата. — Никога не съм срещал човек на закона, който да носи костюм и да е готов да

пренебрегне значката си, за да използва юмруците си. Позволете ми да ви изпратя до колата.

Шегата му не успя да намали напрежението.

— Мисля, че е добре да тръгваме — каза Мат.

— А аз мисля — възрази Мередит и двамата мъже я изгледаха изненадано, — че трябва да изчакаме, докато Зак прегледа доказателствата в този плик. Също така смятам, че е време да ти кажа мнението си. Не се съмнявам, че Джули много те обичаше. Вярвам и на всичко казано от Ричардсън.

— Ако смяташ така, Мередит — изрече остро Зак, — тогава предлагам да вземеш „доказателствата“ със себе си и да ги разгледаш сама. После можеш да ги изгориш.

Лицето на Мат пребледня от ярост.

— Давам ти пет секунди да се извиниш на жена ми.

— Нужни са ми само две — отвърна Зак и Мередит се усмихна. Той потърси ръката ѝ и се усмихна. — Съжалявам за тона, Мередит. Беше непростимо груб.

— Не непростимо — отвърна тя, без да откъсва поглед от очите му, сякаш търсеше нещо. — Все пак ще се възползвам от предложението ти и ще взема този плик, ако не възразяваш.

— Добре — съгласи се, като ги наблюдаваше да се отдалечават, удивен от близостта им. Неотдавна Зак си бе представял, че той и Джули... Ядосан, че е допуснал да мисли за нея, отиде до прозорците и дръпна завесата. Не беше сигурен кой мрази повече — нейното предателство или собствената си наивност. Беше го накарала на тридесет и пет години да излива сърцето си в сълзливи любовни писма и да гледа снимката ѝ с часове, без да се смята рискът, на който се беше подложил, за да ѝ купи подходящия сватбен пръстен от най-скъпата бижутерия в Южна Америка. Срамът и отвращението му за тези неща почти надделяваха над унижението да бъде пребит на колене пред очите на половината свят. Тя беше виновна и за това. И всеки, който имаше телевизор в къщата си, го знаеше. Всички знаеха, че е бил толкова сляпо, безумно влюбен в някаква си провинциална учителка, че е рискувал живота си заради нея.

Зак я изхвърли от мислите си и погледна навън. В дома му се бяха събрали най-красивите жени на света. Той започна да ги наблюдава. Търсеше подходящата жена — жена с прекрасни очи,

нежни устни и гъста, лъскава коса... чувствителна, умна жена с цели и възгледи... жена, която да стопи леда в душата му. Отдръпна се от прозореца и тръгна към апартамента си, за да се преоблече. Нямаше достатъчно голяма огнена факла на света, която да разтопи хладината му и да го накара да се чувства така, както се чувстваше в Колорадо. А дори и да съществуваше, той нямаше да позволи да му се случи отново. Да се държи като влюбен глупак не беше в стила му. Трябва да не е бил на себе си в Колорадо. При нормални обстоятелства не би изпитал подобни чувства към никоя жена. Никога.

Трябва да бъде по-внимателен към гостите си, отколкото беше днес, закле се той. С това решение хвърли ризата си на леглото. Зад него вратата се отвори и той се обърна.

— Навсякъде те търсих, Зак — каза червенокосата жена с подканваща усмивка — гърдите ѝ се поклащаха съблазнително в дрехата с гол гръб, бедрата и се полюшваха в дългия копринен панталон, бижутата ѝ проблясваха. — И те открих точно когато се събличаш. Не е ли това удивително съвпадение.

— Удивително е — излъга Зак, като се опитваше да си припомни коя е тя. — Но спалните са за това, нали?

— Не само за това — прошепна тя, като плъзна дланта си по гърдите му.

Зак нежно улови ръцете ѝ.

— По-късно — каза и я отпрати. — Трябва да взема душ и да отида долу. Все пак съм домакин.

Зак се смееше на някаква шега, когато забеляза Мередит, която прекоси двора с огромния кафяв плик в ръка. Усмивката му угасна.

— Извинете ме за момент. Чудех се къде сте с Мат — каза той с най-обезкуражаващата си усмивка, като внимателно избягваше да поглежда към плика в ръката ѝ.

— Още не си се преоблякла.

— Бяхме във всекидневната. Гледахме нещо на видеото — отвърна тя и той забеляза, че очите ѝ са подути, като че ли е плакала. — Мога ли да говоря с теб насаме?

Нямаше избор и я последва в къщата. Когато влязоха в библиотеката, попита:

— Какво си намислила?

— Мисля за съдържанието на този плик.

— Помолих те да унищожиш онова, което е в него.

— Да. Но сега аз искам да те помоля за нещо.

— Какво?

— Чувстваш ли се задължен на Мат за това, което направи за тебе, докато беше в затвора?

Той кимна.

— Добре. Мат няма да използва приятелството ви, за да те помоли за някаква услуга.

— Но ти ще го направиш.

— Прав си. В отплата за годините на преданост и помощ от негова страна те моля за услуга. Ние искаме да седнеш тук, да изгледаш тези видеокасети и да прочетеш това писмо.

Той стисна зъби, но кимна и понечи да стане.

— Ще го направя по-късно.

— Услугата е твърде дребна. Само половин час от времето ти — не отстъпваше тя.

— Добре — рязко отвърна той. — Ще ми позволиш ли да го направя насаме или искаш да останеш, за да си сигурна, че ще изпълня

обещанието си.

Тъй като беше спечелила, Мередит се съгласи с обезоръжаваща любезност.

— Вярвам ти. Благодаря — пъкна първата видеокасета във видеото и му подаде дистанционното управление. — Наблюдавай Джули във втората касета.

Когато тя напусна стаята, Зак натисна бутона „Старт“, но стана и отиде до бара. Само споменаването на името на Джули го изпълни с желание да удави чувствата си в алкохол. С презрителна усмивка се върна до бюрото си, седна и кръстоса ръце. Въпреки че беше подготвен за образа и гласа ѝ, той трепна, когато незабравимото ѝ лице го погледна от екрана. Когато тя заговори, първата му реакция беше леко учудване от спокойствието ѝ пред около двеста репортери.

Няколко минути по-късно бавно остави чашата и смръщи поглед в недоверие към това, което виждаше. Противно на факта, че той я беше отпратил от Колорадо с намерението да смаже всяко нейно чувство към него, тя гледаше в камерата и се опитваше доста успешно да представи пленничеството си като шега, а Зак като герой, който находчиво ѝ беше попречил да избяга на пътната отбивка и после бе рискувал живота си, за да я спаси от потока при втория ѝ опит.

Когато някакъв репортер я попита дали я е заплашвал с оръжие, тя отговори с шега: Знаех, че има пистолет, защото го видях, и това беше достатъчно да ме убеди — поне в началото — че не трябва да се боря с него или да критикувам старите му филми.

Зак неохотно се усмихна. Минута по-късно, когато я попитаха дали смята да го даде под съд за отвлечане, тя се усмихна лъчезарно и отново отклони темата:

— Мисля, че няма да бъде убедителна. Имам предвид, че ако има жени в съдебната комисия, те ще го оневинят веднага щом чуят, че той вършеше половината от работата по приготвянето на храната и почистването на къщата.

— Госпожице Матисън, искате ли да Закари Бенедикт да бъде заловен?

— Как може някой да иска несправедливо осъден човек да бъде върнат обратно в затвора? Не разбирам как комисията му е дала обвинителна присъда за убийство, но знам, че той е толкова способен на подобно нещо, колкото и аз. Ако той е убиец, нямаше да съм сега пред вас, защото както обясних преди няколко минути, аз непрекъснато се опитвах да осуетя бягството му. Искам също така да припомня, че когато бяхме открити от хеликоптера, първата му грижа беше моята безопасност, не неговата собствена. Всичко, което искам, е това преследване да бъде прекратено, докато някой преразгледа случая му.

Зак взе в ръка дистанционното управление с намерението да върне лентата и да изслуша още веднъж последния ѝ отговор. Последният въпрос го накара да затаи дъх.

— Госпожице Матисън, влюбена ли сте в Закари Бенедикт?

Той я наблюдаваше как се колебае. После тя вдигна очи към камерата и с усмивка изрече:

— В един или друг момент по-голямата част от жените в тази страна вероятно са били влюбени в Закари Бенедикт. Сега, когато го познавам, мисля, че всички те са показали отличен вкус. Той... той е мъж, когото всяка жена може да обича.

Зак превъртя филма и изгледа отново отговорите на последните два въпроса, като внимателно наблюдаваше лицето ѝ — търсеше някакъв знак за неискреност, какъвто беше сигурен, че ще открие. Обаче се проявяваха само онези качества, които обичаше в нея в Колорадо.

Като си каза, че сигурно е пропуснал нещо, той пусна другата видеокасета. Този път той седна зад бюрото си и се приготви за сцената, която никога нямаше да забрави — сцена, която го показваше на колене, унижен пред света, и то само защото беше загубил ума си по една подла малка лъжкиня...

Която беше признала пред целия свят, че го обича.

Въпреки че той я беше отвлякъл.

И я беше отпратил от Колорадо с думите, че не прави разлика между любовта и секса.

Толкова беше потънал в мислите си, че му трябваше време да осъзнае какво става на екрана. После се приведе и... не можеше да повярва на очите си — Джули се опитваше да си проправи път сред полицаите и крещеше:

— Не му причинявайте болка!

Той видя как Ричардсън я хваща за раменете и я обръща към себе си, видя, че тя плаче и се опитва да види какво става със Зак. Камерата се насочи към Зак и Хадли, и след няколко секунди, той осъзна, че Хадли е получил пръстена от джоба му. Камерата проследи началника на затвора до Джули, която протегна ръка в отговор на думите му. И когато погледна надолу, тя избухна в плач и притисна пръстена до гърдите си.

Зак се надигна от стола си при вида на измъченото ѝ лице. Точно така си го спомняше... Агентите го изтикаха напред, после Хадли ги накара да го спрат точно пред Джули. Думите му се чуваха ясно. Зак си спомни ледения шок и видя себе си на филма — гледаше към нея с ярост и болка, преди да изтръгне ръцете си от полицаите...

После на екрана настана невъобразима суматоха, както беше на летището. Внезапно той беше повален на колене, върху него се сипеха удари... Само дето избухна още едно стълкновение — Зак го съзря в десния ъгъл на екрана. Той се изправи и отиде до телевизора, за да види по-добре какво става. Джули очевидно беше полудяла, когато започнаха да го бият, и нападаше Хадли, като ридаеше и забиваше нокти в лицето му, удряше по гърдите му. Когато Ричардсън я отдръпна, тя яростно риташе Хадли право между краката. После тя припадна и агентът закрепя за лекар, докато полицаите извеждаха Зак от летището.

Сърцето му се сви от болка. Изглежда отново записа, само че този път не откъсваше очи от лицето на Джули. Ръката му трепереше, докато изваждаше писмото от плика...

Зак се облегна назад и затвори очи, разкъсван между угризения и нежност, предизвикани от видяното и прочетеното. Той видя неописуемата болка на лицето ѝ, докато му слагаха белезниците, и чу любящия ѝ глас по време на единствения им телефонен разговор: „Толкова те обичам... Не мога да престана да те обичам... Запази молитвите си за по-късно, скъпи. Ще си изтъркаш коленете от молитви, когато дойда при теб... Ще се молиш да те оставя да поспиш малко през нощта, да спра да раждам деца от теб...“

Беше се досетил още преди седмици, че го е излъгала за това, че е бременна, но мислеше, че това е част от клопката.

Всичко останало е било истина...

Джули в Колорадо, която го спъва в снега... която лежи в обятията му през нощта и му се отдава с всеотдайност, която го караше да гори от страст и желание да ѝ даде всичко от себе си... Джули с блестящите очи, искрящ смях, изискан речник и жизнерадостна усмивка.

Още я чувстваше в ръцете си през онази последна нощ, когато му казваше, че го обича...

Ако не беше осъществила налудничавата си идея да посети баба му, която естествено го е предала, осъзна Зак, сигурно нямаше да се пречупи под тежестта на новината за смъртта на Тони Остин. Ричардсън беше казал, че е понесла първия удар, без да отслаби решителността си. Пречупила се е при втория.

Тя е била искрена. И негова. Беше го обичала, когато нямаше какво да ѝ предложи, освен да сподели живота му на вечно преследван беглец. Тя беше притиснала онзи венчален пръстен до гърдите си и беше заплакала...

Тя беше направила всичко това. Тя беше всичко това. Внезапно му хрумна, че Ричардсън не каза, че тя все още го обича — само че се чувства виновна за случилото се в Мексико Сити. И други мисли започнаха да минават през главата му — Ричардсън очевидно беше прекарал достатъчно време с нея през последните три месеца, за да се влюби в нея. Тя познаваше Зак само от седмица, а и той беше превърнал живота ѝ в ад.

Зак бавно се изправи...

Забеляза Джули сред тълпата още преди вратите на гимнастическия салон да се затворят зад него. Тя дирижираше хора от деца, облечени в най-различни костюми, някои от тях в инвалидни колички.

Застана на прага, заслушан в нежния ѝ глас, загледан в изумителната ѝ усмивка. Испита дълбока нежност. Облечена в джинсите си и спортна риза, тя изглеждаше очарователна и... отслабнала. Скулите и очите изпъкваха още по-ясно и Зак преглътна виновно — на гърлото му заседна буца при мисълта, че е отслабнала толкова много заради него. Шофьорът на таксито, което го взе от летището, го беше укорил, че я изложил пред целия град. Сега щеше да се опита да поправи грешката си. Той не обърна внимание на стреснатите погледи и шепота, който премина през салона, когато хората, насядали на пейките и по пода, забелязаха присъствието му и разпознаха лицето му, а тръгна напред.

— Внимание, какво става там, момчета? — попита Джули, когато няколко от по-големите деца спряха да пеят и започнаха да си шепнат и да сочат с пръст. В настъпилата тишина дочу мъжки стъпки, но беше прекалено заета, за да им обърне внимание.

— Уили, ако толкова искаш да пееш, внимавай! — предупреди го, но той посочи към нещо зад нея и яростно зашепна нещо на Джони Евърет и Тим Уимпъл.

— Госпожице Симънс — обърна се Джули към пианистката, която също гледаше нещо зад гърба ѝ, — госпожице Симънс, нека повторим тази част.

Но когато се обърна към хора, част от децата вече бяха образували малка групичка, която се отправи напред, водена от Уили Дженкинс.

— Къде отивате? — избухна, когато те преминаха край нея. Тя се обърна. И застина.

Зак стоеше на пет метра от нея с ръце отпуснати до тялото. Джули не смееше да проговори, нито да помръдне — просто гледаше смаяна красивото сурово лице, което я преследваше в сънищата и я измъчваше през дните ѝ.

Уили Дженкинс пристъпи напред, дрезгавият му глас прозвуча силен и войнствен:

— Ти ли си Закари Бенедикт?

Зак кимна мълчаливо и внезапно няколко момчета пристъпиха напред и застанаха пред Джули — готови да я защитят от чудовището в негово лице, осъзна той.

— Тогава по-добре се обръщай и изчезвай оттук — предупреди го момчето с жабешкия глас, като вдигна брадичка. — Ти накара госпожица Матисън да плаче.

Зак не откъсна поглед от преbledнялото лице на Джули.

— Тя също ме накара да плача.

— Момчетата не плачат.

— Понякога плачат — ако някой, когото обичат, ги нарани жестоко.

Уили хвърли поглед към любимата си учителка и видя сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

— Виж какво направи! Пак я караш да плаче — изрече той и се намръщи. — За това ли си дошъл?

— Дойдох — отвърна Зак, — защото не мога да живея без нея.

Всички в салона отправиха погледи към героя от филмите, унижил се да прави такива удивителни признания пред тях. Джули премина покрай децата, тръгна по-бързо, после затича... тичаше към ръцете, широко отворени, за да я прегърнат. Те я обгърнаха със зашеметяваща сила, ръката му приюти разплаканото ѝ лице до гърдите му, за да го предпази от публиката. Той наведе глава и дрезгаво прошепна:

— Обичам те.

Раменете ѝ се тресяха от риданията и тя яростно го притискаше към себе си.

Херман Хекелман намигна на Флоси и извика:

— Репетицията свърши, приятели!

После натисна ключовете за лампите и потопа целия салон в непрогледна тъмнина.

Докато открият ключовете, Зак и Джули бяха изчезнали.

Джули влезе във всекидневната и включи лампите, но когато Зак хвана ръката ѝ, тя безмълвно се притисна в обятията му, като го целуваше в недоказаното си отчаяние, което и самият той чувстваше. Тя го привлече към себе си, притиснала меките си устни в неговите. Ръцете ѝ се плъзгаха по тялото му. Той я придърпа още по-близо, устните му обгръщаха нейните, ръцете му жадно си припомняха обичните за него форми.

Резкият телефонен звън накара и двамата да подскочат и тя протегна треперещата си ръка към слушалката.

Зак я наблюдаваше, после се усмихна, когато Джули срамежливо наведе глава, защото той започна да съблича сакото си.

— Да, вярно е, госпожа Адълсон, наистина е тук — постоя заслушана за известно време и после добави: — Не знам. Ще го попитам.

Закри слушалката с ръка и с безпомощен поглед попита:

— Кметът и госпожа Адълсон искат да знаят дали ти... ние... сме свободни да вечеряме с тях тази вечер.

Зак свали вратовръзката си и започна да разкопчава ризата си, като бавно поклати отрицателно глава — наблюдаваше руменината, която обагри страните ѝ — беше схванала безпогрешно какво има предвид.

— Страхувам се, че трябва да ви откажем. Не, не съм сигурна какви са плановете му. Да, ще го попитам и ще ви уведомя.

Джули затвори телефона, после бързо го изключи, пхна слушалката под възглавницата на дивана, изправи се и нервно потърка ръце по бедрата си. Хиляди въпроси се въртяха в ума ѝ, докато го гледаше — съмнения, подозрения и надежди, но над всичко надделяваше чувството за някаква щастлива нереалност. Наистина ли стоеше тук, във всекидневната ѝ, очите му — нежни, развеселени, омагьосващи.

— Не мога да повярвам, че си тук — прошепна тя. — Само преди няколко часа всичко изглеждаше толкова...

— Празно? — помогна ѝ той. Гласът му — дълбок и покоряващ — глас, който тя жадуваше да чуе отново. — И безсмислено?

Той тръгна към нея. Джули кимна.

— И безнадеждно. Зак... Аз... аз трябва да ти обясня толкова много неща, ако ми позволиш. Но... — думите ѝ останаха недоизказани, тъй като той я пое в обятията си. Погали лицето му с разтреперани пръсти. — Господи, толкова ми липсваше!

Зак впи устни в нейните. Издърпа шала и зарови пръсти в косата ѝ, а тя обви ръце около него и отговори на страстта му с онази дива, невероятно възбуждаща жар, която го преследваше в сънищата в Южна Америка и го караше да се събужда в затвора плувнал в пот. Той едва се откъсна от нея.

— Покажи ми къщата си — всъщност имаше предвид да му покаже спалнята си.

Тя кимна, разбрала безпогрешно желанието му, и го поведе право натам, накъдето той искаше. Зак пристъпи прага и когато видя белите плетени мебели, буйните растения в саксии и белите дипли по покривката на леглото и тоалетната масичка, той застина. Стаята беше същата като в представите му. Джули нерешително попита:

— Харесва ли ти?

— Точно такава си я представях, когато...

Тя огледа напрегнатия израз на лицето му и довърши:

— Когато лежеше на леглото в лодката и си представяше мен в тази стая, защото аз те помолих да го направиш. Когато — продължи тя с нараняваща честност — все още вярваше, че ще дойда при теб... когато все още вярваше, че никога няма да ти поставя клопка или да те предам на ФБР и да ги остава да те пребият и да те върнат в затвора.

Той я гледаше, лека усмивка се появи на устните му.

— Когато всичко беше така, както казваш.

Тя се отпусна на леглото с обърнато към него лице, очите ѝ — искрени и питащи.

— Искаш ли да полежим тук за известно време и първо да поговорим?

Зак се поколеба. От една страна, жадуваше да остави миналото назад и да се отдаде на настоящето — да я люби на това бяло,

дантелено, покрито с балдахин девическо легло, което изглеждаше ужасно възбуждащо, когато тя лежеше на него. От друга страна, тя беше твърде разстроена и нямаше да започнат добре, ако не си изясняха миналото.

— Добре — съгласи се.

Джули натрупа куп възглавници на таблата на леглото за двамата и той обгърна раменете ѝ веднага щом тя се отпусна до него. Сгуши се в него, положи ръка на гърдите му и той си припомни утрините, прекарани в леглото в Колорадо, когато стояха прегърнати по този начин, и се усмихна.

— Бях забравил колко ми прилягаш.

— Мислиш за утрините в Колорадо, нали?

Наведе глава към нея.

— Бях забравил и колко си проникателна.

— Всъщност не чак толкова. Просто си мислех за същото.

Тя се усмихна и направи колеблив опит да започне опасната тема:

— Не знам откъде да започна. Аз... аз почти се страхувам да започна. Дори не знам какво в края на краищата те доведе тук днес.

Зак сви вежди от изненада.

— Тук ме доведе Ричардсън. Не знаеше ли, че ще идва да ме посети?

Когато го загледа изненадано, добави:

— Дойде в къщата ми в Калифорния с костюма си на „Брукс Брадърс“, с вратовръзка на „Армани“ и истинска значка на ФБР.

— Пол е идвал при теб? Пол Ричардсън? Имаш предвид моя Пол?

Зак застина.

— Очевидно имам предвид „твоя Пол“ — дойде му наум, че въпреки признанието от негова страна, тя беше казала само, че ѝ е липсвал. С безизразен глас добави: — Кой знае откъде ми хрумна мисълта, че искаш да дойда дотук не само за да се сдобрим. Сега обаче ми се струва, че просто съм направил заключение от това, което видях на онези филми. Мисля — заяви, като издърпа ръката си, че може би този разговор е по-добре да продължи във всекидневната. Или пък утре, във фойето на хотела.

— Зак, не смей да напускаш това легло! Ако отново не ми дадеш възможност да обясня, никога няма да ти простя. Пол е просто мой приятел, който идваше тук заради мене, когато се чувствах ужасно нещастна и самотна.

С облекчение се отпусна на възглавницата и здраво я прегърна.

— Какво толкова има в тебе, което ме кара да губя ума си? В Колорадо ме накара да се чувствам глупак — върна се към предишната тема и продължи: — Дойдох, защото Ричардсън нахлу в къщата ми тази сутрин, размахал значката си. Хвърли на бюрото ми огромен плик с две видеокасети и твоето писмо към мен в него и после ми обясни всичко. Какво, за Бога, те е прихванало, за да решиш да посетиш Маргарет Станхоуп?

На вратата се позвъни, но и двамата не обърнаха внимание.

— В писмото си ти ми написа, че отдавна искаш да се помириш с нея. Дори предлагаше да поверим нашето бебе на нея. А по телефона ми каза, че сякаш предизвикваме проклетие, като оставяме толкова много нещастни хора зад гърба си. Затова реших да отида при нея, да ѝ обясня, че я обичаш и че съжаляваш за отчуждението между вас.

— И тя ти се изсмя в лицето.

— По-лошо. Някак си изникна въпросът за Джъстин и тя ми каза, че си го убил след разправия за някакво момиче, после ми даде папка, пълна с изрезки от вестници, с твоите признания, че си го застрелял. И аз... аз осъзнах, че ти си ме излъгал, Зак. Опитвах се да убедя себе си, че си излъгал нея, не мен, но когато Тони Остин беше убит — третия човек, с когото си се карал, реших, че е убит от теб, поне така изглеждаше. Мислех си... Повярвах, както баба ти вярваше, че си виновен. И те предадох. Смятах, че е за твое добро.

— Не съм те излъгал за Джъстин, Джули — шумно въздъхна Зак.
— Излъгах полицаите в Риджмонт.

— Но защо?

— Защото дядо ми ме помоли за това. Защото самоубийството води до разследване на възможните причини и дядо искаше да спести на онази зла старица разкритието, че Джъстин е хомосексуалист. Не трябваше да си правя труда. Трябваше да я оставя да потъне в срам, както тя щеше да го приеме. Така или иначе това нямаше да нарани Джъстин.

— И като си знаел какво чувства към теб, как изобщо можа да ти хрумне да ѝ поверим бебето си?

— Кое бебе, Джули?

Усмивката, направила живота му в Колорадо по-светъл, огря лицето ѝ.

— Бебето, което измислих, за да ми позволиш да дойда при тебе.

— А, онова бебе.

Тя разкопча още едно копче на ризата му и го целуна по врата.

— Отговори на въпроса ми.

— Продължавай в този дух и по-скоро ще се изправиш пред възможността наистина да ти направя бебе, вместо да отговоря на въпроса ти.

— Аз съм ужасно алчна, Зак. Искам и двете — отвърна му през смях.

Зак нежно обгърна лицето ѝ и погали страните ѝ.

— Наистина ли, миличка? Искаш ли моето бебе?

— Ужасно.

— Ще поработим над това тази нощ, ако ти се иска.

— Някакъв смътен спомен ме кара да мисля, а и ти го разбираш, че по-скоро зависи от това, дали на теб...

— Дали на мен ми се иска?

Тя кимна.

— В интерес на истината „ми се иска“ почти през цялото време, откакто прочетох писмото ти тази сутрин. Доказателството е пред теб.

Някой отново позвъни на вратата и Джули виновно отдръпна ръката си от там, където той се надяваше да потърси „доказателството“.

— Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Да — въздъхна той. — Ако си спомняш, в писмото си изрично подчертах, че ще ѝ пиша, преди да те изпратя при нея с нашето бебе. Всъщност щях да пиша първо на Фостър, не на нея.

— На Фостър? Имаш предвид стария иконом?

Зак кимна.

— С дядо го помолихме да запази тайната, но той знае какво всъщност се случи. Той беше в коридора, когато се чу изстрелът от стаята на Джъстин и ме видя да тичам натам. Щях да помоля Фостър да разкрие истината на господарката си.

— Тя ти е баба, Зак. Спри да избягваш да я наричаш така.

— Тя е мъртва за мен.

— Никой не получава втори шанс от теб, така ли?

— Така — неумолимо отсече той.

— Освен мен.

— Освен теб.

— Колко шансове имам?

— А от колко имаш нужда?

— Страхувам се, че ще ми трябват доста — каза Джули с такава силна въздишка, че Зак избухна в смях и я придърпа в обятията си. Когато я пусна, забеляза тънката сребърна верижка, която леко се подаваше от яката ѝ.

— Какво е това?

— Кое?

— Това — отвърна той, като провря пръст под верижката.

Уплашена, че пръстенът може да му напомни за грозната сцена в Мексико Сити, бързо постави ръка на гърдите си и покри пръстена.

— Моля те, остави това.

Зак присви очи и почувства как подозрението отново се надига в него, предизвикано отчасти от объркването ѝ.

— Какво е това? Подарък от стар приятел?

— Нещо такова. Няма да го нося вече.

— Нека да го видя.

— Не.

— Един мъж има право да знае нещо за вкуса на предшествениците си.

— Вкусът му е чудесен! Ще го одобриш. Остави го.

— Джули — заплашително каза той, — ти се долна лъжкия. Какво има на верижката?

Отстрани ръцете ѝ и дръпна верижката. Годешният му пръстен се озова в ръката му, диамантите хвърляха отблясъци. Трогнат, той я прегърна.

— Защо се страхуваше, че ще го видя?

— Страхувах се, че ще ти напомни за Мексико Сити. Мисля, че никога няма да мога да забравя погледа ти, преди да разбереш, че не съм ги довела случайно... — гласът ѝ затрепери. — И промяната на

лицето ти, когато разбра, че е клопка. Знам, че няма да мога. Никога. Винаги ще се страхувам от този поглед.

— Нека приключим с всичко това.

— Какво? — паниката вече я беше обхванала. — Къде отиваш?

— Имаш ли видеокасетофон? Страхът ѝ отстъпи място на объркване.

— В хола.

— Какво правиш? — попита, когато Зак седна до нея.

Той я прегърна и тихо каза:

— Това е видеокасетата, която вече гледах няколко пъти днес. ФБР са я конфискували от някого, на нея сме ние в Мек...

— Не искам да гледам! Не тази вечер! Не искам никога да видя отново това!

— Ще го гледаме заедно, Джули. Ти и аз. След това случилото се никога повече няма да застава между нас или да ни причинява болка и ти няма да се страхуваш повече.

— Не ме карай да гледам това! — затрепери, когато някакви хора закрепяха на летището. — Не мога да го понеса!

— Погледни към екрана — неумолимо настоя той. — И двамата бяхме там, но до днес не знаех какво си правила, докато ме арестуваха, и имам чувството, че и ти не си спомняш много ясно.

— Напротив, спомням си! Спомням си точно какво правеха с теб. Спомням си, че беше заради мен!

Обърна лицето ѝ към екрана.

— Наблюдавай себе си, не мен и ще видиш това, което видях аз — една жена, която страда повече от мен — гласът му беше изпълнен с болка и нежност. — Джули — прошепна, — виж себе си, миличка. Това беше просто един пръстен, парче метал и няколко камъка. Но виж колко много значи той за теб.

— Това беше годежният пръстен, който си избрал за мен! Затова плачех.

— Наистина ли? — лекичко я подразни той. — Мислех, че плачеш, защото диамантите са твърде малки.

Тя зяпна от почуда, после избухна в смях, като се мъчеше да задържи сълзите си.

— А сега, виж това — каза ѝ с усмивка. — Любимата ми част. Гледай какво правиш с Хадли, в дясната част на екрана. Дяволски добър удар имате, госпожице.

— Всъщност тази част не си я спомням добре.

— Обзалагам се обаче, че Хадли много добре си спомня следващата. — Докато Ричардсън се опитва да те издърпа, тъй като не можеш да достигнеш Хадли, ти...

— Ритнах го!

— Право между краката — гордо изрече Зак и се засмя, когато Хадли се преви от болка. — Имаш ли представа колко много мъже умират от желание да направят това? Ще направя този мръсник на пух и прах, но по съдебен път. Имам среща по-следващата седмица с Тексаската комисия по криминално право. Когато свърша с него, той ще се озове в една от собствените си килии.

— Внимавай, той е като дявола!

— А ти — сериозно каза Зак, като повдигна брадичката ѝ, — ти си ангел. Имаш ли представа как се чувствах всеки път, като те гледах на този видеозапис? — тя поклати глава и той продължи: — Чувствах се обичан. Всеотдайно и безусловно обичан. Дори когато си смятала, че съм убиец, ти пак си се борила и си плакала за мен — той се наведе и прошепна: — Никога не съм срещал по-смела жена от теб... Жена, изпълнена с толкова любов, която да даде... — ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ. — Искам всичко това, миличка — прошепна, — всичко... сега...

В този миг дочу, че някой блъска по вратата. Като проклинаше, Зак се изправи с намерението да я отведе в спалнята, и протегна ръка.

— Джули! — чу се гласът на Тед, придружен от нови удари по вратата.

— Брат ми!

— Не можеш ли да му кажеш да дойде утре?

Гласът на Тед долетя отново:

— Отвори вратата за свое добро. Знаем, че сте вътре.

— По-добре да видя какво иска той — тя поклати глава и бързо пооправи разрошената си коса.

— Ще чакам в кухнята — каза Зак, като прокара пръсти през косата си.

— Но аз искам да те запозная с него, щом е дошъл.

— Искаш да ме запознаеш с него сега? — той погледна многозначително надолу и после към нея. — В това състояние?

— Всъщност — отвърна тя, като силно се изчерви — по-добре да почакаш в кухнята.

Отвори вратата точно преди Тед отново да позвъни. Той я огледа от глава до пети е разбираше и усмивка.

— Съжалявам, че се натрапвам. Къде е Бенедикт?

— В кухнята.

— Обзалагам се, че е там — засмя се той.

— Какво искаш — каза тя, едновременно ядосана и радостна, тъй като със закъснение осъзнаваше, че именно той е дал писмото ѝ на Пол.

— По-добре да го чуете и двамата.

Зак пиеше чаша вода, когато Джули го повика.

— Зак, това е брат ми Тед.

Стреснат от бързата им поява, той се обърна и погледът му попадна върху още едно познато лице. Тед кимна.

— Прав си. Бях в Мексико Сити с Джули.

Зак протегна ръка.

— Радвам се да се запозная с вас при по-добри обстоятелства.

— Но не и точно в този момент — пошегува се Тед и Бенедикт незабавно почувства симпатия към по-младия от него мъж.

— Ако бях на твое място — продължи с усмивка, — щях да пийна нещо по-силно от вода — хвърли поглед към обърканата Джули и обясни: — Татко иска да ви види. Вкъщи. Незабавно.

— И защо е толкова нетърпелив — попита тя.

Брат ѝ повдигна вежди и погледна към Зак.

— Можеш ли да предположиш, защо бащата на Джули е малко... как да го кажем... защо е толкова настоятелен да поговори с теб предвид ненадейното ти пристигане в града?

Зак отново напълни чашата.

— Мисля, че имам представа.

— Джули — нареди Тед през смях, — иди да се срещнеш и се опитай да не изглеждаш толкова... а-а... толкова очарователно разрошена. Ще се обадя на татко и ще му кажа, че скоро пристигаме.

Тя се обърна и се отправи към стаята си, като извика през рамо, че телефонът в хола е откачен.

Когато младият мъж се върна в кухнята след проведения разговор, Зак вече беше в банята и се бръснеше. Няколко минути по-

късно се появи в кухнята сресан и преоблечен в чиста риза. Тед вдигна глава — търсеше нещо, като отваряше подред кухненските шкафове.

— Предполагам, че не знаеш къде Джули е сложила водката този път?

— Този път?

— Джули има много странен навик. Когато нещо я тревожи, тя пренарежда вещите... тоест може да се каже, че ги подрежда.

— Знам — усмихна се Зак.

— Тогава няма да се изненадаш — продължи брат й, като отвори хладилника в безуспешния си опит да открие алкохола — от факта, че откакто си излязъл от затвора, тя подреди всеки гардероб и шкаф, всяко чекмедже в къщата си и преобоядиса гаража. Два пъти. Погледни този хладилник. Ще забележиш, че бутилките и бурканите са подредени по височина отляво надясно. На другия рафт — обратно, отдясно наляво за по-красиво. Миналата седмица всичко беше подредено по цвят. Заслужаваше си да се види.

— Обзалагам се, че е така.

— Това обаче е нищо. Погледни тук. — Тед отвори един от шкафовете, пълен е консерви и кутии, подредени по рафтовете. — Подредила е хранителните си продукти по азбучен ред.

— Какво е направила?

— Погледни сам.

— Аспержи, брашно — четеше Зак и не можеше да повярва на очите си, — желатин, карфиол, боб... Сбъркала е боба.

— Не съм — обади се Джули. Дватама мъже се обърнаха към нея развеселени и учудени. — Бобът е на Ф?

— На Ф? — Зак безуспешно се бореше с напирания смях.

— На Ф, като „фасул“ — информира го тя.

Той се засмя и я прегърна.

— Къде е водката? — прошепна в ухото й. — Тед я търси.

Тя се усмихна.

— Водката е зад аспержите.

— Какво, по дяволите, прави там? — попита брат й, като разбута зеленчуците, за да я извади.

— Тя е на А — за алкохол — отбеляза Зак. — Напълно естествено.

— Напълно естествено — потвърди Джули.

— Твърде жалко, че нямаме време да я изпием — каза Тед.

— Аз изобщо не искам — отвърна Бенедикт.

— Ще съжаляваш.

Полицейската кола на Тед ги чакаше до тротоара и той задържа вратата отворена, докато двамата се вмъкнат на задната седалка. Зак неохотно последва Джули. Лицето му се смръщи.

— Какво има? — попита тя. Долавяше най-малките промени в гласа и изражението му.

— Тази кола не е любимото ми средство за придвижване, това е всичко.

Очите ѝ потъмняха от болка.

— Тед — каза тя, без да откъсва очи от лицето на Зак, — трябваше да вземеш блейзъра на Карл. Зак мисли... че повече го бива.

И двамата мъже се засмяха.

Петнадесет минути по-късно на Зак вече не му беше до смях. Седеше срещу бащата на Джули в малкия му кабинет и пастор Матисън здравата го хокаше, докато ядосано крачеше напред-назад. Беше очаквал порицанието, дори го прие като заслужено, но смяташе баща ѝ да е дребен, благ човек, който ще му прочете монотонна лекция на тема божите заповеди, нарушени от Зак. Изненада се, когато видя високия, суров мъж, способен да поднесе такава унищожителна, красноречиво убедителна тирада.

— Не мога да оправдая или да простя нищо от стореното от теб! Нищо! — най-сетне приключи Джим Матисън, като се настани на стола с изтъркана кожа зад бюрото си. — Ако не бях пастор, щях да се бия с теб. Изкушавам се да го направя! Защото заради теб дъщеря ми беше подложена на страх, на публично презрение! Ти ѝ разби сърцето! Ти си я прелъстил в Колорадо и дяволски добре ми е известно, че си го направил! Отричаш ли го?

Това беше лудост, но в този момент, Зак беше изцяло възхитен от този мъж. Беше баща, какъвто беше мечтал да има и какъвто искаше да бъде някой ден — дълбоко загрижен родител с непоклатими принципи, честен, почтен човек, който очакваше същото от хората около себе си. Той искаше Зак да се чувства засрамен. И беше успял да го постигне.

— Отричаш ли, че си съблазнил дъщеря ми? — ядосано повтори той.

— Не.

— И после си я отпратил, за да се изправи пред медиите и да те защитава пред целия свят! След цялото това малодушие и безотговорност как изобщо се осмеляваш да погледнеш нея и мен в очите?

— В интерес на истината това, че я отпратих, беше единствената ми достойна постъпка — защити се Зак.

— Продължавай, искам да чуя твоето мнение по този въпрос.

— Знаех, че Джули е влюбена в мен. Отказах да я взема със себе си в Южна Америка и я изпратих обратно вкъщи за нейно добро, не за свое.

— Почтените ти намерения обаче очевидно бързо са се изпарили! Няколко седмици по-късно си направил план как да я вземеш при себе си!

— Мислех, че е бременна. Не исках да прави аборт или да се подлага на унижението да роди извънбрачно дете в малък град.

— Ако се беше постарал да запазиш приличие и да въздържиш похотта си в Колорадо, щеше да си спестиш тревогите за това, дали е бременна. Така ли е?

Разкъсван между яда, неудобството си и удивлението от презрителното, библейско значение на думата „похот“, Зак вдигна вежди и го погледна.

— Ще ти бъда благодарен за учтив отговор, млади човече.

— Мисля, че отговорът е очевиден.

— А на всичкото отгоре сега най-безцеремонно пристигаеш в града с частния си самолет. И защо? За да разбиеш сърцето ѝ! Чел съм, гледал съм и съм слушал много неща за теб, преди да отидеш в затвора и след като излезе, за да знам, че водиш в Калифорния разгулен, повърхностен, аморален живот, че се снимаш в мръсни филми. С какво ще обясниш това?

— Никога през живота си не съм снимал мръсен филм — отвърна Зак, като мълчаливо призна останалите обвинения.

Джим Матисън едва не се усмихна.

— Поне не си лъжец. Известно ли ти е, че Пол Ричардсън е влюбен в нея? Поиска благословията ми. Той е добър, почтен човек с принципи. И иска жена за цял живот, не само до момента, в който се появи някоя руса хубавица и му завърти главата. Ииска деца. Беше готов на саможертви заради нея — дори до степен да дойде при теб в Калифорния. Произхожда от добро, любящо семейство като Джули. Двамата щяха да се разбират чудесно. Какво ще отговориш?

Зак осъзна, че Матисън просто използва Ричардсън, за да го принуди да види недостатъците си като бъдещ съпруг на Джули. Също така беше успял преднамерено и хитро да го докара до положение, в което или трябваше да постави картите си на масата, или да се откаже и да си тръгне. Възхищението му към този мъж нарасна.

— Искам да кажа следното — започна той. — Ричардсън може да е светец и може да е влюбен в нея, но и аз я обичам. Още повече, че и Джули ме обича. Не се интересувам от руси красавици, нито от червенокоси — интересува ме само тя. Завинаги. Аз също искам деца, веднага щом Джули е готова. Готов съм да направя всякакъв компромис заради нея, когато е необходимо. Не мога да променя предишния си начин на живот, но мога да променя живота си отсега нататък. Не мога да направя нищо по въпроса за семейството си, мога само да я оставя да ме научи какво трябва да бъде семейството. Ако не мога да получа благословията ви, поне бих желал да получа неохотното ви съгласие.

— Не съм чул да споменаваш думата женитба.

Зак се усмихна.

— Мислех, че въпросът е предрешен.

— За кого? Приела ли е Джули да се омъжи за теб, попитал ли си я?

— Не остана време да я попитам.

— Дори и през времето, в което телефонът беше изключен? Или си бил твърде зает да я убеждаваш да започнете да създавате семейството, което каза, че искаш?

Зак усети, че се изчервява като ученик.

— Струва ми се — продължи Матисън, — че имаш невярна представа за това, какво е правилно и почтено.

— Възнамерявах тази вечер да я попитам дали ще се омъжи за мен. Всъщност мислех си, че можем да спрем на езерото Тахо по пътя за Калифорния и да се оженим там.

— Какво си мислел?! Та вие се познавате само от седмица, вече сте се любили и сега искаш от нея да зареже всичко и да тръгне с теб и после да се ожените с някаква си безлична гражданска церемония. Тя си има работа, семейство и хора, с които да се съобразява. В това ли се изразява чувството ти за справедливост и ред? Очаквах повече след казаното от теб преди малко!

— Не ви разбирам. Какво очаквате от мен?

— Очаквам да се държиш като джентълмен, да направиш няколко компромиса. Накратко, очаквам бъдещият съпруг на Джули да прекара известно време тук с нея, да я опознае, да се отнася към нея с почит и уважение, както Бог е казал да се отнасяме с жените си, и

после да я помоли да се омъжи за него. И ако предположим, че тя се съгласи, трябва да се сгодите и след известно време да се ожените. Меденият месец — неумолимо приключи той — е след сватбата. Ако си склонен да приемеш тези жертви, тогава и само тогава ще получиш благословията ми. И само тогава ще се съглася да ви венчая, което между другото съм сигурен, че е единственият начин Джули да бъде истински щастлива. Ясно ли се изразих?

Зак се намръщи.

— Напълно.

Джим Матисън забеляза смръщаването му и отново го нападна:

— Ако тези жертви, засягащи личното ти удобство и физическите ти желания са твърде скъпи за теб...

— Не съм казал подобно нещо.

— Добре, Зак — каза той, като за пръв път го нарече по име. С неочаквано топла, почти бащинска усмивка добави: — В такъв случай всичко е уредено.

— Не всичко. Съгласен съм да остана в града, доколкото имам възможност, но не виждам смисъл Джули и аз „да се опознаваме“, преди да я помоля да се омъжи за мен. Ще ѝ направя предложение веднага. Ако се съгласи, доколкото знам, вече сме сгодени.

— Сгодени сте, когато поставиш пръстен на ръката ѝ. Тук се спазват традициите, млади човече. Както и въздържанието преди първата брачна нощ, те придават особено и продължително значение на самото събитие.

— Добре — кисело изрече Зак.

Матисън се усмихна.

— Кога искаш да се венчаем?

— Колкото е възможно по-скоро. Най-много след две седмици. Ще поговоря с Джули.

Вратата на кабинета се отвори и всички се обърнаха. Пасторът Матисън изглеждаше доволен, Зак — объркан и раздразнен. Тед се засмя.

— Приел е! Има същия изумен и ядосан вид, с който всички излизат. Моят филмов герой! Да си кича стаята с негови плакати, а той да се окаже простосмъртен като нас в края на краищата, още един, с когото татко може да направи каквото си поиска. Затворът не успя да го пречупи, но татко успя.

Зак хвърли колеблив поглед към веселата групичка — Тед, Кетрин, Джули и госпожа Матисън, която му отправи покана да остане за току-що опечените бисквити.

— Не, благодаря ви, госпожо Матисън. Късно е, по-добре да си намеря хотел и да се регистрирам.

Тя хвърли въпросителен поглед към съпруга си, който се усмихна и кимна, после каза:

— Много ще се радваме, ако приемеш поканата ни да отседнеш в дома ни.

Зак си помисли за множеството телефонни обаждания, които трябваше да проведе или получи по време на престоя си в Кийтън и за неудобствата, които щеше да им причини, и поклати глава.

— Благодаря за поканата, но ще бъде по-добре да отседна в хотел.

Той не забеляза неспокойния поглед, който му хвърли Джули. Нямахше търпение да си тръгне, да поръча шампанско, да я вземе в обятията си и да ѝ направи предложението в нужната обстановка и официалност.

— Ще имаш ли нещо напротив да ме откараш до хотела? — попита я.

Благочестивите му намерения обаче трябваше да почакаат още един ден, тъй като хотелският апартамент имаше легло във формата на сърце, покрито е червено кадифе, и тапицирани в яркочервено столове и той не посмя да повдигне въпроса в такава обстановка.

Празненството по случай двеста годишнината от основаването на малкия тексаски град, както разбра Зак на следния ден, беше старателно подготвено, с реч на кмета при откриването му и едноседмична програма, която включваше парад по главната улица, спортни мероприятия, представления с животни и най-различни други забавления.

— Това е кметът Адълсон — уведоми го Джули, когато пристигнаха в централния парк на града и застанаха отстрани, където можеха да ги виждат по-малко хора. Кимна към високия мъж, приближаващ петдесетте. — А това е съпругата му Мериън, в жълтата ленена рокля. Много приятни хора.

Зак плъзна ръка по гърба ѝ.

— Ти си приятна за докосване.

Тя леко се притисна до него и той почувства как тялото му потреперва и се стяга.

— И ти.

Като преглътна, младият мъж насочи вниманието си към кмета Адълсон.

— Преди да открием празненството, искам да отделя няколко минути на специалния гост на града ни. На повечето от вас вече е известно, че в момента тук се намира Зак Бенедикт, който е дошъл да посети Джули Матисън. Не е тайна, че преди време щатът Тексас не беше особено приятелски настроен към него. Знаем, че всички вие се надявате да се запознаете с него и да промените мнението му за Тексас, но приятели, най-добрият начин да му покажете гостоприемството си е да му дадете свобода и възможност сам да ни опознае. Всички знаете какво е преживял и всички сте виждали как хората се тълпят около филмовите звезди и им досаждат за автографи. Вероятно не съществува място на света, където Зак може да отдъхне и да бъде обикновен човек. Освен тук. Нека му покажем какво значи

роден град като този на Джули, където хората се тревожат и грижат един за друг!

Поканата беше посрещната с шумни ръкопляскания и стотици хора отпразвиха приятелски усмивки към Зак, който им отвърна със същото.

Хората от града наистина последваха предложението на кмета и той не си спомняше да е прекарвал по-приятен и по-спокоен ден на публично място през последните петнадесет години.

Джули беше първа любимка на хората в града и тяхната привързаност към нея явно включваше и него, тъй като думите му в гимнастическия салон ги накараха да мислят, че е дошъл „да постъпи почтено с нея“. Зак желаше да го докаже пред тях и пред целия свят, като постави на пръста ѝ годежния пръстен, избран от него тази сутрин, но чакаше подходящия момент. Искаше мигът да бъде весел, изпълнен с щастие и запомнящ се.

— Хайде да се качим на виенското колело — предложи Зак.

— Само ако обещаеш да не клатиш седалката — отвърна тя.

— Не съм си го и помислял — излъга той.

— Не се шегувам — предупреди го. — Малко... така де... малко ми прилошава от виенското колело.

— На теб? — недоверчиво попита Зак. — На жената, която едва не ме уби преди няколко минути в онази летяща ракета.

— Онова е различно. Там сме в затворено пространство. На виенското колело си на открито и е малко страшно.

Тъкмо се канеше да се отпрати към гишетото за билети, когато някакъв човек извика зад него:

— Пристъпете напред и спечелете и-и-истински позлатен пръстен с изкуствени камъни! Пет улучени патици и печелите пръстен за приятелката си, десет улучени патици и печелите плюшено мече!

Младият мъж се обърна, погледна механичните патици, които се движеха в безкрайна редица, пушките със сачми, изправени на шатрата и подноса с пръстени с блестящи фалшиви камъни във всички цветове — от тъмножълти до рубиненочервени. И идеята го осени.

— Мислех, че искаш да се качим на виенското колело — каза Джули, когато я дръпна за ръката и решително я обърна настрана.

— Първо, искам да спечеля за теб истински позлатен пръстен с изкуствени камъни.

— Колко пъти ще... стреляте? — попита провлечено мъжът от шатрата, докато го гледаше в лицето. — Май те познавам отнякъде, човече — той пое парите и му подаде пушката, без да откъсва поглед от лицето му, после се обърна към Джули: — Приятелят ти прилича на... нали се сещаш... как му беше името... на актьора. Нали се сещаш кого имам предвид?

Тя посрещна ироничната усмивка на Зак с хитър поглед.

— Красив мъж? — уточни. — Сурови черти? Хубаво лице? Тъмнокос?

— Да де, същият.

— Стивън Сийгъл — пошегува се и Зак пропусна целта. Той свали пушката, изглежда я е негодувание и я вдигна отново.

— Не, не е той — отвърна човекът. — Този мъж тук е по-висок, по-зрял, по-хубав.

Зак се усмихна самодоволно.

— Уорън Бийти! — извика и той отново не улучи.

— Джули — предупреди, — искаш ли пръстен или не?

— Не. Искам плюшено мече.

— Тогава спри да се занаяш по колегите ми и ме остави да улуча проклетите патици, преди да се е събрала още по-голяма тълпа наоколо.

Множество хора бяха спрели и наблюдаваха удивителното представление — Закари Бенедикт, който на живо изиграва някоя от сцените със стрелба от старите си филми, само дето целта бяха метални патици, вместо мафиоти, шпиони или лоши герои.

Зак улучи осем от осемте патици и някой изръкопляска.

— Обърни се, скъпа — каза Зак. — Изнервяш ме. Когато тя се подчини, той бръкна в джоба си, намигна на мъжа от шатрата и бързо постави диамантения годежен пръстен сред купчината стъклени, после стреля още два пъти и нарочно пропусна.

— Готово — каза на Джули, като вдигна подноса, — обърни се и си избери пръстен.

— Какво? Няма ли плюшено мече? — попита тя, без да забелязва, че човекът от шатрата удивено зяпа в подноса.

— Съжалявам, но пропуснах при последните два изстрела. Кой пръстен си избираш?

Джули погледна надолу. И видя диаманта. После вдигна очи към Зак.

— Харесва ли ти?

— Харесва ми!

— Искаш ли да го вземем и да намерим място, където да го поставим на пръста ти?

Тя кимна. Той извади пръстена от купчината и когато се обърнаха, хората забелязаха усмивката на лицето му и също се усмихнаха.

— Там горе — каза Зак, като я избута към билетното гише на виенското колело.

Пасторът и госпожа Матисън разговаряха с кмета, съпругата му и родителите на Кетрин, които бяха дошли за празненствата, когато Тед и Кетрин дотичаха, последвани от група техни приятели.

— Вече е официално — каза Тед през смях. — Джули и Зак току-що се сгодиха. Сгодени са с пръстен, който Бенедикт спечели в една от шатрите.

— Това не ми изглежда твърде официално — намръщи се Матисън.

— Само се пошегувах, татко. Пръстенът е истински.

Всички се обърнаха, като търсеха с поглед годениците, за да ги поздравят.

— Къде са? — усмихната попита госпожа Матисън.

Кетрин посочи към виенското колело, което беше спряло в момента и шумна тълпа се беше събрала под него.

— Горе са. На върха на света.

Докато те стигнат до виенското колело, тълпата вече скандираше:

— Целуни я, Зак. Целуни я.

Обвил ръка около раменете ѝ, той повдигна брадичката ѝ със свободната си ръка.

— Няма да ни свалят долу, докато не видят, че се целуваме.

Тя прехапа устни, бузите ѝ пламтяха, очите ѝ грееха от любов.

— Не мога да проумея, че правиш това тук, сега, пред всички. Ти мразиш публичността.

— Не и тази публичност. Целият свят — прошепна той, като наведе глава към нея — стана свидетел на нещастieto ни. Нека сега

видят какво става, когато жесток избягал затворник срещне ангел, който вярва в него. Целуни ме, Джули.

Сред възгласите, които избухнаха под колелото, кметът Адълсон се усмихна на жена си и попита Тед:

— Баща ти накара ли го да обещае?

— И още как — засмя се той.

— Горкият — каза Адълсон, като видя колко продължително и страстно Зак целува годеницата си. — В такъв случай няма да може да изтърпи много такива целувки.

— Няма.

— Кога е сватбата?

— Зак спомена, че не по-късно от две седмици.

— Не е толкова скоро — обади се Джон Грейсън, един от приятелите на Тед, с многозначителна усмивка. Той се обърна към жена си: — Ще му се видят като две години. Спомняш ли си, Сюзан?

Тя кимна и погледна Кетрин.

— Свекър ти е опасен човек.

— И много мъдър — добави сериозно кметът Адълсон.

— Само дето преди сватбата ни не мислеше така, скъпи — припомни му съпругата му.

— Да, но така си мислех през първата ни брачна нощ.

Грейсън погледа целуващите се годеници и добави:

— Надявам се, че знае номера със студения душ.

— Джули, недей скъпа. Едва се сдържам — промърмори Зак няколко нощи по-късно, като неохотно свали ръцете ѝ от врата си и седна на дивана. След два дни престой в местния хотел, той осъзна, че родителите ѝ са обидени от отказа му да остане при тях. Напусна хотела и прие поканата им. Условиата бяха далеч по-добри и храната беше чудесна, но той трябваше да спи в стаята на Джули, заобиколен от предмети, които му напомняха за нея. През деня, когато тя беше в училището, той работеше в къщата ѝ. Преглеждаше сценарии, разговаряше с филмовия си екип в Калифорния и водеше преговори по телефона за възможни сделки с различни продуценти — имаше какво да отвлича мислите му. Но когато Джули се върнеше, само един поглед към нея беше достатъчен, за да я вземе в прегръдките си. Обаче веднага си спомняше за обещанието, дадено на баща ѝ.

Тъй като вече не беше сигурен в себе си, предпочиташе да прекарват вечерите навън. Преди две вечери дори изпадна в положение да я целува на задния ред на местния киносалон, където знаеше, че нещата не могат да стигнат твърде далеч, а предишната вечер предложи да играят боулинг, където знаеше, че нещата изобщо не могат да стигнат доникъде.

— Не трябваше да обещавам на баща ти предбрачно въздържание. Това е остарял, безсмислен метод! Сигурен съм, че иска да ми го върне, задето те отвлякох. Този мъж е умен, но е садист! Откакто съм дал това обещание, само веднъж съм се чувствал добре — в църквата в неделя.

Джули не успя да сдържи усмивката си:

— Имаш ли представа защо само тогава?

— Имам съвсем ясна представа! През последната седмица само в този един час в църквата не съм имал ерекция.

Не за пръв път Зак споменаваше за споразумението с баща ѝ, но беше толкова чувствителен по отношение на него, че Джули малко се

страхуваше да му открие факта, че той не е единствената жертва. Беше много горд и по природа си беше прикрит човек.

— На тридесет и пет години съм — кисело я уведоми. — Сравнително образован човек, със степен на интелигентност над средната и не само се чувствам като незадоволен, похотлив осемнайсетгодишен хлапак, а и се държа като такъв! Непрекъснато си вземам студени душове, майка ти сигурно си мисли, че съм развил мания за чистота. И съм станал раздразнителен. Какво ще правим тази вечер?

— Мислил ли си за успокоителното действие на преподреждането на кухненските шкафове? На мене винаги ми помага? Какво ще кажеш да ги подредим двамата?

Зак отвори уста, но телефонът иззвъня. Той сграбчи слушалката и си го изкара на човека от другата страна на линията.

— Какво, по дяволите, искате?

Сали Морисън, секретарката му, студено каза:

— Добър вечер, Зак. Радвам се да те чуя. Обаждам се да поговоря с Джули. Трябва да ми каже дали искаш поканите за сватбата да бъдат отнесени утре сутрин с лимузина или чрез куриер. Вече позвъних на щастливите петдесет избраници, които ще получат покани, за да имат възможност да пристигнат рано в неделя сутрин в Тексас. Никой не отказа. Мога ли да говоря с Джули сега?

Той извика:

— Джули, Сали иска да говори с теб.

— Ей сега идвам — отвърна тя. Влезе в хола, понесла списъка за сватбата, където отмяташе разните подробности, които винаги занимаваха жените в такива моменти. — Здравей, Сали — каза Джули с приятен, мек глас, който го накара да се почувства като себелюбив негодник, неспособен да овладее сексуалното си желание и да се държи като джентълмен. — Какво има? — тя послуша за момент, после добави: — Ще го попитам.

Джули му се усмихна и това го накара да се почувства още по-зле.

— Сали иска да знае дали искаш поканите за хората от Калифорния да бъдат поднесени с лимузини или да използваме куриерски услуги. Лимузините ще струват четири пъти повече.

— Лимузини — отвърна Зак.

— Лимузини — повтори тя на телефона.

Зак я загледа с възхищение. Въпреки огромното напрежение, на което бе подложена около подготовката на сватбата, Джули съумяваше да запази спокойствие. Рейчъл беше отделила месеци за приготовленията на сватбата им и бе похарчила четвърт милион долара от парите му. Макар да беше свикнала с напрегнатия живот, седмици наред до сватбата се държа като истеричка и гълташе успокоителни едно след друго.

Джули беше използвала само помощта на Кетрин и съветите на компетентните служители на Зак по телефона. В същото време продължи да работи, намери наематели за къщата си и нито веднъж не изгуби доброто си настроение. Тъй като цялото население на Кийтън се престараваше да накара Зак да се чувства удобно и тъй като Джули им беше толкова скъпа, взеха решение на следобедната церемония да присъстват само членове на семейството и близки приятели, а вечерта да поканят огромния кръг от познати на семейство Матисън. Празненството щеше да се проведе в парка. Той беше настоял да поканят шестстотин и петдесет души, а не тесен кръг от хора.

През дните, прекарани тук, се наслаждаваше на искрени взаимоотношения с почтени, практични хора, каквито не беше познавал до този момент. Въпреки оплакванията си с удоволствие вършеше обикновени неща. Харесваше му да танцува с Джули в ресторанта, където приятели се присъединяваха към тях, без да се натрапват. Харесваше му да ходи на кино с нея, да яде стари пуканки, да я целува на задната седалка и после да я изпраща до вкъщи. Игра бiliarд заедно с Тед и негови приятели в къщата на родителите на Кетрин. Джули, Кетрин и останалите съпруги носеха храна и подкрепяха мъжете си, а накрая той имаше възможността да наблюдава с удивление как Джули побеждава мъжа победител.

Някак си тя успяваше да се справя с всичко това. Единственото, което я накара да се замисли, беше изборът на сватбената ѝ рокля и роклите на Кетрин, Сара и Мередит, които щяха да бъдат шаферки. Мередит доброволно се беше нагърбила с разрешението на проблема, когато Джули ѝ позвъни, за да я покани. Тя разполагаше със снимки на модели на булчински и шаферски рокли, които се продават в „Банкрофт“. Каталогът пристигна за една нощ по пощата. Джули се бе спряла на три възможности, които на следващия ден бяха взети от

Чикаго от частния пилот на Феръл и бяха донесени в Кийтън. Рейчъл беше размишлявала със седмици над избора си на сватбена рокля. На Джули, Кетрин и Сара изборът на рокли отне два часа. Избраните модели бяха занесени на близначките Елдридж за леки промени.

През цялото това време единственият спор между тях възникна през нощта на годежа и причината беше упоритото настояване на Зак да поеме всички разходи по сватбата. В края на краищата въпросът беше уреден на четири очи между него и бащата на Джули, който за щастие нямаше никаква представа за цените на сватбените рокли от „Банкрофт“, на самолетното гориво, което Зак трябваше да плати на Мат, и на доста други неща. Младият мъж позволи на пастора да участва с две хиляди долара в сметките на сватбата.

Сега, като си припомняше всичко, което тя беше свършила през последната седмица, Зак се почувства виновен, пристъпи към Джули, издърпа списъка от ръцете ѝ, целуна я по челото и нежно каза:

— Ти си забележителна жена, мила. За съжаление ще се омъжиш за твърде похотлив, сприхав негодник, който ужасно те желае.

— Можеш да нарушиш обещанието си или да кажеш на баща ми, че разваляш споразумението.

— Няма да наруша проклетото си обещание!

Тя се засмя.

— Знам. Ще се разочаровам, ако го направиш.

— Може да се почувствам по-добре, ако знам, че това въздържание ти е неприятно.

Джули захвърли списъка и се изправи. Зак за пръв път осъзна, че тя или не понасяше приготвленията около сватбата и наложеното въздържание толкова спокойно, колкото той си мислеше, или неговото поведение я изнервяше. Или и трите заедно.

— Тази вечер е бейзболният мач, спомняш ли си? — сопна му се тя. — Ще играят отборът на детската лига, който аз тренирах цяла година, и съперниците им от Пърсвил. Ти се съгласи да бъдеш съдия на мача и всички с нетърпение го очакват. Нека да не спорим.

Три часа по-късно пред погледите на два детски отбора и препълнените с изумени родители пейки Зак си получи заслуженото за несправедливата си раздражителност през седмицата спрямо претрупаната си с работа годеница.

Приведен зад хоума в края на седмия ининг, при пълни бази и равен резултат, Зак наблюдаваше как вторият батер от отбора на Джули затича към хоума.

— Аут! — извика той и вдигна високо ръка, за да го покаже.

За Джули, която стоеше на треньорската скамейка, този ход на Зак срещу нейния отбор не само че не ѝ се хареса, но ѝ се видя грешен и несправедлив.

— Да не си полудял? — изкрещя тя за удивление на Зак. — Той успя!

— Беше аут!

Тя постави ръце на кръста, и ядосано отсече:

— Изкарваш си го на моя отбор заради сексуалната си незадоволеност и аз няма да търпя това!

Зак я погледна. Самият той вече започваше да се ядосва на тази несправедлива публично нанесена обида над неговото съдийско решение и спортменство.

— Той беше аут! А сега си седни на пейката!

— Не беше! Толкова се стараеш да си обективен, че чак свириш срещу отбора ми!

— Той е аут и скоро и ти ще бъдеш, ако продължаваш в същия дух!

— Няма да посмееш да ме изкараш от играта!

Зак бавно се изправи.

— Правиш сцена! Сядай долу!

За негово учудване тя не се подчини.

— Вън от играта! — прогърмя гласът му и той вдигна ръка в недвусмислен жест, който показваше, че съдията гони треньора. Избухнаха освирквания, овации, викове и ръкопляскания, докато Джули гордо прекосяваше бейзболното поле.

Щеше да съжалява за това, осъзна Зак. Тя щеше да направи всичко възможно да съжалява.

Малкият Уили Дженкинс, изглежда, беше на същото мнение. Когато премина край него, той го предупреди с дрезгавия си глас:

— Здравата си загазил, Зак.

Отборът на Джули загуби с 3:4. Когато победените деца и техните родители се събраха в местния ресторант за вечеря, което, както разбра Зак, беше нещо обичайно, тя беше вече там и ги чакаше.

Намери успокоителни и одобрителни думи за всяко момче, но нямаше какво да каже на Зак, когато той се опита да ѝ донесе нещо за пиене. Другите възрастни бяха склонни да забравят, че неговото съдийство стана причина за загубата на отбора и няколко от тях предложиха да го почерпят с бира, но Джули нарочно му обърна гръб и продължи да разговаря с Кетрин, Сара и няколко други приятелки.

Зак се оттегли на бара при Тед, Карл, Джон Грейсън и кмета Адълсон.

— Много лош ход от твоя страна по време на мача, Зак — ухили се Тед.

— Много лош — съгласи се и Карл.

— Много, много лош — повтори и кметът.

— Бях добър съдия — категорично отсече Зак.

— Съдийството ти може и да е било добро — каза Адълсон, — но ходът ти беше лош.

— По дяволите, мача — каза Зак по-ядосан, отколкото мислеше, че е, защото тя продължаваше да го пренебрегва. — Ако не може да понася топлината, да не стои близо до огъня.

По някаква причина изтърканата фраза накара и четиримата мъже да се залезят от смях.

Зак не им обърна внимание. Гневът му бързо нарастваше, като си мислеше за абсурдното, възмутително, несправедливо положение, в което тя го поставяше. Имаше пълното право да я изведе от ресторанта, да ѝ покаже закона и после да я отведе право в леглото си. Това с баща ѝ не беше просто споразумение, това беше жестоко, дребно отмъщение от страна на някакъв си ловък, позоваващ се на Библията глупак...

Зак се дръпна от бара.

Ръката на Адълсон се стовари здраво върху рамото му и той бащински му каза:

— По-добре не го прави!

— Какво?

Тед се ухили на Зак.

— Вземи си нещо студено за пиене, изяж един хамбургер, после си иди в къщи и вземи още един студен душ, но стой мирен още една седмица. Някой ден ще си спомняш със смях за всичко това.

— Не знам за какво, по дяволите, става дума.

— Става дума за „средството на Матисън за предбрачно нещастие“, както го наричаме тук в града — внимателно обясни Тед. — Това е съвсем добронамерен опит от страна на баща ми да възстанови напрежението и очакването на първата брачна нощ в един век, в който според него младоженците са лишени от магията ѝ, защото са я консумирали предварително.

— Какво говорите, по дяволите?

— Говорим за теб, приятелю. Не Джули, а ти не можеш да понесеш „топлината“. Също като нас. Половината мъже от този град са влизали в същото споразумение и повечето от нас, тоест онези, които издържахме, свършихме по подобен начин — в кавги за дреболии с бъдещите си съпруги.

В другия край на ресторанта Джули погледна крадешком към Зак. Той улови погледа ѝ. Лицето му беше невъзмутимо. Малкото останал в нея гняв се уталожи. Толкова го обичаше и толкова много неща бяха преживели заедно. Глупаво беше да си пилеят времето с тази абсурдна кавга. Тя стигна до Зак, кимна на останалите и пъкна ръце в джобовете на късите си панталони. Колебаеше се.

— Е? — меко каза Зак.

— Искам да поръчам нещо за ядене — отвърна тя.

Разочарован, че няма намерение да му се извини, той се огледа и кимна на сервитьорката.

— Сврака ли да поръчам, Зак? Или пита на помирението?

— Ти кое предпочиташ? — усмихна се той.

Джули погледна към сервитьорката, която неуспешно се опитваше да запази сериозно изражение на лицето си.

— По едно и от двете, Трейси.

Тя изчака жената да се поотдалечи и извика:

— И очила за рефера, Трейси.

Хората в ресторанта с облекчение си поеха дъх.

Те се прибраха до къщата ѝ пеша, хванати за ръце. Когато тя отвори предната врата и понечи да влезе вътре, Зак поклати глава и остана на верандата.

— Не ме изкушавай отново — подразни я. Устните му само докоснаха нейните и той понечи да я пусне, но ръцете ѝ здраво обвиха врата му и тя го целуна жарко като извинение за случилото. Зак изгуби битката и страстно отвърна на целувката, ръцете му неспокойно галеха

гърдите ѝ. После я притегли към трескавото си тяло, като продължи да я целува, докато и двамата пламнаха от възбуда.

Когато най-сетне откъсна устни от нейните, тя задържа ръцете си зад врата му и потърка буза о гърдите му — котенце с остри нокти, които преди малко бе показала. Джули вдигна очи и му се усмихна подканващо. Той неохотно поклати глава:

— Край на целувките, моя малка красива спортистке.

Докато вечеряха, Зак изпитваше чувството, че има нещо, което тревожи Джули и родителите ѝ. Веднага след вечеря пасторът и госпожа Матисън заявиха, че ще посетят някакви приятели и побързаха да излязат. Джули отказа помощта му в кухнята, което също беше необичайно, така че той се върна в кабинета, размишлявайки за особеното им поведение. Когато тя се появи на прага половин час по-късно, той преглеждаше изпратените от адвоката му съдебни документи.

— Зак, един човек иска да се срещне с теб.

Младият мъж стана, отпрати се към всекидневната и застина на вратата — в средата на стаята стоеше възрастна жена с бастун в ръка. Гласът ѝ беше какъвто го помнеше — твърд, студен, надменен. С величествено поклащане на главата си тя каза:

— От дълго време не сме се виждали, Закари.

— Но не достатъчно дълго — отсече той. Изглежда студено Джуди. — Какво значи всичко това?

— Просто изслушай това, което баба ти иска да ти каже — отвърна тя.

Той понечи да излезе, но Джули го спря.

— Моля те, скъпи. Направи го заради мен. Нека това бъде сватбеният ми подарък. Ще отида в кухнята да приготвя чай.

Зак изгледа презрително старата жена.

— Казвай това, за което си дошла, после изчезвай от живота ми и стой по-далеч от него!

Вместо да го нападне, тя кимна и изрече неуверено:

— Дойдох да ти кажа... колко много съжалявам за онова, което ти причиних.

— Чудесно! — иронично отвърна той. — Вече можеш да си вървиш.

— Дойдох и да те помоля за прошка.

— Не ставай глупава!

— И да ти кажа, че аз... аз... — Старицата се огледа безпомощно за Джули, но тя вече беше в кухнята. — Моля те, Закари!

Зак погледна аристократичната ръка, протегнатата към него — сега изглеждаше по-стара и твърде кокалеста, с едно-единствено украшение на нея — златната венчална халка. Когато той отказа да я поеме, тя отдръпна ръката си и гордо вдигна глава.

— Няма да моля за прошка. Но дойдох да ти обясня някои неща и смятам да го направя — замълча за момент. — Малко преди да умре Джъстин, се бях качила горе, за да поставя свежи цветя във вазата на площадката между стълбите. Чух ви да се карате в неговата стая за това кой да заведе Ейми Прайс на танци в местния клуб. Няколко минути по-късно прозвуча изстрел и Джъстин беше мъртъв. Знаех, че лъжеш пред полицията за случайно гръмналия пистолет, виждах го в очите ти. Обаче аз... аз мислех, че лъжеш, че си го убил случайно.

Двамата братя всъщност се бяха скарали, защото Джъстин настояваше да оттегли поканата си към Ейми Прайс в полза на Зак, който пък от своя страна не искаше да приеме.

— Моля те — дрезгаво простена тя, — кажи нещо!

Застанала до него, Джули внимателно се намеси, когато той не отговори.

— Госпожо Станхоуп, защо скрихте от полицията за разправата между Зак и Джъстин?

— Аз... аз не можех да понасям Закари, но едновременно не можах да понеса и мисълта, че ще го изпатят в затвора. Затова... затова те прогоних. Далеч от дома ти, от брат ти и сестра ти. Знаех, че ще оцелееш. Разбираш ли, Закари... знаех, че си най-силният от внуците ми. И най-умният. И най-гордият. Дядо ти е накарал теб и Фостър да обещаете, че завинаги ще запазите тайната за самоубийството на Джъстин и за причините, които са го накарали да посегне на живота си. Фостър пристъпи обещанието си в деня, в който ти излезе от затвора. Сега аз ще трябва да понеса тежестта на несправедливостта, с която се отнесох към теб. Аз те разделих от брат и сестра, аз те изхвърлих от дома ти, аз накарах Джули да повярва, че си способен на убийство — тя го изчака да каже нещо, но когато той не го направи, се обърна към Джули: — Казах ви, че няма да прости. Твърде много прилича на мен, за да се задоволи просто с едно извинение за непоправимото.

Обърна се и тръгна към вратата, после спря и погледна към Зак.

— Колко ли жалка ти изглеждам сега! И колко заслепена! Пропилях целия си живот, за да изтръгна от сърцето си любовта към дядо ти и после към теб. И сега Джули ми казва, че сте ме обичали повече, отколкото съм си представяла. Ще прекарам остатъка от живота си в съжаление за всичките пропилиени години заради проклетата си гордост. Заслужено наказание за мен. Не си ли съгласен, Закари?

— Не — извика Джули, усетила каква борба той води със себе си. — Изобщо не заслужавате такова наказание и той не мисли така.

Протегна ръка и погали здраво стиснатата му челюст. Студенината в погледа му не успя да я разколебае.

— Зак — каза нежно, — не позволявай това да се случи! Можеш да сложиш край на всичко още сега. Знаем, че обичаш баба си, сигурна съм! Тя ви е чула да се карате с Джъстин точно преди той да умре. Знаеше ли го?

— Не.

— Стореното от мен беше още по-ужасно, но ти ми прости.

Госпожа Станхоуп извади от чантата си малка кадифена кутийка.

— Донесох това за теб — каза, като му подаде кутийката. Тъй като Зак не я взе, тя я връчи на Джули и се обърна към него: — Това е часовникът на дядо ти.

Изправи раменете си, кимна на Джули и леко се усмихна:

— Благодаря за това, което се опитахте да направите днес. Вие сте забележителна, добра, храбра млада жена — достойна съпруга за внука ми.

Протегна ръка към дръжката на вратата. И тогава Зак се обади:

— Джули е приготвила чай. Вероятно желае да останеш за него.

— Брат ти и сестра ти чакат отвън в колата. Биха искали да те видят, ако желаеш.

Джули не смееше да поеме дъх, докато Зак се колебаеше. После той бавно излезе на верандата. Нямахше да отиде до колата, осъзна тя, нито пък щеше да ги посрещне. Но им даваше възможност.

И те не я пропуснаха. Задната врата на лимузината се отвори и момченце в тъмен костюм и вратовръзка изскочи от нея. Зад него бавно вървяха майка му и вуйчо му.

— Ти наистина ли си вуйчо ми Зак?

Той погледна тъмната коса на детето и неохотно се усмихна при мисълта, че чертите на Станхоуп са записани в още едно поколение. Малкият много приличаше на него на тази възраст.

— Да — отговори той на момчето. — А ти кой си?

— Аз съм Джеймисън Закари Артър Станхоуп. Можеш да ме наричаш Джейми, като всички. Майка ми ме е кръстила на теб Закари. Баба много се ядосва.

Той се наведе и пое детето на ръце.

— Обзалагам се, че е била сърдита.

Застанала на прага, Джули дочу думите му:

— Здравей, Елизабет.

Сестра му изтича по стълбите и го прегърна. Братът на Зак неуверено протегна ръка.

— Няма да се разсърдя, ако откажеш да ми стиснеш ръката, Зак. Ако бях на твое място, точно така щях да направя.

Зак подаде ръка на брат си. Алекс я пое, после го прегърна и го потупа по рамото.

Джейми погледна майка си, прабаба си и после Джули.

— Защо всички плачат? — попита той Зак.

— Имат алергия. — Усмихна му се окуражително. — На колко си години?

— Сигурен ли си, че всичко в църквата е готово? — обърна се Зак към Мат Феръл, като с бързо движение изтупа едва забележимите пращинки от смокинга си.

— Всичко с готово — засмя се той.

— Всички от Калифорния ли са тук?

— Вече са в църквата.

— Предупреди ли Мередит да не позволява на Джули да надникне в църквата, преди да тръгне по пътеката? Искам да я изненадам.

— Мередит и Кетрин Кохил не се отделят от нея. Вече сигурно се чуди защо така са се лепнали.

— Сигурен ли си, че Барбара е тук?

— Тук е, дори с оркестър. Снощи позвъних до хотела ѝ в Далас и разговарях с нея. Вече е застанала на балкона в църквата и чака церемонията да започне.

— Колко е часът?

— Четири без десет. Имаш десет минути да стигнеш до църквата. Тед Матисън вече чака там. По пътя ще ти припомня всичко, което трябва вече да си запомнил по време на снощната репетиция.

— Стига ми една генерална репетиция — сухо отвърна Зак. — Вече съм минавал през всичко това, спомняш ли си?

— Има обаче две основни различия — отбеляза Мат с усмивка.

— Сериозно? Какви?

— Последния път, когато се жени, не беше толкова щастлив, но поне беше спокоен.

Имаше още една основна разлика между двете сватби и въпреки нежеланието да го приеме, Зак знаеше, че е така. Знаеше го още преди да пристъпи пред усмихнатите хора и преди да застане пред бъдещия си тъст в осветената със свещи църква, изпълнена с миризмата на бели рози. Този път изпитваше благоговение и тиха радост, докато чакаше Джули пред олтара. Гледаше как Мередит върви по пътеката към него

в ябълковозелената си рокля, последвана от Кетрин и Сара в рокли е подобен цвят — и трите красиви, усмихващи се и чисти, сякаш и те като него съзнаваха съдбовността на това, което ще се случи.

Под звуците на органа в облак бяла апликирана коприна и прозрачно було, стелещо се зад нея, към него пристъпваше жената, която беше отвлякъл, с която се беше смял и любил. Тя вървеше с грейнало лице и в очите ѝ видя истинска любов, обещанието за неродените му деца, живот, изпълнен с огромно щастие, което тя щеше да му даде. След това той видя очите ѝ да се разширяват, когато гласът на Барбара Стрейзънд се изви от балкона.

Зак протегна ръка към Джули и здраво стисна нейната, после и двамата се обърнаха напред.

Пастор Матисън се усмихна и вдигна Светото писание, което държеше в ръцете си:

— Скъпи приятели, събрали сме се днес пред очите на Бога...

Мат Феръл настойчиво се взря в очите на жена си. Тед и Кетрин нежно се усмигнаха един на друг.

В дъното на църквата Херман Хекелман потърси ръката на Флоси, пръстите му здраво я поеха.

Уили Дженкинс наблюдаваше как възрастните двойки си разменят погледи и се хванат за ръце. После прошепна на момиченцето до него:

— Хващам се на бас, че Херман Хекелман няма да се съгласи с условието на пастора Матисън. Твърде стар е, за да чака...

То примерно отговори:

— Млъкни, Уили. Нямам представа за какво говориш.

— Батко ми каза, че условието е никакви целувки преди първата брачна нощ.

— Уф! — Момиченцето потрепери от отвращение и се отдръпна колкото се може по-далеч от него. — Целувки!

Приемът в парка, който Зак донякъде очакваше да е доста непретенциозен, се оказа грижливо подготвен празник с трепкащи в дърветата светлини и маси, покрити с ленени покривки, отрупани с красиво приготвени ястия, които по вкус не отстъпваха на храните, които готвачите му можеха да приготвят.

Застанал до Мат Феръл, той наблюдаваше Патрик Суейзи да поема ръката на Джули, която до този момент танцуваше с Харисън Форд. Усмихна се при мисълта за смаяното ѝ изражение — в началото на приема я беше представил на почти всичките ѝ любими филмови звезди. След първоначалния шок тя успя да се овладее и с вродената си изисканост се справяше чудесно с известните гости, което го изпълваше с гордост.

— Чудесно сватбено празненство, Зак — отбеляза Уорън Бийти, понесъл чиния с ордьоври. — Храната е фантастична. Какво е това все пак?

Той погледна в чинията.

— Ребра, приготвени на барбекю. Тексаска рецепта.

Когато те се отдалечиха, Зак погледна часовника си, после се огледа за Джули и я видя отново да танцува със Суейзи. Смееше се на казаното от него.

— Омаяла е всички — усмихна се Мат.

— Особено Суейзи — отбеляза младоженецът, като се опитваше да не забелязва колко силно я притиска.

Няколко минути по-късно приятелят му кимна към Мередит.

— Виж какво аз трябва да понеса — Костнър за трети път танцува с нея. Мередит е страстна негова почитателка.

— И той на нея, както изглежда. За щастие и Суейзи, и Костнър са женени. Мисля, че вече е време да обявя последния танц и да си тръгваме.

— Бързаш да започнеш медения си месец?

— Няма да повярваш колко бързам — пошегува се Зак. Стисна ръката на Мат, но не му благодари за годините вярно приятелство и за многото услуги. Благодарността му беше неизразима и двамата го разбираха.

Спря за миг пред оркестъра и тръгна да отърве жена си. Тя изостави Суейзи успокоително бързо, като се отпусна в прегръдката на Зак и се усмихна.

— Вече беше време да дойдеш да ме вземеш — нежно прошепна.

— Готова ли си да тръгваме?

Джули изгаряше от нетърпение да останат насаме. Кимна и понечи да тръгне, но той поклати глава и каза с дрезгав глас:

— Нека свърши песента.

— Каква песен?

Той само се усмихна многозначително, когато Фелисиано запя.

— Запали огъня в мен, Джули — дрезгаво ѝ прошепна и я завъртя на дансинга.

Тя потъна в магията на очите му и на нежната му усмивка. Забравила за хората наоколо, младата жена се притисна до него, тялото ѝ откликваше и на най-малките движения на неговото.

Свита на дивана в разкошната самолетна кабина, Джули се взря в мастиленочерната тъмнина навън. Зак седеше срещу нея, протегнал крака на масичката за кафе, с разкопчан смокинг — изпълнен със задоволство и търпение.

Веднага щом напуснаха приема, той я отведе към самолета на Мат Феръл, без дори да ѝ позволи да облече подходящи за пътуване дрехи. Но сега изглеждаше склонен да изчака да достигнат целта, която той отказа да назове, и да консумират брака си.

— Ще се чувствам ужасно глупаво да вляза в някой хотел облечена в тази рокля — каза тя.

— Наистина ли, скъпа!

Джули кимна.

— Ще успея да се преоблека за минута.

— Искам и двамата да сме облечени точно по този начин, когато пристигнем.

— Но защо?

— Ще разбереш.

— Понякога изобщо не те разбирам.

Но го разбра още щом слезе от самолета на малкото летище и се отпрати към чакащата ги кола. Тя се взря в чернеещите се планини.

— Колорадо! — пое си дъх и потрепери от пронизващия нощен въздух. — В Колорадо сме, нали?

Изкачването по частния път към планинското убежище, в което бяха през онази бурна седмица, развълнува Джули. Пристъпи в къщата и се изправи пред красивите познати стаи, където бяха спорили, танцували и тя се беше влюбила в него. Докато Зак внесе куфарите им

и запали огъня в камината, тя отиде до прозореца и потърси навън мястото, където някога той беше направил снежното чудовище.

Той застана зад нея и я обгърна — можеха да видят отраженията си в прозореца отпред... висок младоженец, прегърнал своята булка. Погледите им се срещнаха и Зак забеляза сълзите, проблясващи в очите ѝ.

— Защо плачеш? — нежно я попита, като докосна с устни шията ѝ.

— Защото — прошепна тя, — защото ти си толкова съвършен!

— Съвършени сме заедно — прошепна той.

— Ще те направя щастлив. Кълна се!

Нейният съпруг я обърна към себе си и погали косата ѝ.

— Ти ме направи щастлив още първата нощ, прекарана тук, когато седеше на дивана и критикуваше футболните правила, защото имало наказателно поле, но нямало свободно поле.

Тя лекичко се усмихна на думите му и забеляза, че огънят хвърля отблясъци върху венчалната халка на лявата му ръка. Притисна дланта му до лицето си и устните ѝ докоснаха пръстена.

— Обичам те, Зак — прошепна. — Обичам гласа ти, и докосването на ръцете ти, и усмивката ти. Искам да те даря с деца... и с живот пълен със смях... и искам да ти дам себе си.

Желанието буйно запулсира във вените му, подхранвано от седмиците въздържание, и той я притегли към себе си. Устните му се впиха в нейните с внезапно обхванало го нетърпение.

— Последвай съпруга си в леглото, мила!

„Съпруг. Съпруга.“ Думите бавно се въртяха в ума на Джули, нежни, сладостни и дълбоки, докато влизаше с него в спалнята, която някога споделяха. Той я притисна в прегръдките си и я потърси — любящ, нуждаещ се от нея. Тя му отвърна със страстно нетърпение, от което ръцете на Зак трепереха. Те се плъзгаха по тялото ѝ, галеха я, след което силно притиснаха бедрата ѝ към неговите. Джули отвърна на страстта му, разпалваше я със секващи дъха му целувки и когато той най-сетне потъна дълбоко в нея, обгърна здраво раменете му и прошепна:

— Добре дошъл у дома, Зак.

Думите изтръгнаха нисък стон от гърдите му, обзе го неопишуемо удоволствие, докато дивата красота на това, което правеха един с друг,

ги накара да достигнат до разтърсващия оргазъм.

Прегърнати, те бавно изплуваха от нереалността в същото това легло, където някога не виждаха бъдеще за двамата. Зак нежно галеше гърба ѝ и мислеше за идващите години и за жената, която го обичаше, вярваше в него и го учеше да прощава. „Добре дошъл у дома“, беше казала тя.

За пръв път в живота си разбра какво означава да имаш свой дом и свое семейство. Джули беше неговият дом, неговото семейство.

ЕПИЛОГ

В частната стая на клиниката „Сайдър Синай“ заобиколена от разкошни рози, Джули притисна новородения си син до гърдите. За пръв път от два дни насам вниманието ѝ не беше заето с малкото същество, което двамата със Зак бяха създали.

Допреди няколко минути сестрите се бяха събрали в стаята ѝ, за да гледат заедно с нея връчването на наградите на филмовата академия, но в момента бяха заети да пренасят бебетата на майките им и Джули изпита облекчение, че е сама. Наградата за най-добра главна мъжка роля щеше да бъде дадена след малко и въпреки че бе сигурна, че Зак ще я получи, тя не желаше хора около себе си, когато оповестяват името на актьора.

— Виж, Ники — прошепна, като лекичко го обърна към телевизионния екран. — Там са твоите кръстници — господин и госпожа Феръл. И баща ти е до тях, въпреки че точно в момента камерата не го показва.

Никълъс Александър Бенедикт се почувства оскърбен от това, че го откъсват от майчината му гръд. Джули го нагласи внимателно, после телевизионният екран напълно погълна вниманието ѝ.

Първият филм на Зак след сватбата им не само беше счупил рекорда по продажбите — „Последен антракт“ беше номиниран в редица категории за радост на хората, които участваха в него. Тази вечер той обра всички награди. Зак беше спечелил „Оскар“ за най-добър режисьор, както и всички останали членове на филмовия екип от оператори до звукорежисьори.

Зак бе пожелал да гледа с нея церемонията по награждаването. След като не успя да го разубеди по-друг начин, Джули заяви, че той трябва да присъства заради всички хора, работили върху „Последен антракт“.

В действителност съпругата му знаеше, че това е неговата звездна вечер, и беше твърдо убедена, че нито тя, нито бебето, нито Бог трябва да се намесват в нея.

Тази сутрин книгата, която Зак ѝ беше позволил да напише с цел финансово подпомагане на програмата за ликвидиране неграмотността сред жените, най-сетне беше пристигнала в дома ѝ. Въпреки че гореше от нетърпение да му я покаже и да получи мнението му, тя помоли Сали да ѝ обещае, че няма да споменава пред Зак.

Сърцето ѝ заби по-силно, когато на сцената излязоха Робърт Дювал и Мерил Стрийп и започнаха да четат номинациите за най-добро изпълнение на главна мъжка роля.

— Стискай палци, миличко — каза Джули. Целуна мъничкото юмруче на сина си, после кръстоса пръсти върху него за късмет.

— И номинираните — Робърт Дювал погледна нагоре към камерата — Кевин Костнър — за „Краят на дъгата“.

— Том Круз — за „Пътят към дома“ — каза Мерил Стрийп.

— Кърт Ръсел — за „Изстрел в нощта“

— Закари Бенедикт — за „Последен антракт“

— Джак Никълсън — за „Миротворецът“.

Дювал протегна ръка, за да вземе плика, и Джули почувства, че ненадейно и необяснимо по врата ѝ полазват тръпки.

— Наградата печели — той погледна листчето хартия в плика и широка усмивка се разля на устните му — Закари Бенедикт за „Последен антракт“.

Гръмнаха ръкопляскания и някои от присъстващите станаха на крака. Камерата се насочи към висок, тъмнокос мъж, облечен в смокинг, който бързо тръгна по пътеката към сцената, и Дювал добави:

— Наградата ще получи Матю Феръл от името на Зак...

И Джули внезапно осъзна причината за странната тръпка, полазила по врата ѝ... Тя се облегна на възглавниците и каза, без да поглежда към вратата.

— Тук си, нали?

— Как позна — пошегува се Зак.

Тя се обърна и го видя бавно да приближава към нея — праметнал небрежно смокинга си, той държеше в лявата си ръка блестящата златна статуетка, която бе получил като награда за най-добра режисура.

— Трябваше да си там, за да си получиш наградата — напомни му тя. — Поздравления, скъпи.

Зак целуна жена си по устните и после по бузата.

— Намирам се точно там, където исках да бъда в този момент — нежно прошепна и докосна с устни шията ѝ. — Единственото място, където исках да бъда.

— Ние с Ники много се гордеем с теб.

— Той спи — изрече развълнуван бащата. — Да го сложа ли в креватчето му?

— Можеш да опиташ — отвърна Джули, като внимателно му подаде заспалото бебе.

След като положи сина си в кошчето, Зак събу лъскавите си официални обувки, настани се на леглото до нея и я притегли по-близо до себе си.

— Благодаря ти, че ми роди син — прошепна. Погледът му попадна на книгата върху масичката до леглото.

— Какво четеш?

Докато пишеше книгата, Джули не пожела да я обсъжда с него. Зак беше взискателен професионалист и тя се страхуваше, че всяка негова критика или ще я обезсърчи, или ще я хвърли в паника. Но времето за разплата беше дошло и тя неспокойно пое дъх.

— Това е моята книга. Сали ми я изпрати тази сутрин.

— Защо, за Бога, не си ми казала?

— Защото днес е твоят ден и не исках книгата или нещо друго да отвлича вниманието ти дори и за минута.

Развълнуван от дълбоката ѝ загриженост, Зак вдигна книгата, обърна я и Джули наблюдаваше със смесица от напрежение и нетърпение първата му реакция към корицата.

— Красива е.

— Какво мислиш за заглавието?

— Нарекла си я „Съвършенство“.

Тя кимна.

— Харесва ми — каза с усмивка той. — Защо избра точно това заглавие?

— Това беше най-лесната част — прошепна тя, като вдигна очи към неговите. — Това е нашата история, но всъщност цялата книга е за теб.

Трогнат, той я грабна в обятията си, зарови ръце в косата ѝ и я притисна до себе си. Тя беше стояла на негова страна, когато целият свят го беше белязал като лош, беше го желала, когато нямаше какво да ѝ предложи, беше го научила да прощава. Радваше се на успехите му, подкрепяше го, когато беше прав, и упорито му се противопоставяше, когато грешеше. Тя промени живота му и го изпълни със смисъл, смях и любов. Тя му беше родила син.

— Не плачи, скъпи — прошепна Джули, учудена от сълзите му. Притегли го още по-близо до себе си и се пошегува: — Още не си прочел книгата ми. Може да се окажа по-добър писател, отколкото си мислиш.

Думите ѝ го накараха да се засмее.

Издание:

Джудит Макнот. Съвършенство

ИК „Плеяда“, София, 2009

Американска. Второ издание

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-202-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.